TANA FRENCH

İZ SÜRÜCÜ

"Harika bir roman: dehşet verici, şaşırtıcı. Üslubu ise göz kamaştırıcı."
—STEPHEN KING

Çeviren: Elif Dinçer

ithaki

"Tana French bir şair sanki. Öyle güzel bir üslubu var ki... Henüz fırsatınız olmadıysa eserlerini okumanızı samimiyetle tavsiye ediyorum."

—HARLAN COBEN

Amerikalı emekli polis Cal Hooper, İrlanda'da bir köye yerleşir. Satın aldığı evin tamiratıyla ilgilenmek, dağlarda gezinmek, dedektiflik içgüdülerini bir kenara bırakmak niyetindedir. Derken on üç yaşındaki Trey'le karşılaşır. Yoksul ve sorunlu bir aileden gelen çocuğun abisi kayıptır ama bu durum ne polisin ne de köydekilerin umurundadır. Ondan yardım isteyen Trey'i reddedemeyen Cal bir kere daha iz peşine düşmesini söyleyen içgüdüyü dinlemeye başlar. Burada, bu köyde bir gariplik vardır ve başına ne kadar bela açarsa açsın bu gizemi çözmek zorundadır.

Çoksatan pek çok eseri televizyona uyarlanan, günümüz polisiyesinin en ilgi çekici kalemlerinden, ödüllü yazar Tana French, İrlanda'nın puslu atmosferinde geçen hüzünlü ve sarsıcı romanı *İz Sürücü*'de hakikat ve adalet arayışında ödenen bedelleri sorguluyor.

"French'in kurtuluşa dair sönen hayalleri anlattığı bu dingin ve gerilimli roman, yazdığı en iyi şey olabilir... Bambaşka bir başyapıt."

—THE WASHINGTON POST

"İncelikle düşünülen her bir karakteri ve kahredici sonu le bir eser. Polisiye okurlarının kaçırmaması lazın

—PUBLISHERS WEEKLY

ithaki

Tana French

1973'te Vermont'ta doğan Amerikalı yazar, ilk romanı ve Dublin Murder Squad serisinin de birinci kitabı olan *In the Woods* (2007) ile Edgar En İyi İlk Roman Ödülü'nü kazandı. Bu romanı ile serinin ikinci kitabı *The Likeness* (2008) *Dublin Murders* adıyla bir televizyon dizisine uyarlandı. Yazar Dublin'de ailesiyle beraber yaşamaktadır. Diğer bazı eserleri: *Faithful Place* (2010), *Broken Harbor* (2012), *The Secret Place* (2014), *The Trespasser* (2016), *The Wych Elm* (2018) .

İz Sürücü
Tana French
Orijinal Adı: *The Searcher*

İthaki Yayınları - 2069

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayıma Hazırlayan: *Göksu Göçhan*
Düzelti: *Emirhan Burak Aydın*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Şubat 2022, İstanbul

ISBN: 978-625-8475-71-5

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Elif Dinçer, 2022
© İthaki, 2022
© Tana French, 2020

Bu eserin tüm hakları Darley Anderson Literary, TV and Film Agency aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu, No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

TANA FRENCH

İZ SÜRÜCÜ

ÇEVİREN
Elif Dinçer

ithaki

Ann-Marie'ye

BİR

Cal evden çıktığında ekin kargaları bir şey yakalamıştı. Altı tanesi arka bahçede, uzun, nemli çimenlerin ve sarı yaban çiçeklerinin üstünde kümelenmiş, zıplıyor ve bir şeyi gagalıyordu. Bu şey her neyse ufak tefekti ve hâlâ kıpırdıyordu.

Cal duvar kâğıdıyla dolu çöp poşetini yere bıraktı. Avcı bıçağını alıp hayvanın acısına son vermeyi düşündü ama kargalar ondan çok daha uzun süredir buradaydı. Oyuna girip işlerine karışmaya başlaması münasebetsizlik olurdu. Onun yerine kendini tutarak çöp poşetinin yanındaki yosun tutmuş basamağa oturdu.

Kargaları seviyordu. Bir yerde kargaların acayip zeki olduklarını okumuştu; sizi tanıyabiliyor hatta hediye bile getirebiliyorlardı. Cal üç aydır, bahçenin diğer ucundaki büyük kütüğün üstüne bıraktığı artıklarla onlara dalkavukluk ediyordu. Kargalar, sürülerinin yuvalandığı, sarmaşıklarla sarılı meşenin tepesinden onun çimenlerde yürümesini izliyor ve Cal güvenli bir mesafeye çekildiğinde ağız dalaşına girip kulak tırmalayan yorumlarla yemek artıklarının üstüne atılıyorlardı; fakat Cal'e şüpheci bakışlar atmaya devam ediyorlar ve eğer Cal yaklaşmaya çalışırsa uçup tekrar meşenin üstüne konuyor, yukarıdan onunla dalga geçiyor, kafasına dal parçaları atıyorlardı. Dün öğleden sonra oturma odasında küflenmiş duvar kâğıtlarını sökerken, orta boy bir karga açık pencerenin pervazına konmuş, ona hakaret olduğu belli olan bir şeyler gaklamış, sonra da kahkahalar atarak uçup gitmişti.

Çimdeki hayvan deli gibi çırpınıyor, uzun otları sarsıyordu. İri bir baba karga sekerek yaklaştı, gagasıyla şiddetli ve sağlam tek bir darbe vurdu; hayvan artık hareket etmiyordu.

Belki de bir tavşandı. Cal onların sabahın erken saatlerinde çiylerin üstünde koşturduklarını ve bir şeyler yediklerini görmüştü. Yuvaları arka bahçede bir yerlerde, fındık ve üvez koruluğunun oralardaydı. Silah ruhsatını aldığında, büyükbabasının ona küçük av hayvanlarının derisini yüzmek konusunda söylediklerini hatırlıyor mu ve katır gibi inatçı olan genişbant yayını tavşan yahnisi tarifi bulmasına yardım edecek mi diye bakmayı planlıyordu. Kargalar o noktaya üşüştü, etten parçalar koparmak için ayaklarından destek alıp yaratığı didiklemeye başladılar; ağaçtan daha fazla karga inip aşağıdaki gürültülü hareketliliğe katıldı.

Cal bacaklarını esnetip omzunun biriyle daireler çizerek bir süre onları izledi. Evin tamirat işleri, varlığını bile unuttuğu kaslarını çalıştırıyordu. Her sabah yeni bir ağrıyla uyanıyordu, gerçi bunun bir sebebi de uyuduğu yer yatağıydı. Cal bu yatak için fazla iri ve ihtiyardı ama toz, nem ve küfün içine iyi mobilyalar getirmenin anlamı yoktu. Onları evi biraz düzene soktuktan ve nereden alabileceğini öğrendikten sonra –bunları hep Donna yapardı– alacaktı. Ayrıca ağrıları umursamıyordu hatta ağrı onu memnun bile ediyordu. Ağrı, su toplamış kabarcıklar ve sertleşen nasırlar gerçekti ve Cal'in şimdiki hayatının birer kanıtıydı.

Vakit, uzun ve serin eylül akşamına doğru ilerledi ama hava günbatımının görülemeyeceği kadar bulutluydu. Grinin türlü tonlarına bürünmüş gökyüzü uzayıp gidiyordu; tıpkı ekilen şeylere göre rengi yeşilin farklı tonlarına boyanmış, çalılarla, taş duvarlarla ve eski, dar yollarla ayrılmış tarlalar gibi. Kuzeyde ufuk boyunca dizilmiş olan alçak bir dağ dizisi vardı. Cal'in gözleri, şehirdeki apartmanların arasında geçen onca yılın ardından bu kadar uzağa bakmaya daha yeni yeni alışıyordu. Manzaranın, gerçekliğin insanı hayal kırıklığına uğratmadığı nadir şeylerden biri olduğunu biliyordu. İrlanda'nın batısı internette güzel görünüyordu; şimdi tam ortasındayken çok daha güzeldi. Hava

meyveli pasta kadar tatlıydı, insanda içine çekmekten fazlasını yapabileceği hissini uyandırıyordu; sanki koca bir ısırık alabilir ya da avuçlarınıza doldurup yüzünüze sürebilirdiniz.

Bir süre sonra kargalar yavaşladı, yemeklerinin sonuna geliyorlardı. Cal ayağa kalktı ve çöp torbasını yeniden eline aldı. Kargalar ona zeki, telaşlı bakışlar atılar ve Cal bahçede yürümeye başladığında havalanarak, dolu karınlarını ağacın tepesine çıkarana kadar kanat çırptılar. Cal çöp poşetini sarmaşıklarla kaplanmış, köşedeki yıkık dökük taş barakaya götürürken kargaların yemeğine bakmak için yolda duraksadı. Tavşandı, şu an tanınabilir hâlde olmasa da yavru bir tavşan olduğu belliydi.

Cal çöpü diğerlerinin yanına bıraktı ve eve yöneldi. Kapıya varmak üzereyken kargalar yaprakları hışırdatıp bir şeye küfürler ederek havalandılar. Cal etrafa bakmadı hatta yavaşlamadı bile. Kapıyı arkasından kapatırken dişlerinin arasından çok sessizce, "Orospu çocuğu," dedi.

Biri son bir buçuk haftadır Cal'i izliyordu. Herhalde bunu daha uzun zamandır yapıyordu ama Cal'in aklı kendi işleriyle meşgul olduğundan ve bu boş alanın ortasındaki herkes gibi yalnız olduğunu düşündüğünden bunu fark etmemişti. Zihnindeki alarm sistemlerini, öyle istediği için kapatmıştı. Sonra bir gece yemek pişirirken –paslanmış fırının çalışan tek ocağında hamburger köftesi pişiriyordu, iPod'un hoparlöründen bangır bangır Steve Earle melodileri yükseliyor ve Cal davul sololarına hayali bir bateriyle eşlik ediyordu– ensesinin yandığını hissetti.

Cal'in ensesinin Chicago Emniyet Teşkilatı'ndan yirmi beş senelik eğitimi vardı. Cal bunu ciddiye alırdı. Başını müzik eşliğinde sallayarak bir şey arar gibi tezgâha bakarak mutfakta gelişigüzel gezinirken aniden mutfak penceresine yönelmişti; dışarıda kimse yoktu. Ocağın altını kapattı ve hızla kapıya gitti ama bahçe de boştu. Milyonlarca vahşi yıldızın ve parlak dolunayın altında, çevredeki bembeyaz tarlalar ve öten baykuşların arasında evin çevresini dolaştı: Kimse yoktu.

Cal kendi kendine, dışarıdan gelen bir hayvan sesini müziğin bastırdığını, bu yüzden de sadece bilinçaltının bunu fark ettiğini

söyledi. Burada karanlık epey hareketliydi. Birkaç kez, gece yarısından epey sonraya kadar, birkaç bira içmek ve geceleri olup bitenleri öğrenmek için kapının önündeki merdivenlerde oturmuştu. Bahçeyi arşınlayan kirpiler görmüş ve parlak tüylü bir tilki yoldan geçerken duraklayıp ona uzun uzun bakmıştı. Bir keresinde Cal'in beklediğinden çok daha iri ve kaslı bir porsuk, çitlerin kenarında ilerleyerek çalıların arasında gözden kaybolmuştu; bir dakika sonra yüksek bir çığlık duyulmuş, sonra porsuk hışırtılar çıkararak uzaklaşmıştı. Burada herkes kendi işine bakıyordu.

Cal o gece uyumaya giderken iki fincanını ve iki tabağını penceresinin pervazına koymuş ve eski bir masayı odasının kapısına dayamıştı. Sonra kendine ne salak olduğunu söyledi ve hepsini kaldırdı.

Birkaç gün sonra bir sabah tozun çıkması için pencereyi açmış, duvar kâğıdını sökerken, kargalar aşağıdaki bir şeye bağırarak ağaçtan havalandılar. Hızla çalıların arasından uzaklaşan şeyin hışırtısı bir kirpi ya da tilkiye hatta bir porsuğa göre bile fazla gürültülüydü. Cal oraya gittiğinde yine geç kalmıştı.

Herhalde canı sıkılmış olan çocuklar yeni taşınan adamı gözetlemeye gelmişti. En yakın kasabanın yirmi kilometre uzakta olduğu bu küçücük yerde yapılacak pek bir şey yoktu. Cal başka bir olasılığı aklına getirdiği için bile kendini aptal gibi hissetti. Yolun üst tarafındaki en yakın komşusu olan Mart, kapısını gece hariç kilitlemiyordu bile. Cal bunu duyduğunda bir kaşını kaldırınca Mart'ın kemikli yüzü kırışmış ve adam nefessiz kalana kadar gülmüştü. "Evin şu hâldeyken," demişti Cal'in evini işaret ederek, "senden ne çalacaklar ki? Ayrıca kim hırsızlık yapacak? Bir sabah sessizce evine girip çamaşırlarını karıştırıp kendi moda zevkime uyan bir şeyler mi arayacağım?" Cal de gülmüş, buna itirazı olmayacağını söylemiş, Mart kimseye kur yapmaya niyeti olmadığına göre kendi gardırobunun gayet yeterli olduğunu anlatmış, sonra da böyle bir niyeti olmayışının nedenini açıklamaya başlamıştı.

Fakat bir şeyler oluyordu. Çok önemli şeyler değildi, sadece Cal'in polis hislerinin kıyılarını rahatsız eden minik şeylerdi.

Gecenin üçünde arka sokakların birinde gürleyen motorlar, derinden gelen hırıltılar. Bazı geceler barın arka köşesinde oturan, fazla genç ve tuhaf giyimli, buraya ait olmayan aksanlarıyla fazla hızlı ve fazla yüksek sesle konuşan adamlar; Cal içeri girdiğinde ona çevrilen başlar, gereğinden uzun süren bakışlar. Cal eskiden ne yaptığını kimseye anlatmama konusunda dikkatli davranmıştı ama burada sadece bir yabancı olmak bile duruma göre fazla gelebiliyordu.

Tavasının altındaki ocağı yeniden yakan ve mutfak penceresinden kararan yeşil çimlere bakan Cal kendi kendine "Sersem," dedi; Mart'ın köpeği sakin sakin ağıla girmekte olan koyunların arkasından gidiyordu. Kötü mahallelerde devriyeye çıkarak geçen onca yılın ardından, çiftçiler şimdi ona birer tecavüzcü gibi görünüyordu.

Canı sıkılan çocuklardı kesin. Yine de Cal hiçbir şeyi kaçırmamak için daha alçak sesle müzik dinlemeye başlamıştı, alarm sistemi taktırmayı düşünüyordu ve bu onu çok sinirlendiriyordu. Donna'nın yıllar yılı ses düğmesine uzanması; *Cal, yan dairedeki bebek uyumaya çalışıyor! Cal, Bayan Scapanski daha yeni ameliyat oldu, kulaklarının zarı mı patlasın? Cal, komşular barbar olduğumuzu mu düşünsün?* Bir arazi satın almayı Steve Earle'ü sincapları ağaçlardan düşürebilecek kadar yüksek sesle dinleyebilmek için, bu arazinin ıssızlığın olmasını ise bir daha asla alarm kurmak zorunda kalmamak için istemişti. Oysa taşaklarını bile omzunun üstünden bakmadan düzeltemediğini hissediyordu mesela ve bu bir erkeğin kendi mutfağında rahatlıkla yapabileceği bir şey olmalıydı. Çocuklar ya da başkası, Cal bu işi bir an önce halletmeliydi.

Eski evdeyken bunu, görüntüleri doğrudan buluta yüklenen birkaç iyi, gizli kamerayla hallediyordu. Buradaysa kablosuz internet işin altından kalkabilse bile –ki bundan şüpheliydi– elindeki görüntüleri en yakındaki karakola götürme fikri pek akla yatkın değildi. Bunun nelere sebep olabileceğini bilmiyordu: Komşu kavgası çıkabilirdi veya onu izleyen kişi görevli memurun kuzeni olabilirdi hatta kimbilir başka neler yaşanabilirdi.

Elektrikli telle tuzak kurmayı düşündü. Bu muhtemelen yasadışıydı ama Cal bunun pek de büyük bir mesele olmayacağından gayet emindi: Mart ona boşta duran tüfeğini satmayı şimdiden iki kez teklif etmişti ve herkes bardan eve kendi arabasıyla dönüyordu. Buradaki problem yine, Cal'in bunu yaparak neyi tetikleyebileceğini bilememesiydi.

Belki de bir şeyleri çoktan tetiklemişti bile. Mart'ın söylediklerini dinledikten sonra Cal, burada işlerin nasıl karmaşıklaştığına ve insanın attığı adıma ne kadar dikkat etmesi gerektiğine dair bir fikir sahibi olmuştu. Ardnakelty köyü olarak bilinen kısa iki sıra binanın bulunduğu yerde dükkânı olan Noreen, 1980'lerde yaşanan ve Noreen'in iki dayısını, Mart'ın babasını ve hayvan otlatma haklarını içeren çetrefilli bir hikâye yüzünden Mart'ın sevdiği kurabiyelerden getirtmiyordu; Mart dağların öte tarafındaki, adını bile anmadığı bir çiftçiyle konuşmuyordu çünkü adam, nedense bunu yapmaması gerekiyorken, babası Mart'ın köpeği olan bir enik satın almıştı. Böyle başka hikâyeler de vardı ama Cal hepsini bilmiyordu çünkü Mart coşkuyla konuşurken kelimeleri yuvarlıyordu, ayrıca Cal de buranın aksanına henüz tam olarak alışamamıştı. Aksanı seviyordu –en az hava kadar güzeldi ve Cal'e soğuk nehir suyunu ya da dağ rüzgârını anımsatan, iğne inceliğinde bir tarafı vardı– fakat sohbetin bazı kısımlarını anlayamıyor ve konuşmanın ritmine kapılıp dikkati dağılınca çok şeyi kaçırıyordu. Ama barda birinin taburesine oturabileceğini ya da yürüyüşlerinin birinde yanlış bir araziden geçebileceğini ve bunların birtakım anlamlara gelebileceğini bilecek kadarını öğrenmişti.

Buraya ilk geldiğinde, insanların yabancıya karşı safları sıklaştıracağını tahmin etmişti ve buna hazırdı. Evini kimse ateşe vermediği sürece bu Cal için sorun değildi; golf arkadaşları ve yemekli toplantılar istemiyordu zaten. Ama düşündüğü gibi olmamıştı. İnsanlar arkadaş canlısıydı. Cal'in gelip eşyalarını evin içine ve önüne yığmaya başladığı gün, Mart kapının önünde dikilip onu bir güzel sorgulamış, sonra ona eski bir mini buzdolabı getirip iyi bir yapı malzemesi dükkânı önermişti. Noreen

ona kimin kimle ne şekilde akraba olduğunu ve suyunu nasıl bağlatacağını anlatmış ve –Cal onu birkaç kez güldürdükten sonra– şakayla karışık, dul kardeşiyle Cal'in arasını yapmayı teklif etmişti. Barda yatıp kalkıyormuş gibi görünen ihtiyarlar sadece baş selamından hava durumu yorumlarına, oradan da hurling adı verilen bir spor konusunda ateşli açıklamalar yapma aşamasına geçmişlerdi; Cal'e göre bu spor buz hokeyinin hızını, el becerisini ve vahşiliğini koruyup buzu ve koruyucu ekipmanların çoğunu attıkları bir şeye benziyordu. Cal geçen haftaya kadar insanlar kollarını açıp onu aralarına almasa da belki nehri mesken tutmuş bir fok balığı gibi onu doğanın ilginç sayılabilecek bir yaratığı olarak kabul ettiklerini hissediyordu. Belli ki hep bir yabancı olarak kalacaktı ama sanki bu büyük bir sorun olmayacakmış gibi geliyordu ona. Artık bundan o kadar emin değildi.

Böylece, dört gün önce Cal arabayla kasabaya inip büyük bir çuval bahçe toprağı almıştı. Birikimlerinin büyük kısmını kırk dönüm toprağa yatırdıktan sonra hâlâ toprağa para harcıyor olmanın ironik olduğunun farkındaydı ama onun toprağı sert ve topak topaktı, ot kökleri ve ufak, sivri çakıllarla doluydu. Bunun için yumuşak, nemli, pürüzsüz bir şeye ihtiyacı vardı. Ertesi gün şafaktan önce kalkıp evinin dış duvarının oraya, her bir pencerenin altına bir tabaka toprak dökmüştü. Toprağı düzlemek için otları ve sarmaşıkları yolması, çakıl taşlarını tırmıkla toplaması gerekmişti. Soğuk hava ciğerlerine işlemişti. Çevresindeki tarlalar yavaşça aydınlandı; kargalar uyanıp söylenmeye başladı. Hava iyice aydınlanıp Mart'ın çoban köpeğine çaldığı buyurgan ıslığı uzaktan duyduğunda Cal toprak çuvalını buruşturup çöpün dibine tıktı ve kahvaltı hazırlamak üzere içeri girdi.

Ertesi sabah bir şey olmadı; sonraki sabah yine bir şey olmadı. Cal, en sonunda düşündüğünden fazla yaklaşmış olabileceğini düşündü, onları korkutmuş olmalıydı. Yaptığı işe dalıp pencereye ve pervazlara bakmayı bıraktı.

Bu sabahsa, oturma odasının penceresinin altındaki toprakta ayak izleri vardı. İzlere bakılırsa spor ayakkabıya benziyordu

ama izler birbirinin üstüne o kadar çok binmişti ki büyüklüğü ve sayısını tahmin etmek olanaksızdı.

Tava ısınmıştı. Cal eskiden yediklerine kıyasla çok daha etli ve lezzetli dört dilim jambonu tavaya attı, yağ cızırdamaya başlayınca da üstlerine iki yumurta kırdı. Evin eski sahiplerinden kalma, yemeklerini yediği masanın üstünde duran iPod'una yöneldi –Cal'in şu anki bütün mobilyası bu masadan, yani gidenlerden kalan yan tarafı kırık yazı masasından, yine gidenlerden kalma iki cılız formika sandalyeden ve Mart'ın kuzeninin attığı büyük, yeşil koltuktan ibaretti– ve Johnny Cash çalmaya başladı, sesini fazla açmadı.

Eğer birini kızdıracak bir şey yapmışsa, birinci sırada bu evi almış olması geliyordu. Evi bir internet sitesinde bulmuş, yanında arazisi olduğu, yakınlarda balık avlanabildiği, çatı sağlam göründüğü ve o eski yazı masasının çekmecesinden fırlamış kâğıtlara bakmak istediği için hoşuna gitmişti. Ayrıca Cal böyle bir yaban tavşanı bulup kovalamayalı da uzun zaman geçmişti, sanki bu da evi alması için fazladan bir neden gibi görünüyordu.

Emlakçılar otuz beş bin istiyordu. Cal nakit otuz bin teklif etmişti. Emlakçılar bu teklife balıklama atlamışlardı.

Cal o zaman evi bir başkasının da istiyor olabileceğini hiç düşünmemişti. 1930'larda inşa edilmiş, belli bir özelliği olmayan, alçak, gri bir yapıydı bu, elli metrekare kadardı, arduvaz çatısı ve sürme pencereleri vardı; eve biraz zarafet katan tek şey büyük köşetaşları ve geniş taş şöminesiydi. İnternet sitesindeki fotoğraflara bakılırsa burası yıllardır hatta belki de onlarca yıldır boştu: lekelenmiş ve kalıplar hâlinde dökülen boyalar, diklemesine koyu kahverengi mobilyalar ve çürümekte olan, çiçekli perdelerle dolu odalar, sokak kapısının önünde büyümeye başlamış çalılar ve kırık bir pencereden içeri süzülen sarmaşıklar. Fakat Cal o zamandan beri, sebeplerini net olarak bilemese de birilerinin burayı gerçekten istemiş olabileceğini anlayacak kadar şey öğrenmişti ve burası üzerinde hak iddia eden herkesi son derece ciddiye almak gerekiyordu.

Cal yiyeceğini kaşıkla iki kalın ekmek diliminin arasına koy-

du, ketçap ekledi, mini buzdolabından bira çıkardı ve yemeğini masanın üstüne koydu. Donna bu lif veya sebze içermeyen beslenme şeklini görse ona epey söylenirdi ama tava ve mikrodalgayla yaşamaya başladıktan sonra birkaç kilo kaybetmişti doğrusu, hatta belki daha fazla. Bunu sadece kemerinde değil, hareketlerinde de hissedebiliyordu: Yaptığı her şeyde şaşırtıcı ve yeni bir hafiflik vardı. İlk başta bu onu rahatsız etmişti, kendini sanki yerçekiminden kurtulmuş gibi hissediyordu ama yavaş yavaş alışmaktaydı.

Sebebi, egzersiz yapmasıydı. Cal neredeyse her gün birkaç saat yürüyordu; gittiği belli bir yer yoktu, kafasına göre ilerliyor, yeni arazisini keşfediyordu. Çoğu gün yağmura yakalanıyordu ama bu hiç sorun değildi: kocaman su geçirmez bir paltosu vardı ve burada yağmur, daha önce bildiklerine hiç benzemiyordu, havada hareketsiz asılı duran ince, yumuşak bir sis gibiydi. Çoğu zaman bu sisi yüzünde hissetmek için kapüşonunu takmıyordu. Normalde alıştığından daha uzağı görebilmenin yanında, daha uzaktan gelen sesleri de duyabiliyordu: Arada bir, kilometrelerce uzaktan gelen bir koyunun ya da ineğin sesini ya da bir çiftçinin bağrışını, uzaklık yüzünden incelip hafiflemiş de olsa duyabiliyordu. Bazen tarlaların arasından geçerek çalışmaya giden bir çiftçi görüyor veya dar bir patikada bir traktörle karşılaşıyordu, böyle zamanlarda yol kenarındaki azgın çalılara gömülüp yol veriyor, araç geçerken selam vermek için elini kaldırıyordu. Çiftliklerin darmadağınık bahçelerinde ağır şeyler taşıyan kuvvetli yapılı kadınlar, havlayarak üzerine atılan başıboş köpekler ve parmaklıkların arasından ona bakan kırmızı yanaklı bebekler görüyordu. Bazen bir kuş vahşi ve tiz bir melodi çalarak başının üstünden geçiyor ya da bir sülün, o yaklaşınca çalıların arasından havalanıveriyordu. Cal eve, her şeyi bırakıp buraya gelmekle doğru şeyi yaptığını hissederek dönüyordu.

Yürüyüşlerin arasında dikkatini vereceği başka bir şey olmadığından Cal sabahtan gece yarılarına kadar ev üzerinde çalışıyordu. Buraya geldiğinde ilk yaptığı şey evin her santimetresini itinayla doldurmaya çalışan kalın örümcek ağlarını, tozları, ölü

böcekleri ve diğer şeyleri süpürmek olmuştu. Sonra pencerelere yeni cam taktı ve hem küveti hem de klozeti yeniledi –ikisi de balyozla ve banyo eşyalarına karşı derin bir nefretle paramparça edilmişti– böylece yerdeki bir deliğe sıçmak ve kovayla yıkanmak zorunda kalmayacaktı. Cal tesisatçı değildi ama eli işe yatkındı ve internet korkunç olmadığı zamanlar yardım alabileceği Youtube videoları vardı; sonuçta ikisini de takmayı becermişti.

Ardından bir süre, odaları dolduran, öncekilerden kalan eşyalarla ilgilendi; yavaş hareket ediyor, parçaların her birini dikkatle inceliyordu. Ondan önce burada yaşayan son kişi her kimse, din konusunda epey ciddiydi; Azize Bernadette'in, hayal kırıklığına uğramış gibi görünen Bakire Meryem'in ve Padre Pio adında birinin resimleri vardı; hepsi de ince, ucuz çerçevelerin içindeydi ve daha az dindar vârisler tarafından köşeleri sararmaya terk edilmişti. Şekerli süt seviyorlardı, mutfak dolaplarının içinde, son kullanma tarihi on beş sene geçmiş beş teneke bulmuştu bunlardan. Pembe baskılı porselen fincanlar, paslanmış tencereler, dürülmüş muşamba masa örtüleri, kırmızı elbiseli, başındaki taç zamkla tutturulmuş bir çocuk heykelciği ve içinde giyilmekten çatlamış ama cilası hâlâ üzerinde olan bir çift eski moda erkek ayakkabısı bulunan bir ayakkabı kutusu vardı. Cal buraya gençlerin geldiğine dair kanıt bulamadığı için şaşırmıştı; boş bira kutusu, sigara izmariti, kullanılmış prezervatif veya duvarlarda grafiti yoktu. Buranın gençler için fazla uzak bir yer olabileceğini düşünmüştü. O zaman bu iyi bir şey gibi gelmişti. Artık bundan pek de emin değildi. Gençlerin eski mekânlarını kontrol etmek için gelme olasılığı Cal'in tercih edebileceği bir şeydi.

Masanın üstündeki kâğıtlardan neredeyse hiçbir şey çıkmamıştı: Gazete ve dergilerden kesilmiş kupürler düzgün dikdörtgenler hâlinde katlanmıştı. Cal bu yazıların ortak bir özelliğini bulmaya çalıştı ama bunu başaramadı: İçlerinde izcilerin tarihi, bezelye yetiştirme ipuçları, flüt melodileri, Lübnan'daki İrlanda barış gücü askerleriyle ilgili yazılar ve bir de Gal tavşanı diye bir yemeğin tarifi vardı. Cal, bunların bir şekilde onu buraya getiren şeyler ol-

duğunu düşünerek hepsini sakladı. Perdeler dahil diğer pek çok şeyi attı ama şimdi bu pek de iyi bir karar mış gibi gelmiyordu. Bahçedeki kulübenin arkasındaki gittikçe büyüyen yığını eşeleyip perdeleri geri çıkarmayı düşündü ama büyük ihtimalle hayvanlar çoktan kumaşları çiğnemiş ya da üstüne işemişlerdi bile.

Yağmur oluklarını ve borularını yeniledi, bacaya kuvvetle sarılmış sarı çiçekli otları yolmak için çatıya tırmandı, eski meşe yer döşemelerini zımparaladı ve cilaladı, bugünlerde de duvarlar üstünde çalışıyordu. Burada yaşayan son kişinin ya şaşırtıcı derecede sıradışı bir zevki vardı ya da bulabildiği en ucuz boyayı kullanmıştı. Bir zamanlar koyu, yoğun çivit mavisi olan Cal'in yatak odasının duvarlarında nemden koyu benekler oluşmuştu, küften yol yol olmuş ve bazı yerleri kel kalmıştı. Ufak oda açık nane yeşiliydi. Ön odanın oturma odası kısmı pas kırmızısıydı ve boya, buruşmuş birkaç kat duvar kâğıdının üstüne sürülmüştü. Mutfak alanında tam olarak ne olduğu belli değildi, sanki biri fayans döşemeye başlamış da sonradan vazgeçmiş gibiydi ve banyo için o kadar bile çaba sarf edilmemişti: Evin arka tarafına tutturulmuş, kutu gibi bu yerin duvarları alçıpandandı ve zeminindeki keresteleri şöyle böyle örten yeşil bir kilim kalıntısı vardı, burası sanki banyonun varlığından haberdar olan ama detaylar konusunda pek de bilgisi bulunmayan uzaylılar tarafından yapılmış gibiydi. Boyu 1.95 olan Cal'in banyoya sığmak için dizlerini çenesine kadar çekmesi gerekiyordu. Fayans döşedikten sonra buraya bir duş koyacaktı ama bu şimdilik bekleyebilirdi. Hava hâlâ pencereleri açık bırakabileceği kadar iyiyken boya badana işlerini tamamlamak istiyordu. Daha şimdiden, gökyüzünün gri olduğu, yerden soğuk yükselen ve yüzlerce kilometre öteden esen rüzgârın evin içinde uğuldadığı birkaç gün olmuştu; kışın nasıl geçeceğine dair ipucu veriyordu bu. Chicago'nun kar kütleleri ve sıfırın altındaki sıcaklıkları gibi değildi –Cal bunu internetten biliyordu– ama kendine özgü, sert ve zorlu bir şeydi, aldatıcı bir tarafı vardı.

Cal yemek yerken o gün yaptığı işe baktı. Duvar kâğıdı yıllar içinde duvara kaynamıştı, bu da işini yavaşlatıyordu ama odanın

yarısından fazlasını sıvaya kadar soymuştu; şöminenin tıknaz kemerinin arkasındaki duvar hâlâ yırtık pırtık kırmızı kâğıtla kaplıydı. Bunu hiç tahmin etmese de Cal odanın bu hâlini beğenmişti. Bir şeyler anlatıyordu. Cal sanatçı değildi ama eğer olsaydı burayı bir süreliğine öylece bırakıp birkaç tablo yapabilirdi.

Bunu düşünerek yemeğini yerken ensesinin yeniden yandığını hissetti. Bu sefer onu tetikleyen işareti de duymuştu: Neredeyse hemen kesilen ufak, sakar bir sendelemeydi, sanki biri pencerenin dışındaki çalılara takılmış da sonra hemen toparlanmış gibiydi.

Cal hamburgerinden kocaman, leziz bir ısırık daha aldı, üstüne koca bir yudum bira içti ve bıyığındaki köpüğü sildi. Sonra kaşlarını çattı, tabağını masaya bırakmak için öne eğilirken geğirdi. Sandalyeden kalktı, boynunu kıtlattı, elini kemerine atıp tuvaletin yolunu tuttu.

Banyonun penceresi sanki WD-40'la yağlanmış gibi –ki gerçekten de öyleydi– sessizce açıldı. Cal ayrıca klozetin üstüne çıkıp pencereden dışarı çıkma konusunda pratik de yapmıştı ve bunu onun cüssesinden beklenemeyecek kadar ustaca yapabiliyordu ama bu, devriye polisliğini bırakmasının bir nedeninin de gereksiz serserilerin peşinde saçma sapan nesnelere tırmanmaktan bıkması olduğu gerçeğini değiştirmiyordu ve tekrar böyle şeyler yapmaya dönmek gibi bir planı yoktu. Kalbi hızlanıp eskiden aşina olduğu avcı ritmiyle atmaya başlarken, kalçası pencerenin çerçevesine sürünerek ve gittikçe artan bir öfkeyle camın dışındaki alana indi.

Elindeki en iyi seçenek banyo işlerinden kalan ve çalıların arasına zulaladığı bir boru parçasıydı. Elinde bu varken bile, tabancası olmadığı için eli boşmuş gibi geliyordu. Gözleri karanlığa alışana kadar birkaç saniye bekledi ama gece bir sürü sesle doluydu ve diğerlerinden daha öne çıkan bir ses duyamadı. Karanlık çökmüştü; bulutların arasından ince bir hilal şeklinde yükselen ay sadece cılız bir ışık saçıyor ve pek çok gölge oluşturuyordu. Cal boruyu sıkıca kavradı, hız ve sessizlik arasındaki dengeyi alıştığı gibi kurarak evin köşesine doğru ilerledi.

Oturma odasının penceresinin altında çömelmiş, karanlık bir gölge vardı, hareketsizdi, başı pencere pervazının hemen altındaydı. Cal elinden geldiği kadar dikkatle etrafa baktı ama etraf temiz görünüyordu; görünüşe bakılırsa sadece bir kişi vardı. Pencereden gelen ışıkta üç numaraya vurulmuş saçlar ve bir kızıllık gördü.

Cal elindeki boruyu bırakıp ileri atıldı. Tüm gücüyle saldırıp karşısındakini yere sermeyi, gerisini de sonra düşünmeyi planlıyordu ama ayağı bir taşa takıldı. O dengesini bulmaya çalışırken adam kalkıp kaçmaya başladı. Cal alacakaranlıkta öne doğru atıldı, onu kolundan yakaladı ve tüm gücüyle asıldı.

Adam kolayca ona doğru uçuvermişti ve kolu da tek eliyle rahatça tutabileceği kadar inceydi. Bir çocuktu bu. Cal bunu fark edince elini biraz gevşetti. Çocuk vahşi bir kedi gibi tıslayarak kıvrandı ve dişlerini Cal'in eline geçirdi.

Cal haykırdı. Çocuk serbest kalınca, çimlerin üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmadan, bir roket gibi bahçe boyunca koştu. Cal onun peşinden gitmek için hareket etti ama çocuk saniyeler içinde yol kenarındaki çalıların gölgelerinin arasında kayboldu ve Cal oraya vardığında çoktan gitmişti bile. Cal çalıların arasından geçip iki yandaki çalıların ay altındaki gölgeleriyle ince bir şeride benzeyen yola baktı. Hiçbir şey yoktu. Çocuğu korkutup yerinden çıkarmak için çalılara doğru birkaç taş attı; hiçbir şey olmadı.

Çocuğun yanında birileri olduğundan şüpheliydi –öyle olsa çocuk yardım istemek ya da uyarmak için arkadaşlarına bağırırdı– ama yine de ne olur ne olmaz diye bahçede hızlıca bir tur attı. Kargalar rahatsız olmamışlardı, uyuyorlardı. Oturma odasının penceresinin altındaki topraktaki ayak izleri geçen seferkinin aynısıydı ve başka bir yerde iz yoktu. Cal bahçedeki kulübenin gölgesine saklanıp daha sessiz soluk almaya çalışarak uzun süre bekledi ama çalılarda herhangi bir hışırtı ya da tarlalardan uzaklaşan biri yoktu. Sadece bir kişiydi, o da çocuktu. Ve geri gelmeyecekti, en azından bu gece.

İçeri girince eline baktı. Çocuk iyi ısırmıştı: Üç dişi deriyi

kesmişti ve bir yerden de kanıyordu. Cal daha önce bir kere, işteyken ısırılmıştı, ardından da bir evrak dağı, mülakatlar, kan testleri, hukuki kavgalar, haplar ve aylar süren mahkemeler gelmişti, sonunda Cal neyin ne için olduğunu takip etmekten sıkılıp yalnızca istendiğinde kolunu uzatmaya ve imzasını atmaya başlamıştı. İlkyardım çantasını buldu, eline dezenfektan döktü, sonra da bir yara bandı yapıştırdı.

Yemeği soğumuştu. Tabağı mikrodalgaya attı, sonra masaya koydu. Johnny Cash sanki bir hayaletmiş gibi titreyen derin sesiyle, hâlâ kaybettiği Rose'unun ve oğlunun yasını tutuyor, şarkıya devam ediyordu.

Cal kendini beklediği gibi hissetmiyordu. Yeni gelen adamı gözetleyen çocuklar, onun bulmayı umduğu şeydi; en iyi ihtimaldi. Çocuklar omuzlarının üstünden bağıra çağıra küfürler edip kahkahalar atarak uzaklaşırken Cal onlara üstü kapalı tehditler savuracak, sonra başını iki yana sallayarak ihtiyar bir moruk gibi şimdiki gençler hakkında şikâyetler ederek eve girecek ve bu dava da böyle kapanacaktı. Çocuklar belki arada sırada tekrar gelirlerdi ama Cal buna razıydı. Bu arada o da polis hislerini ait oldukları yere geri koyup evi yenileme işine devam eder, yüksek sesle müziğini dinler ve canı ne zaman isterse taşaklarıyla oynayabilirdi.

Fakat bu iş bitmiş gibi hissetmiyordu ve polis hisleri de sakinleşmiyordu. Yeni gelen yabancıyla uğraşmak isteyen çocuklar gruplar hâlinde gelirlerdi, gürültücü olurlardı, tıpkı kafein gibi kendi cesaret gösterilerine bağımlı olurlardı. Pencerenin altındaki çocuğun hareketsizliğini, onu yakaladığında bile ne kadar sessiz olduğunu, onu nasıl vahşice ısırdığını düşündü. Bu çocuk eğlenmek için gelmemişti. Burada olmak için bir nedeni vardı. Tekrar gelecekti.

Cal yemeğini bitirdi ve bulaşıkları yıkadı. Banyo penceresine bir çarşaf astı ve hızlıca duş aldı. Sonra karanlıkta, yatağına yatarak ellerini başının arkasına koydu, bulutlu gökyüzündeki yıldızlara baktı ve uzaklarda kavga eden tilkilerin sesini dinledi.

İKİ

Cal'in iyice bakmak için dışarı çıkardığı harap hâldeki yazı masası, düşündüğünden daha eski ve daha kaliteliydi: Koyu meşedendi, öne açılan kapağının üstü ve çekmecelerin altı boyunca oyulmuş narin desenleri ve kapağın içinde bir düzine ufak bölmesi vardı. Cal onunla bir süre daha ilgilenmeyeceğini düşünerek yazı masasını küçük odaya koymuştu ama masa bugün işine yarayacakmış gibi görünüyordu. Yazı masasını bahçenin köşesine taşıdı; çitlerden ve kargaların ağacından uzağa, üzerinde çalışacağı masanın yanına, alet çantasıyla birlikte koydu. O alet çantası buraya getirdiği pek az şeyden biriydi. Aletlerin çoğu büyükbabasınındı. Eski, çizilmiş aletlerdi, üzerlerine boya bulaşmıştı ama yine de bugünlerde yapı marketlerde satılan o boktan şeylerden çok daha fazla işe yarıyorlardı.

Yazı masasının en büyük kusuru, bir tarafındaki büyük kırıktı; sanki elinde balyozla banyoya dalan kişi, çıkarken buna da balyozunu bir kez sallamış gibiydi. Cal bunu en sona bırakmıştı, elini tekrar kullanabildiği zaman yapacaktı. Çekmecelerin raylarıyla işe başlamayı planlıyordu. İki tanesi gitmişti ve diğer ikisi de öyle bükülüp ayrılmıştı ki çekmece büyük bir mücadele vermeden açılıp kapanmıyordu. Cal iki çekmeceyi de çıkardı, yazı masasını arkaya yatırdı ve kalan rayların etrafını kalemiyle işaretledi.

Hava ondan yanaydı: Yumuşak, güneşli bir gündü ve çok hafif bir esinti vardı; çitlerde minik kuşlar ve yaban çiçeklerinin üstünde arılar dolaşıyordu, insanın doğal olarak dışarıda çalış-

mak isteyeceği türden bir gündü. Bir okul gününün sabahıydı ama diğer olayları göz önünde bulunduran Cal, bunun illa da vakit kaybı olmayabileceğini düşünüyordu. Hemen bir şey olmasa bile, onu okul çıkış vaktine kadar oyalayabilecek pek çok işi vardı. Islıkla, dişlerinin arasından büyükbabasının eski folk şarkılarından birini çalıyor ve hatırladığı birkaç sözünü de söylüyordu.

Uzakta, çimde ilerleyen ayak sesleri duyduğunda ıslık çalmaya devam etti ve başını masadan kaldırmadı. Fakat bir dakika sonra çitin oradan bir gürültü geldi ve dirseğinin altında ıslak bir burun belirdi: Mart'ın pejmürde, siyah-beyaz çoban köpeği, Kojak. Cal sırtını doğrulttu ve Mart'a el salladı.

Mart yan taraftaki çitin üstünden,"N'aber?" dedi. Kojak son geldiğinden bu yana değişen bir şey var mı diye bakmak için Cal'in çitlerine doğru koşturdu.

"Fena değil," dedi Cal. "Senden?"

"Taş gibiyim," dedi Mart. Mart kısaydı, boyu 1.70 civarındaydı, sırım gibi ve sağlıklıydı, kabarık beyaz saçları, birkaç kez kırılmış bir burnu ve bir sürü şapkası vardı. Bugün çiftlik hayvanlarından biri tarafından çiğnenmiş gibi görünen düz bir tüvit şapka takmıştı. "N'apıyorsun o masayla?"

"Tamir edeceğim," dedi Cal. İkinci çekmece rayını çıkarmaya çalışıyordu ama çok sıkı tutturulmuştu; bu yazı masası, artık ne zaman yapıldıysa, çok iyi yapılmıştı.

"Zaman kaybı," dedi Mart. "Şu ilan sitelerine baksana. Yarım düzinesini neredeyse bedavaya alabilirsin."

"Bana sadece bir tane lazım," dedi Cal. "O da var."

Mart'ın itiraz etmeyi düşündüğü belliydi ama daha zevkli bir konu için bunun peşini bırakmaya karar verdi. Cal'i baştan aşağı süzerek, "Çok iyi görünüyorsun," dedi. Mart ilk günden beri Cal'i sevmeye meyilliydi. Sohbet etmeye bayılıyordu ve yaşadığı altmış bir yıl boyunca buradaki herkesi tüketmişti. Mart'a göre Cal, Noel'in ta kendisiydi.

"Teşekkürler," dedi Cal. "Sen de öyle."

"Ben ciddiyim, dostum. Çok fitsin. Göbeğin eridi gitti." Ve

çekmecenin rayını sabırla itip çeken Cal ona yanıt vermeyince Mart devam etti. "Bunun nedeni ne, biliyor musun?"

Cal başıyla evin arka tarafını işaret ederek, "Bu," dedi. "Bütün gün masa başında kıçımın üstünde oturmak yerine iş yapıyorum."

Mart başını şiddetle iki yana salladı. "Değil. Sana ne olduğunu söyleyeyim. Yediğin et yüzünden. Noreen'den aldığın sosisler ve jambonlar. Hepsi buranın ürünü; öyle tazedir ki tabaktan fırlayıp böğürmeye başlayabilir. Sana iyi enerji veriyorlar."

"Seni eski doktorumdan daha çok seviyorum," dedi Cal.

"Beni dinle. Eskiden yediğin o Amerikan etleri, onlar hormon dolu. Sığırları şişmanlatmak için hayvanlara hormon basıyorlar. Sence hayvanı öyle yapan şey insana neler yapar?"

Yanıt bekliyordu. "İyi bir şey olmadığı kesin," dedi Cal.

"Seni şişirip memelerini Dolly Parton gibi yapar. Yüce Tanrım. AB burada hepsini yasakladı. İşte asıl kilo yapan şey onlar. Artık iyi İrlanda eti yediğin için tekrar zayıflaman normal. Çok yakında Gene Kelly gibi görünmeye başlarsın."

Mart belli ki Cal'in zihninin bugün meşgul olduğunu fark etmişti ve bir komşuluk vazifesi olarak ya da zorlu işleri sevdiğinden, aklındakini öğrenmeye kararlıydı. "Bu fikri satmalısın," dedi Cal. "Mart'ın Mucizevi Diyet Jambonu. Ne kadar yersen o kadar zayıflarsın."

Mart memnuniyetle gülümsedi. "Seni dün kasabaya inerken gördüm," dedi laf arasında. Gözlerini kısıp bahçenin diğer tarafında bir çalıyla mücadeleye girmiş, eşelenerek gövdesinin neredeyse yarısını çalının içine sokmayı başarmış Kojak'a baktı.

"Evet," dedi Cal sırtını dikleştirerek. Mart'ın neyin peşinde olduğunu biliyordu. "Bekle." İçeri girdi ve elinde bir kutu kurabiyeyle geri geldi. "Hepsini tek seferde yeme," dedi.

Mart çitin üstünden kurabiyeleri alırken neşeyle, "Sen tam bir centilmensin," dedi. "Tadına baktın mı?"

Mart'ın kurabiyeleri pembe pofuduk marşmelov, reçel ve hindistancevizinin özenle bir araya getirilmesiyle yapılmıştı ve Cal'e göre bu ancak saçında kocaman kurdele olan beş yaşındaki bir

çocuğa daha fazla ağlamasın diye rüşvet olarak verilebilecek bir şeye benziyordu. "Henüz bakmadım," dedi.

"Bandıracaksın, dostum. Çaya. Marşmelov yumuşuyor, reçel de ağzında eriyor. Benzersiz bir şey." Mart kurabiyeleri su geçirmez yeşil paltosunun cebine soktu. Parasını ödemeyi teklif etmedi. İlk başta Mart ondan bir kereliğine, ihtiyar bir çiftçiyi mutlu etmek için kurabiye almasını rica etmişti ve Cal'in de yeni komşusundan bir avuç dolusu bozukluk istemeye hiç niyeti yoktu. Ondan sonra Mart bu sanki aralarında uzun süredir devam eden bir gelenekmiş gibi davranmaya başlamıştı. Kurabiyeleri her alışında Cal'e attığı memnuniyet dolu, kaçamak bakış, onu hâlâ test ettiğini gösteriyordu.

"Ben kahve severim," dedi Cal. "Kahveyle aynı olmaz."

Mart, "Bunları sakın Noreen'e söyleme," diye uyardı onu. "Bu sefer elimden başka bir şeyi almaya kalkar. Dizginleri elinde tutmaktan hoşlanıyor."

"Noreen'den bahsetmişken," dedi Cal. "O tarafa gidiyorsan bana da biraz jambon alır mısın? Ben unutmuşum da."

Mart uzun bir ıslık çaldı. "Noreen'in kara listesine mi girmenin peşindesin? Kötü hareket olur, moruk. Benim hâlime baksana. Her ne yaptıysan eline bir demet çiçek alıp oraya gitmeli ve özür dilemelisin."

Aslında Cal bugün evde kalmak istiyordu. "Öyle bir şey değil," dedi. "Beni kardeşine ayarlamaya çalışıyor."

Mart kaşlarını kaldırdı. "Hangi kardeşine?"

"Sanırım Helena demişti."

"Yüce Tanrım, dostum, o zaman gitsene. Fionnuala'dan bahsettiğini sanmıştım ama Noreen senden gerçekten hoşlanmış olmalı. Lena'nın omuzlarının üstünde gerçekten güzel bir baş var. Tanrı günahlarını affetsin, kocası da eli acayip sıkı bir adamdı ve hiç durmadan içerdi, o yüzden kadının pek de yüksek standartları yok. Çamurlu botlarınla eve girersen ya da yatakta osurursan sana kızmaz."

"Tam bana göre bir kadınmış," dedi Cal. "Birini arıyor olsaydım tabii."

"Eti budu da yerindedir, üflesen uçacakmış gibi duran yeniyetmelere benzemez. Kadın dediğin biraz etli olacak. Ah, bak şimdi" –parmağını gülmeye başlayan Cal'e doğrulttu– "o senin fesatlığın. Üstüne binmekten bahsetmiyorum. Hiç öyle bir şey dedim mi?"

Cal gülmeye devam ederek başını iki yana salladı.

"Hiç demedim. Demem o ki" –Mart dirseklerini çitin üstüne koyarak, konuyu uzatma niyetiyle daha rahat bir konuma geçti– "demem o ki, eğer evde bir kadın istiyorsan, biraz yer kaplayan türden olmalı. Ağzı dili olmayan, cırtlak sesli bir kemik torbasını ne yapacaksın? Harcadığın emeğe değmez. Eve girdiğinde kadınını görmek ve duymak istersin. Orada olduğunu bilmelisin, yoksa varlığının ne anlamı var ki?"

"Yok tabii," dedi Cal sırıtarak. "Yani şu Lena epey gürültücü biri, ha?"

"Yakınlardaysa bunu bilirsin. Şimdi git jambonunu al ve Noreen'e senin için bir randevu ayarlamasını söyle. İyice yıkan, şu kıllı suratını bir güzel tıraş et, şık bir gömlek giy. Onu kasabaya, bir restorana götür; sakın bara götüreyim deme, o pis serserilerin hepsinin gözü üstünüzde olur."

"Onunla asıl sen çıkmalısın," dedi Cal.

Mart homurdandı. "Ben hiç evlenmedim."

"Eh, ben de onu diyorum," dedi Cal. "Gürültücü kadınlardan payıma düşenden fazlasını almam haksızlık olur."

Mart başını şiddetle iki yana salladı. "Ah yo yo yo. Lafı hep tersinden anlıyorsun. Kaç yaşındasın? Kırk beş?"

"Kırk sekiz."

"Daha genç gösteriyorsun. O et hormonları seni dinç tutmuş olmalı."

"Teşekkürler."

"Öyle ya da böyle, bir erkek kırk yaşına geldiğinde, evlenme alışkanlığı ya vardır ya yoktur. Kadınların bazı fikirleri var, ben de kendi fikrim dışındakilere alışkın değilim. Sense alışkınsın." Mart bu ve bunun gibi birkaç hayati çıkarımı Cal'le ilk tanıştıklarında yapmıştı ve bunu öyle gizlice ve ustalıkla yapmıştı ki Cal kendini bir amatör gibi hissetmişti.

"Kardeşinle birlikte yaşamışsın ama," dedi Cal. En azından Mart bilgi alırken bir yandan da paylaşıyordu: Cal onun kardeşi hakkında her şeyi biliyor sayılırdı; kremalı bisküvi seviyordu, çok fena bir ihtiyardı ama kuzu doğurtma konusunda ustaydı, televizyon kumandası yüzünden tartışırlarken bir ingilizanahtarıyla Mart'ın burnunu kırmıştı ve dört yıl önce felç geçirip ölmüştü.

"Onun fikri yoktu," dedi Mart, zafer kazanmış bir adam edasıyla. "Domuz boku kadar ahmaktı. Ne idiği belirsiz birinin fikirlerini evime getirmesine dayanamazdım. Belki bir avize ister, ya da bir kaniş, veya yoga sınıfına yazılmamı ister."

"Aptal birini bulabilirdin," dedi Cal.

Mart öfleyerek onu duymazdan geldi. "Kardeşim hakkında konuştuğumuz yeter. Kepçe Gannon'ı tanıyor musun? Şuradaki çiftlikten?" Tarlaların ilerisindeki uzun, alçak, kırmızı çatılı binayı işaret etti.

Cal bir tahminde bulunarak, "Evet," dedi. Bardaki ihtiyarlardan biriydi, biraz bücürdü, adamı tutup havaya kaldırabileceğiniz kulakları vardı.

"Kepçe şimdi üçüncü hanımıyla evli. Patatese benzeyen o kafaya bakınca inanmazsın ama doğruyu söylüyorum. Kadınlardan biri öldü, diğeri de kaçtı ama iki seferde de Kepçe bir yıl içinde kendine yeni bir tane buldu. Tıpkı Kojak ölürse ya da televizyonum bozulursa yenisini alacağım gibi, Kepçe gidip kendine yeni bir eş buluyor. Çünkü birinin ona fikir vermesine alışmış. Eğer o evde kadın olmasa Kepçe akşam yemeğinde ne yiyeceğini ya da akşam televizyonda ne izleyeceğini bilemez. Ve kadın olmayınca sen de bu şatonun odalarını ne renge boyayacağını bilemezsin."

"Beyaza boyayacağım," dedi Cal.

"Ve?"

"Ve beyaza."

"Anladın mı ne demek istediğimi?" dedi Mart zafer kazanmış gibi. "Eninde sonunda anlayacaksın. Sen birinin sana fikir vermesine alışkınsın. Gidip fikir aranacaksın."

"İç mimar tutabilirim," dedi Cal. "Duvarları camgöbeği ve mora boyayacak havalı bir hipster bulurum."

"Buralarda öyle birini nasıl bulmayı planlıyorsun?"

"Dublin'den getiririm. Çalışma vizesi gerekir mi?"

Mart onu, "Sen de Kepçe'nin yaptığını yapacaksın," diye bilgilendirdi. "Planlasan da planlamasan da öyle olacak. Ben sadece cılız ve sevimsiz bir yeniyetme kanca atıp hayatını sefil hâle getirmeden önce sana doğru yolu göstermeye çalışıyorum."

Cal, Mart buna gerçekten inanıyor muydu yoksa tartışmaya başlamak için yem mi atıyordu, emin değildi. Mart tartışmayı en az kurabiyeleri sevdiği kadar seviyordu. Cal komşuluk hatırına bazen onun suyuna gidiyordu ama bugün soracağı birkaç soru vardı, sonra Mart'ı başından savmak istiyordu. "Belki birkaç ay sonra," dedi. "Şu an herhangi bir kadınla yeni bir şeye başlayacak değilim. Burayı yeterince düzeltip birini buraya getirebilecek hâle sokmadan olmaz."

Mart gözlerini kısarak eve baktı ve bunun doğruluğunu onaylamak için başını salladı. "Ama fazla uzatma. Lena bir başkasını seçebilir."

"Bir süredir harabe hâldeymiş," dedi Cal. "Toplamam biraz zaman alacak. Ne kadar zamandır boş olduğunu biliyor musun?"

"En az on beş sene olmalı. Belki de yirmi."

"Daha fazlaymış gibi görünüyor," dedi Cal. "Burada kim yaşıyordu?"

Mart, "Marie O'Shea," diye yanıt verdi. "Paudge öldükten sonra kendine başka birini buldu ama kadınlar farklı oluyor. Onlar da aynı erkekler gibi evlenme alışkanlığı edinebiliyor ama kadınlar iki evlilik arasında dinlenmeyi sever. Marie öldüğünde sadece bir yıldır duldu; nefes alacak zamanı olmadı. Eğer Paudge on sene önce ölmüş olsaydı–"

"Çocukları burayı istemedi mi?"

"Temelli gittiler. İkisi Avustralya'da, biri Kanada'da. Senin arazi kötü olduğundan değil ama bu onların koşa koşa buraya dönmesini sağlayacak türden bir şey değildi."

Kojak çalılarla uğraşmayı bırakıp kuyruğunu sallayarak Cal'in yanına geldi. Cal onun kulağının arkasını kaşıdı. "Neden şimdi sattılar? Karar veremeyip birbirlerine mi girdiler?"

"Duyduğuma göre araziyi ilk başta fiyatlar yükseldiği için satmadılar. O sersemler milyoner olacaklarını sandıkları için verimli arazi boşa gidiyordu. Sonra," –Mart'ın yüzünde kötücül bir sırıtış belirdi– "fiyatlar düştü ve araziyi satamadılar çünkü kimse burası için beş kuruş vermedi."

"Hah," dedi Cal. Bu bir şekilde düşmanlık yaratabilirdi. "Başka almak isteyen oldu mu?"

"Kardeşim istedi," dedi Mart hızlı hızlı. "Mankafa. Tabağımızda yeterli yemeğimiz vardı. O herif çok fazla *Dallas* izlemişti. Kendini sığır baronu sandı."

"Fikri olmadığını söylediğini sanıyordum," dedi Cal.

"Bu bir fikir değildi, bir hevesti. Suyunu baştan kestim. Kadınların fikirlerinin suyunu kesemezsin. Bir yerden kessen başka yerden fışkırır. Nerede duracağını bilemezsin."

Kojak, gözleri mutluluktan yarı kapalı, Cal'in bacağına yaslanmıştı, Cal onu okşamayı bıraktı mı eline kafa atıyordu. Cal de bir köpek almayı planlıyordu; evi biraz düzeltene kadar bekleyecekti ama bunu öne çekmek ona gittikçe daha iyi bir fikir gibi geliyordu. "O'Shea'ların buralarda akrabası var mı?" diye sordu. "İsteyebilecekleri birkaç şey buldum."

Mart mantıklı bir şekilde, "Eğer isteselerdi," dedi, "almak için yirmi yılları vardı. Ne gibi şeyler?"

"Belgeler," dedi Cal sessizce. "Fotoğraflar. Atmadan önce birilerine gösterebileceğimi düşündüm."

Mart sırıtıyordu. "Paudge'un yeğeni Annie var, Moneyscully'nin arkasındaki yolun birkaç kilometre yukarısında yaşıyor. O eşyaları ona götüreceksen, sırf Annie'nin suratındaki ifadeyi görmek için seni oraya bırakırım. Annesi ve Paudge birbirlerini görmeye bile katlanamıyorlardı."

"Galiba bunu yapmayacağım," dedi Cal. "Büyük dayılarından kalan hatıraları görmek isteyecek çocukları falan var mı?"

"Hepsi gitti. Dublin'e ya da İngiltere'ye. O kâğıtları ateş yakmak için kullan. Ya da internetten, soy meraklısı bir başka Amerikalıya sat."

Cal bunun bir iğneleme olup olmadığından emin değildi.

Konu Mart olunca bunu bilmek imkânsızdı, elbette Cal işin eğlenceli tarafının da bu olduğunu biliyordu. "Bunu yapabilirim," dedi. "Ne de olsa benim soyuma ait değil. Bildiğim kadarıyla benim ailem İrlandalı değil."

"Hepinizin içinde bir yerde İrlandalılık vardır," dedi Mart büyük bir özgüvenle. "O ya da bu şekilde."

"O zaman bu eşyaları saklayayım," dedi Cal, Kojak'ın başını son kez okşadı ve alet çantasına döndü. Annie çocuklarını atalarının evini kolaçan etmeye gönderecek biri gibi görünmüyordu. Cal çocuğun kim olduğuyla ilgili bir ipucu bulabilmeyi çok isterdi –yakınındaki komşuları epey tanıdığını düşünüyordu ama çocukları olup olmadığının farkında değildi– fakat bölgedeki küçük çocuklar hakkında sorular soran orta yaşlı bir yabancı olmak temiz bir dayağa ve pencereye atılacak birkaç tuğlaya giden bir yoldu ve Cal'in derdi zaten başından aşkındı. Keski bulmak için alet çantasını karıştırmaya başladı.

Mart yüzünü buruşturup dayandığı yerden kalkarken, "Sana kolay gelsin," dedi. Bir hayat boyu süren çiftlik işi Mart'ın eklemlerini mahvetmişti; dizinde, omzunda ve aradaki her şeyinde sorun vardı. "İşin bittiğinde yakmak için onu senden alırım."

"Jambon," diye hatırlattı Cal.

"Eninde sonunda Noreen'i görmek zorunda kalacaksın. Unutmasını umarak burada saklanamazsın. Söylediğim gibi, genç adam: Bir kadının aklına bir fikir geldi mi o fikir hiçbir yere kaybolmaz."

Keskiyle çekmecenin rayını zorlayan Cal, "Sağdıcım olabilirsin," dedi.

"Dilimlenmiş jambon iki buçuk euro," dedi Mart.

"Hah," dedi Cal. "Kurabiyeler de öyle."

Mart hırıltıyla güldü ve çite vurdu, çit korkutucu şekilde titreyip tangırdadı. Sonra Mart, Kojak'a ıslık çaldı ve birlikte uzaklaştılar.

Cal başını iki yana sallayıp sırıtarak yazı masasına döndü. Bazen Mart'ın ya gırgırına ya da Cal'in kurabiye almaya gitmesini kolaylaştırmak için veya aklında ne varsa o sebepten, ona

ağzı laf yapan köylü numarası çektiğinden şüpheleniyordu. Eskiden, birbirlerini güldürecek bir şeyler buldukları dönemde olsa Donna, Bahse girerim, derdi. *Bahse girerim senin yanında değilken smokin giyip İngiltere kraliçesi gibi konuşuyordur. Ya da Yeezy'lerini giyiyor, Kanye dinleyip dans ediyordur.* Cal artık ilk başlarda yaptığı gibi sürekli Donna'yı düşünmüyordu; aylarca direnmiş, Donna ne zaman aklına gelse müziği son ses açmış ya da bir kaçık gibi yüksek sesle futbol takım kadrolarını saymıştı ama en sonunda başarıya ulaşmıştı. Ancak, arada sırada da olsa, özellikle de Cal onu güldürebilecek bir şeylerle karşılaştığında Donna yine aklına düşüveriyordu. Cal onun hızlı ve eksiksiz, yüzündeki her çizgiyi yukarı kaldıran gülüşünü hep sevmişti.

Bu süreci yaşayan arkadaşlarından gördüğü kadarıyla, sarhoş olunca onu arama isteği duyacaktı, o yüzden bir süre içkiden uzak durdu ama onda işlerin farklı işlediğini fark etti. Birkaç biradan sonra Donna sanki milyonlarca kilometre ötedeymiş, başka bir boyuttaymış, ona telefonla ulaşması imkânsızmış gibi geliyordu. İradesinin asıl zayıfladığı zamanlar, böyle habersiz yakalandığı anlardı; masum bir sonbahar sabahı, Donna zihninde aniden öyle berraklıkla canlanırdı ki Cal onun kokusunu bile alabildiğini sanırdı. Telefonunu çıkarıp neden, *Bebeğim, bak ne söyleyeceğim*, diyemediğini hatırlayamazdı. Herhalde Donna'nın numarasını silmeliydi ama arada sırada Alyssa hakkında konuşmaları gerekebilirdi, ayrıca Cal zaten numarayı ezbere biliyordu.

Çekmecenin rayı en sonunda çıktı ve Cal paslanmış çivileri penseyle sökmeye başladı. Rayın boyunu ölçtü ve ölçüleri üstüne karaladı. Hırdavatçıya ilk gittiğinde, o alet çantasına sahip olduğu için ve ne olur ne olmaz diye farklı boylarda birkaç kereste parçası almıştı. Uzunca bir çam kerestesinin eni yeni ray yapmak için uygundu, biraz kalındı ama fazla değil. Cal tahta parçasını masasına tutturdu ve tıraşlamaya başladı.

Evden çıkmadan önce o çocuğu tekrar yakalayıp bu sefer kaçmasına izin vermemeyi, ona birinin arazisine izinsiz girmek, saldırı, yaralama, ıslahevi ve polise bulaşan çocukların başına neler geldiğiyle ilgili Tanrı korkusuyla dolu bir konuşma yapma-

yı hatta belki kafasına sert bir şaplak atıp onu arazisinden kovalamayı planlamıştı. Artık polis olmadığı ve yaptıklarının neleri tetikleyeceğini bilememenin huzursuzluğunun iyice arttığı bu yerde, bunların hiçbiri seçenek değildi. Ne yaparsa yapsın akıllı ve dikkatli olmalıydı ve yapacağını hissettirmeden yapmalıydı.

Ahşap parçasını doğru kalınlığa gelene kadar tıraşladı, boylu boyunca iki çizgi çekti ve testereyle birer santimlik oyuklar oluşturdu. İçten içe bu aletleri kullanmayı hâlâ bilip bilmediğini merak ediyordu ama elleri her şeyi hatırlıyordu: Aletler eline sanki onları biraz önce bırakmış gibi ılık geliyor ve ahşabın üstünde yağ gibi kayıyordu. Hoş bir histi. Cal tekrar ıslık çalmaya başladı, bu sefer belli bir melodi çıkarmaya uğraşmıyor, kuşlara sevimli ritimler ve kısa bölümler çalıyordu.

Hava ısınmaya devam etti ve Cal sonunda durup kazağını çıkarmak zorunda kaldı. Testereyle yaptığı iki oluğun arasındaki bandı keskiyle oymaya başladı. Acelesi yoktu. O çocuk, her kimse, bir şey istiyordu. Cal de gelip istediğini alması için fırsat sunuyordu.

Çitlerin dışından gelen sesi ilk duyduğunda hem ıslık çalıyor hem de keskiyle çalışıyordu, o yüzden emin olamadı. Başını kaldırıp bakmadı. Şerit metreyi buldu ve yaptığı oyuğu kontrol etti: Bir ray için uzunluğu yeterliydi. Testeresini almak için masanın diğer tarafına geçerken sesi bir kez daha duydu: Dallar hışırdamıştı, biri eğilmiş ya da yere yatmış olmalıydı.

Cal testereye uzanırken çite doğru baktı. "Eğer izlemek istiyorsan," dedi, "bunu daha iyi bir noktadan yapabilirsin. Gel de şunda bana yardım et."

Çalıların arkasında mutlak sessizlik vardı. Cal uğultuyu hissedebiliyordu.

Çekmece rayını testereyle kesti, üstündeki tozları üfledi ve eskisiyle yan yana getirip ölçtü. Sonra onu çalının altına doğru sessizce bıraktı ve ardından da zımpara kâğıdı koydu. "İşte," dedi çalıya doğru. "Şunu zımparala."

Keski ve çekici alıp oyuk açma işine geri döndü. Sessizlik öyle uzamıştı ki Cal yanıldığını düşünmeye başladı. Sonra biri-

nin sessizce ve dikkatle çalıların arasından çıkarken yaptığı hışırtıyı duydu.

Cal çalışmaya devam etti. Göz ucuyla kızıl bir şey gördü. Uzun zaman geçtikten sonra ahşap üzerindeki sarsak ve acemi zımpara darbelerini duydu, çocuk zımparayı her sürttüğünde ara veriyordu.

"Sanat eseri olmasına gerek yok," dedi Cal. "Yazı masasının iç tarafına gelecek, dışarıdan görünmeyecek. Sadece kıymıklarını temizle. Damarların gidişine göre zımparala, ters tarafa değil."

Bir duraksama oldu. Sonra zımpara sesi tekrar başladı.

"Biz şimdi," dedi Cal, "çekmecenin rayını yapıyoruz. Onun ne olduğunu biliyor musun?"

Çocuğa bir bakış attı. Bu dün geceki çocuktu, iki metre ötede, çimlerin üstünde dikilmiş, gerek duyarsa hemen kaçabilmek için tüm kasları gerilmiş, Cal'e bakıyordu. Saçları üç numaraya vurulmuştu, üstünde ona fazla büyük gelen, rengi solmuş bir kapüşonlu ve eski püskü bir kot pantolon vardı. On iki yaşında olmalıydı.

Çocuk sert ve kısa bir hareketle başını iki yana salladı.

"Çekmeceyi yerinde tutan parça. Çekmeceyi kolayca çekip tekrar yerine itmemizi sağlıyor. Şu oyuk da, çekmecede tam oraya uyacak bir çıkıntı var, oraya oturuyor." Cal göstermek için ağır ağır masanın üstünden o taraf eğildi. Çocuk her hareketini izliyordu. "Eskileri çürümüştü."

Keskiyle oyuk açma işine geri döndü. "Bunun için en kolayı bir freze ya da tezgâhlı testere kullanmak," dedi, "ama bende onlar yok. Neyse ki büyükbabam marangozluğu severdi. Ben senin yaşlarındayken bana bunun elle nasıl yapılacağını göstermişti. Sen hiç marangozluk yaptın mı?"

Cal bir bakış daha attı. Çocuk başını tekrar iki yana salladı. Sırım gibiydi, göründüğü kadar hızlı ve daha da güçlü olan cinstendi ama Cal zaten bunları dün geceden biliyordu. Yüzü sıradandı: Bebek yumuşaklığının pek azı kalmıştı, köşeli ya da narin bir suratı yoktu, yakışıklı ya da çirkin değildi; öne çıkan özellikleri sadece inatçı çenesi ve Cal'e sanki onu CIA seviyesi bir bilgisayarda tarıyormuş gibi bakan gri gözleriydi.

"Eh," dedi Cal, "şimdi yapıyorsun işte. Çekmecelerin rayları artık metalden ama bu eski bir masa. Tam olarak kaç yaşında olduğunu söyleyemem, bu benim alanım değil. Bunun gerçek bir antika olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor ama büyük ihtimalle sadece eski bir hurda. Ama kanım kaynadı bir kere. Tamir edip edemeyeceğimi görmek istiyorum."

Bahçesindeki bir sokak köpeğiyle konuşur gibi sakin ve ağır ağır konuşuyor, söylediği kelimelerin anlamlarına çok takılmıyordu. Çocuk eli alıştıkça daha hızlı ve kendine daha güvenle zımparalıyordu.

Cal oyuğu ölçtü ve bir sonraki rayı testereyle kesti. "O kadar yeter," dedi. "Ver bir bakayım."

"Eğer çekmece rayı olacaksa," dedi çocuk, "gerçekten pürüzsüz olmalı. Yoksa takılır."

Sesi berrak ve duygusuzdu, henüz kalınlaşmamıştı ve aksanı en az Mart'ınki kadar koyuydu. Ayrıca aptal da değildi. "Doğru," dedi Cal. "Devam et o zaman, istediğin kadar zımparalayabilirsin."

Bir yandan keskiyle çalışırken bir yandan da çocuğu göz ucuyla görebileceği şekilde yer değiştirdi. Çocuk işini ciddiyetle yapıyor, parmağını dikkatle her bir kenara ve köşeye sürüyor, tatmin olana kadar zımparalamaya devam ediyordu. En sonunda başını kaldırdı ve rayı Cal'e fırlattı.

Cal rayı yakaladı. Başparmağıyla yüzeyini kontrol ederek, "İyi iş çıkarmışsın," dedi. "Bak." Parçayı çekmecenin yanındaki çıkıntılı kısma oturttu ve ileri geri oynattı. Çocuk izlemek için boynunu eğdi ama yakına gelmedi.

"Yağ gibi kayıyor," dedi Cal. "Daha iyi kayması için sonradan biraz yağlarız ama ona bile gerek yok gibi. Bir tane daha al."

İkinci raya uzanırken çocuğun bakışları Cal'in elindeki yara bandına kaydı.

"Ah, evet," dedi Cal. Çocuk daha iyi görebilsin diye elini kaldırdı. "Eğer mikrop kaparsa sana gerçekten kızacağım."

Çocuğun gözleri irileşti ve kasları gerildi. Kaçmak üzereydi, ayak parmakları neredeyse çimene değmiyordu.

Cal, "Beni bir süredir izliyorsun," dedi. "Bunun özel bir sebebi var mı?"

Çocuk bir süre sonra başını iki yana salladı. Cal'e dikkatle bakıyordu, öne atıldığını gördüğü anda kaçmaya hazırdı.

"Öğrenmek istediğin bir şey mi var? Çünkü eğer varsa, şimdi bunu sormanın tam zamanı."

Çocuk bir kez daha başını iki yana salladı.

"Benimle ilgili bir sorunun mu var?"

Çocuk tekrar, bu kez daha şiddetli şekilde başını iki yana salladı.

"Beni soymanı mı planlıyorsun? Çünkü bu çok kötü bir fikir. Ayrıca, bu elimdeki gerçek bir antika çıkmazsa, çalmaya değecek bir şeyim yok."

Şiddetle iki yana sallanan bir baş.

"Seni biri mi gönderdi?"

Çocuk sanki Cal çok tuhaf bir şey söylemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Yok."

"Bu her zaman yaptığın bir şey mi? İnsanları gözetlemek?"

"Hayır!"

"O zaman neden?"

Çocuk bir süre sonra omuzlarını silkti.

Cal bekledi ama yeni bir bilgi gelecekmiş gibi görünmüyordu. "Tamam," dedi sonunda. "Bunu neden yaptığını çok da önemsemiyorum. Ama bu son olsun. Bundan sonra beni gözetlemek istersen, böyle yap. Yüz yüze. Sana tek uyarım bu olacak. Anlaştık mı?"

"Evet," dedi çocuk.

"İyi," dedi Cal. "Adın var mı?"

Çocuk artık kaçmasına gerek kalmadığını anladığı için biraz rahatlamıştı. "Trey."

"Trey," dedi Cal. "Ben de Cal." Çocuk sanki bunu daha önceden bildiğini onaylıyormuş gibi başını bir kere salladı. "Her zaman böyle konuşkan mısındır?"

Çocuk omuzlarını silkti.

"Biraz kahve içmeliyim," dedi Cal. "Kurabiye falan da getireceğim. Kurabiye ister misin?"

Çocuğa yabancılardan bir şey almaması gerektiği öğretilmişse, bu kötü bir hamleydi ama Cal bu çocuğa pek de bir şey öğretilmediğini hissediyordu. Çocuk başıyla onayladı.

"Bunu hak ettin," dedi Cal. "Birazdan dönerim. Sen de o arada şunu zımparala." Trey'e ikinci çekmece rayını fırlattı ve arkasına bakmadan bahçeye yöneldi.

İçeride kendine büyük bir fincan hazır kahve yaptı ve damla çikolatalı kurabiye paketini buldu. Cal bu konuda şüpheli olsa da belki bunlar Trey'i konuştururdu. Bu çocuğu çözememişti. Birkaç yerde yalan söylemiş olabilirdi, söylememiş de olabilirdi. Cal'in ondan çıkardığı tek şey kararlılıktı, bu his öyle yoğundu ki çocuğun etrafında, yoldan yükselen buhar gibi ışıldıyordu.

Cal dışarı çıktığında Kojak bahçedeki kulübenin dibindeki otları kokluyor, Mart da elinde salladığı bir paket jambonla çite yaslanmış duruyordu. "Şu işe bak," dedi yazı masasını inceleyerek. "Hâlâ işe yararmış. Şömine odunum için beklemem gerekecek."

Yarısı zımparalanmış çekmece rayı ve zımpara kâğıdı çimende duruyordu. Trey adındaki çocuk, sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmuştu.

ÜÇ

Sonraki birkaç gün Trey ortalarda görünmedi. Cal bu meselenin kapandığını düşünmüyordu. Çocuk vahşi bir hayvana benziyordu, üstelik çoğundan daha vahşi görünüyordu ve vahşi hayvanlar genelde bir sonraki adımlarına karar vermeden önce yeni bir ziyaret için biraz zamana ihtiyaç duyardı.

Bütün gün ve gece boyunca yağmur hafif hafif ama hiç durmadan yağmıştı, o yüzden Cal yazı masasını içeri almış ve duvar kâğıdına geri dönmüştü. Bu yağmurdan hoşlanıyordu. Saldırgan değildi; sabit ritmi ve pencereden içeri taşıdığı kokular evin perişanlığını azaltıyor, ona yuva havası veriyordu. Cal yağmurun altında manzaranın nasıl değiştiğini görmeyi öğrenmişti, yeşiller çoğalıyor ve topraktan yaban çiçekleri yükseliyordu. Şehirde verdiği rahatsızlık yerine, yağmur burada insanın dostuymuş gibi geliyordu.

Cal, o dışarıdayken çocuğun buraya gelmeyeceğinden epey emindi hatta öyle emindi ki cumartesi gecesi, yağmur dindiğinde kasabanın barına gitti. Üç kilometrelik bir yoldu, kötü havada onu evde tutmaya yetecek bir mesafeydi bu. Onun yürüme konusundaki ısrarı Mart ve bardaki ihtiyarları çok eğlendiriyordu hatta eve dönüş yolunda arabalarıyla yanından geçerlerken onu yüreklendiriyor ya da tezahürat yapıyorlardı. Cal arabasının, o gürültücü, huysuz, ihtiyar kırmızı Mitsubishi Pajero'nun çevrede gezinen ve başka işi olmayan bir trafik polisinin gözüne çarpacak kadar fark edilebilir olduğunu hissediyor ve hâlâ ateşli silah ruhsatını almayı beklediği şu sıralarda alkollü araç kullanmaktan

ceza yemenin kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu; taşkınlık huyu olduğunu düşünürlerse ona ruhsat vermeyebilirlerdi.

Bunu söylediğinde barmen Barty, "Elbette," demişti, "sana zaten ruhsat vermemeleri lazım."

"Neden?"

"Çünkü sen Amerikalısın. Siz orada silahlarla kafayı bozmuşsunuz. Yere şapka düşse ateş etmeye başlarsınız. Dükkânda son Twinkies paketini aldığı için adam vurursunuz. Bizim için güvenli olmaz."

Mart, iki ahbabıyla beraber ellerinde biralarıyla yerleştikleri köşeden, "Twinkies hakkında ne bilirsin ki sen?" dedi. Cal'in komşusu olarak, onu sataşmalardan bir noktaya kadar korumak zorunda hissediyordu kendini. "Senin büyüdüğün yerdeki Twinkies'e benzemez."

"Ben New York'ta iki yıl yaşamadım mı? Twinkies yedim, tamam mı? İğrenç bir şey."

"Peki seni vuran oldu mu?"

"Olmadı. Bunlar biraz daha sağduyuluydu."

"Keşke vursalardı," dedi Mart'ın arkadaşlarından biri. "Senin yerine bardaklara adam gibi bira dolduran bir barmenimiz olurdu."

"Sana içki yok," dedi Barty. "Ayrıca denesinler de göreyim."

"Al işte!" dedi Mart zafer kazanmış gibi. "Zaten Noreen de Twinkies getirmiyor. O zaman bırak bu adam tüfeğini alsın, şuna da birasını ver."

Kapının üstünde yamuk yumuk yazılmış Kelt harfleriyle Seán Óg olarak bilinen bar, Noreen'in dükkânıyla aynı hırpani, bej boyalı binadaydı. Gün içinde insanlar sigara alıp bara geri dönmek ya da biralarını getirip tezgâha yaslanarak Noreen'le sohbet etmek için ikisi arasında mekik dokurlardı ama gece olunca, Barty birine sandviç hazırlamak için ekmeğe ya da jambona ihtiyaç duymuyorsa, ikisini bağlayan kapı kilitli kalırdı. Bar ufak ve alçak tavanlıydı; yerde kırmızı muşamba ve gelişigüzel atılmış bir kilim parçası vardı. Eski püskü bar iskemleleri, titrek ahşap masaları ayıran yeşil PVC koltuklar, bira konulu çeşitli flamalar,

üzerine "I Will Survive" şarkısını söyleyen plastik bir balık tutturulmuş bir plaka ve tavandan sarkan, örümcek ağlarıyla dolmuş bir balık ağı. Ağı kim takmışsa içine son bir dokunuş olarak, sanatsal birkaç cam top da koymuştu. Yıllar içinde patronlar buna türlü bardak altlıkları, lastik bir çizme ve bir kolu olmayan bir Superman figürü eklemişlerdi.

Seán Óg, kendi standartlarına göre, bu gece tıklım tıklımdı. Mart ve birkaç ihtiyar arkadaşı her zamanki köşelerinde, bir şekilde ikna ettikleri eşofmanlı, itici iki genç adamla kâğıt oynuyorlardı. Mart ve arkadaşları iskambil kâğıtlarını ilk çıkardıklarında Cal onların poker oynayacaklarını sanmıştı ama oynadıkları oyunun adı Elli Beş'ti ve bu oyunu masanın üstündeki minik bozuk para öbekleriyle kıyaslanamayacak bir hız ve öfkeyle oynuyorlardı. Görünüşe bakılırsa oyun en iyi dört ya da beş kişiyle oynanıyordu ve kimseyi bulamazlarsa masaya Cal'i oturtmaya çalışıyorlardı; Cal kaybedeceğini bildiğinden masadan uzak duruyordu. O genç adamlar maaşlarını, tabii varsa –Cal olduğunu düşünmüyordu– kaybedeceklerdi.

Onlarınn paralelinde, bir grup adam barda oturmuş, tartışıyordu. Bir başka köşede üçüncü bir grup vardı, biri İrlanda flütüyle bir melodi çalıyor, diğerleri de bu hızlı melodiyi dinlerken ellerini dizlerine vurarak ritim tutuyordu. Deirdre adında bir kadın bir koltukta tek başına oturmuş, iki eliyle kavradığı kadehiyle boşluğa bakıyordu. Cal, Deirdre'nin olayının ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama genel bir fikri vardı. Kırklarında, iç karartıcı elbiseler giyen ve iri, mahzun gözleriyle rahatsız edici derecede dalgın dalgın bakan tıknaz bir kadındı. Arada sırada adamın biri ona duble viski ısmarlar, birbirlerine tek kelime etmeden yan yana otururlar, sonra yine sessizlik içinde bardan birlikte ayrılırlardı. Cal'in bunların hiçbirini soruşturmaya niyeti yoktu.

Bara oturdu, Barty'ye ellilik bir Smithwick's söyledi ve bir süre müziği dinledi. Henüz herkesin ismini öğrenememişti ama yüzlerin çoğunu tanıyordu, ayrıca insanların kişilikleri ve ilişkileri konusunda da fikir sahibiydi. Seán Óg'un müşterilerinin, ta-

mamı aşağı yukarı aynı kumaş pantolonlardan, keçe yeleklerden ve müzelik kazaklardan giyen kırk yaş üstü sinekkaydı tıraşlı erkeklerden oluştuğu ve çoğunun da birbirinin kuzeni gibi göründüğü düşünülürse bu mazur görülebilirdi; ama işin aslı, işte gördüğü herkes için zihninde karmaşık bir veritabanı oluşturmakla geçen yirmi beş yılın ardından Cal, Sonny'nin kocaman gülüşü olan mı yoksa kulak hematomu olan mı olduğunu hatırlamaya uğraşmamanın verdiği tembellik hissinden hoşlanıyordu. Konuşma havasında olup olmadığına ve ne konuşmak istediğine bağlı olarak kimden kaçınması ve kime yanaşması gerektiğine dair bir fikri vardı ve bunun burada yaşamak için yeterli olduğunu anlamıştı.

Bu gece müzik dinlemeyi planlıyordu. Cal İrlanda flütüyle buraya taşındığında tanışmıştı. Enstrümanın sesini mesela bir okul konserinde ya da Chicago'da bir polis barında duysa hoşlanacağından emin değildi ama buraya tam oturuyor gibiydi: Bu barın sıcak, inatçı pejmürdeliğine çok uygundu ve Cal'in bu dört duvarın dışında dört bir tarafa yayılan sessiz enginliğin iyice farkına varmasını sağlıyordu. Çelimsiz, ihtiyar müzisyen ayda birkaç kez flütünü çıkarır, Cal de sohbet edenlerin birkaç tabure uzağına oturup onu dinlerdi.

Barın diğer ucundaki tartışmayı dinlemeye başladığında ikinci birasını yarılamıştı. Tartışma dikkatini çekmişti çünkü sıradışı bir konuydu. Buradaki tartışmalar genellikle yıllara hatta on yıllara yayılabilen çok eski konular olur, konuşacak yeni bir şey bulunamazsa yeniden ortaya çıkarlardı. Konu çoğunlukla çiftçilik yöntemleri, çeşitli yerel ve ulusal politikacıların ne kadar işe yaramaz olduğu, Stroketown yolunun batı kısmındaki duvar yerine tel örgü konması gerekip gerekmediği ve Tommy Moynihan'ın havalı serasının, modern bir görkem havası mı taşıdığı yoksa hödükçe bir heves örneği mi olduğu gibi şeyler olurdu. Herkes diğer herkesin hangi konuda ne düşündüğünü bilirdi –Mart hariç, çünkü o, işleri ilginçleştirmek için düzenli olarak taraf değiştirirdi– ve Cal'in sohbete katılıp ortalığı biraz karıştırmasını çok istiyorlardı.

Bu tartışma daha farklıydı, sanki daha önce üzerinde pratik yapılmamış gibi gürültülü ve karışıktı. Barın en ucundaki adam inatla, "Bunu hiçbir köpek yapamaz," diyordu. Ufak, yuvarlak kafalı, ufak, yuvarlak bir adamdı ve genellikle şakaların hedefi olurdu; normalde bunu sorun etmezdi ama bu sefer suratı hararet ve öfkeyle kıpkırmızı olmuştu. "O kesiklere baktın mı sen? Onu yapan şey diş olamaz."

Cal'in en yakınındaki iri, kel adam, "O zaman sence onları ne yapmış olabilir?" diye sordu. "Periler mi?"

"Siktir. Ben sadece diyorum ki onu yapan hayvan değildi."

Üçüncü bir adam birasından başını kaldırarak, "Yine o lanet uzaylılar mı yoksa?" dedi. Uzun, kasvetli bir suratı vardı ve kasketini yüzüne doğru indirmişti. Cal şimdiye kadar onun toplamda beş cümle söylediğini ya duymuş ya duymamıştı.

Küçük adam onlara, "Dalga geçmeyin," dedi. "Bilginiz olmadığı için öyle söylüyorsunuz. Eğer o kalın kafanızın hemen üstünde olanlara biraz dikkat etseydiniz–"

"Karganın teki gözüme sıçardı."

"Ona soralım," dedi iri adam, başparmağıyla Cal'i işaret ederek. "Tarafsız birine."

"Tabii tabii, o ne anlar ki bundan?"

İri adam –Cal onun adının Senan olduğundan emindi ve çoğunlukla son sözü o söylerdi– onu duymazdan geldi. Cal'le yüz yüze gelmek için taburesinde dönerek, "Buraya gel," dedi. "Şunu dinle. Önceki gece bir şey Bobby'nin koyunlarından birini öldürmüş. Gırtlağını, dilini, gözlerini ve kıçını almış, geri kalanı bırakmış."

"*Kesip* almış," dedi Bobby.

Senan onu duymazdan geldi. "Sence bunu ne yapmış olabilir, ha?"

"Benim alanım değil," dedi Cal.

"Bilimsel uzman görüşünü sormuyorum zaten. Sadece fikrini soruyorum. Bunu ne yapmış olabilir?"

"Eğer kumarbaz olsaydım," dedi Cal, "paramı bir hayvana yatırırdım."

"Hangi hayvan?" diye sordu Bobby. "Burada çakal ya da dağ

aslanı bulunmaz. Tilkiler de yetişkin koyunlara dokunmaz. Eğer başıboş bir köpek olsa hayvanı paramparça ederdi."

Cal omuzlarını silkti. "Belki de köpeğin biri boğazını parçalamış, sonra korkup kaçmıştır. Gerisini de kuşlar yapmıştır."

Bir anlık bir sessizlik oldu ve Senan'ın kaşları kalktı. Onu bir şehir çocuğu olarak görmüşlerdi ama bu ancak kısmen doğruydu. Şimdi onu yeniden değerlendiriyorlardı.

"İşte, bakın," dedi Senan, Bobby'ye. "Siz de uzaylı muhabbetine girip bizi iyice rezil ediyorsunuz. Adam Amerika'ya döndüğünde bunları anlatacak ve onlar da bizim her şeye inanan bir avuç barbar olduğumuzu düşünecek."

"Amerika'da da uzaylılar var," dedi Bobby savunmaya geçerek. "Hatta her yerden fazla var."

"*Hiçbir yerde* uzaylı falan yok."

"Geçen bahar yarım düzine insan o ışıkları gördü. Sence onlar neydi? Periler mi?"

"O Malachy Dywer'ın kaçak viskisiydi. Ondan birkaç yudum alınca ben de ışıklar görüyordum. Bir gece Malachy'nin oradan eve dönerken melon şapka giyen beyaz bir atın hemen önümde karşıdan karşıya geçtiğini görmüştüm."

"Koyunlarını öldürdü mü?"

"Neredeyse beni öldürüyordu. Öyle fena sıçradım ki kıç üstü yandaki hendeğe düştüm."

Cal taburesinde rahattı, birasını içiyor ve ânın tadını çıkarıyordu. Bu adamlar ona büyükbabasını ve onun veranda arkadaşlarını hatırlatıyordu; onların arkadaşlığı da böyleydi, birbirleriyle didişip dururlardı, veya ekip odasındakilerle; şakalaştıkları şeylerin altına gerçek kötülüğün bataklığı sızmadan önce, ya da belki Cal bunu fark etmeye başlamadan önce...

Sadece sohbeti biraz canlandırmak için, "Büyükbabam ve üç arkadaşı da bir seferinde UFO görmüşler," dedi. "Akşamın alacakaranlığında avlanıyorlarmış ve köşelerinde yeşil ışıklar yanan büyük, kara bir üçgen gelip başlarının üstünde bir süre asılı kalmış. Ses çıkarmamış. Büyükbabam korkudan neredeyse altlarına sıçtıklarını söylemişti."

"Ah yüce Tanrım," dedi Senan bıkkınlıkla. "Sen de başlama. Burada aklı başında bir insan evladı yok mu?"

"İşte," dedi Bobby zafer kazanmış gibi. "Bunu duydunuz mu? Bir de Amerikalılar bizim hakkımızda ne düşünür diye endişe ediyorsunuz."

"Kendine hâkim ol, tamam mı? Sadece seninle dalga geçiyor."

"Büyükbabam yemin billah etti," dedi Cal sırıtarak.

"Büyükbaban hiç içki kaçakçısı tanıyor muydu?"

"Birkaç tane."

"Bence onları çok iyi tanıyormuş. Bunu bir düşün," dedi Senan; Bobby'ye dönüp bardağını işaret etti. Bu tartışma kalıcı repertuara katılmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Diyelim ki uzaylı diye bir şey var. Diyelim ki onca zaman harcayıp bir sürü teknoloji kullanarak artık Mars'tan mı neredeyse, bir sürü ışık yılı uzaktan kalkıp Dünya'ya geldiler. Deney yapmak için koca bir zebra sürüsü bulabilirlerdi, ya da bir sürü dalyan gibi gergedan. Veya Avustralya'ya inip kanguru, koala ya da onun gibi pek çok hayvan yakalayabilirlerdi. Ama onun yerine" –sesini, itiraz eden Bobby'yi susturmak için yükseltti– "onun yerine, hıh, buraya gelip senin koyunlara göz diktiler, öyle mi? Mars'takiler üşütük mü? Hepsi kafayı mı yemiş?"

Bobby yeniden hiddetleniyordu. "Benim koyunlarımın nesi varmış? O lanet koalalardan bin kat iyiler. Hatta senin sıska, topallayan–"

Cal onları dinlemeyi bıraktı. Mart'ın masasındaki sohbetin niteliği değişmişti. Genç adamlardan biri, Cal'in tanıdığı bir ses tonuyla, "Ben yirmi koymuştum," diyordu. Bu ısrar edeceği belli olan bir adamın incinmiş ses tonuydu, herkesin gecesini gereğinden fazla berbat edecekti ve o taş kokainin pantolonunun cebine nasıl girdiğinden de haberinin olmadığını söyleyecekti.

"Hadi oradan," dedi Mart'ın arkadaşlarından biri. "Yirmi beş koydun sen."

"Sen bana hileci mi diyorsun?"

Adam yirmili yaşların ortasındaydı ve çiftçi olamayacak ka-

dar narin ve soluktu; yağlı, biraz koyu renk perçemli kısa saçları ve günün birinde bıyık olmaya heves eden ince tüyleri olan kısa bir adamdı. Cal onu daha önce birkaç kez, ona gözlerini dikip fazlaca uzun bakan diğer genç adamların olduğu köşede görmüştü. Onunla hiç konuşmamış olsa da adam hakkında sıralayabileceği epey bilgi vardı.

"Eğer o parayı yerine koyarsan sana hiçbir şey demeyeceğim," dedi Mart'ın arkadaşı.

"Ben kazandım, tamam mı? Tastamam ben kazandım."

Cal'in arkasındaki tartışma kesilmişti, İrlanda flütünün sesi de. Silahsız olduğu gerçeği Cal'in yüzüne adrenalin dolu bir tokat gibi çarptı. Bu adam kendini korkusuz bir gangster gibi hissetmek için yanında Glock taşıyacak ama bununla baş edemeyecek türden biriydi. Cal'in, burada böyle bir sorun yaşamasının pek muhtemel olmadığını hatırlaması için kısa bir süre geçmesi gerekti.

"Yirmi dediğimi sen de duydun," dedi tıknaz adam, arkadaşına. "Hadi söylesene."

Arkadaşı sırık gibi, koca ayaklı bir şeydi; ağzından dışarıya doğru fırlayan iri dişleri uzun çeneli ağzının açık kalmasına ve olan biteni anlayabilecek son insanmış gibi görünmesine yol açıyordu. "Dinlemiyordum ki," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Sadece birkaç kuruş bir şey, Donie."

"Kimse bana hileci diyemez," dedi Donie. Yüzünde, Cal'in hoşlanmadığı öfkeli bir bakış beliriyordu.

"Ben derim," diye bilgilendirdi onu Mart. "Sen hilecinin tekisin, üstelik daha kötüsü, onu bile doğru düzgün beceremiyorsun. Bebekler bile senden iyi iş çıkarır."

Donie taburesini geriye doğru itti ve kollarını açarak Mart'ı çağırdı. "Seni mahvedeceğim. Hadi gel."

Deirdre gönülsüz bir çığlık attı. Cal ne yapacağını bilemiyordu ve bu durum onun canını daha çok sıkıyordu. Eskiden olsa şimdi ayağa kalkmış olurdu, sonra da Donie ya sakinleşir ya da kendi isteğiyle veya başka türlü, mekânı terk ederdi. Burada bu bir seçenekmiş gibi görünmüyordu – bunun tek sebebi Cal'in

silahının ve rozetinin olmaması değildi, buralarda işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordu, ayrıca bir şey yapmaya hakkı olup olmadığı konusunda da hiçbir fikri yoktu. Yine o hafiflik hissi geldi üzerine, sanki bir kuş gibi taburenin kenarına tünemişti. Kendini Donie'nin Mart'a saldırmasını isterken buldu, böylece ne yapması gerektiğini öğrenebilecekti.

Barty tezgâhın arkasından, elindeki cam beziyle genç adamı işaret ederek, "Donie," dedi. "Dışarı."

"Ben bir şey yapmadım ki. Bu herif bana–"

"Dışarı."

Donie kollarını kavuşturdu ve taburesine çöktü; alt dudağını sarkıtıp inatla boşluğa bakmaya başladı.

"Sikerim böyle işi," dedi Barty bıkkınlıkla. Elindeki bezi attı ve tezgâhın arkasından çıktı. Yoldayken Cal'e, "Sen de bir el at," dedi.

Barty, Cal'den birkaç yaş gençti ve hiç de minyon sayılmazdı. İkisi Donie'yi koltuk altlarından tuttular ve bar boyunca, masa ve taburelere çarpmamaya çalışarak kapıya doğru sürüklediler. Adamların çoğu sırıtıyordu, Deirdre de ağzı açık izliyordu. Donie kendini bıraktığı için iyice ağırlaşmıştı, ayakları muşamba zeminde sürükleniyordu.

Kapıyla güreşen Barty ona, "Adam gibi ayağa kalk," diye emretti.

Donie öfkeyle, "İçeride bir bardak dolusu biram kaldı," dedi. Barty yarı kazayla omzunu kapının çerçevesine vurunca Donie bağırdı: "Off!"

Barty azami hızı yakalamak için Donie'yi kaldırımda geri geri sürükledi, sonra onu tüm gücüyle öne doğru savurdu ve bıraktı. Donie ellerini savurarak yolun ortasına doğru sendeledi. Eşofmanı indi ve düştü.

Barty ve Cal soluk soluğa onun ayağa kalkmasını ve eşofmanını giymesini izlediler. Slip don giymişti. Barty, "Bir dahaki sefere annene söyle de sana adam donu alsın," diye bağırdı.

Donie, kendisi de pek inanmayarak, "Dükkânını yakacağım, seni mahvedeceğim," diye haykırdı.

"Evine git de otuz birini çek, Donie," diye bağırdı Barty. "Elinden anca o gelir."

Donie etrafına bakındı ve yere atılmış bir sigara paketi buldu, onu Barty'ye fırlattı. Paket Barty'nin iki metre uzağına düştü. Donie, Barty'ye doğru tükürdü ve ayaklarını yere vura vura uzaklaştı.

Sokakta lamba yoktu, sadece yol kenarındaki evlerin birkaçından sızan ışık vardı; evlerin yarısı boştu. Donie saniyeler içinde karanlığa karıştı. Karanlıkta, binalardan yankılanan ayak sesleri bir süre daha duyuldu.

"Teşekkürler," dedi Barty. "Tek başıma olsam belim kopardı. Şişko pislik."

Donie'nin sırık arkadaşı bardan çıktı ve basamakta durarak sırtını kaşıdı; arkasından gelen sarı ışık yüzünden suratı görünmüyordu. "Donie nerede?" diye sordu.

"Eve gitti," dedi Barty. "Sen de git J.P. Bu gece burada işin bitti."

J.P. bir süre düşündü. "Ceketi bende kaldı," dedi.

"O zaman ceketi ona götür. Hadi."

J.P. uysal uysal karanlığa doğru yürüdü. "Bu çocuk hep böyle sorun çıkarıyor mu?" diye sordu Cal.

Barty, "Donie McGrath," dedi ve kaldırıma tükürdü. "Lanet latchico*."

Cal bunun ne demek olduğunu bilmiyordu ama ses tonundan hoş bir şey olmadığı anlaşılıyordu. "Onu burada daha önce görmüştüm."

"Arada gelir. Gençler genellikle kız bulmaya kasabaya inerler, paraları yoksa da buraya gelirler. Neyse, bir süre gelmez artık. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi arkadaşlarıyla birlikte buranın yolunu tutar."

"Gerçekten de dükkânını yakmaya kalkar mı?"

Barty homurdandı. "Tanrım, hayır. Donie ödleğin tekidir. Ayrıca o uyuşuk için bu çok ağır bir iş olurdu."

---

* (İrl.) Toplumsal olarak aşağı görülen, görgüsüz ve saldırgan kişi. Genellikle erkekler için kullanılır. *–yhn*

"Yani sence zararsız biri mi?"

"İşe yaramazın teki," dedi Barty sohbeti sonlandırarak. Arkadan Irlanda flütü berrak ve neşeli sesiyle yeniden çalmaya başladı. Ellerindeki Donie'den kalan tozu silkeledi ve bara geri döndü.

Bu olay başka kimsenin sinirini bozmuş gibi görünmüyordu. Mart ve arkadaşları kâğıtları yeniden dağıtmışlar ve yeni bir Elli Beş eline başlamışlardı; bar kısmındaki tartışma bu yılın hurling takımının başarıları hakkında sohbete dönüşmüştü. Barty, Cal'e bedava bira verdi. Deirdre içkisini bitirmiş, çaresizlik içinde etrafa bakıyordu. Kimse onunla göz göze gelmeyince dışarı çıktı.

Cal her şeye rağmen bedava içkisini içmeye devam ederek, Mart ve arkadaşları oyunlarını bitirip eşyalarını toplamaya başlayana kadar barda takıldı. Mart, Donie'ye hileci olduğunu söylemişti. Cal'i eve bırakmayı teklif ettiğinde (bunu hep yapardı, sırf Cal reddettiğinde onunla dalga geçebilmek için) Cal kabul etti.

Mart hafif sarhoştu, anahtarları arabanın ayak boşluğuna düşürmesine, sonra da onları aramak için arabadan inmek zorunda kalmasına yetmişti bu. Cal'in suratındaki ifadeye bakıp sırıtarak, "Endişelenme," dedi ve arabasının yan tarafına bir şaplak attı. Bu çamur lekeleriyle kaplı ve fena hâlde ıslak köpek kokan eski püskü bir Skoda'ydı. "Ben direksiyon başında uyuyakalsam bile bu şey kendi başına evin yolunu bulabilir. Daha önce yapmışlığı var."

Anahtarları bulup ona uzatan Cal, "Harika," dedi. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Oflayıp puflayarak tekrar arabaya binen Mart, "Eline ne oldu?" diye sordu.

Cal'in eli iyileşiyordu ama diş izlerini kimse görmesin diye yara bandı yapıştırmaya devam ediyordu. "Testereyle kestim," dedi.

"İşte öyle olur," dedi Mart. "Bir dahaki sefere sözümü dinleyip o internet sitelerine bak." Arabayı çalıştırdı, motor öksürdü, titredi ve araba korkutucu bir hızla yola fırladı. "Senan'ın söz ettiği büyük olay neymiş? Bobby'nin koyunundan mı bahsediyordu?"

"Evet. Bobby uzaylıların yaptığını düşünüyor. Senan aynı fikirde değildi."

Mart hırıltılı bir kahkaha attı. "Bobby'nin zırdelinin teki olduğunu düşünüyor olmalısın, değil mi?"

"Hayır. Ona büyükbabamın da UFO gördüğünü anlattım."

Ana yoldan sapan ve çirkin bir çıtırtıyla vites değiştiren Mart, "Onu mutlu etmişsin," dedi. "Bobby deli değildir. Tek sorunu çiftlik işlerine çok fazla vakit ayırması. Bu önemli bir iş ama beyinsizin teki değilse insanı epey huzursuz eder. Pek çoğumuzun bunun icabına bakacak şeyleri var: ailemiz, iskambil kâğıtları, içki, bunun gibi şeyler. Ama Bobby bekâr bir adam, içkiyi kaldıramıyor ve kâğıt oyunlarında o kadar kötü ki onu aramıza almıyoruz. Zihni huzursuzlandığında dağlara çıkıp UFO peşinde koşmaktan başka seçeneği yok. Arkadaşlar oyalansın diye ona bir mızıka almak istiyor ama ben sürekli uzaylılardan bahsetmesini dinlemeyi tercih ederim."

Cal bunu düşündü. Uzaylılar huzursuzluk konusunda Mart'ın listesindeki diğer şeylere göre daha sağlıklı bir çözüm gibi görünüyordu. Mart'ın araç kullanma şekli de bunu destekliyordu.

Sırf Mart'la kafa bulmak için, "Koyunu uzaylıların o hâle düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Ya bir siktir git."

"Buralarda öyle bir şey yapabilecek hayvan olmadığını söylüyor."

"Bobby burada olan her şeyi bilmiyor," dedi Mart.

Cal bekledi ama Mart konuşmaya devam etmedi. Araba çukurların üzerinden atlayarak ilerledi. Farlar yolun dar bir kısmını ve iki yanda sallanan dalları aydınlatıyordu; aniden yere yakın bir çift parlak göz göründü, sonra kayboldu.

Mart, Cal'in kapısının önünde frene asılarak, "İşte," dedi. "Sağ salim vardın. Tıpkı söylediğim gibi."

"Senin evinin önünde inebilirim," dedi Cal. "Bir hoş geldin komitesi olması ihtimaline karşı."

Mart bir saniyeliğine ona baktı, sonra öyle bir gülmeye baş-

ladı ki ikiye katlanarak, öksürerek, direksiyona şaplaklar atarak kahkahalara boğuldu. "Ah Tanrım," dedi kendini toparladığında. "Işıl ışıl zırhıyla bana evime kadar eşlik edecek bir şövalyem oldu. O ödlek Donie McGrath yüzünden endişelenmiyorsundur umarım. Sen büyük şehir görmüş adamsın."

"Büyük şehirde de böyle adamlar var," dedi Cal. "Onlardan da hoşlanmıyorum."

"Donie benim yanıma bile yaklaşamaz," dedi Mart. Kahkahalar yüzünden yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı ama sesindeki bir şey Cal'in irkilmesine neden oldu. "O kadarını bilir."

"Eğlen bakalım."

Mart kıkırdadı, başını iki yana salladı ve motoru tekrar çalıştırdı. "Hadi ama," dedi. "Yoksa iyi geceler öpücüğü mü bekliyorsun?"

"Rüyanda görürsün," dedi Cal.

Mart, "Onu Lena'ya sakla," dedi ve yol boyunca gülmeye devam etti.

Mart'ın evinde –büyümüş otların ortasında, yoldan epey uzakta bulunan küçük pencereli uzun, beyaz bir kulübe– verandanın ışığı yanıyordu ve Mart kapıyı açtığında Kojak onu karşılamaya geldi. Cal elini kaldırdı ve Mart kapının ağzında tüvit kasketine dokunup içerinin ışığını yakana kadar bekledi. Bir şey olmayınca eve yöneldi. Donie McGrath kendinden beklenmeyen bir cesaret gösterip gelse bile Kojak oldukça iyi bir koruyucuydu. Fakat Mart'ın kapı ağzındaki görüntüsü, tarlaların ve esen sert, karanlık rüzgârın ortasındaki huzur, yanında kuyruğunu sallayan Kojak, Cal'in, kötü şekilde olmasa da kendini biraz tuhaf hissetmesine neden oldu.

Bahçe kapısı Mart'ınkine yaklaşık dört yüz metre mesafedeydi. Hava açıktı ve bir iki kez ağaçların gölgeleri yüzünden kafası karışıp ayağının sınırdaki uzun çimlere gömüldüğünü sanmış olsa da ay ortalığı el fenerine ihtiyaç duymadan yürümesini sağlayacak kadar aydınlatıyordu. Az önce arabanın önünden geçen şeye karşı da gözlerini dört açmıştı ama hayvan ya gitmişti ya da saklanıyordu. Ufuktaki dağlar, sanki biri cep çakısını çıkarmış

da yıldızlarla dolu gökyüzünden düzgün parçalar kesip oraları kapkara bırakmış gibi görünüyordu. Şurda burda, dağınık hâlde, pencerelerin sarı dikdörtgenleri görünüyordu, minik ve cesur.

Cal buranın gecelerini seviyordu. Chicago'da geceler aşırı kalabalık ve hareketliydi; her zaman bir yerlerde gürültülü bir parti, başka bir yerde hararetlenen bir kavga ya da ağlayan bir bebek ve daha bir sürü şey olurdu; Cal gizli köşelerde neler olduğunu ve bunların her an ortalığa dökülebileceğini, o zaman da bunlarla kendisinin uğraşması gerekeceğini bilirdi. Buradaysa, gece olan şeylerin onun sorunu olmadığını bilmek rahatlatıcıydı. Çoğu, insanlarla alakasız şeylerdi; insanların uzak durmaktan başka bir şey yapmasının gerekmediği ufak vahşi avlar, kavgalar ve çiftleşmeler. Bu muhteşem yıldız yığınının altında polis memuru gerektiren bir şey oluyorsa bile Cal'i ilgilendirmiyordu. Bu, büyük ihtimalle zaten onun uzak durmasını isteyecek olan, bu küçücük kasabanın yerlilerinin işiydi. Cal uzak durabilirdi hatta bunu zevkle yapardı. Trey adlı çocuk, gecelerini dikkat ve aksiyon gerektiren bir şeye dönüştürerek, bunları ne kadar az özlediğini hatırlamasına yardımcı olmuştu. Cal, işleri kendi hâline bırakma konusunda keşfedilmemiş bir yeteneği olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Evi bıraktığı gibiydi. Mini buzdolabından bir bira çıkarıp açtı ve arka kapının önündeki basamaklara oturup içmeye başladı. Günün birinde kendi kendine bir arka veranda inşa edecek ve buraya kocaman bir koltuk koyacaktı ama şimdilik merdiven idare ederdi. Ceketi üzerindeydi, soğuk hava sonbaharın gerçekten geldiğini söylüyordu, şakası yoktu.

Mart'ın arazisinin orada bir baykuş öttü. Cal bir süre o tarafa baktı ve hayvanı gördü, sadece ağaçların arasında sakin sakin süzülen koyu bir gölgeydi. Eğer olaylar farklı seyretmiş olsaydı, yine de buralara kadar gelip gelemeyeceğini merak etti: Bir şeyler tamir eden, elinde birasıyla evinin verandasında oturan, baykuşları izleyen ve dünyanın geri kalanının kendi başının çaresine bakmasına izin veren bir adamdı o artık. Bu konuda kendini nasıl hissettiğinden pek emin değildi. Bu onu tam olarak anlayamadığı bir şekilde huzursuz ediyordu.

Tıpkı bir sivrisinek bulutu gibi üstüne çöken ani huzursuzluktan kaçmak için cebinden telefonunu çıkardı ve Alyssa'yı aradı. Onu her hafta sonu arardı. Alyssa çoğunlukla telefonu açardı. Açmadığı zamanlarda ona sonradan, çoğunlukla Cal'in yaşadığı saat diliminde sabaha karşı üç ya da dörtte, WhatsApp'tan mesaj atardı: *Kusura bakma cevap veremedim, işim vardı! Sonra görüşürüz!*

Bu sefer yanıt verdi. "Alo baba. Nasılsın?"

Sesi enerjik ve sanki telefonu başka bir şey yaparken çenesiyle omzunun arasına sıkıştırmış gibi hafifçe boğuktu. "Selam," dedi Cal. "Meşgul müsün?"

"Hayır, sorun yok. Sadece bir şeyleri temizliyorum."

Cal ne temizlediğini anlamak için dinledi ama tek duyduğu gelişigüzel hışırtılar ve tıkırtılardı. Alyssa'yı gözünde canlandırmaya çalıştı: uzun ve atletik yapısı, onu hayrete düşüren, o ile Donna'nın inanılmaz bir karışımı olan yüzü – Cal'in mavi gözleri ve düzgün kaşları, Donna'nın hareketli, yukarı doğru kıvrılan hatları. Sorun şu ki Cal onu hâlâ kesik kot pantolon ve kocaman bir eşofman üstüyle, kahverengi parlak saçını atkuyruğu yapmış hâlde hayal ediyordu ve bunların herhangi birinin hâlâ kızı için geçerli olup olmadığını bilmiyordu. Onu en son geçen Noel'de görmüştü. Saçını kestirmiş, sarıya boyatmış, takım elbiseler almış, on kilo almış ve ağır makyaj yapmaya başlamış olabilirdi.

"N'aber?" dedi Cal. "Gribin geçti mi?"

"Sadece soğuk algınlığıydı. İyileştim."

"İş nasıl?" Alyssa Seattle'de tehlike altındaki çocuklarla ilgilenen bir sivil toplum kuruluşunda çalışıyordu. Cal, Alyssa'nın işe ilk başvurduğunu söylediği zamanki detayları hatırlamıyordu; kızı pek çok işe başvurmuştu ve o zamanlar Cal'in zihnini daha çok Donna meşgul ediyordu ve artık bunu sormak için çok geçti.

"İşler iyi. Bağışımızı topladık, çok rahatladım, yani bir süre daha bunu yapmaya devam edebileceğiz."

"Şu endişelendiğin çocuk nasıl? Shawn, DeShawn?"

"Shawn. Yani, hâlâ geliyor, asıl önemli olan da bu. Bence evinde işler hâlâ epey kötü, yani gerçekten kötü ama ne zaman soru sormaya çalışsam donup kalıyor. Yani..."

Alyssa sessizleşmişti. Cal işe yarar bir şey söylemeyi çok isterdi ama insanların konuşması için bildiği teknikler bununla pek de ortak noktası olmayan durumlar için tasarlanmış olanlardı. "Ona zaman tanı," dedi Cal en sonunda. "Eminim başaracaksın."

Alyssa bir süre sonra, "Tamam," dedi. Sesi aniden çok yorgun gelmeye başlamıştı. "Umarım."

"Ben nasıl?" diye sordu Cal. Ben üniversiteden beri Alyssa'nın erkek arkadaşıydı. İyi bir çocuk gibi görünüyordu; konu toplum hakkındaki fikirleri ve insanların bunu geliştirmek için yapması gerekenler olunca konuşmaya biraz fazla meraklıydı ama Cal kendisinin de yirmi beş yaşındayken tam bir baş belası olduğundan epey emindi.

"İyi. İşte kafayı yemek üzere ama haftaya bir iş görüşmesi var, umutla bekliyoruz."

Ben şimdi Starbucks gibi bir yerde çalışıyordu. "Benim de şans dilediğimi söyle," dedi Cal. Her zaman Ben'in ona pek de bayılmadığını hissetmişti. İlk başta bunu umursamamıştı ama bu noktada artık bir şeyler yapmayı denemesi gerekiyormuş gibi görünüyordu.

"Söyleyeceğim. Teşekkürler."

"Annenden haber var mı?"

"Evet, o da iyi. Peki ya sen? Ev işleri nasıl gidiyor?"

"Az kaldı," dedi Cal. Alyssa'nın onunla Donna hakkında konuşmak istemediğini biliyordu ama bazen kendine engel olamıyordu. "Biraz yavaş ilerliyor ama bol bol zamanım var."

"Fotoğrafları aldım. Banyo harika görünüyor."

"Eh, o kadar da değil. Ama en azından artık zombilerle savaşırken sığınağım orasıymış gibi görünmüyor."

Bu Alyssa'yı güldürdü. Küçücük bir çocukken bile büyük ve derin bir kahkahası vardı; bir sokak kahkahası. Cal'in nefesini keserdi.

"Ziyarete gelmelisin," dedi Cal. "Burası çok güzel. Çok seversin."

"Evet, eminim öyledir. Gelirim. Ama önce izin almam gerekiyor."

"Tabii," dedi Cal. Bir saniye sonra ekledi: "Zaten herhalde ben burayı adam edene kadar beklemen en iyisi. Ya da en azından mobilya alana kadar."

"Tamam," dedi Alyssa. Cal, Alyssa'nın sesindeki rahatlamayı kendisinin hayal edip etmediğinden emin olamadı. "Haber verirsin."

"Evet, haber veririm. Yakında."

Tarlaların ötesindeki minik pencerelerden birinin ışığı söndü. Baykuş hâlâ sakin sakin, hiç durmaksızın ötüyordu. Cal kızının bir süre daha hatta kalması için bir şeyler daha söylemek istedi ama aklına bir şey gelmedi.

"Biraz uyumalısın," dedi Alyssa. "Orada saat kaç?"

Cal telefonu kapattığında son zamanlarda Alyssa'yla konuştuktan sonra hep hissettiği boşluk hissini duydu; bu sanki onca zaman telefonda olmalarına rağmen aslında hiçbir şey konuşmamışlar gibi bir histi. Sanki her şey hava ve dönen çalılardan oluşuyordu, elle tutulur hiçbir şey yoktu. Alyssa küçük bir çocukken onun elini tutar ve iyi kötü her şeyi, içinden geldiği gibi söylerdi. Cal bunun ne zaman değiştiğini hatırlayamıyordu.

Huzursuzluk bulutu dağılmamıştı. Cal kendine bir bira daha aldı ve basamağa geri döndü. Alyssa'nın ona dairesinin fotoğraflarını göndermesini dilerdi. Cal bir kere istemiş, Alyssa da olur demiş ama göndermemişti. Cal onun bunu vakit bulamadığı için yapmadığını umuyordu, evi çok kötü durumda olduğu için değil.

Bahçenin köşesindeki çalının içinden bir dal çıtırtısı geldi.

Cal duyulabilmesi için sesini yükselterek, bitkin bitkin, "Çocuk," dedi. "Bu gece olmaz. Evine git."

Bir duraksamanın ardından çalının içinden bir tilki zarafetle çıktı ve ona baktı, ağzından ufak ve cansız bir şey sarkıyor, kara gözleri ay ışığında parıldıyordu. Sonra tilki Cal'in önemsiz olduğuna karar verdi, kendi yoluna gitti.

DÖRT

İki gün sonra çocuk geri döndü. O gün yağmurlu bir başlangıcın ardından güneş açtığı için Cal yazı masasıyla beraber bahçeye çıkmıştı. Geçen sefer çekmece raylarını bitirmişti, o yüzden ön taraftaki kapağın altında bulunan bölmeli kısma geçti. Bu kısmı oluşturan ahşap parçaları narindi, karmaşık bir bulmaca gibi iç içe geçmişlerdi ve çoğu da kırılmıştı. Cal yazı masasını bir bezin üstüne yatırdı ve kırık parçaları dikkatlice yerinden çıkarmadan önce masanın fotoğraflarını çekti; eski zamkı bir maket bıçağıyla gevşetti ve yerine koyacağı parçalar için ölçü almaya başladı.

İlkini bitirmiş, yerine oturacak bölmeyi keskisiyle düzeltirken dalların çıtırtısını duydu. Bu sefer oyun oynamasına gerek yoktu. Çocuk çalıların içinden çıktı ve elleri kapüşonlusunun cebinde dikilerek onu izlemeye başladı.

"Günaydın," dedi Cal.

Çocuk başıyla selam verdi.

Cal bir parça ahşap ve bir zımpara kâğıdı uzatarak, "Al," dedi.

Çocuk yaklaştı, tereddüt etmeden Cal'in uzattıklarını aldı. Çocuk son görüştüklerinden beri, kendine has gizemli bir değerlendirme sonucu, bir köpeğin yapacağı gibi, Cal'i Bilinmeyen Tehlike kategorisinden Tehlikeli Olmayan Tanıdık kategorisine koymuş gibi görünüyordu. Islak otların arasında yürüdüğü için pantolonu dizlerine kadar ıslanmıştı.

"Bu parça dışarıdan bakınca görünecek," dedi Cal, "o yüzden biraz daha dikkatli olmalıyız. O zımpara kâğıdıyla işin bittiğinde sana daha incesini vereceğim."

Trey elindeki tahta parçasını inceledi, sonra masada duran yıpranmış orijinal parçaya baktı. Cal bölmelerin arasındaki boşluğu işaret etti. "Buraya gelecek."

"Rengi farklı."

"Aynı renge boyayacağız. O sonraki iş."

Trey başını yukarı aşağı salladı. Yerdeki bezin birkaç adım ötesinde, çimlerin üstünde çömeldi ve çalışmaya başladı.

Cal bir sonraki tahta parçasını kalemle işaretlemeye başlarken çocuğa göz ucuyla bakabilecek şekilde yer değiştirdi. Kapüşonlusu belli ki başka birinin eskisiydi ve ayakkabısındaki delikten parmağı görünüyordu. Çocuk fakirdi. Ama bundan daha fazlası vardı. Cal bundan daha fakir olan ama çok daha iyi bakılan pek çok çocuk görmüştü, bu çocuğun boynu iyice keselenmiş mi diye bakan ya da yıpranmış dizlerine yama yapan biri yoktu. Çok iyi olmasa da besleniyor gibi görünüyordu ama daha ötesi yoktu.

Yağmurun ıslattığı çalılardan damlalar düşüyor, ufak kuşlar çimende hoplayıp yiyecek arıyordu. Cal tahta parçalarını ölçtü, testereyle kesti, keskiyle şekillendirdi ve kaba işi bitiren Trey'e ince zımparayı verdi. Tıpkı onun yaptığı gibi çocuğun da ona kısa bakışlar attığını hissediyordu. Kendi kendine arada sırada ıslık çalıyordu ama bu sefer konuşmayacaktı. Bu sefer sıra çocuktaydı.

Belli ki bunun için yanlış çocuk seçmişti: Trey'in sessizlikle hiçbir alıp veremediği yoktu. Bölmeyi kendi memnun olana kadar zımparaladı, Cal'in yanına gitti ve tahta parçasını ona uzattı.

"Güzel," dedi Cal. "Başkasını al. Bunun şurasını ve şurasını yağlayacağım, gördün mü? Böylece yerine rahatça oturacak."

Trey birkaç dakika Cal'in tahtaları yağlamasını izledi, sonra kendi yerine geri döndü ve tekrar zımparalamaya başladı. Ama ritmi değişmişti, artık daha hızlı ve daha az özenli çalışıyordu. İlk bölme kendini ispatlamak içindi. Şimdi o bittiğine göre çocuğun kafasında başka bir şey vardı, bir çıkış arıyordu.

Cal bunu görmezden geldi. Yazı masasının yanında diz çöktü, bölmeleri hizaladı ve çekiçle nazikçe vurarak yerlerine yerleştirmeye başladı.

Trey, arkasından, "Polis olduğunu duydum," dedi.

Cal az kalsın çekiçle başparmağına vuracaktı. Büyükbabasının Kuzey Carolina taşrasındaki evinin çevresinde yaşayan insanlar sayesinde edindiği deneyime göre, aynı anda hem yabancı hem de polis olmak pek de iyi karşılanmıyordu, o yüzden bu bilgiyi kendine saklama konusunda epey dikkatli davranmıştı. Birilerinin bunu nasıl öğrendiği hakkında en ufak fikri yoktu. "Bunu kim söyledi?"

Trey zımparalamaya devam ederek omuzlarını silkti.

"Belki gelecek sefere onları dinlemezsin."

"Polis misin?"

"Sana polis gibi görünüyor muyum?"

Trey karşıdan gelen ışıkta gözlerini kısarak onu inceledi. Cal de ona baktı. Yanıtın hayır olduğunu biliyordu. Sakal ve aşırı uzamış hırpani saçın bir nedeni de buydu: Polis gibi görünmüyor, polis gibi hissetmiyordu. Donna olsa sırıtıp saçlarını parmağına dolayarak, *Daha çok Koca Ayak'a benziyorsun*, derdi.

"I-ıh," dedi Trey.

"Tamam o zaman."

"Ama polissin."

Cal şimdiye kadar kararını vermişti: Eğer insanlar zaten biliyorsa oyun oynamak gereksizdi. Anlaşma yapmayı düşündü –bana nereden öğrendiğini söyle, ben de senin sorularını cevaplayayım– ama bunun işe yaramayacağına karar verdi. Çocuk meraklıydı ama bu Cal'in sözünden dönmesi için yeterli değildi. Anlaşmalar bir süre daha bekleyecekti. "Eskiden," dedi. "Artık değilim."

"Neden?"

"Emekli oldum."

Trey onu inceledi. "O kadar ihtiyar değilsin."

"Teşekkürler."

Çocuk gülümsemedi. Belli ki laf dokundurmuyordu. "Peki neden emekli oldun?"

Cal masaya geri döndü. "İşler boktan bir hâl aldı. Ya da bana öyle geldi."

Ettiği küfrü çok geç fark etti ama çocuk dehşete düşmüş gibi görünmüyordu hatta irkilmemişti bile. Sadece bekledi.

"İnsanlar kafayı yemişti. Bana sanki herkes sinirden kafayı yemiş gibi geliyordu."

"Hangi konuda?"

Cal rafın köşesine vururken bunu düşündü. "Siyah insanlar onlara kötü davranıldığı için sinirliydi. Kötü polisler yedikleri boklar ortaya döküldüğü için sinirliydi. İyi polisler de hiçbir şey yapmadıkları hâlde kötü adam sayılmalarına sinirleniyordu."

"Sen iyi polis miydin, kötü polis mi?"

"İyi bir polis olmaya çalıştım," dedi Cal. "Ama herkes böyle söyler."

Trey başını salladı. "Sen de mi sinirliydin?"

"Yorulmuştum," dedi Cal. "Çok yorulmuştum." Yorulmuştu. Her sabah, bir dağa kilometrelerce tırmanacağını bilerek, griple uyanmak gibiydi bu.

"O yüzden emekli oldun."

"Evet."

Çocuk parmağını tahtanın üstünde gezdirerek kontrol etti, sonra yeniden zımparalamaya döndü. "Neden buraya geldin?"

"Neden olmasın?"

"Buraya kimse taşınmaz," dedi Trey bir aptala anlatır gibi. "Sadece gidenler olur."

Cal rafı iki santim içeri itti, tam oturdu, iyi olmuştu. "Kötü havadan bıkmıştım. Siz burada kar ya da sıcak görmüyorsunuz, en azından bize göre. Ayrıca şehirden de bıktım. Burası ucuz. Güzel de balık avlanıyor."

Trey şüpheyle bakan gri gözlerini kırpmadan onu süzdü. "Birini vurduğun için kovulduğunu duydum. Yani işteyken. Ve tutuklanacakmışsın. O yüzden kaçmışsın."

Cal bunu hiç tahmin etmemişti. "Bunu kim söyledi?"

Çocuk omuzlarını silkti.

Cal seçeneklerini değerlendirdi. En sonunda, "Ben kimseyi vurmadım," dedi dürüstçe.

"Hiç mi?"

"Hiç. Çok fazla televizyon izliyorsun."

Trey ona bakmaya devam ediyordu. Çocuk yeterince göz kırpmıyordu. Cal onun kornea sağlığı için endişe etmeye başlıyordu.

"Bana inanmıyorsan Google'a bak. Öyle bir şey olsa internet o haberle dolu olurdu."

"Bilgisayarım yok."

"Telefonun?"

Trey'in dudağının köşesi kıvrıldı: Yok.

Cal cebinden telefonunu çıkardı, tuş kilidini açtı ve Trey'in önüne, çimlerin üstüne attı. "Al. Calvin John Hooper. İyi çekmiyor ama eninde sonunda çeker."

Trey telefonu almadı.

"Ne?"

"Gerçek adın olmayabilir."

"Tanrı aşkına, çocuk," dedi Cal. Telefonu aldı ve cebine geri koydu. "İster inan ister inanma. Şunu zımparalayacak mısın?"

Trey zımpara işine geri döndü ama Cal duyduğu ritimden çocuğun işinin bitmediğini anlıyordu. Gerçekten de bir dakika sonra çocuk, "İyi miydin?" diye sordu.

"Oldukça iyiydim. Başladığım işi bitirirdim."

"Dedektif miydin?"

"Evet. Sonlara doğru."

"Ne tür?"

"Mülkiyet suçları. Çoğunlukla hırsızlık." Trey'in bakışından bunun hayal kırıklığı yarattığını hissetti. "Ve bir süre de kaçakların peşinde koştum. Bizden saklanmaya çalışan insanları buldum."

İşte bu çocuğun gözünün ışıldamasına neden olmuştu. Görünüşe bakılırsa Cal'in hisseleri yeniden değer kazanmıştı. "Nasıl?"

"Çeşitli yollarla. Akrabalarıyla, arkadaşlarıyla, kız arkadaşlarıyla, erkek arkadaşlarıyla, neleri varsa onlarla konuşarak. Evlerini, takıldıkları yerleri izleyerek. Banka kartlarının bir yerlerde kullanılıp kullanılmadığını kontrol ederek. Belki telefonlarını dinleyerek. Değişir."

Trey onu hâlâ dikkatle izliyordu. Eli hareket etmiyordu.

Cal en sonunda çocuğun burada ne aradığına dair bir açıklama bulmuş olabileceğini fark etti. "Dedektif mi olmak istiyorsun?"

Trey ona, karşısındaki aptalmış gibi baktı. Cal bu bakıştan hoşlanmıştı, sınıfınızdaki aptal çocuk lastik kurabiye numarasına yine kandığında ona böyle bakardınız. "Ben mi?"

"Hayır büyükannen. Evet, sen."

Trey, "Saat kaç?" diye sordu.

Cal saatine baktı. "Bire geliyor." Çocuk ona bakmaya devam edince sordu: "Aç mısın?"

Trey başını yukarı aşağı salladı. Cal çekicini bırakıp ayağa kalkarak, "Bakalım evde ne varmış," dedi. Dizleri çıtırdadı. Kırk sekiz yaşın, vücudun böyle sesler çıkaracağı kadar yüksek bir yaş olmaması gerektiğini düşünüyordu. "Herhangi bir şeye alerjin var mı?"

Çocuk, sanki İspanyolca konuşuyormuş gibi ona boş boş baktı ve omuzlarını silkti.

"Fıstık ezmeli sandviç yer misin?"

Başıyla onayladı.

"Güzel," dedi Cal. "Evdeki en güzel şey o. Sen de bu arada elindekini bitir."

Elinde yemekle geri dönerken çocuğun gitmiş olabileceğini düşünüyordu ama Trey hâlâ oradaydı. Başını kaldırdı ve elindeki tahta parçasını incelemesi için Cal'e uzattı.

"İyi görünüyor," dedi Cal. Çocuğa bir tabak uzattı, koltuk altından portakal suyu kutusunu ve kapüşonlusunun cebinden bardakları çıkardı. Büyüme çağındaki bir çocuğa herhalde süt vermeliydi ama kahvelerini sütsüz içtiğinden evde hiç süt yoktu.

Çimlere oturup sessizlik içinde yemeklerini yediler. Gökyüzü masmaviydi, sararmış yapraklar dökülmeye, çimlerin üstüne düşmeye başlamıştı. Kepçe Gannon'ın çiftliğinin orada bir kuş sürüsü havada akla sığmayacak, değişik geometrik şekiller yaratıyorlardı.

Trey sandviçinden koca ısırıklar alıyordu; Cal memnuniyetle,

iyi ki ona iki sandviç yapmışım, diye düşündü. Çocuk yemeği bitirdikten sonra meyve suyunu tek dikişte içti.

"Biraz daha ister misin?" diye sordu Cal.

Trey başını iki yana salladı. "Gitmem gerek," dedi. Bardağını bıraktı ve ağzını koluna sildi. "Yarın gelebilir miyim?"

Cal, "Okulda olman gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Yok."

"Evet gerekiyor. Kaç yaşındasın?"

"On altı."

"Atma."

Çocuk bir an ona baktı. "On üç," dedi.

"O zaman okulda olmalısın."

Trey omuzlarını silkti.

"Her neyse," dedi Cal, aniden kendine gelerek. "Benim sorunum değil. Eğer okulu asmak istiyorsan keyfin bilir."

Trey'e baktığında oğlanın hafifçe gülümsediğini gördü. Cal onu ilk kez gülümserken görüyordu ve ortaya çıkan ve ondan şüphe etmeyen bu yeni insanı görmek tıpkı bir bebeğin ilk gülüşünü yakalamak kadar sarsıcıydı.

"Ne?" diye sordu.

"Polisler böyle şeyler söylemez."

"Dediğim gibi. Ben artık polis değilim. Senin canını sıkmak için para almıyorum."

"Ama," dedi Trey, gülümsemesi kaybolarak. "Buraya gelebilir miyim? Bu işe yardım ederim. Ve boyama işine de. Hepsine."

Cal ona baktı. Telaş çocuğun bedenine geri dönmüştü, omuzlarını sarkıtan ve yüzünü kızartan bu hissi zorlukla saklıyordu.

"Niçin?"

Trey birkaç saniye sonra, "Çünkü," dedi, "öğrenmek istiyorum."

"Sana para ödemem." Biraz para çocuğun işine yarardı ama Cal'in boşa harcayacak parası olsaydı bile genç oğlanlara para ödeyen bir yabancı olarak nam salmak niyetinde değildi.

"Önemli değil."

Cal olası sonuçları düşündü. Eğer hayır derse Trey'in yine

gizli gizli onu izleyeceğini biliyordu. Onun gözünün önünde olmasını istiyordu, en azından neyin peşinde olduğunu anlayana kadar. "Neden olmasın?" dedi. "Biraz yardım işime yarar."

Trey tuttuğu nefesi verdi ve başını salladı. "Tamam," dedi ve ayağa kalktı. "Yarın görüşürüz."

Pantolonunu silkeledi ve uzun, yaylı adımlarla bir oduncu gibi yürüyerek yola koyuldu. Kargaların yuvasının yanından geçerken, kuvvetli kolunun sert hamlesiyle dallara taş attı ve başını kaldırdı, dört bir yana uçuşurken ona küfürler eden kargalara baktı.

***

Cal öğle yemeğinin bulaşıklarını yıkadıktan sonra köyün yolunu tuttu. Noreen her şeyi biliyor ve durmaksızın konuşuyordu – Cal onun, buraların tekeli olmak isteyen Mart'la geçinememesinin iki asıl sebebinin bunlar olduğunu anlamıştı. Cal eğer onu doğru yönlendirebilirse, Noreen, Trey'in nereden geldiği hakkında ona bilgi verebilirdi.

Noreen'in ufacık dükkânında pek çok şey vardı. Tavana kadar uzanan raflar temel yaşam malzemeleriyle ağzına kadar doluydu: poşet çay, yumurta, çikolata, kazı kazan kartları, bulaşık sabunu, haşlanmış fasulye, pil, reçel, alüminyum folyo, ketçap, çakmak, ağrı kesici, sardalye... Bunların yanı sıra, Cal'in anlamadığı ama onlarla ne yapıldığını çözerse denemek istediği altın şurup ve Angel Delight gibi ürünler de vardı. Süt ve et için ufak bir buzdolabı, kederli görünen bir sepet meyve ve boyu 1.55 olan Noreen'in üst raflara yetişebilmesi için bir de merdiven vardı. Dükkân bunların hepsi gibi kokuyor, alttan da 1950'lerden kalma sert bir dezenfektan kokusu geliyordu.

Cal kapıdaki neşeli zili çıngırdatarak kapıyı açtığı sırada Noreen merdivenin tepesinde, kavanozların tozunu alıyor ve radyoda bir halk şarkısı söylemeye çalışan kötü bir genç erkek şarkıcıyla beraber ezgiyi mırıldanıyordu. Noreen rengârenk çiçekli gömlekleri seviyordu ve kısa kahverengi saçları öyle kıvırcıktı ki kafasında sanki bir kask varmış gibi duruyordu.

"Ayakkabılarını sil, yerleri daha yeni temizledim," diye em-

retti. Sonra gelenin Cal olduğunu fark etti. "Ah, sen misin? Bugün gelmeni umuyordum. Sevdiğin peynirden geldi. Senin için bir paket sakladım çünkü Bobby Feeney de aynı peyniri seviyor ve onları toptan alıp sana hiç bırakmayacaktı. O şeyleri çikolata yer gibi yiyor herif. Günün birinde kalp krizi geçirecek."

Cal itaatkârlıkla ayakkabılarını sildi. Noreen şişman birine göre oldukça çevik hareketlerle merdivenden indi. Elindeki toz bezini Cal'e doğru sallayarak, "Gel bakalım," dedi. "Sana bir sürprizim var. Tanışmanı istediğim biri var." Kapıdan arkadaki odaya seslendi: "Lena! Buraya gel!"

Biraz sonra güçlü ve kendinden emin bir kadın sesi yanıt verdi: "Çayı demliyorum."

"Çayı bırak da buraya gel. Buzdolabındaki peyniri de getir, paketi siyah olanı. Oraya gelip seni zorla mı getireyim?"

Bir duraksama oldu, Cal bu arada bezgin bir iç geçirme duyduğunu düşündü. Sonra arka odada bir hareketlilik oldu ve elinde bir paket çedar peyniriyle bir kadın göründü.

"Şimdi," dedi Noreen, zafer kazanmış gibi bir edayla. "Bu benim kardeşim Lena. Lena, bu da Cal Hooper, O'Shea'nın evine taşındı."

Lena, Cal'in beklediği gibi değildi. Mart'ın söylediklerinden yola çıkarak, etine dolgun, en az 1.80 boyunda, sesi inek böğürtüsüne benzeyen ve elindeki tavayı acımasızca savurmaya hazır birini hayal etmişti. Lena uzundu, tamam, ve etliydi de ama Cal'in onu yürüyüş yaparken hayal etmesine neden oluyordu bu, birinin tepesine vururken değil. Cal'den birkaç yaş gençti; sarı, kalın bir atkuyruğu ve elmacıkkemikleri çıkık, mavi gözlü bir suratı vardı. Eski bir kot pantolon ve geniş bir kazak giymişti.

Cal elini uzatarak, "Memnun oldum," dedi.

"Çedar hayranı Cal," dedi Lena. Sıkı tokalaşıyordu. "Hakkında çok şey duydum."

Çarpık bir gülümsemeyle baktı ve peyniri uzattı. Cal de gülümsedi. "Ben de."

"Duymuşsun, belli. O'Shea'da işler nasıl gidiyor? Çok çalışıyor musun?"

"İyi," dedi Cal. "Ama orayı neden kimsenin istemediğini anlayabiliyorum."

"Buradaki insanlar ev almaya pek meraklı değildir. Gençlerin çoğu ellerine geçen ilk fırsatta şehre gidiyor. Burada ancak aile çiftliğini işletiyorlarsa ya da taşrayı seviyorlarsa kalıyorlar."

Noreen ellerini göğüslerinin altında kavuşturmuş, onaylayan bir anne edasıyla onları izliyordu, bu Cal'i biraz rahatsız etti. Elleri kot pantolonunun cebinde, kalçasını tezgâha yaslamış olan Lena bunu hiç umursamıyor gibi görünüyordu. Zorlama olmayan bir dinginliği vardı ve öyle bir bakışı vardı ki insanın gözlerini kaçırması zordu. Mart bu konuda haklıydı: Onun orada olduğunu bilirdiniz.

"Sen burada kaldın, ha?" dedi Cal. "Çiftçilik mi yapıyorsun?"

Lena başını iki yana salladı. "Eskiden. Kocam ölünce çiftliği sattım. Bıkmıştım."

"O zaman taşrayı seviyorsun."

"Evet, seviyorum. Şehir bana göre değil. Gece gündüz başkalarının sesini dinliyorsun."

Noreen, "Cal eskiden Chicago'daymış," diye araya girdi.

Lena eğlenir gibi bir kaşını kaldırarak, "Biliyorum," dedi. "Peki sen burada ne yapıyorsun?"

Cal'in bir tarafı peynirin parasını hemen verip, Noreen onları evlendirmek için rahip çağırmadan önce toz olmasını söylüyordu. Diğer taraftan, buraya bir amaçla gelmişti, ayrıca alması gereken şeyler vardı. Bu işi karmaşık hâle getiren şey, en son ne zaman konuşmaktan hoşlanabileceği bir kadınla karşı karşıya geldiğini hatırlamamasıydı ve kalması mı yoksa buradan hemen çıkıp gitmesi mi gerektiğinden emin değildi.

"Galiba ben de taşrayı seviyorum," dedi.

Lena hâlâ eğleniyormuş gibi bakıyordu. "Pek çok insan burada yaşamaya başlayana kadar öyle söyler. Burada bir kış geçir de öyle konuşalım."

"Eh," dedi Cal, "ben de pek nanemolla sayılmam. Çocukken taşrada yaşadığım dönemler oldu. Hemen uyum sağlarım san-

mıştım ama görünüşe bakılırsa şehirde düşündüğümden uzun kalmışım."

"Sorun ne? Yapacak şey mi yok? Yoksa bir şeyler yapabileceğin yeterince insan mı yok?"

"Hayır," dedi Cal biraz utangaç bir gülümsemeyle. "İkisiyle de sorunum yok. Ama itiraf etmem gerekiyor, eğer sorun yaşarsam yakınlarda haber verebileceğim kimse olmadığından geceleri biraz tedirgin oluyorum."

Lena güldü. Güzel bir gülüşü vardı, içten ve samimiydi. Noreen homurdandı. "Ah, Tanrı seni korusun. Bir de tüm o silahlı soygunlara ve toplu katliamlara alışkın olacaksın." Gözlerindeki hin bakış, onun bunu Cal'den şüphelendiği için değil, mesleğini bildiği için söylediğinden emin olmasını sağladı. "Burada öyle şeyler hiç olmaz."

"Olacağını düşünmemiştim," dedi Cal. "Benim aklımdaki daha çok eğlence arayan, canı sıkılmış gençlerdi. Komşularla uğraşmayı seven bir grubumuz vardı: Çöp kutularını suyla doldurup birinin kapısına dayar, sonra kapıyı çalıp kaçarlardı, veya büyük bir patates cipsi poşetini tıraş köpüğüyle doldurur, açık tarafını bir kapının altından sokar, sonra üstüne basarlardı. Öyle saçma şeyler işte." Lena yine gülüyordu. "Burada da bir yabancının öyle bir muameleye maruz kalacağını düşünmüştüm. Ama galiba, dediğin gibi gençler burada kalmıyor. Kilometrelerce mesafede elli yaşın altında olan tek kişi benmişim gibi görünüyor. Buradakiler hariç."

Noreen bu lafa atladı. "Şuna da bak, bizi hemen mezara koydu! Elbette bu kasabada pek çok genç insan var. Bende dört tane var ama sorun çıkarmazlar çünkü popolarını kızartacağımı bilirler. Senan ve Angela'nın da dört çocukları var, Moynihan'ların da genç bir oğlanları var, O'Connor'ların da üç, ama hepsi iyi çocuklardır, onlardan zarar gelmez–"

"Ve Sheila'nın da altı çocuğu var," dedi Lena. "Çoğu hâlâ evde. Bu kadarı yeterli mi?"

Noreen dudaklarını birbirine bastırdı. "Eğer sorun yaşarsan," dedi Cal'e, "onları suçla."

"Öyle mi?" dedi Cal. Rafları taradı ve kendisi için bir kuru mısır konservesi aldı. "Belalı çocuklar mı?"

"Sheila fakir," dedi Lena. "Hepsi bu."

"Çocuklara terbiye vermek için paraya gerek yok," dedi Noreen sertçe, "ya da okula göndermek için. Ayrıca o çocuklar ne zaman buraya gelse hep bir şeyler kayboluyor. Sheila bunu kanıtlayamayacağımı söylüyor ama ben dükkânımda ne var ne yok bilirim, ayrıca–" Sakin sakin çikolatalara bakan Cal'i hatırladı ve durdu. "Sheila'nın aklını başına toplaması gerekiyor," dedi.

"Sheila sahip olduklarıyla elinden geleni yapıyor," dedi Lena. "Hepimiz gibi." Cal'e döndü. "Okuldayken onunla arkadaştık. O zamanlar çok çılgındık. Geceleri pencereden kaçıp tarlalarda oğlanlarla içki içmeye giderdik. Kasabadaki diskoya gitmek için otostop çekerdik."

"Sanırım benim endişelendiğim ergenler sizmişsiniz," dedi Cal.

Bu Lena'yı yine güldürdü. "Ah, hayır. Kendimiz dışında kimseye zarar vermedik."

"Sheila'nın kendine zarar verdiği doğru," dedi Noreen. "Bak başına neler geldi. Johnny Reddy ve aynısından altı tane."

"Johnny o zamanlar iyi biriydi," dedi Lena; dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Benim de gönlüm birkaç kez ona kaymıştı."

Noreen cık cık etti. "En azından onunla evlenmeyecek kadar mantıklıymışsın."

Cal Mint Crisp çikolatasından almaya karar verdi ve tezgâha koydu. "Reddy'ler bana yakın mı yaşıyor, dikkat etmeli miyim?" diye sordu.

"Duruma bağlı," dedi Lena. "Ne kadar endişeli birisin?"

"Duruma bağlı. Bela ne kadar yakında?"

"Sorun yok. Senden birkaç kilometre yukarıda, dağda yaşıyorlar."

"Bence de sorun yok," dedi Cal. "Johnny çiftçi mi?"

"Johnny'nin ne olduğunu kim bilir?" dedi Lena. "Bir iki yıl önce Londra'ya gitti."

Noreen ayıplama ve memnuniyet karışımı bir sesle, "Sheila'yı

da beş parasız bıraktı," dedi. "Oradaki bir arkadaşının ikisini milyoner yapacak bir fikri varmış, ya da en azından söylediği buydu. Ben pek inanmadım, umarım Sheila da inanmamıştır."

"Johnny hep harika fikirleri olan bir adamdı," dedi Lena. "Ama onları gerçekleştirme konusunda o kadar harika değildi. Rahatlayabilirsin. Onun çocuklarından hiçbiri tıraş köpüğü dolu bir cips paketi falan hazırlayamaz."

"Bildiğim iyi oldu," dedi Cal. İçinde, Johnny Reddy'nin çocuklarından en az birinin babasına çekmediğine dair bir his vardı.

Aklına birden bir şey gelen Noreen, "Şimdi, Cal," dedi ve toz bezini ona doğrulttu. "Geçen gün bana köpek almak istediğini söylemiyor muydun? Hem alsan senin de için rahatlar, değil mi? Şimdi beni dinle: Lena'nın köpeği bugün yarın yavrulayacak, Lena da yavrulara ev arıyor. Sen de şimdi onunla gidip köpeğe bir baksana."

"Henüz yavrulamadı," dedi Lena. "Köpeğin göbeğine bakmanın yararı olacağını sanmıyorum."

"En azından cinsini sevip sevmediğine bakar. Hadi, gidin."

"Ah, hayır," dedi Lena kibarca. "Benim çay içmem gerek." Noreen ağzını tekrar açamadan Lena başıyla Cal'i selamladı, "Tanıştığımıza sevindim," dedi ve arka odaya geri gitti.

"Sen de kalıp onunla bir fincan çay içeceksin," diye emretti Noreen.

"Çok isterdim," dedi Cal. "Ama eve dönmeliyim. Arabayı almadım ve yağmur yağacak gibi görünüyor."

Noreen alınmış gibi yüzünü buruşturdu, radyonun sesini açtı ve toz almaya geri döndü ama Cal ona attığı bakışlardan Noreen'in kolay kolay pes etmeyeceğini anlayabiliyordu. Noreen yeni bir bahane bulamadan hızlıca ve biraz da gelişigüzel şekilde alışverişini tamamladı. Son saniyede, Noreen gürültülü, eski mekanik yazarkasada faturasını hesaplarken bir kutu da süt aldı.

BEŞ

Trey ertesi gün yine geldi, sonraki günler de. Bazen sabahleyin, bazen de öğleden sonra uğruyordu, bu da Cal'e onun arada sırada da olsa okula gittiğini düşündürüp onu biraz rahatlatıyordu; elbette çocuk bunu özellikle yapıyor da olabilirdi. Çocuk, çoğunlukla yemek için, bir iki saat orada takılıyordu. Sonra, sanki içinde gizemli bir çalar saat çalmış gibi ya da belki de sadece sıkıldığından, "Gitmeliyim," diyor, elleri cebinde, arkasına bakmadan uzaklaşıyordu.

Yağmur yağan ilk günde Cal onu görmeyi beklemiyordu. Bir yandan duvar kâğıdı kazıyıp bir yandan da Otis Redding'e yarım yamalak eşlik ederken bir gölge ışığını kesti ve Cal dönüp baktığında Trey'in pencereden, üzerinde kendine birkaç beden küçük gelen, rezil bir montla onu izlediğini gördü. Cal bir an için onu içeri alma konusunda tereddüt etti ama çocuğun kapüşonundan ve burnunun ucundan damlayan yağmur sularını görünce pek de seçeneği olmadığını hissetti. Çocuğun ceketini kurutması için bir sandalyenin arkasına astı ve eline bir spatula verdi.

Güneşli günlerde yazı masasını tamir etmeye devam ediyorlardı ama artık eylül yavaş yavaş biterken güneşli günler de gittikçe azalıyordu. Yağmur evi gittikçe daha çok dövüyor, rüzgâr ıslak yaprakları duvarların ve çalıların dibine yığıyordu. Sincaplar bulduklarını her şeyi istifleme telaşındaydı. Mart bunun, gelecek kışın yaman olacağının habercisi olduğunu söyledi ve önceki yıllarda kasaba yolunun haftalarca kapalı kaldığı ve insanların kendi evlerinde donarak öldükleri dramatik olayları saymaya

başladı, fakat Cal pek etkilenmemişti. "Ben Chicago'luyum," diye hatırlattı Mart'a. "Kirpiklerimiz donmadıkça biz havaya soğuk demeyiz."

"Buranın soğuğu farklıdır," diye karşılık verdi Mart. "Sinsidir. Seni haklayana kadar geldiğini anlamazsın bile."

Mart'ın Reddy'ler konusundaki fikri Noreen'le aynıydı, sadece daha süslü cümleler kullanmıştı. Sheila Brady iyi bir aileden gelen tatlı bir kızdı, güzel de bacakları vardı; Galway'e taşınıp hemşirelik eğitimi almayı planlıyordu ama bunu başaramadan Johnny Reddy'ye âşık olmuştu. Adam gevezenin tekiydi ve hayatı boyunca bir işte üç aydan fazla süre çalışmayı başaramamıştı çünkü girdiği işlerden hiçbiri onun için yeterince iyi değildi: Mart, Cal ve ekibinin ihtiyarları soyanlar için kullandığı bir küçümsemeyle, "Çalışmaya niyeti yoktu," dedi. Sheila ve Johnny'nin altı çocukları vardı, dağda, bir akrabalarının kulübesinde yardımlarla yaşıyorlardı –Mart akrabalık ilişkilerini detaylıca anlatmıştı ama Cal üçüncü ya da dördüncü dereceden sonrasını takip edememişti– ve şimdi Johnny çekip gitmiş, Sheila'nın tüm akrabaları ya ölmüş ya buradan taşınmıştı ve aile perişan hâldeydi. Mart, çocukların adi suçlulardan fazlası olmasının zor olduğu konusunda Noreen ve Lena'yla aynı fikirdeydi, ayrıca daha büyük suçlar işleme kapasiteleri olduğunu da pek düşünmüyordu. Cal ona endişeli şehir çocuğu numarasını çekince Mart, "Yüce Tanrım," diyerek güldü, "senin fazla boş zamanın var. Sana söylediğimi yap ve bir kadın bul. O zaman endişe neymiş, anlarsın."

İşin aslı Cal, çocuğun onu soymayı planlaması ihtimalini çoktan elemişti çünkü niyeti bu olsaydı bunu mümkün olan en aptalca şekilde yapıyordu ve Cal onun hiç de aptal bir çocuk olmadığını fark etmişti. Artık Trey'in olası ailesi hakkında biraz bilgisi olduğundan, daha muhtemel senaryolar aklına geliyordu: Birileri çocukla uğraştığından korunmaya ihtiyacı olabilirdi, çocuk bir şekilde istismar ediliyor ve bunu birilerine söylemek istiyor olabilirdi, çocuğun annesi alkol ya da uyuşturucu bağımlısıysa ya da erkek arkadaşı onu dövüyorsa çocuk birilerine bunu söylemek istiyor olabilirdi, çocuk Cal'in kayıp babasının peşine düşmesini

istiyor olabilirdi veya yapmaması gereken bir şey yaptığı için, suç işlendiğinde başka yerde olduğunu kanıtlayacak bir görgü tanıklığı yaratmaya çalışıyor olabilirdi. Cal, Johnny Reddy'nin beceriksizliği yüzünden önyargılı olan kasabalıların, onun oğlunun yeteneklerini hafife aldığını düşünüyordu. Ayrıca kötü ailelerde yetişen çocukların bazen parlak geleceklere sahip olabildiğini bilse de bunun çoğu zaman gerçekleşmediğinin de farkındaydı.

Trey'in niyetinin bu konuda konuşmak olup olmadığını anlamak için Johnny Reddy konusunu açtı ama Trey konuyu hızla kapattı. Cal onun keskiyle yaptığı ilk oyuğu inceleyerek, "Evet, bunu kullanabiliriz," dedi. "Elin bu işe çok yatkın. Babana böyle işlerde yardım ediyor musun?"

"Hayır," dedi Trey. Rafı geri aldı, gözlerini kısıp tahtaya bakarak oyuğun bir tarafına keskiyle birkaç darbe daha vurdu. İşlerin doğru düzgün yapılmasını seviyordu. Cal'in tamam diyeceği şeylere Trey başını iki yana sallıyor ve kendisi memnun olana kadar üzerinden birkaç kez daha geçiyordu.

"Peki, ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Hiçbir şey. O gitti."

"Nereye?"

"Londra'ya. Arada bize telefon ediyor."

Kasabanın bütün tembel babaları Londra'nın yolunu tutmuyorsa, bu cevap Trey'in bir Reddy olduğunu kanıtlıyordu. "Benim babam da çok giderdi," dedi Cal. Duygusal bir yakınlık kurmayı hedeflemişti ama Trey pek de etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Onu özlüyor musun?"

Trey omuzlarını silkti. Cal onun omuz silkmelerini çözmeye başlıyordu, çok fazla ve birbirinden farklı şekillerde omuz silkiyordu. Bu seferkinin anlamı ilgisini çekmediği için konunun kapandığıydı.

Yani Cal için iki temel olasılık kalmıştı: Ya Trey kötü bir şey yapıyordu ya da ona kötu bir şey yapılıyordu. Cal şimdiye kadar iki konuya girmek için de iyi bir yol bulamamıştı. Eğer işi berbat ederse Trey'i bir daha görmeyeceğinin farkındaydı. Eğer sorun yaratan Trey'se Cal buna üzülmezdi ama yeni yeni keşfettiği her

şeyi oluruna bırakma yeteneği, henüz istismar edilen çocuklar konusunu kapsamıyordu. O yüzden Trey'le başta yaptığı gibi ilgilenmeye karar verdi: Kendi işine bakıyor ve çocuğun kendi kendine ona gelmesine zaman tanıyordu.

Bu, yaklaşık iki hafta sürdü. Serin ve yumuşak, yağmurlu bir sabahtı; toprak kokan tatlı bir esinti açık pencerelerden içeri giriyordu. Cal ve Trey oturma odasının duvarlarını zımparalayıp pürüzsüz hâle getirmişler, kenarlar boyunca bir kat astar atmışlar ve asıl işe başlamadan önce ara vermiş, dinleniyorlardı. Masada oturmuş, Trey'in getirdiği çikolata kremalı bisküvileri yiyorlardı; Trey bazı günler elinde kurabiyelerle geliyordu, bir keresinde de elmalı turta getirmişti. Cal bunların nereden geldiğine epey emindi ve yine de yediği için hafif bir suçluluk duyuyordu ama eğer bunun konusunu açmazsa işlerin daha sakin olacağını hissediyordu.

Trey kurabiyeleri dikkatle ve belli bir düzene göre yiyordu. Cal boynundaki sertliği yumuşatmaya çalışıyordu. Yatak yüzündendi, yoksa kas ağrıları neredeyse tamamen geçmişti. Vücudu çalışmaya alışıyor ve Cal bunu, en başta ağrıları sevdiği gibi seviyordu. İlk başta tüm bunlara alışamayacak kadar yaşlı olduğunu düşünmüştü ama vücudu onun yardımına koşmuştu. Altı ay öncesine göre kendini daha genç hissediyordu.

Pencereden bahçeyi işaret ederek, "Sincap," dedi. "Bir gün birkaç tane vurup bize sincap yahnisi yapacağım."

Trey çalıların dibinde koşuşan sincaplara bakarak biraz düşündü. "Tadı neye benziyor?"

"Epey güzel. Aromalı. Tavuktan daha yoğun."

"Bir kere bir sincap kız kardeşimi ısırmıştı," dedi Trey. "Parmağını. Onu yiyebilirdim."

"Ben on yaşındayken," dedi Cal, "büyükbabamlarda kalıyordum ve arada sırada üç arkadaşımla birlikte evinin arkasındaki koruda kamp yapardık. İlk kez kamp yaptığımızda büyükbabam dikkatli olmamız gerektiğini çünkü ormanda squatt adlı bir şeyin yaşadığını söylemişti. Sincapla kedi karışımı bir şey olduğundan ama ikisinden de iri ve vahşi olduğundan bahsetmişti.

Kocaman pençeleri ve dişleri, turuncu bir kürkü varmış ve eğer oturuyorsan boğazına, ayaktaysan da taşaklarına saldırıyormuş. Saldırmaya hazırlandığını anlarmışsın çünkü tuhaf bir ses çıkardığını duyarmışsın. Gıcırtıyla homurdanma karışımı bir sesmiş."

Sesi taklit etti. Trey, gözü onda, dişleriyle bisküvinin kremasını sıyırarak Cal'i dinledi. Cal sadece ahbaplık etmek için, yanıt alıp almadığına bakmaksızın Trey'e aklına geleni söylemeyi huy edinmişti.

"Biz yine de kamp kurduk," dedi, "ama ne olur ne olmaz diye çadırın içine bir sürü taş yığdık. Gece geç vakitte, uyku tulumlarımızın içinde keyfimize bakarken dışarıdan bir ses geldi." O sesi yeniden çıkardı. "Neredeyse altımıza yapacaktık. Uyku tulumlarından sessizce çıktık, birer avuç taş aldık ve çadırdan fırlayarak taşları atmaya başladık. Büyükbabam bize durun diye bağırana kadar epey iyi birkaç darbe almıştı. Birimiz onu suratından vurup dudağını patlatmıştık."

"Oydu," dedi Trey. "Sesi çıkaran."

"Elbette oydu. Squatt diye bir şey yoktur."

"Ne yaptı peki? Sizi dövdü mü?"

"Yok. Kahkahalara boğuldu, kanı temizledi, sonra bize koca bir torba dolusu marşmelov getirdi."

Trey biraz düşündü. "Neden yapmış ki? Hayvan numarası?"

"Sanırım," dedi Cal, "kötü bir durumla karşılaşırsak ne yapacağımızı görmek istemişti. Dışarıda kendi başımıza kalıp kalamayacağımızı anlamak için. Ondan sonraki gün bana tüfek kullanmayı öğretmeye başladı. Eğer beni korkutan şeylerle dövüşeceksem bunu doğru şekilde yapmamın daha iyi olacağını söyledi ve tetiği çekmeden evvel neye ateş ettiğimden emin olmayı da o öğretti."

Trey bunu düşündü. "Bana öğretebilir misin?"

"Burada henüz silahım yok. Silahım olursa, o zaman belki."

Belli ki bu yeterliydi; Trey başını salladı ve kurabiyesini bitirdi. "Bobby Feeney dağlarda uzaylı gördüğünü söylüyor," dedi düşünce akışının vardığı yeri açığa vurarak. "Okulda duydum."

"Uzaylılara ateş etmeyi mi planlıyorsun?"

Trey, Cal'e aptal mısın der gibi baktı. "Uzaylı diye bir şey yok."

"Ne yani, sence Bobby bunu insanlarla dalga geçmek için mi uyduruyor, büyükbabam gibi?"

"Yok."

Cal sırıttı, kahvesinden bir yudum aldı. "O zaman ne görmüş olabilir?"

Trey omzunu silkti; tek omzunu; bu, konuyu konuşmak istemediği anlamına geliyordu. Cal'in yüzünü inceleyerek, "Sen uzaylılara inanmıyorsun," dedi.

"Galiba inanmıyorum," dedi Cal. "Bu konuda açık fikirli olmaktan hoşlanıyorum ve bence uzaklarda bir yerlerde olabilirler ama burayı ziyaret ettiklerini düşünmeme neden olacak bir şeyle karşılaşmadım."

"Kardeşin var mı?" diye sordu Trey birdenbire. Çocuk sohbet etme sanatının inceliklerini bilmiyordu. Her sorusu insana sanki bir soruşturmanın parçasıymış gibi geliyordu.

"Üç," dedi Cal. "İki kız kardeşim, bir de erkek kardeşim var. Peki ya senin?"

"Üç kız kardeş. İki erkek kardeş."

"Çok fazlaymış," dedi Cal. "Eviniz büyük mü?"

Trey alaycı şekilde ağzının kenarından hava üfledi. "Yok."

"Sen kaçıncısın? En büyük mü? En küçük mü?"

"Üçüncü. Sen?"

"En büyük."

"Diğerleriyle yakın mısın?"

Bu Trey'in sorduğu en kişisel soruydu. Cal risk alarak ona bir bakış attı ama Trey başka bir bisküviyi ortadan ayırmakla meşguldü. Saçı üç numaraya yeni vurulmuştu ama sanki bunu kendi yapmış gibi görünüyordu: Kafasının arkasında bir noktayı atlamıştı.

"Yeterince yakınız," dedi Cal. Aslında hepsi üvey kardeşiydi ve hiçbirini birkaç kereden fazla görmemişti ve daha bilmediği birkaç tane de olabilirdi ama bu bilginin şu an bir faydası olmayacaktı. "Peki ya sen?"

"Bazılarıyla," dedi Trey. Bisküviyi hızlıca ağzına tıktı ve ayağa kalktı; belli ki mola bitmişti.

"Sütünü iç," dedi Cal.

"Süt sevmiyorum."

"Ben aldım. İç hadi."

Trey sütü tek dikişte içti, yüzünü buruşturdu ve tıpkı bir tek içki atmış gibi kupasını masaya vurdu. "Tamam," dedi Cal gülümseyerek. "İşe girişelim. Bekle."

Yatak odasına gitti, elinde eski bir gömlekle geri döndü. Gömleği Trey'e fırlattı. "Al."

Trey yakaladı ve boş boş baktı. "Niçin?"

"Eve her tarafın boyayla kaplanmış olarak döneceksin, annen mutlu olmayacaktır."

"Fark etmez ki."

"Eğer fark ederse okula gitmediğini anlar."

"Umursamaz."

"Karar senin," dedi Cal. Bir tornavidayla astar boyanın kapağını açmaya başladı.

Trey elindeki gömleği evirip çevirip inceledi, sonra giydi. Kollarını kaldırıp sırıtarak Cal'e döndü: Gömleğin kolları sallanıyordu, eteği çocuğun dizlerine geliyordu ve içine üç tane Trey alacak kadar genişti.

"İyi olmuş," dedi Cal de sırıtarak. "Bana şunları uzat."

Köşede duran boya tepsilerini ve ruloları işaret ediyordu. İki takım almıştı; ucuz şeylerdi ve çocuk gelmese de işine yarayabileceğini düşünmüştü. Trey belli ki daha önce hiç böyle bir düzenek görmemişti. Onları inceledi ve kaşlarını çatarak Cal'e soru dolu bir bakış attı.

"İzle," dedi Cal. Astar boyayı döktü, ruloyu boyaya batırdı ve fazla boyayı ruloyu döndürerek süzdü, sonra duvarın bir noktasına sürdü. "Anladın mı?"

Trey başını salladı ve rulonun kenarlarında kalmış birkaç damlayı hafif bir açıyla sallaması da dahil, onu taklit etti. "Güzel," dedi Cal. "Ruloda çok boya olmasın. Birkaç kat çekeceğiz, katların kalın olmasına gerek yok. Ben buradan başlayıp üst tarafı boyayacağım, sen de şuradan başlayıp alt tarafı hallet. Ortada buluşuruz."

Artık ikisi çok uyumlu çalışıyorlardı; birbirlerinin temposunu ve doğru alanı bırakmayı öğrenmişlerdi. Yağmur hafiflemişti. Gökyüzünde, yukarılarda, uzun yolculukları için idman yapan kazların çığlıkları duyuluyordu; çok aşağıda, pencerenin önündeki çimlerde ufak kuşlar zıplıyor ve solucan avlıyorlardı. Yirmi dakikadır badana yapıyorlardı, sonra Trey birdenbire, "Abim kayboldu," dedi.

Cal sadece saniyenin yarısı kadar duraksamayı başardı, sonra rulosu tekrar dönmeye başladı. Kelimeleri duymasa bile ses tonundan anlayabilirdi: Trey'in burada olmasının sebebi buydu.

"Öyle mi?" dedi. "Ne zaman?"

"Martta." Trey, Cal'e bakmadan; titizlikle duvarı boyamaya devam ediyordu. "Yirmi birinde."

"Tamam," dedi Cal. "Kaç yaşında?"

"On dokuz. Adı Brendan."

Cal sakin sakin, adım adım ilerliyordu. "Polis ne dedi?"

"Onlara söylemedik."

"Neden?"

"Annem söylemedi. Onun evden ayrıldığını ve isterse bunu yapabilecek kadar büyük olduğunu söyledi."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun."

En sonunda durup Cal'e bakan Trey'in yüzünde korkunç bir acı vardı. Uzun süre boyunca başını iki yana salladı.

"Sence ne oldu?"

Trey alçak sesle, "Bence onu biri götürdü," dedi.

"Nasıl yani, kaçırdı mı?"

Onaylama.

"Tamam," dedi Cal dikkatle. "Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Trey'in bedenindeki her bir hücre Cal'e yoğunlaşmıştı. "Sen bulabilirsin," dedi.

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

"Çocuk," dedi Cal nazikçe. "Büyük ihtimalle annen haklı. Herkes bana, insanların yeterince büyüyünce burayı terk ettiklerini söylüyor."

"Bana söylerdi."

"Abin hâlâ ergen. Ergenler böyle saçma şeyler yapar. Eğer birbirinize yakınsanız bunun canını acıtacağını biliyorum ama eninde sonunda olgunlaşıp ne kadar aptalca bir şey yaptığını fark edecektir. Sizi arayacaktır."

Çocuğun inatçı çenesi sertleşti. "O kaçmadı."

"Bu kadar emin olmanın bir nedeni var mı?"

"*Biliyorum.* Kendi gitmedi."

"Eğer onun için endişeleniyorsan," dedi Cal, "polise gitmelisin. Annenin bunu yapmak istemediğini biliyorum ama bunu sen tek başına yapabilirsin. Çocukların ihbarlarını da dinlerler. Abin kendini hazır hissedene kadar onun eve dönmesini sağlayamazlar ama en azından araştırıp senin içini rahatlatabilirler."

Trey sanki bu kadar ahmak birinin hâlâ nasıl nefes aldığına inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Ne?" dedi Cal.

"Polis hiçbir şey yapmaz."

"Elbette yaparlar. Onların işi bu."

"Onlar hiçbir işe yaramaz. Sen yap. Araştır. Göreceksin, evden kaçmadı o."

"Ben araştırma yapamam, çocuk," dedi Cal daha da yumuşak bir sesle. "Ben artık polis değilim."

"Yine de yap." Trey'in sesi yükseliyordu. "İnsanları bulmak için yaptığın şeyleri yap. Arkadaşlarıyla konuş. Evlerini izle."

"Bütün o şeyleri yapabilmemin sebebi bir rozetim olmasıydı. Artık rozetim olmadığı için kimse sorularıma cevap vermeyecektir. Birinin evini gözetlersem tutuklanan ben olurum."

Trey onu duymuyordu bile. Sıkılmış yumruğuyla boya rulosunu bir silah gibi tutuyordu. "*Telefonlarını* dinle. *Banka* kartına bak."

"*Çocuk.* Polislik yaptığım dönemde burada bile değildim ki. İyilik istemek için arayabileceğim arkadaşım yok."

"O zaman bunu *sen* yap."

"Bunu yapabilecek teknolojiye sahipmişim gibi mi görünüyorum–"

"O zaman başka bir şey yap. *Bir şey yap.*"

"Ben emekli oldum, çocuk," dedi Cal sakin ama kesin bir ses tonuyla. Çocuğun boş yere umut beslemesine izin vermeyecekti. "İstesem bile yapabileceğim bir şey yok."

Trey elindeki ruloyu odanın diğer köşesine fırlattı. Cal'ın gömleğini düğmelerini kopartıp yırtarak çıkardı ve boya kutusuna daldırdı. Sonra koştu ve boya damlatan gömleği tüm gücüyle yazı masasının bölmelerine bastırdı. Yazı masası devrildi. Trey kaçtı.

***

Yazı masası mahvolmuştu. Cal masayı kaldırdı ve gömleği kullanarak –zaten artık kullanılmazdı, bunu temizleyecek bir çamaşırhane yoktu– büyük boya lekelerini sildi. Sonra bir bezi ıslattı ve gerisini temizledi. Neyse ki boya su bazlıydı ama kumaşın erişemeyeceği bağlantı noktalarının arasına kadar girmişti. Cal içinden Trey'e küfürler ederek diş fırçasını almaya gitti.

Aslında çocuğa gerçekten kızamıyordu. Önce babası, sonra abisi; en azından birini eve döndürecek ve arkalarına bile bakmadan gitmelerinin onunla ilgisi olmadığına dair bir yanıt bulmak istiyordu. Cal, keşke içten içe bu kadar umutlanacağına derdini daha önce anlatsaydı diye düşündü.

Kızgınlıktan ziyade huzursuzluk hissediyordu. Bu histen veya bu duyguyu tam olarak tanıyıp biliyor olmaktan hoşlanmamıştı; acıkmak ya da susamak kadar aşinaydı ona. Cal bir davayı çözmeden bırakmaya asla dayanamazdı. Bu genellikle iyi bir şeydi, onu çoğu kişinin pes ettiği davaları çözen azimli, sabırlı bir çalışan yapmıştı ama bazen de bir kusurdu bu: Asla çözülemeyecek bir şeyle uğraşıp durmak insanı yormaktan ve acı vermekten başka işe yaramazdı. Cal masayı daha kuvvetli ovdu ve Trey'in okulu kırmasını bile umursamayan kafasızlığa yeniden ulaşmayı denedi. Bunun onun davası olmadığını hatta bir dava bile olmadığını kendine tekrar tekrar hatırlattı. Huzursuzluk hissi gitmedi.

Zihninde Donna, *Tanrım, Cal, yine mi?* diyordu. Yüzü bu sefer gülmüyordu; bıkkındı, çizgiler ona ait değilmiş gibi aşağı doğru sarkıyordu.

Cılız, genç bir karga pencerenin pervazına kondu ve şüpheli gözlerle içeriyi inceledi, hem bisküvi paketine hem de alet çantasına bakıyordu. Cal sonunda kargalar konusunda gelişme kaydediyordu; onları arka basamaktan izlerken kütüğün üstündeki artıkları yemek için konuyorlardı ama bu arada ona kötü kötü bakıyor ve annesi hakkında çirkin espriler yapıyorlardı. Fakat Cal şu an havasında değildi. "Yürü bakalım," dedi bu seferkine. Karga pırtlar gibi bir ses çıkardı ve yerinden kımıldamadı.

Cal karga ve yazı masası konusunda pes etti. Ani ve çok güçlü bir duyguyla, evin dışında olmayı çok istedi. Zihnini sakinleştirecek tek şey akşam yemeğini avlamak olur gibi geliyordu fakat yakalayıp yakalayamayacağı belli olmayan bir iki levrek için ıslak bir kütüğün üstüne bütün gün nehir kenarında oturmak istemiyordu, lanet silah ruhsatı da henüz çıkmamıştı. Genel olarak silahı olan bazı tanıdıklarını ve Donie McGrath'ın barda bir Glock çekip çıkarıverme seçeneğinin olmadığını düşündüğünde, bu bölgedeki yasakların arkasındaki mantığı anlayabiliyordu ama bugün onu sinirlendiriyordu bunlar. Evlenmek ya da ev almak bile daha kolay olurdu ki bunların ikisi de Cal'e göre bir av tüfeği sahibi olmaktan çok daha tehlikeli şeylerdi.

Kasabaya inip merkezdeki adamın ona ruhsat hakkında yeni bir bilgi verip veremeyeceğini öğrenmeye karar verdi. Hazır oradayken çamaşırhaneye de uğrayabilir, kendine yeni bir diş fırçası, bir de Mart'ın bahsettiği sinsi soğuktan korunmak için ısıtıcı alabilirdi. Elinde kirli çamaşırlarının olduğu poşetle evden çıkarken kapıyı kilitledi.

Yağmur yeniden başlamış, uzun şeritler hâlinde arabanın ön camından akıyordu. Cal, Trey'e bakındığını fark etti. Lena dağa doğru birkaç kilometre ötede yaşadıklarını söylemişti, bu hava için uzun bir yürüme mesafesiydi bu. Fakat yol boştu, sadece alçak taş duvarların yanına sığınmış inekler ve tarlalarda sakin sakin otlayan birkaç koyun vardı. Dallar alçalmış, Pajero'nun yanlarına sürtünüyordu. Ağır yağmur perdesinin arkasından dağlar loş, hayalet gibi görünüyordu.

Kilcarrow kasabası, pazar meydanının etrafına dizilmiş krem

rengi evleri, tarlaların üstünde yükselen dağ ve kıvrılan nehir manzarasıyla eski ve huzur vericiydi. Nüfusu birkaç bindi, çevredeki köyler de hesaba katıldığında, hırdavatçı ve çamaşırhane gibi şeyler için yeterli trafiği oluşturuyordu. Cal çamaşırlarını teslim etti ve yağmurda başını omuzlarının arasına gömüp karakolun yolunu tuttu.

Karakol büyük bir kulübeye benziyordu; iki evin arasına sıkışmış bina beyaza boyanmış, kenarlarına özenli mavi bir çerçeve çizilmişti. Günde birkaç saat açık oluyordu. Arka odasında birkaç kişi telsizde birbirleriyle yoldaki çukurlar hakkında konuşuyorlardı. Ön taraftaki masada üniformalı bir polis, boyu aşırı küçük olan yerel gazeteyi okuyor ve büyük bir keyifle koltuk altını kaşıyordu.

"İyi akşamlar," dedi Cal yağmurdan ıslanmış suratını silerek. "Ne hava ama."

"Ah, kesinlikle, gerçekten yumuşak bir gün," dedi üniformalı polis rahatça; gazetesini bıraktı ve arkasına yaslandı. Cal'den birkaç yaş gençti, yuvarlak bir suratı, büyümekte olan bir göbeği ve her tarafı keselenerek pırıl pırıl edilmiş gibi bir havası vardı. Biri gömleğinin cebini ufacık, dikkatli ilmeklerle onarmıştı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Birkaç ay önce ateşli silah kullanma ruhsatı için başvurmuştum. Kasabaya inmişken uğrayıp bir haber var mı diye sorayım dedim."

"Başvuru tarihinden sonra üç ay içinde kabul edilip edilmediğiyle ilgili bir mektup alacaksınız," dedi memur. "Eğer mektup gelmezse bu resmi olarak ret aldığınız anlamına gelir. Ama elbette bazen gecikebiliyor. Eğer haber gelmezse bile rahat olabilirsiniz. Ben olsam fazladan bir ay daha geçmeden endişelenmeye başlamazdım. Hatta belki iki."

Cal bu adam tipiyle daha önce çeşitli durumlarda karşılaşmıştı. Taşrada olmasının nedeni başarısız ya da sorunlu olması veya hayal kırıklığı dolu bir hırsla dedektif olmaya çalışması değildi, burada mutlu olmasıydı. Günlerinin telaşsız ve sürprizsiz olmasını seviyordu, tanıdık yüzler görmeyi seviyordu, eve, eşine

ve çocuklarına döndüğünde zihninin berrak olmasını seviyordu. Bazı hatta belki de çoğu yönden Cal'in olmak istemeyi istediği polisti bu.

"Eh, sanırım şikâyet etmeye pek hakkım yok," dedi Cal. "Ben görevdeyken evrak işleri doğruca destenin en altına gider ve orada kalırdı. Yapacak gerçek polis işlerin varken adamın tekinin köpek ruhsatıyla uğraşmazsın."

Bu, memurun dikkatini çekmişti. "Siz de bu meslekte miydiniz?" diye sordu doğru anladığından emin olmak için. "Görevde dediniz de."

"Yirmi beş sene, Chicago PD." Cal sırıtarak elini uzattı. "Cal Hooper. Tanıştığımıza sevindim."

"Garda* Dennis O'Malley," dedi memur, onun uzattığı eli sıkarak. Cal, memurun onunla sidik yarıştıracak tiplerden olmadığına bahse girerdi ve haklıydı da: O'Malley gerçekten de memnun olmuş gibi görünüyordu. "Chicago, ha? Eminim epey hareketli geçmiştir."

"Biraz hareket ve çokça evrak işi," dedi Cal. "Her yer gibi. Burası güzel bir görev yeri gibi görünüyor."

"Başka yerlere değişmem," dedi O'Malley. Cal aksanından onun buralardan olmadığını anladı ama çok farklı bir yerden de değildi: Bu zengin, rahat ritim herhangi bir şehre ait olamazdı. "Herkese uymaz ama bana uyuyor."

"Ne çeşit olaylar geliyor?"

"Çoğu motorlu araçlarla ilgili şeyler," diye açıkladı O'Malley. "Buralarda hız yapmayı seviyorlar. Bir de alkollü araç kullanma. Cumartesi gecesi üç genç bardan eve dönerken Gorteen'in ilerisinde bir hendeğe düşmüş. Hiçbiri hastaneye kadar dayanamadı."

"Bunu duydum," dedi Cal. Noreen'in kuzeninin arkadaşı, kaza yerine rast gelme talihsizliğine uğramıştı. "Çok yazık."

"Bu şimdiye kadar gördüğümüz en kötüsüydü. Başka suç pek olmuyor. Arada sırada yakıt çalınıyor." Cal'in anlamadığını gösteren bakışlarını görünce açıkladı: "Depolardan kalorifer yakıtı çalıyorlar. Ve çiftlik malzemesi. Bazen de uyuşturucu buluyoruz;

* İrlanda Cumhuriyeti polis memuru. *-ynn*

elbette bugünlerde her yerde var. Sizin Chicago'da karşılaştıklarınız gibi olmaz sanırım." Cal'e utangaç bir gülümsemeyle baktı.

"Bize de pek çok motorlu araç kazası geliyordu," dedi Cal. "Ve uyuşturucu. Ama çiftlik malzemesi olayı geldiğini pek görmedim." Sonra, bunu söyleyeceğini kendisi bile fark etmeden, "Ben çoğunlukla kayıp şahıslar üzerine çalışıyordum," dedi. "Sanırım burada o da pek olmuyordur."

O'Malley güldü. "Ah, Tanrım, hayır. Ben on iki senedir buradayım ve sadece iki kayıp vakası gördük. Biri birkaç gün sonra nehirde bulundu. Diğeri de annesiyle kavga edip Dublin'deki kuzeninin yanına giden bir gençti."

"Eh, burayı neden başka bir yerle değiştirmek istemediğinizi anlayabiliyorum," dedi Cal. "Ama bu baharda birinin kaybolduğunu duydum. Yanlış mı duymuşum?"

O'Malley irkilerek sırtını dikleştirdi. "Kimmiş o?"

"Brendan bir şey. Reddy mi?"

"Ardnakelty'den Reddy'ler mi?"

"Evet."

"Ah, onlar," dedi O'Malley tekrar rahatlayarak. "Brendan hangisiydi?"

"On dokuz yaşında olan."

"Elbette, o zaman buna şaşırmamalı. Ve dürüst olmam gerekirse, büyük bir kayıp olmaz."

"Belalı tipler mi?"

"Ah, hayır. Sadece zaman kaybı. Birkaç ev içi şiddet vakası olmuştu ama adam birkaç yıl önce İngiltere'ye gitti ve olaylar sona erdi. Aileyi biliyorum çünkü çocuklar okula gitmiyor. Öğretmenleri çocuk korumaya haber vermek istemediği için beni aradı. Ben de anneleriyle konuşmaya, çocukları ıslahevine gideceklerini söyleyerek korkutmaya gittim. Bir iki ay kendilerine çekidüzen verdiler, sonra her şey eskisine döndü."

"O tipleri bilirim," dedi Cal. Öğretmenin, birilerinin kemikleri kırılmadıkça neden çocuk korumayı aramadığını ya da O'Malley'nin bunu neden kendisinin yapmadığını sormadı. Buradaki bazı şeyler çocukluğunda büyüdüğü taşra kentiyle ay-

nıydı. Hiç kimse devletin takım elbiseli kentli oğlanlar gönderip işleri daha da kötüleştirmesini istemiyordu. İşler mümkün olduğunca kasaba içinde hallediliyordu. "Anneleri onları okula gönderemiyor muymuş? Yoksa göndermiyor muymuş?"

O'Malley omuzlarını silkti. "O biraz... anlarsınız ya. Deli falan değil ama... Pek ilgili değildir."

"Ah," dedi Cal. "O zaman Brendan'ın kayıp olmadığını düşünüyorsunuz."

O'Malley gülümsedi. "Tanrım, hayır. O genç bir çocuk. Annesiyle dağda yaşamaktan sıkılıp diskoya gitmek ve başka gençlerle tanışmak için Galway ya da Athlone'daki bir arkadaşında kalmaya gitmiştir. Doğal bir şey tabii. Kayıp olduğunu kim söyledi?"

"Eh," dedi Cal dalgın daldın ensesini kaşıyarak. "Bardaki bir adam onun gittiğini söylüyordu. Herhalde yanlış anlamış olmalıyım. Sanırım Kayıp Şahıslar'da öyle fazla zaman geçirmişim ki şimdi her yerde onları görüyorum."

"Burada olmaz öyle şeyler," dedi O'Malley neşeyle. "Brendan kendi çamaşırını yıkamaktan bıkınca geri gelecektir. Tabii onun için bunu yapacak bir çıtır bulmazsa."

"Hepimize öyle biri lazım," dedi Cal sırıtarak. "Eh, o tüfeği kendimi savunmak için kullanmayı planlamıyordum zaten ama buralarda buna ihtiyaç da duymayacağımı bilmek güzel."

"Ah, Tanrım, hayır. Bir dakika bekleyin," dedi O'Malley sandalyesinden yavaşça kalkarken. "Sistemden şu ruhsatın durumuna bir bakayım. Hangi silahı alacaksınız?"

"Güzel bir yirmi ikilik Henry için depozito bıraktım. Eski moda seviyorum."

"Tam bir güzellik," dedi O'Malley. "Bende de Winchester var. Çok iyi sayılmam ama geçen hafta bahçemde bir sıçanı indirdim. Gözlerini bana dikmiş bakan kocaman bir şeydi. Kendimi Rambo gibi hissettim. Şurada bekleyin."

Sallana sallana arka odaya gitti. Cal ufak, sıcak odaya baktı, duvarlardaki eski püskü posterleri okudu –EMNİYET KEMERİ HAYAT KURTARIR, İNTİHARI ENGELLEMEK İÇİN HAREKETE GEÇ, ON ÇİFTLİK GÜVENLİK ÖNERİSİ– ve O'Malley'nin

radyoda çalan bir ekmek reklamı şarkısına eşlik etmesini dinledi. İçerisi çay ve patates kızartması kokuyordu.

O'Malley ön tarafa döndü ve zafer kazanmış gibi bir edayla, "Şimdi," dedi. "Sistemde onaylanmış olarak işaretlenmiş, zaten ne olacaktı. Mektubunuz bugün yarın elinize ulaşır. Onunla birlikte postaneye gidip ödemenizi oraya yapabilirsiniz."

"Çok teşekkürler," dedi Cal. "Ve tanıştığımıza çok sevindim."

"Ben de. Bir gün kapatmaya yakın uğrayın, birer bira içer Vahşi Batı'ya gelişinizi kutlarız."

"Çok sevinirim," dedi Cal. Yağmur hâlâ şakır şakır yağıyordu. O'Malley onu bir fincan çay içmeye davet etmeyi akıl edemeden kapüşonunu başına geçirdi ve dışarı çıktı.

Çamaşırlarını beklerken bir bar buldu ve kendine jambonlu peynirli sandviçle bir bardak Smithwick's aldı. Bu bar Seán Óg'dan tamamen farklıydı; büyük ve ışıltılı, sıcak ve leziz yemek kokuları yükselen, ahşap mobilyaları ışıldayan ve bar kısmında çok çeşitli fıçı biraları olan bir yerdi. Otuzlarında bir grup kadın bir köşede yemeklerini yiyor ve gülüşüyordu.

Sandviç de bira da iyiydi ama Cal gereğince keyfini çıkaramıyordu. O'Malley'yle sohbeti, zihnini sakinleştirmesi gerekirken, aklını daha da karıştırmıştı. Brendan Reddy'nin kimliği belirsiz kişilerce kaçırıldığına inanmıyordu. Hatta O'Malley onun baştan beri düşündüğü şeyi onaylamıştı: Brendan'ın çekip gitmek için bir sürü nedeni vardı, oysa kalmak için pek nedeni yoktu.

Onun canını sıkan şey, Trey'in bir konuda haklı olmasıydı: Polisler, en azından onun ilgilendiği konuda, tamamen işe yaramazdı. O'Malley, Reddy adını duyduğu anda notunu vermişti. Herkes aynısını yapardı. Yağmurla kararan dağları ve pek de ilgili olmayan anneyi düşündü. O yaşta bir çocuğun, dönebileceği bir yeri olmalıydı.

Huzursuzluk içten içe kemiriyordu. Cal birasını niyet ettiğinden daha hızlı bitirdi ve tekrar yağmura çıktı.

Hırdavatçıdan yakıtlı bir ısıtıcı ve yeni astar boya aldı, sonra da süpermarkete gidip yeni bir diş fırçası ve erzak aldı. Süt almadı. Çocuğun geri dönmeyeceğinden gayet emindi.

ALTI

Ertesi gün hava, sanki dün hiç yaşanmamış gibi, puslu, güzel ve masumdu. Cal kahvaltısını bitirir bitirmez oltasını aldı ve üç kilometre mesafedeki nehre doğru yola çıktı. Küçük bir ihtimal de olsa Trey gelecek olursa, evi boş bulmak onun için ayrı bir darbe olacaktı ama Cal bunun iyi bir şey olduğunu biliyordu. Çocuğun boşa umut beslemesindense şimdi üzülmesi daha iyiydi.

Cal'in nehirde sadece ikinci defa balık avlayışıydı bu. Her gece, ertesi gün balığa çıkma niyetiyle yatağa gidiyordu ama evin, üzerinde hoş bir çekim kuvveti vardı: Araya bir şey giriyor, bir de şunu yapayım diyordu, balıklar bekleyebilirdi. Bugünse ev sadece dırdır ediyor gibi geliyordu. Evden çıkmak, ona sırtını dönüp uzaklaşmak istiyordu.

İlk başta nehir tam da ihtiyacı olan şeymiş gibi gelmişti. Kocaman ihtiyar ağaçların dallarının karşı kıyıya ulaşacağı kadar dar, suyun girdaplar oluşturarak beyazlayacağı kadar taşlıydı; suyun kenarı ağaçlardan düşen sarı-turuncu yapraklarla kaplanmıştı. Cal kendine güzel bir yer ve yosunlu bir kayın ağacı buldu ve uzun uzun oltaya yem takmakla uğraştı. Kuşlar dalların arasında birbirlerini gagalayıp şımarıyor, onu hiç umursamıyorlardı ve suyun kokusu öyle yoğun, öyle tatlıydı ki Cal bunu cildinde hissedebiliyordu.

Fakat birkaç saat içinde bu aşk bitmeye başladı. Cal geçen sefer buradayken yarım saat içinde, kendine akşam yemeğinde yemelik bir levrek yakalamıştı. Bu sefer balığı hemen ileride görüyor, böcekleri itinayla onlara yakın yerlerde yüzdürüyordu ama

balıkların hiçbiri yemi yutmaya hevesli görünmüyordu. Ayrıca Mart'ın sinsi soğuk konusunda ne demek istediğini keşfetmeye başlamıştı: Hoş bir serinlik gibi görünen hava artık içine işliyor, iliğini titretiyordu. Yerdeki yaprak yığınlarının altındaki ıslak topraktan birkaç solucan çıkardı. Balıklar onlara da gelmedi.

Alyssa'yla balık avlamayı planladığı gün de bunun aynısı olmuştu. Alyssa herhalde dokuz yaşındaydı; şimdi adını hatırlayamadığı, Donna'nın bulduğu bir yerde, ahşap bir kulübede tatil yapıyorlardı. İkisi bir gölün kenarında tatarcıklar dışında hiçbir şey çekemeden üç saat oturmuşlardı, fakat Alyssa annesine eve yemekle döneceklerine söz vermişti ve elinde balık olmadan dönmeye hiç niyeti yoktu. En sonunda Cal onun kızarmış, mutsuz, inatçı, ufak suratına bakmış ve ona bir planı olduğunu söylemişti. Dükkâna uğrayıp bir paket donmuş balık kroket almışlar, Alyssa'nın oltasına bağlamışlar ve koşa koşa barakanın kapısına gidip, "Kocaman bir balık yakaladık!" diye bağırmışlardı. Donna bir bakış atıp balığın hâlâ canlı olduğunu, onu evde beslemeye başlayacağını söylemişti. Üçü de deli gibi kıkırdamışlardı. Donna poşeti su dolu bir kaba koyup adını da Bert koyunca Alyssa gülmekten yerlere yatmıştı.

Cal, sanki bir tane lanet balık ona bir güzel direnip sonra da iyi bir akşam yemeği olsa, zihninde takırtı yapan tüm o gevşek uçların şöyle bir sallanıp yerli yerine oturacağını hissediyordu. Onun duygusal ihtiyaçlarıyla ilgilenmeyen balıklarsa oltanın etrafında elim sende oynamaya devam ediyordu.

Hiçbir şey olmadan geçen yarım günün ardından Cal nehrin şöhretinin turist çekmeye yönelik bir hile olduğunu ve geçen sefer yakaladığı levreğin de bu hilenin bir parçası olduğunu düşünmeye başlamıştı. Oltasını toplayıp eve doğru yürümeye başladı ama varmak için hiç acele etmiyordu. Çok düşük bir ihtimal olsa da Trey şansını bir kez daha denemek için gelirse, çocuğu fazla yaralamadan reddetmeliydi.

Yarı yolda Lena'ya rastladı, Lena ters yönde, yanında çalıları koklayan bir köpekle, hızlı bir tempoyla ilerliyordu. Parmaklarını şıklatıp köpeği çağırarak, "İyi akşamlar," dedi. Büyük, kahverengi

bir yün ceket giymiş ve el örgüsü mavi beresini öyle çok indirmişti ki sadece saçının birkaç tutamı görünüyordu. "Balık var mı?"

"Çok," dedi Cal. "Ama hepsi de benden zeki."

Lena güldü. "O nehrin bir günü bir gününe uymaz. Yarın bir daha dene, taşıyamayacağın kadar çok balık tutarsın."

"Olabilir," dedi Cal. "Bu anne köpek mi?"

"Ah, hayır. O geçen hafta yavruladı, evde yavrularıyla birlikte, bu onun kız kardeşi."

Köpek, zeki görünüşlü, kahverengi-siyah, genç bir beagle'dı, Cal'i incelemek için can atarak kuyruğunu sallayıp burnundan soluyordu. "Sevebilir miyim?" diye sordu Cal.

"Tabii. Bu dövüşçü değil, sevgi arsızıdır."

Cal elini uzattı. Köpek arka tarafı komple sallanarak Cal'in elinin ulaşabildiği her noktasını kokladı. Cal onun boynunu okşayarak, "Akıllı köpek," dedi. "Anne ve bebekleri nasıl?"

"Harikalar. Beş yavrusu oldu. İlk başta birinin yaşamayacağını düşünmüştüm ama şimdi en tombulu o ve annesinin memesine ulaşmak için diğerlerini yara yara ilerliyor. Almaya niyetin varsa, bir bakmak ister misin?"

Lena, Cal'in düşüncelerini toparlamak için duraksadığı anı yakaladı. "Noreen'i umursama," dedi gülümseyerek. "Birkaç yavruyu görmeye gelmen bana evlenme teklif ettiğin anlamına gelmez. Söz veriyorum."

"Eh, buna şüphem yok," dedi Cal mahcup mahcup. "Acaba bu işi elimde tüm bu eşyaların olmadığı bir güne mi bıraksak diye düşünüyordum. Evinin ne kadar uzakta olduğunu bilmiyorum."

"Şu tarafta, iki kilometre mesafede. Sana kalmış."

Lena'nın yüzündeki eğlenen ifadeyi silmek için, "Sanırım üstesinden gelebilirim," dedi. "Davet için teşekkürler."

Lena başını sallayıp döndü, yolun iki tarafında salınıp duran sarı çiçekli kara çalıların arasında yola düştüler. Cal otomatik olarak yavaşladı –ayakkabılarıyla birlikte 1.60 gelen Donna'nın hızına alışıktı– ama buna gerek olmadığını fark etti: Lena rahat rahat ona yetişebiliyordu. Bir taşra kadınının uzun, rahat adımlarıyla ilerliyordu, bütün gün durmadan yürüyebilirdi.

"Ev işleri nasıl gidiyor?" diye sordu Lena.

Cal, "Fena değil," diye yanıt verdi. "Badanaya başladım. Komşum Mart odaları beyaza boyadığım için bana kızıyor ama Mart'ın iç dekorasyon konusunda tavsiye alınacak en doğru kişi olduğunu pek sanmam."

Zihninin bir tarafı Lena'nın ona renk konusunda tavsiye vermesini istiyordu; bunu aklına Mart sokmuş olmalıydı. Lena onun yerine, alaycı bir gülümsemeyle, "Mart Lavin," dedi. "O adamın sözünü dinleme." Hendeğin birinden ıslak ve koyu renkli bir şeyi sürükleyerek çıkarmaya çalışan köpeğe sertçe, "Nellie," dedi. "Bırak onu."

Köpek isteksiz isteksiz ağzındakini bıraktı ve başka bir şey aranmaya başladı. "Peki ya arazi?" dedi Lena. "Onunla ilgili planın nedir?"

Ne tuhaf ki Mart da Cal'e, onun uzun vadeli planlarını öğrenmek istediğini gizlemeye bile gerek duymadan, aynı soruyu sorup duruyordu. Cal bile tam olarak ne yapmak istediğinden henüz emin değildi. Şimdilik evi tamir edip, levrek avlayıp Noreen'in Clodagh Moyninan'ın diş tedavilerini anlatmasını dinlemekten başka bir şey isteyeceği bir zamanın geldiğini bile hayal edemiyordu. Elbette o günün gelip çatacağının farkındaydı. Eğer o gün gelirse, fazla ihtiyarlamadan Avrupa'yı biraz gezebilir ve hevesini aldığında buraya geri dönebilirdi. Olması gereken başka bir yer yoktu.

"Eh," dedi. "Henüz tam olarak karar vermedim. Arazinin bir kısmında bir koruluk var, oraya dokunmayacağım; neredeyse yarısı fındık ağacı ve ben de bütün gün fındık yiyebilirim. Birkaç elma ağacı ekebilirim, böylece birkaç yıl içinde fındıkların yanında yiyecek tatlı bir şeyim de olur. Başka bir tarafına da sebze ekmeyi düşünüyordum."

"Ah, Tanrım," dedi Lena. "Sen de şu medeniyetten uzak yaşama sevdalılarından değilsin, değil mi?"

Cal sırıttı. "Hayır. Sadece masabaşında çok vakit geçirdim, biraz da açık havada vakit geçirmek istiyorum."

"Tanrı'ya şükür."

"Medeniyetten uzak yaşama sevdalılarına burada sık mı rastlanır?"

"Arada sırada. Toprağa dönme hevesleri, sonra da bunun için buranın en iyi yer olduğuna karar verirler. Sanırım kısmen öyle de." Başıyla ilerideki kahverengi omuzları çökmüş, üzerine bir sis örtüsü örtülmüş dağları işaret etti. "Birçoğu küreğin doğru tarafını bile bulamaz. En fazla altı ay sonra buradaki işleri biter."

"Ben avcılık ve çoğunlukla ablanın dükkânından toplayıcılık yapmaktan memnunum," dedi Cal. "İtiraf etmeliyim, Noreen beni biraz korkutuyor ama kendi jambonumu yetiştirmek isteyeceğim kadar değil."

"Noreen iyidir," dedi Lena. "Ona kulak asmazsan eninde sonunda peşini bırakır demek isterdim ama asla bırakmaz. Noreen her fırsatı değerlendirmek ister. Sakince oturup unutmasını beklemelisin."

"Yanlış ata oynuyor," dedi Cal. "Ben şu anda kimsenin işine yaramam."

"Bunun kötü bir tarafı yok. Noreen'in seni aksine ikna etmesine izin verme."

Sessizlik içinde yürüdüler ama huzurlu bir sessizlikti bu. Etrafta birkaç böğürtlen çalısı da vardı; bir tarladaki birkaç tıknaz, uzun yeleli tay bunları yiyordu ve Lena da arada bir bir böğürtlen çalısına uzanıyor, bir böğürtlen koparıp ağzına atıyordu. Cal de onun yaptığını yaptı. Böğürtlenler kara ve dolgundu, tatları hafif mayhoştu. "Bir gün şunları toplayıp reçel yapacağım," dedi Lena. "Kıçımı kaldırabilirsem."

Yoldan saparak toprak bir patikaya döndü. İki tarafta sık, uzun otlarla kaplı otlaklar vardı ve inek kokuyordu. Bir ineğin bacağını inceleyen bir adam Lena seslenince başını kaldırdı ve Cal'in anlayamadığı bir şey söyledi. "Ciaran Maloney," dedi Lena. Arazisini benden aldı." Cal onu bu tarlalarda lastik çizmeler ve çamurlu pantolonuyla, civelek bir tayı yola getirirken hayal edebiliyordu.

Lena'nın evi yeni boyanmış, pencerelerin önünde sardun-

yalarla dolu saksılar olan uzun, beyaz bir kulübeydi. Cal'i içeri davet etmedi, onun yerine evin yan tarafındaki alçak, eski püsküt taş kulübeye yöneldi. "Köpeğin içeride yavrulaması için uğraştım," dedi, "ama o hiç oralı olmadı. Onun istediği yer inek ahırıydı. En sonunda, aman canım, ne olacak, dedim. Duvarları soğuğu dışarıda tutacak kadar kalındı, hem üşürse nereye geleceğini de biliyordu."

"Kocanla birlikte bu işle mi uğraşıyordunuz? İnek mi yetiştiriyordunuz?"

"Evet. Sütçülük. Ama inekleri burada tutmazdık. Bu birkaç asırlık eski bir ahır. Çoğunlukla yem deposu olarak kullanıyorduk."

Sadece yüksek, ufak pencerelerin aydınlattığı ahır loştu ve Lena duvarlar konusunda haklıydı: Burası Cal'in beklediğinden daha sıcaktı. Köpek en sondaki bölmedeydi. İkisi yere çömelirken Nellie saygılı bir mesafede durup onlara oradan baktı.

Anne köpek kahverengi-beyazdı, büyük, ahşap bir kutuya kıvrılmıştı ve yavruları ona yakın olabilmek için birbirlerinin üstüne çıkıyorlardı. "Çok güzel yavrular," dedi Cal.

"Sana bahsettiğim bücür işte bu," dedi Lena ve siyah-kahverengi-beyaz renkli tombul bir yavruyu aldı. "Bir de şimdi boyuna bak."

Cal yavruyu almak için uzandı ama anne köpek, göğsünden yükselen alçak bir hırıltıyla yerinden hafifçe kalktı. Rahatı bozulan diğer yavrular ciyaklamaya başladı.

"Biraz zaman ver," dedi Lena. "Nellie kadar iyi eğitimli değil. Sadece birkaç haftadır bende, terbiye verecek vaktim olmadı. Kardeşinin umursamadığını görünce o da rahatlayacaktır."

Cal yavrulara sırtını döndü ve Nellie'yi okşadı, o da neşeyle, onu yalayarak ve kuyruğunu sallayarak karşılık verdi. Sakinleşen anne köpek, yavrularının yanına yattı ve Cal o tarafa döndüğünde sadece üst dudağını hafifçe kaldırarak onun yavru köpeği Lena'dan almasına izin verdi.

Yavrunun gözleri sımsıkı kapalıydı ve başı boynunun üstünde sallanıyordu. Süt arayarak, dişsiz ağzıyla Cal'in parmak ucu-

nu ısırdı. Suratı kahverengi, kulakları siyahtı ve burnu boyunca uzanan beyaz bir şerit vardı; kahverengi sırtındaki siyah leke dalgalanan bir bayrak şeklindeydi. Cal onun yumuşak, sarkık kulaklarını okşadı.

"Uzun zamandır bunu yapma şansı bulamamıştım," dedi.

"Etrafta olmaları güzel, doğru," dedi Lena. "Ben enik istemiyordum, aslında iki köpek bile istemiyordum. Yalnız bir tane istemiştim, barınaktan Nellie'yi aldım; bu ikisiyse yolun kenarına atılmıştı. Daisy'yi alanlar onu kısırlaştırmaya zahmet etmemişler; hamile kaldığında da onu barınağa geri göndermişler. Barınaktakiler beni aradı. İlk başta olmaz dedim ama sonra neden olmasın diye düşündüm." Kutuya uzanarak bir parmağıyla yavrulardan birinin başını okşadı; gözleri görmeyen yavru burnunu onun eline sürttü. "Sanırım başına gelene razı oluyorsun."

"Çoğunlukla başka seçenek olmuyor zaten," diye katıldı Cal.

"Ve elbette yavrular kırma, tuhaf bir karışım. Onları kim ister, hiç bilmiyorum."

Cal, Lena'nın yanındaki duruş açısını sevmişti: Onu isteyen ya da onun kendisini istemesini arzulayan bir kadın gibi Cal'e doğru eğilmiyor, Cal onu her an yakalamak zorunda kalacakmış gibi dengesiz durmuyordu; ayağının üstüne sağlam basıyor, bir ortak gibi onunla omuz omuza duruyordu. Ahır, tatlı bir yemiş gibi, inek yemi kokuyordu ve yerlere altın sarısı samanlar dökülmüştü. Nehir kenarında yediği soğuk Cal'in kemiklerini yeni yeni terk ediyordu.

"Şunda biraz av köpekliği var sanırım," dedi. "Ve şu köşedekinin kulakları da teriyere benziyor."

"Ben olsam tam kırma derdim. İyi av köpeği olup olmayacaklarını bilmeye imkân yok. Ve tazılardan da iyi bekçi köpeği olmaz. Hamster bile daha vahşidir."

"Bekçi köpeği olmaz mı bunlardan?"

"Arazine biri girince haber verirler, orası kesin. Her şeyi fark eder ve sana da söylemek isterler. Ama yapacakları en kötü şey, adamı yalama manyağı yapmak olur."

"Benim kirli işlerimi benim yerime bir köpeğin yapmasını is-

temem," dedi Cal. "Ama yapılması gereken bir şey olduğunda bana haber vermelerini isterim."

"Bu mantığı sevdim," dedi Lena. "İstersen birini alabilirsin."

Cal o âna kadar asıl değerlendirilenin kendisi olduğunu fark etmemişti. "Düşünmem için bana bir iki hafta ver," dedi. "Sorun olmazsa tabii."

Lena yine o eğlenir gibi ifadeyle ona döndü. "Burada bir kış geçirdikten sonra kaçanlar hakkında söylediklerim seni ürküttü mü?"

Cal biraz şaşırarak, "Sebebi o değil," dedi.

"Dediğim gibi, çoğu en fazla altı ay kalır. Sen ne kadardır buradasın, dört aydır mı? Endişelenme, bırakıp da kaçarsan yeni bir rekor kırmış olmayacaksın."

"Köpeğe haksızlık etmek istemiyorum," dedi Cal. "Bu büyük bir sorumluluk."

Lena başıyla onayladı. "Doğru," dedi. Kaşını hafifçe kaldırmıştı; Cal, Lena'nın ona inanıp inanmadığını anlayamadı. "O zaman karar verdiğinde beni haberdar et. Beğendiğin bir tane var mı? Teklif ettiğim ilk insansın, istediğini seçebilirsin."

"Eh," dedi Cal, tombul bücürün sırtını parmağıyla okşayarak, "Bunun tipini çok sevdim. Ayrıca kolay pes edenlerden olmadığını da şimdiden kanıtladı."

"Soranlara onun talibi olduğunu söylerim," dedi Lena. "Soran olursa tabii. Eğer büyümesini izlemek için gelmek istersen, burada olduğumdan emin olmak için önceden ara, sana numaramı vereceğim. Bazı günler olmayacak saatlerde çalışıyorum."

"Nerede çalışıyorsun?"

"Boyle'un öbür tarafındaki bir ahırda. Genelde hesapları tutuyorum ama bazen atlar konusunda da yardım ediyorum."

"Atınız da mı vardı? İneklerle birlikte?"

"Bize ait değillerdi. Birkaç tane kiralamıştık."

"Epey ciddi bir işletmeniz varmış," dedi Cal. Tombul yavru avucunun içinde ters dönmüştü; Cal onun göbeğini gıdıkladı. "Bu büyük bir değişim olmalı."

Lena'nın aniden sırıtmaya başlamasını hiç beklemiyordu.

"Kafanda benim kocasıyla birlikte dişiyle tırnağıyla kurduğu çiftliği kaybettiği için harap olmuş, zavallı yalnız bir dul olarak canlandırmıştın, değil mi?"

Cal de sırıtarak, "Onun gibi bir şey," diye itiraf etti. Ondan bir adım önde olan kadınlara karşı her zaman zaafı olmuştu; ama bakın bu onu nereye getirmişti.

"Hiç öyle değil," dedi Lena neşeyle. "O pislikten kurtulduğum için sadece seviniyorum. Dişimizi tırnağımıza takıp çalıştık, doğru ve Sean iflas edeceğimizden endişelenip dururdu, sonra da endişesi azalsın diye içmeye başladı. Bu üç şeyden birisi de kalp krizi geçirmesine neden oldu."

"Noreen öldüğünü söylemişti. Başın sağ olsun."

"Neredeyse üç yıl oldu. Artık biraz biraz alışıyorum." Anne köpeğin kulağının arkasını okşadı, köpek mutluluk içinde gözlerini kıstı. "Ama acısını çiftlikten çıkardım. Onu satmak için bir dakika bile beklemedim."

"Hah," dedi Cal. Lena'nın neredeyse hiç tanımadığı birinin karşısında fazla özgürce konuştuğunu fark etmişti ve bunu yapan tanıdığı insanların çoğu ya deliydi ya da kendi menfaatleri için gardlarını indiren tiplerdi ama Lena'nın tavrı onu tedirgin etmiyordu. Ancak, bu sohbet ne kadar çok bilgiyi açığa çıkarıyor gibi görünse de Lena'nın çoğu şeyi kendine sakladığı belliydi. "Kocan bir türlü satmadı, öyle mi?"

"Asla. Özgürlüğe ihtiyacı vardı. Başkalarının yanında çalışmanın fikrine bile katlanamıyordu. Bana göre" –başıyla çevresini işaret etti– "özgürlük bu. Diğeri değil. İşten çıktıktan sonra kafam rahat ediyor. Bir inek buzağılarken sorun çıktı diye gecenin üçünde yataktan zorla kalkmak yok. Atları severim ama gün sonunda onları bırakabildiğim için şimdi daha da çok seviyorum."

"Bana çok mantıklı geldi," dedi Cal. "Anlattığın kadar kolay oldu mu peki?"

Lena omuzlarını silkti. "Aşağı yukarı. Sean'ın kız kardeşleri üstüme geldiler: aile çiftliği, daha toprağı soğumadan satıldı, öyle şeyler. Oğullarının işletmesine izin vermemi, sonra da ölünce onlara bırakmamı istediler. Bütün bu mülkün yükü sırtımda

yaşayacağıma onlar olmadan daha rahat edeceğime karar verdim. Zaten onları pek de sevmezdim."

Cal güldü, bir an sonra Lena da gülmeye başladı. "Benim ruhsuz bir orospu olduğumu düşünüyorlar," dedi. "Belki de haklılardır. Ama şu an birçok yönden çok daha mutluyum." Yeniden dönüp annesinin kulaklarını dikmesine neden olacak kadar yüksek sesle ciyaklayan yavruyu işaret etti. "Şu yaramaza bak. Neresine koyacak bilmiyorum ama hâlâ yemek istiyor."

Cal yavruyu nazikçe kutuya geri koyarak, "Seni işinden daha fazla almayayım," dedi. Yavru köpek kardeşlerini iterek annesinin memesine doğru ilerledi. "Bu ufaklıkla ilgili de sana döneceğim."

Lena onu çay içmeye davet etmedi, anayola bırakmayı da teklif etmedi. Sokak kapısının önünde başıyla selam verip içeri girdi; Nellie, Cal'in yüzüne bile bakmadan onun peşinden gitti. Yine de Cal buradan ayrılırken bütün gün olduğundan daha mutluydu.

Bu mutluluk, eve dönüp dört lastiğinin birden indirildiğini görene kadar sürdü.

"Çocuk!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar. "Buraya gel!"

Onunla dalga geçen kargaların ciyaklamaları dışında bahçe sessizdi.

"Çocuk! *Hemen*!"

Hiç kıpırtı yoktu.

Cal küfretti ve arabasının bagajından, içinde dahili bir hava pompası bulunan yol yardım setini çıkardı. Lanet şeyi kurup ilk lastiği şişirirken, bir şeyi fark edecek kadar sakinleşmişti. Lastikleri kesmek, söndürmekten çok daha hızlı ve zahmetsiz olurdu. Trey'in onun yerine bunu yapmasının nedeni aslında gerçekten bir zarar vermek istemiyor olmasıydı. O bir şey anlatmaya çalışıyordu. Cal bunun ne olduğundan pek emin değildi –*Benim dediğimi yapana kadar seninle uğraşacağım*, ya da sadece, *Sen pisliğin tekisin*, olabilirdi– ama zaten iletişim Trey'in en kuvvetli yönü sayılmazdı.

İkinci lastiğe geçerken Mart ve Kojak geldi. Mart başıyla

Pajero'yu işaret ederek, "Bu güzeller güzeli kısrakla ne yapıyorsun?" diye sordu. Bir gün Cal'ı onu cilalarken görmüş ve onun bu taşra hurdasına bizle değer verip şehirli gibi muamele ettiğini düşünmüştü. "Yelesine kurdele mi takıyorsun?"

Cal, Kojak'ın başını okşayarak, "Sevdiler," dedi. Kojak da o sırada Lena'nın köpeğinin Cal'ın pantolonuna bıraktığı kanıtları kontrol ediyordu. "Lastikleri şişiriyorum."

Neyse ki Mart'ın zihni, Cal'ın lastiklerinin damdüz olduğunu fark edemeyecegi kadar doluydu. "Genç bir delikanlı kendini asmış," dedi. "Darrough Halberry, mahzun orada bulmuşlar. Babası bu sabah sütleri dağıtmak için evden çıkmış ve onu bir ağaçta sallanırken bulmuş."

"Çok üzücü," dedi Cal. "Ailesine başsağlığı dileklerimi ilet."

"İletirim. Daha yirmi yaşındaydı."

"Zaten o yaşlarda yaparlar," dedi Cal. Bir an için gözünün önüne Trev'in gergin yüzü geldi: O bunu mudu. Hava pompasını supaba takmaya devam etti.

"O çocuğun son zamanlarda iyi olmadığını biliyordum," dedi Mart. "Onu bu yaz üç kez kasabada ayyuka görderim. Babasına gözünü üstünde tutmasını söyledim ama tabii bu gece gündüz onları izleyemezsin."

"Neden kiliseye gitmesin ki?" diye sordu Cal.

Mart montunun cebinden tütün kesesini ve küçük sigara kağıdını çıkararak, "Kilise," dedi, "kadınlar içindir. Çoğunlukla evde kalmış olanlar için; ikinci okumayı kimin yapacağı ya da mihrapteki çiçekler konusunda rekabete girmeye bayılırlar. Ayrıca annelere, kâbir olmasınlar diye çocuklarını getirirler, ihtiyarlar da hâlâ yaşadıklarını göstermek için gelir. Eğer genç bir oğlan kilisede ayyuka gidiyorsa bu kötüye işarettir. Hayatında ya da kafasında bir sorun var demektir."

"Ama sen de ayyuka gidiyorsun," dedi Cal. "Çocuğu orada görmüşsün."

"Gidiyorum," dedi Mart, "arada sırada. Sonrasında Polan'in verandasında bir sohbet ve yemek oluyor. Yemeğimi arada başkalarının pişirmesi hoşuma gidiyor. Ayrıca hisse alıp satmak isti-

yorsam da kiliseye giderim. Öğle ayininden sonra Folan'ın orada çok anlaşma yapılır."

"Ben de seni dini bütün bir adam sanırdım," dedi Cal sırıtarak.

Mart dumandan öksürmeye başlayana kadar güldü. "Elbette bu yaşımda öyle bir ahmaklığa ihtiyacım yok. Benim gibi bir ihtiyar ne günah işleyebilir ki? Genişbandım bile yok."

"Buralarda da işlenecek birkaç günah vardır," dedi Cal. "Şu Malachy'nin –soyadı her neyse– kaçak viskisine ne dersin?"

Cal, "O günah sayılmaz," dedi. "Bir kanuna karşı gelme vardır, bir de kiliseye karşı gelme. Bazen ikisi aynı şeydir, bazen değil. Kilisende sana bunu öğretmediler mi?"

"Öğretmiş olabilirler," dedi Cal. Aklı tam olarak Mart'ta değildi. Trey'in yapabileceklerini ve sınırlarını daha iyi bilse daha mutlu olurdu. İkisinin de tamamen içerik ve ihtiyaca bağlı olarak esneyebileceğini hissediyordu. "Kiliseye gitmeyi bırakalı epey oldu."

"Biz senin ihtiyaçlarını karşılayamayız sanırım. Sizin oradaki kiliselerde yılanlarla oynayıp anlaşılmaz dillerde konuşurlar. Buralarda hiçbirini bulamazsın."

"Lanet olası Aziz Patrick," dedi Cal. "Demek bizimkileri kovalıyor."

"Yankilerin buraya geleceğini öngörememiştir. Tabii o zaman daha icat edilmemiştiniz."

"Bir de şimdi bak," dedi Cal lastiğin basıncını kontrol ederek. "Her yerdeyiz."

"Hoş da geliyorsunuz. Aziz Patrick de gezgin değil miydi zaten? Hayatımızı ilginç hâle getirenler sizlersiniz." Mart sigarasının dibini ayakkabısının altında ezdi. "Şimdi söyle bakalım, o harabe yazı masası işi nasıl gidiyor?"

Cal lastikten başını kaldırıp keskin bir bakış attı. Bir saniye için Mart'ın sesinden, sorunun altında başka bir şey olduğunu düşündü. Mart'ın arazisinin bir kısmından Cal'in arka bahçesi net olarak görünüyordu.

Mart başını, bir çocuk kadar samimi, merakla kaldırdı.

"İyi gidiyor," dedi Cal. "Biraz boyayıp cilaladım mı, yeni gibi olacak."

"İyi iş çıkardın," dedi Mart. "Fazladan birkaç papele ihtiyacın olursa marangoz olarak iş bulabilirsin: Şuradaki kulübeyi atölye yapar, yardım edecek bir çırak bulursun. İyi birini bul ama." Cal başını tekrar kaldırınca, "Seni dün ikindi vakti kasabaya giderken mi gördüm?" dedi.

Cal, Mart'a kurabiyelerini verdi ve Mart sıkılıp Kojak'ı ıslıkla çağırarak uzaklaşıncaya kadar onunla atıştı. Lastikler yeniden şişmişti, en azından şimdilik. Cal yol yardım setini toplayıp içeri girdi. En azından gördüğü kadarıyla evde hasar yoktu.

Nehre götürdüğü sandviçler bayatlamış gibi geldi ama yemek pişirmek istemiyordu. Dünün huzursuzluğu düpedüz endişeye dönüşmüştü, hem de yok olmak bir yana, yerini bile bulamadığı keskin bir vızıltı gibiydi.

Seattle'da vakit hâlâ erkendi ama Cal bekleyemeyecekti. Telefon orada biraz daha iyi çektiği için tekrar dışarı çıktı ve Alyssa'yı aradı.

Alyssa telefonu açtı ama sesi boğuktu ve nefes nefeseydi. "Baba? Her şey yolunda mı?"

"Evet. Affedersin. Biraz boş vaktim vardı ben de seni arayayım dedim. Korkutmak istememiştim."

"Hayır. Sorun yok."

"Peki ya sen? İyi misin?"

"Evet. Her şey yolunda. Baba, dinle, şimdi işteyim, yani..."

"Tamam," dedi Cal. "Sorun değil. İyi olduğuna emin misin? Gribin devam etmiyor, değil mi?"

"Hayır, iyiyim. Sadece bu ara biraz yoğunum. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

Cal telefonu kapattığında endişesi artmış ve daha da inatçı bir hâl almıştı; gittikçe hızlanarak zihninin derinliklerine doğru süzülüyordu. Bir iki tek Jim Bean iyi gelebilirdi ama bunu yapamadı. Ona doğru yaklaşan acil bir durum olduğu, birinin tehlikede olduğu hissinden kurtulamıyordu ve bir şeyleri düzeltme şansı bulmak için aklı başında olmalıydı. Başkalarının tehlikede

olmasının onun problemi olmadığını kendine hatırlatıp duruyordu ama bu işe yaramıyordu.

O kahrolası çocuğun onu bir yerlerden gözetlediğine bahse girebilirdi ama Mart kendi tarlasında koyunlarıyla uğraşıyordu; eğer Cal bağırırsa onu duyardı. Cal bahçesinde volta attı, arka bahçeyi arşınladı ve arkadaki korulukta dolandı ama birkaç tavşan deliğinden başka bir şey bulamadı. Kafasında o telefon konuşmasını tekrar canlandırınca Alyssa'nın sesi kötü geldi, yorgun ve tükenmişti, her seferinde daha da kötüleşiyordu.

Bunu gerçekten yapabileceğine kendi bile inanmadan, Donna'yı aradı.

Telefon uzun süre çaldı. Cal pes etmek üzereyken Donna telefonu açtı.

"Cal," dedi. "Ne oldu?"

Cal o an neredeyse telefonu kapatıyordu. Donna'nın sesi tamamen duygusuzdu; Cal, Donna'dan böyle bir ses çıkmasına nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Ama telefonu kapatırsa kendini tam bir ahmak gibi hissedeceğinden, onun yerine, "Selam," dedi. "Canını sıkmayacağım. Sadece bir şey sormak istedim."

"Tamam. Sor."

Cal onun nerede olduğunu ya da ne yaptığını çıkaramamıştı; arkadan gelen ses rüzgâra benziyordu ama o ses telefon iyi çekmediği için de geliyor olabilirdi. Chicago'da saatin kaç olduğunu çözmeye çalıştı; acaba öğlen miydi? "Son zamanlarda Alyssa'yı gördün mü?"

Kısa bir sessizlik oldu. Donna'yla ayrıldıklarından beri her konuşmalarında bu duraksamalar oluyor, Donna, vereceği yanıtın, ilişkileri için kendi başına koyduğu yeni kuralların neresine düşeceğini değerlendiriyordu. Bu kuralları Cal'e söylememişti, o yüzden Cal'in bu konuda hiçbir fikri yoktu ama bazen kendini haylaz bir çocuk gibi bunları kırmaya çalışırken buluyordu.

Belli ki bu soruya izin vardı. Donna, "Temmuzda birkaç haftalığına yanlarına gitmiştim," dedi.

"Onunla konuşuyor musunuz?"

"Evet. Birkaç günde bir."

"Sence iyi mi?"

Duraksama bu sefer daha uzundu. "Neden soruyorsun?"

Cal öfkesinin arttığını hissediyordu. Bunu sesine yansıtmamaya özen gösterdi. "Sesi bana iyi gelmiyor. Ne olduğunu bilmiyorum, belki fazla çalışmaktandır ama beni endişelendiriyor. Hasta falan mı? O Ben denen adam ona iyi davranıyor mu?"

"Bana neden soruyorsun?" Donna sesini duygusuz tutmak için çabalıyor ama bunu başaramıyordu ve bu da Cal'i biraz da olsa memnun etti. "Aranıza girmek benim işim değil artık. Alyssa'nın nasıl olduğunu öğrenmek istiyorsan bunu ona sen sor."

"Sordum. İyi olduğunu söyledi."

"Tamam işte."

"Ama... Hadi Donna, böyle yapma. Yine kötülüyor mu? Bir şey mi oldu?"

"Bunu ona sordun mu?"

"Hayır."

"O zaman arayıp sor."

Cal'in kemiklerine sızan ağırlık öyle tanıdıktı ki onu yoruyordu. Donna'yla, kadın onu terk etmeden önceki sene bu kavgalardan bol bol etmişlerdi; hiçbir yere varmayan hatta bir yönü bile olmayan, bitmek bilmeyen tartışmalardı bunlar, tıpkı ne kadar koşarsan koş bacaklarının hiç hareket etmediği rüyalar gibi.

"Eğer bir sorun olsaydı bana söyler miydin?" diye sordu.

"Asla. Alyssa sana bir şey söylemiyorsa, bilmeni istemiyor demektir. Bu onun tercihi. Eğer bir şey varsa bile, sen oradan ne yapabilirsin ki?"

"Gelebilirim. Geleyim mi?"

Donna öfkesini yansıtan yüksek bir ses çıkardı. Donna kelimeleri çok sever ve çokça da kullanır, Cal'in eksik kaldığı tarafları öyle telafi ederdi ama kelimeler, tek başına, hislerini anlatmak için yeterli değildi asla; ellerini, yüzünü kullanması, alaycı kuş misali bir sürü ses çıkarması gerekirdi. "Biliyor musun, sana inanamıyorum. Zeki bir adam olacaksın... Tanrım... Bak, bunu yapmayacağım. Senin yerine düşünme işini artık bıraktım. Kapatmalıyım."

"Elbette, sen en iyisi öyle yap," dedi Cal sesini yükselterek. "Adı neyse, ona da selam söyle." Fakat Donna çoktan telefonu kapatmıştı ve bu büyük ihtimalle en iyisi olmuştu.

Cal arka bahçesinde, elinde telefonla bir süre daha dikildi. Bir şeyleri yumruklamak istiyor ama bunun eklemlerini acıtmaktan başka işe yaramayacağını biliyordu. Bu kadar mantıklı olmak kendini ihtiyar hissetmesine neden oldu.

Akşam yavaş yavaş çöküyordu; dağların üstünde soğuk sarı bir kuşak belirmeye başlamıştı ve meşe ağacındaki kargalar akşam konferanslarını yapıyorlardı. Cal eve girdi ve iPod'undan Emmylou Harris açtı. Ona tatlı sözler söyleyecek birine ihtiyacı vardı, en azından bir süre için.

Nihayetinde Jim Beam şişesini alıp arka taraftaki basamaklara götürdü. Bunu yapmamak için bir sebep göremiyordu. Birileri bir şekilde tehlikedeyse bile, belli ki en son isteyecekleri şey onun yardımıydı.

Oturup kendine Donna'yı düşünme izni vermemek için de bir sebep göremiyordu, zaten işi batırmış ve onu aramıştı. Cal'in hiçbir zaman nostaljiye ayıracak vakti olmamıştı ama arada sırada Donna'yı düşünmek ona önemli bir şeymiş gibi geliyordu. Bazen Donna'nın, ışıltılı yeni hayatına kendini paralamadan geçebilmek için, birlikte geçirdikleri güzel zamanları zihninden düzenli olarak sildiğini hissediyordu. Bu anıları Cal de aklında tutmazsa, sanki hiç yaşanmamış gibi yok olacaklardı.

Alyssa'nın aralarına katılacağını öğrendikleri sabahı düşündü. Ona sarıldığında Donna'nın neler hissettiğini dünmüş gibi hatırlıyordu; akıl almaz çekim kuvveti ve içindeki gizemle, Donna'nın cildi tıpkı yeni silindirlerle çalışan bir motor gibi normalden daha sıcaktı. Cal arka taraftaki merdivene oturdu, bir yandan Emmylou'nun kapıdan süzülen yumuşak, hüzünlü sesini dinlerken bir yandan da akşamın çöküşünü ve yeşil tarlaların kararmasını izliyor, o günden buraya nasıl geldiğini anlamaya çalışıyordu.

YEDİ

Cal ertesi sabah içinde aynı kötü hisle uyandı. İşteki son bir iki yılında her sabah böyle, ona doğru gelen kötü bir şey, hortum ya da toplu katliam gibi engellenemez ve bastırılamaz bir şeyler olduğuna dair bu karmaşık kesinlik hissiyle uyanıyordu. Bu onu çaylaklar gibi tedirgin bir insan yapmış, insanlar da bunu fark edip onunla dalga geçer olmuştu. Donna çekip gittiğinde Cal, işte bu, diye düşünmüştü, o beklediğim bomba bu olmalı. Fakat o his hâlâ içindeydi, her zamanki kadar yoğundu ve gittikçe de büyüyordu. Sonra işin tehlikeleri yüzünden, orta yaşı geçince içine bir çeşit ölüm korkusu yerleştiğini düşündü ama belgelerini teslim edip emekli olduktan sonra da hisler hâlâ orada duruyordu. Burayı almak için belgeleri imzaladığında biraz hafiflemiş ve sonunda aşırı büyümüş otların arasından ilerleyerek boyası soyulan dış kapıya geldiğinde bu his onu terk etmişti. Ve işte şimdi yine buradaydı, kilometrelerce uzaktan kokusunu alıp onu takip etmesi biraz uzun sürmüş olmalıydı.

Bununla baş etmek için işteyken yaptığı gibi, pestili çıkana kadar çalışmayı denedi. Kahvaltıdan sonra istese de istemese de elinden geldiğince azimli ve hızlı bir şekilde oturma odasını boyama işine döndü. Bu ancak her zamanki kadar işe yarıyordu, yani pek de işe yaradığı söylenemezdi ama en azından evin işleri aradan çıkmış oluyordu. Akşam yemeğine kadar duvarlara ve tavana astarı atmış ve ilk boya katını da neredeyse bitirmişti. Hâlâ yabani bir at kadar gergindi. Rüzgârlı bir gündü, yani içeriden, dışarıdan hatta bacadan bir sürü ses geliyordu ve Cal bunların

dallar ve pencere çerçevelerinden başka bir şey olmadığını bile bile her seste yerinden sıçrıyordu. Ya da belki çocuk. Cal, annesinin, çocuğu okulu kırmaya ilk başladığında askeri okula göndermiş olmasını diledi.

Günler kısalıyordu. Cal çalışmayı bıraktığında hava kararmıştı; bu, gerginliğin kalanını yürüyerek üzerinden atma planının artık hiç de çekici gelmediği, huzursuz, tehditkâr bir karanlıktı. Hamburgerini yiyip kararlılığını perçinlemeye çalışırken sokak kapısına bir şey çarptı. Bu sefer rüzgâr değildi, katı bir şeydi.

Cal hamburgerini bıraktı, sessizce arka kapıdan çıkıp evin yan tarafından dolandı. Gökyüzünde ay incecik bir hilalden ibaretti; gölgeler Cal boyunda birini saklayabilecek kadar koyuydu. Mart'ın arazisinin olduğu taraftan bir baykuşun sakin ötüşü geldi.

Ön bahçe boştu, rüzgâr otları bir o yana bir bu yana yatırıyordu. Cal bekledi. Bir dakika sonra bir şey çalılardan vızıldayarak uçtu ve çat diye evin duvarına çarptı. Taşa çarpan şeyin ıslak çıtırtısını ve dağılmasını duyan Cal, bu kez ne olduğunu anlamıştı. Lanet çocuk eve yumurta atıyordu.

Cal içeri geri girdi ve oturma odasında dikilerek bir yandan dikkatle dışarıyı dinleyip bir yandan da durumu değerlendirdi. Yumurta işi de tıpkı lastik meselesi gibiydi. Birkaç taşla bu iş çok daha kolayca halledilebilir ve çok daha fazla hasar verebilirdi. Çocuk Cal'e saldırmıyordu; yardımını istiyordu.

Sokak kapısına bir yumurta daha çarptı. Cal bir anda pes etti. Bu çocuğa direnebilirdi, kendi inatçı huzursuzluğuna da direnebilirdi ama ikisini aynı anda yapamazdı.

Lavaboya gitti, bulaşıkları yıkadığı plastik leğeni suyla doldurdu ve eski bir bulaşık bezi buldu. Sonra ikisini kapıya götürdü ve kapıyı ardına kadar açtı.

Çalılara doğru avazı çıktığı kadar, "Çocuk!" diye bağırdı. "Buraya gel."

Sessizlik. Sonra bir yumurta daha havada uçtu, Cal'in birkaç santim yanından geçti ve duvarda patladı.

"Çocuk! Fikrimi değiştirdim. Fikrimi yeniden değiştirmeden şunu yapmayı kes."

Bu sefer sessizlik daha uzundu. Sonra Trey, bir elinde yumurta kartonu, diğer elinde bir yumurtayla çalılıktan çıktı ve kaçmaya ya da atmaya hazır, bekledi. Kapıdan süzülen ışık çocuğun arkasında uzun bir gölge yaratıyordu; onu daha uzun ve dar gösteriyor, ıssız bir yolda farların önüne çıkmış karanlık bir golge gibi görünmesine neden oluyordu.

"Abini arayacağım," dedi Cal. "Sana herhangi bir söz vermiyorum ama elimden geleni yapacağım."

Trey ona saf, vahşi bir şüpheyle bakıyordu. "Neden?" diye sordu.

"Dediğim gibi. Fikrimi değiştirdim."

"Neden?"

"Bu seni alakadar etmez," dedi Cal. "Yaptığın bu saçmalık yüzünden değil, o kadarını söyleyebilirim. Bunu yapmamı hâlâ istiyor musun, istemiyor musun?"

Trey başını yukarı aşağı salladı.

"O zaman önce şu pisliği temizle. İşin bittiğinde de içeri gel, konuşalım." Bulaşık bezini ve leğeni kapının ağzına koydu, içeri girdi ve kapıyı arkasından çarptı.

Hamburgerinin son lokmasındayken kapının açıldığını duydu ve aniden içeri, uçuracak bir şeyler arayan bir rüzgâr doldu. Trey kapı ağzında duruyordu.

"İşin bitti mi?" diye sordu Cal.

Trey başını yukarı aşağı salladı.

Cal'in kontrol etmesine gerek yoktu. "Tamam," dedi. "Otur."

Trey yerinden kıpırdamadı. Cal biraz sonra fark etti: Çocuk içeri girince dayak yemekten korkuyordu.

"Tanrı aşkına, çocuk," dedi Cal. "Sana vurmayacağım. Eğer pisliğini temizlediysen ödeştik demektir."

Trey'in bakışları bir köşedeki yazı masasına kaydı.

"Evet," dedi Cal. "Onu epey mahvettin. Boyanın büyük kısmını çıkardım ama birazı çatlakların içine girmiş. Bir ara bir diş fırçası alıp onu da temizlersin."

Çocuk hâlâ temkinliydi. "Kaçmak istersen diye kapıyı açık bırakabilirsin derdim," dedi Cal, "ama hava fazla rüzgârlı. Karar senin."

Bir dakika sonra Trey kararını verdi. Odaya girdi, kapıyı arkasından kapattı ve yumurta kartonunu Cal'e uzattı. İçinde bir yumurta kalmıştı.

"Teşekkürler," dedi Cal. "Sanırım. Buzdolabına koy."

Trey onun dediğini yaptı. Sonra masada Cal'in karşısına oturdu, ne olur ne olmaz diye sandalyesini iyice geriye çekip ayaklarını kaçmaya hazır tuttu. Kirli, asker yeşili bir parka giyiyordu, aslında bu Cal'i rahatlatmıştı çünkü çocuğun kışın giyebileceği bir şeyi olup olmadığını merak ediyordu.

"Yiyecek bir şey ister misin? İçecek?"

Trey başını iki yana salladı.

"Tamam," dedi Cal. Sandalyesini geriye itti –Trey irkildi– tabağını lavaboya götürdü, sonra odasına gitti ve elinde defter ve kalemle geri geldi.

"Öncelikle," dedi sandalyesini yine masaya yaklaştırarak, "büyük ihtimalle hiçbir şey bulamayacağım. Ya da eğer bulsam bile, bu sadece annenin sana söylediklerinin aynısı olacak: Abin kaçtı. Tamam mı?"

"Kaçmadı."

"Belki kaçmamıştır. Demek istediğim şu ki işler düşündüğün gibi olmayabilir ve buna hazır olman gerekiyor. Hazır mısın?"

"Evet."

Çocuk bilmiyor olsa bile Cal bunun yalan olduğunu biliyordu. "Hazır olsan iyi olur," dedi. "İkincisi, bana palavra sıkmayacaksın. Sana bir soru sorduğumda bana bildiğin her şeyi anlatacaksın. Bundan hoşlanmasan bile. Palavra sıkarsan bu iş biter. Anlaştık mı?"

Trey, "Aynısı senin için de geçerli," dedi. "Bulduğun her şeyi bana söyleyeceksin."

"Anlaştık o hâlde," dedi Cal. Defterini açtı. "Abinin tam adı ne?"

Çocuk, sanki sözlüdeymiş de geçmesi gerekiyormuş gibi

sırtını dikleştirmiş, ellerini bacaklarının üstünde birleştirmişti. "Brendan John Reddy."

Cal bunu yazdı. "Doğum tarihi?"

"On iki şubat."

"Kaybolduğu güne kadar nerede yaşıyordu?"

"Evde. Bizimle."

"Biz kim?"

"Annem. Kız kardeşlerim. Diğer erkek kardeşini."

"İsimleri ve yaşları?"

"Annem Sheila Reddy, kırk dört yaşında. Maeve dokuz, Liam dört, Alanna üç yaşında."

"Daha önce üç kız kardeşin olduğunu söylemiştin," dedi Cal not almaya devam ederek. "Diğeri nerede?"

"Emer. İki yıl önce Dublin'e gitti. Yirmi bir yaşında."

"Brendan'ın onun yanına gitmiş olma ihtimali var mı?"

Trey başını iki yana salladı.

"Neden?"

"Anlaşamıyorlar."

"Neden?"

Trey omuzlarını silkti. "Brendan onun kalın kafalı olduğunu söylüyor."

"Ne iş yapıyor?"

"Dunnes Stores'da çalışıyor. Raf diziyor."

"Peki ya Brendan? O çalışıyor muydu? Okuyor muydu? Üniversiteye gidiyor muydu?"

"Hayır."

"Neden?"

Trey omuzlarını silkti.

"Okulu ne zaman bıraktı?"

"Geçen yıl. Okulu bırakmadı, tasdiknamesini aldı."

"Yapmak istediği bir şey var mıydı? Üniversiteye ya da herhangi bir işe başvurmuş muydu?"

"Elektrik mühendisliği okumak istiyordu. Ya da kimya. Puanı tutmadı."

"Neden? Aptal mıydı?"

"Hayır!"

"Neden o zaman?"

"Okuldan nefret ediyordu. Öğretmenlerden de."

Çocuk sorulara sanki bir bilgi yarışmasında süreye karşı yarışıyor gibi cevap veriyordu. Onu izleyen Cal, bunun çocuğa iyi geldiğini görebiliyordu. Bu –ikisinin masada karşılıklı oturması, defter ve kalem– tüm bu zaman boyunca Trey'in asıl yapmak istediği şeydi.

"Bana biraz daha bahset ondan," dedi Cal. "Nasıl biridir?"

Trey kaşlarını çattı, belli ki daha önce bunu kelimelere dökmeye çalışmamıştı hiç. "Komiktir," dedi en sonunda. "Çok konuşur."

"Akraba olduğunuzdan emin misin?"

Trey ona boş boş baktı. Cal, "Önemli değil," dedi. "Sadece sana takılıyordum. Devam et."

Çocuk şaşkın "Benden ne istiyorsun," der gibi bakıyordu ama Cal bekledi. "Yerinde duramaz," dedi Trey sonunda. "Annem bundan hep şikâyet eder. Okulda bu yüzden ve birileriyle uğraştığı için kavgaya karışmıştı."

Cal beklemeye devam etti: "Motosikletleri sever. Ve bir şeyler yapmayı da. Mesela ben küçükken bana gerçekten giden minik arabalar yapardı, ayrıca arka bahçede deneyler yapar, bir şeyleri havaya uçururdu. Aptal değil. Fikirleri var. Okulda kasabadan aldığı şekerleri öğle arasında satarak epey para kazanmıştı, öğretmenler fark edene kadar." Bunun yeterli olup olmadığını anlamak için Cal'e baktı.

Cal, Brendan'ın, babasına Trey'den daha çok çektiğini düşünüyordu ve babası şimdi ne hâldeydi. "Güzel," dedi. "Aradığım kişinin kim olduğuna dair fikir edinmek, bana işaret ettiği yönü görmek isterim. Abinin herhangi bir hastalığı var mıydı? Zihinsel bir rahatsızlığı?"

"Hayır!"

"Bu bir hakaret değil, çocuk," dedi Cal. "Bunu bilmem gerekiyor."

Çocuk hâlâ alınmış gibi görünüyordu. "O harikadır."

"Herhangi bir şey için hiç doktora gitmedi mi?"

"Bir keresinde kolunu kırmıştı. Motosikletten düşmüştü. Ama onun için hastaneye gitti, doktora değil."

"Sana hiç depresif göründüğü oldu mu? Ya da kaygılı?"

Belli ki bunlar Trey'in pek üzerinde düşündüğü kavramlar değildi. "Üniversiteye giremediği zaman öfkelenmişti," dedi, bir süre düşündükten sonra.

"Nasıl öfkelenmişti? Bütün gün odasında mı oturuyordu? Yemek mi yemiyordu? Konuşmuyor muydu? Ne?"

Trey, Cal'e, fazla abarttın, der gibi baktı. "Hayır. Öfkelenmişti işte. Çok küfretti, o gece çıkıp içti ve hafta boyunca keyifsizdi. Sonra siktir et üniversiteyi dedi ve eski hâline döndü."

Cal, "Tamam," dedi. Depresyon eğilimi varmış gibi görünmüyordu ama aile üyeleri bu konuda her zaman en iyi gözlemciler sayılmazdı. "Kimlerle takılırdı?"

"Eugene Moynihan. Fergal O'Connor. Paddy Fallon. Alan Geraghty. Başkalarıyla da takılırdı ama en çok bunlarla."

Cal isimleri not etti. "Hangisiyle daha yakındı?"

"En iyi arkadaşı yoktu. Hepsiyle iyi anlaşırdı."

"Kız arkadaşı var mıydı?"

"Hayır. Son dönemde yoktu."

"Eski sevgililer?"

"Okuldayken birkaç yıl Caroline Horan'la çıkmışlardı."

"İlişkileri iyi miydi?"

Trey omuzlarını silkti. Bu abartılı olan, *Ben bunu nereden bileyim?* anlamına geliyordu.

"Ne zaman ayrıldılar?"

"Biraz oldu. Noel'den önceydi."

"Neden?"

Yine omuzlarını silkti. "Caroline terk etti."

"Tartıştılar mı? Kız onu bir şeyle suçladı mı? Onu dövmüş ya da aldatmış olabilir mi?"

Omuzlarını silkti.

Cal, Caroline'ın adının altını çizdi. "Caroline'ı nerede bulabilirim? Buralarda mı çalışıyor?"

"Kasabada. Yani Bren onunla çıkarken öyleydi. Turistlere saçma sapan şeyler satan bir dükkânda çalışıyordu. Bazen de Noreen'e yardım ederdi, annesiyle Noreen kuzenler. Galiba şimdi üniversitede ama emin değilim."

"Sorun yaşadığı başka biri var mıydı?"

"Hayır. Bazen arkadaşlarıyla kavga ederdi. Ama ciddi şeyler değildi."

"Nasıl kavga? Tartışma mı? Laf dalaşı mı? Yumruk? Bıçak?"

Trey bir kez daha, fazla abarttın bakışıyla Cal'e baktı. "Bıçak olmazdı. Geri kalanların hepsi olurdu. Önemli şeyler değildi."

"Erkeklerin her zamanki hâli," dedi Cal başını sallayarak. Bu doğru olabilirdi ama kontrol edilmesi gerekiyordu. "Eğlenmek için ne yapar? Hobisi var mı?"

"Hurling oynardı. Dışarı çıkardı."

"İçer miydi?"

"Bazen. Her gece değil."

"Nerede? Seán Óg'da mı?"

Trey gözlerini devirdi. "Seán'a ihtiyarlar gider. Brendan kasabaya inerdi. Ya da birilerinin evine giderdi."

"Sarhoşluğu nasıldı?"

"Kötü falan değildi. Bazen başına dert açardı, mesela o ve arkadaşları kasabadaki dükkânların dışından bir sürü tabela çalıp insanların bahçelerine koymuşlardı. Bir keresinde de Fergal'in ailesi şehir dışına çıkınca evde parti vermiş ve çok içip sızmış, diğerleri de banyosuna bir koyun koymuşlar."

"Brendan kavgacı mıydı?" diye sordu Cal. "Kavga çıkardığı olur muydu?"

Trey önemsemez bir tavırla pufladı. "Hayır. Çok nadiren kavgaya girerdi, mesela bir keresinde Boyle'dan gelen gençler kasabada üzerlerine atlamış. Ama aranmazdı."

"Peki ya uyuşturucu? Kullanıyor muydu?"

Trey ilk defa gerçekten duraksadı. Tedirgin tedirgin Cal'e baktı. Cal de ona baktı. Burada birini zorlamak ya da ikna etmek gibi bir görevi yoktu. Sonuçta, eğer Trey bunu yapmak istemiyorsa, Cal için sorun değildi.

Trey en sonunda, "Bazen," dedi.

"Ne tür uyuşturucular?"

"Ot. Ekstazi. Bazen de speed."

"Nereden alıyordu?"

"Tarlaların oralarda her zaman elinde mal olan birileri bulunur. Herkes yerlerini bilir. Ya da bazen gidip kasabadan alırdı."

"Hiç satar mıydı?"

"Hayır."

"Nereden biliyorsun?"

"Bana anlatırdı. Onu gammazlamazdım. Bunu bilirdi."

Trey'in gözlerinden bir an için gurur dolu bir ışıltı geçti. Cal bunu anlıyordu. Çocuk Brendan'ın en sevdiği kardeşiydi ve onunla ilgili her şey özeldi.

"Polisle hiç sorun yaşadı mı?"

Trey'in dudağının kenarında küçümseme dolu bir gülümseme belirdi. "Okulu astığı için. Şu şişko polis kasabadan gelip bizi azarlamıştı."

"Size iyilik yapmış," dedi Cal. "Bunu çocuk koruma hizmetlerine bildirebilir ve annenizin başını büyük belaya sokabilirdi. Onun yerine vakit ayırıp buraya sizinle konuşmaya gelmiş. Onu bir daha gördüğünde kibarca teşekkür etmelisin. Brendan'ın polisle başka sorunu oldu mu?"

"Birkaç kez aşırı hızdan ceza yedi. Arkadaşlarıyla yarışırken. Neredeyse ehliyetini kaybedecekti."

"Başka bir şey?"

Trey başını iki yana salladı.

"Peki ya yakalanmadığı şeyler?"

Birbirlerine baktılar. Cal, "Sana söylemiştim," dedi. "Palavra sıkarsan işimiz biter."

Trey, "Bazen Noreen'den bir şeyler çalardı," dedi.

"Ve?"

"Ve kasabadaki dükkânlardan. Büyük bir şey değildi. Sadece eğlenmek için."

"Başka bir şey var mı?"

"Yok. Noreen'e söyleyecek misin?"

"Onun bunu zaten bildiğine eminim," dedi Cal ilgisizce. "Ama endişelenme, bir şey söylemeyeceğim. Brendan'ın babanla arası nasıldı?"

Trey irkilmedi, sadece gözünü kırptı. "Kötü."

"Nasıl?"

"Kavga ederlerdi."

"Tartışma mı? Fiziksel şiddet mi?"

Bunların hiçbirinin Cal'i ilgilendirmediğini düşünen Trey gözlerini öfkeyle kırpıştırdı. Çocuğun içgüdüleri onu iki tarafa da sürüklerken Cal oturup izledi, sessizliğin uzamasına izin verdi.

Trey en sonunda, "Evet," dedi. Yüzü gerilmişti.

"Ne sıklıkla?"

"Birkaç kez."

"Ne konuda?"

"Babam Brendan'ın işe yaramaz bir asalak olduğunu söylerdi. Bren de, söyleyene bakın, diye cevap verirdi. Bazen de..." Trey çenesini iki tarafa oynattı ama konuşmaya devam etti. Anlaşmaya sadık kalıyordu. "Bazen de babamın annemi ya da bizleri rahat bırakması için. Öfkeli olduğu zamanlarda."

"Yani," dedi Cal, öğrendikleri üzerine, "Brendan'ın babanın yanına gitmiş olması pek mümkün değil."

Trey kahkahayı andıran sert, gürültülü bir ses çıkardı. "İmkânı yok."

"Babanın telefon numarası ya da adresi sende var mı? Ne olur ne olmaz."

"Yok."

"Peki ya Brendan'ın?"

"Onun telefon numarasını biliyorum."

Cal defterinde yeni bir sayfa açtı ve Trey'e uzattı. Trey kalemi iyice bastırarak, dikkatle numarayı yazdı. Dışarıda hâlâ rüzgâr vardı, kapıyı tıkırdatıyor, kenarlarından içeri süzülüp bileklerini üşütüyordu.

"Akıllı telefonu var mı?" diye sordu Cal.

"Evet."

O numara üzerinde bir saat çalışan bir teknoloji uzmanı, Brendan'ın zihninden geçen her şeyi öğrenebilirdi. Cal ise onların yeteneğine, teknolojisine ve elbette yetkisine sahip değildi.

Trey defteri geri uzattı. "Onu aramayı denedin mi?" diye sordu Cal.

Trey aptala bakar gibi baktı. "Herhalde. Annem her olmadığında sabit hattan deniyorum."

"Ve?"

O gün içerisinde ilk defa, Trey'in yüzünde o korkunç, gergin çaresizlik belirdi. Bunu zorlukla bastırıyordu. "Telesekreter," dedi.

"Tamam," dedi Cal sakince. "Doğrudan telesekretere mi düşüyor yoksa çaldıktan sonra mı?"

"İlk gün çalıyordu. Artık doğrudan telesekretere düşüyor."

Bu, pekâlâ, Brendan'ın ona zindanda şarj aleti vermeyen kötü adamlar tarafından alıkonulduğu anlamına gelebilirdi. Her nereye gittiyse orada kendine yeni bir telefon aldığı anlamına da gelebilirdi. Dağlarda bir yerde kendini bir ağaca astığı ve telefonunun da sonrasında fazla dayanmadığı anlamına da gelebilirdi.

"Tamam," dedi Cal. "Geçmişiyle ilgili bu bilgiler şimdilik devam edebilmem için yeterli. İyi iş çıkardın."

Trey soluğunu bıraktı.

Cal, "Hayır," dedi. "Henüz işimiz bitmedi. Bana Brendan'ı son gördüğüm zamanı anlatmalısın."

Bir saniye sonra Trey derin bir nefes daha aldı ve kendini yeniden hazırladı. Bu sefer çaba sarf etmesi gerekmişti. Aniden bitkin görünmeye başlamış, gözlerinin altında gölgeler oluşmuştu sanki. Bunun için fazla gençti ama Cal bunun için fazla genç olan pek çok çocukla konuşmuştu ve bunların hiçbiri kendi isteğiyle oraya gelmemişti. "Yirmi bir mart demiştin," dedi.

"Evet."

"Hangi gündü?"

"Salı."

"O zaman birkaç gün öncesine gidelim. Sıradışı bir şey oldu mu? Brendan annenle kavga etti mi? Ya da arkadaşlarıyla? Ya da kasabadan birileriyle?"

"Annem kavga etmez. Öyle biri değildir."

"Tamam. Peki başka biriyle?"

Trey omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Öyle bir şey demedi."

"İş başvurusu reddedildi? Tanıştığı bir kızdan bahsetti? Eve normalden geç geldi? Normalden farklı herhangi bir şey arıyoruz."

Çocuk düşündü. "O hafta belki biraz keyifsizdi. Aksi gibiydi. Ama gittiği gün çok iyiydi. Annem, 'Ne kadar neşelisin,' demişti, o da, 'Oturup surat asmanın anlamı yok, buna vaktim yok,' demişti. Hepsi bu."

"Hımm," dedi Cal. Kaçış planı insanı neşelendirebilirdi. "O zaman ayın yirmi birini konuşalım. En baştan anlat. Sabah kalktın."

"Bren'i görmedim. Yataktaydı. Okula gittim. Eve döndüğümde televizyon izliyordu. Ben de yanına oturdum. Bir süre sonra evden çıktı."

"Kaçta?"

"Beş olabilir. Çünkü annem bizi çaya çağırdığında istemediğini, dışarı çıkacağını söyledi, sonra da çıktı."

"Neyle gitti? Araba, motosiklet, bisiklet?"

"Hiçbir şey. Annemin arabası var ama Bren onu almadı. Motosikleti yok. Yürüdü."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Yok. Arkadaşlarıyla buluşmaya gittiğini düşündüm. Sanki bir yere yetişmesi gerekiyormuş gibi saatine bakıyordu."

Belki de yetişmesi gereken bir otobüs vardı. Dublin ve Sligo otobüsleri birkaç kilometre uzaktaki anayoldan geçiyordu ve resmi olarak orada durak olmasa da Noreen şoförlerin el sallayınca genelde durduğunu söylemişti. Cal *Otobüs tarifesi Salı 4-8 arası*, yazdı.

"Televizyon izlerken bir şey konuştunuz mu?"

"Doğum günümü. Bren bana güzel bir bisiklet alacağını söyledi; ben onun eski bisikletini kullanıyorum ama tam bir hurda, zinciri atıp duruyor. Bir de televizyondaki program hakkında konuştuk. Şarkı yarışmalarından biriydi, hangisi olduğunu hatırlamıyorum."

"Nasıl görünüyordu? Keyifli miydi? Keyifsiz miydi?"

"Yerinde duramıyor gibiydi. Hiç durmadan konuşuyor, şarkı söyleyenleri eleştiriyordu. Koltukta yer değiştiriyordu. Cevap vermezsem beni dürtüyordu."

"Normalde de öyle midir?"

Trey omzunu silkti. "Sayılır. Annem onun hep bir kemancının bileği gibi bir aşağı bir yukarı hareket ettiğini söyler. Ama o gün daha değişikti."

"O günkü fark neydi?"

Trey doğru kelimeleri bulmak için zihnini toparlamaya çalışırken kot pantolonunun dizindeki yıpranmış kısmı çekiştirdi. Cal ona durmasını söyleme isteğini zorlukla dizginledi.

"Bren," dedi Trey en sonunda, "insanla uğraşmayı sever. Beni hep güldürür. Aslında herkesi güldürür ama... bizim kendi esprilerimiz vardı. Sadece bizim. Beni güldürmeyi severdi."

Cal, Brendan'ın gidişinin Trey için ne anlama geldiğini biraz da olsa anlamaya başlıyordu. Çocuk o gittiğinden beri gülmemiş gibi görünüyordu.

"Ama o gün espri yapmadı," dedi Cal.

"Evet. Bir tane bile. Sınava girdiğinde olduğu gibi kıpır kıpırdı." Trey aniden kaşlarını çatarak Cal'e baktı. "Ama bu, gitmeyi planladığı anlamına–"

"Odaklan," dedi Cal. "Nasıl giyinmişti? Kasabaya gidecek gibi mi? Ne giymişti?"

Trey düşündü. "Normal. Kot pantolon ve kapüşonlu. Kasabaya inecekmiş gibi güzel bir gömlek falan giymemişti."

"Paltosunu yanına aldı mı?"

"Sadece ince bir mont almıştı. Yağmur yağmıyordu."

"Ne zaman döneceği hakkında bir şey söyledi mi? 'Bana da akşam yemeği ayırın,' 'Beni beklemeyin,' gibi bir şey?"

"Bilmiyorum." Trey'in yüzü yeniden geriliyordu. "Hatırlayamıyorum. Denedim."

Cal, "Ve geri dönmedi," dedi.

"Evet." Çocuk omuzlarını sanki üşüyormuş gibi parkasının

içinde kaldırmıştı. "O gece dönmedi, ertesi gün okuldan döndüğümde de gelmemişti."

"Bunu daha önce de yapmış mıydı?"

"Evet. Arkadaşlarının evinde kalmıştı."

"Sen de yine öyle yaptığını düşündün."

"İlk başta, evet." Trey acı çekiyor gibi görünüyordu, omuzlarını kamburlaştırmıştı; hayatta kaldırabileceklerinden fazla şey yaşamış olan sokak çocukları da böyle görünürdü. "Endişelenmemiştim bile."

"Ne zaman endişelenmeye başladın?"

"Ondan sonraki gün. Sadece biraz endişelendim. Annem onu aradı, telefonunu açmadı. Sonraki gün nerde olduğunu sormak için insanları aramaya başladı. Gören olmamıştı. Dışarı çıktığı gece bile. En azından öyle dediler."

"Polisi aramadı mı?"

"Aramasını söyledim." Trey'in gözlerinde aniden beliren saf öfke Cal'i şaşırttı. "Tıpkı babam gibi çekip gittiğini söyledi. Polisin bu konuda hiçbir şey yapmayacağını."

"Tamam," dedi Cal. Sheila Reddy'nin adının yanına *1* yazıp daire içine aldı.

"Onu aradım," dedi Trey aniden. "Yol kenarlarına baktım, dağın üst tarafına kadar çıktım. Günlerce aradım. Ayağı bir çukura sıkışmıştır ya da bacağını kırmıştır diye."

Bu görüntü bir an için Cal'in gözünde canlandı; rüzgâra karşı iki büklüm olmuş, fundalık ve çalılıklarla dolu yokuşlarda, yosun tutmuş kayalar arasında ilerliyordu. "Dağa çıkması için bir sebep var mıydı?" diye sordu.

"Bazen oralara giderdi. Yalnız kalmak için."

Bunlar Rocky Dağları değildi ama Cal, kayaların, en ufak hatasında insanı öldürebilecek kadar büyük ve kötü olduğunu biliyordu. "Eşyalarına baktın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Beklemediğin bir şey buldun mu?"

Trey başını iki yana salladı.

"Kayıp bir şey var mıydı?"

"Bilmem. Kayıp bir şey aramıyordum."

Çocuğun aniden yere inen bakışları Cal'e onun ne aradığını söyledi. Üzerinde adı olan bir not aramıştı. *Şuraya gidiyorum, geri döneceğim* ya da başka herhangi bir şey yazan bir not.

"Para buldun mu?" diye sordu Cal.

Bu Trey'in bir kez daha öfkeyle bakmasına neden oldu. "Almazdım."

"Biliyorum," dedi Cal. "Buldun mu?"

"Hayır."

"Bulmayı bekliyor muydun peki? Brendan normalde evde nakit tutuyor muydu?"

"Evet. Kazak çekmecesinin altına sıkıştırdığı bir zarf vardı. Para kazandıran bir şey yaptığında bana bazen bir beşlik verirdi. Gördün mü? Ondan para çalmayacağımı bilirdi."

"Ve zarf boştu."

"Evet."

"Orada para olduğunu en son ne zaman görmüştun?"

"O gitmeden birkaç gün önce. Odaya girdiğimde yatağın üstünde sayıyordu. Belki birkaç yüz olabilir."

Ve Brendan ortadan kaybolduğu gun parası da gitmişti. Trey aptal değildi. Bunun ne anlama geldiğini fark etmemiş olamazdı.

"Ve onu birinin kaçırdığını düşünuyorsun," dedi Cal.

Trey dudağını ısırdı. Başını yukarı aşağı salladı.

"Tamam," dedi Cal. "Aklına bunu yapabilecek herhangi biri geliyor mu? Tehlikeli olan, belki daha önce de karanlık işler yapmış, buradan birileri?"

Trey, Cal'e sanki bu soru cevaplanamazmış gibi baktı. En sonunda omuzlarını silkti.

"Hırsızlık yapmak ya da kaçak içki satmak gibi önemsiz şeylerden bahsetmiyorum. Daha önce adam kaçırmış birileri? Başkasını gerçekten zarar veren birileri?

Trey bir kez daha omuz silkti, bu seferki daha abartılıydı: *Ben nereden bileyim?*

"Annenin uzak durmanı söylediği biri?"

"Gurny Barry Moloney. Şeker verip çocukları götürmeye çalışır, hayır dersen de ağlamaya başlar."

"Hiç seni götürmeye çalıştı mı?"

Trey küçümseyen bir tavırla ağzının kenarından hava üfledi. "Çocukken."

"Sen ne yaptın?"

"Kaçtım."

"Peki ya Brendan? O küçükken bu adamla sorun yaşamış mıydı? Ya da başka bir kardeşin?"

"Yok. Gurny Barry pek..." Tiksintiyle dudağını ısırdı. "O zavallının teki. İnsanlar ona bir şeyler atar."

"Yaklaşmaman için uyardıkları başka biri var mı?"

"Yok."

Cal kalemini bıraktı ve arkasına yaslanarak yatak yüzünden ağrıyan boynunu ovdu. "Bana açıklamalısın, çocuk," dedi. "Neden abinin kaçırıldığını düşünüyorsun? Bana kimseyle husumetinin olmadığını, kötü işlere bulaşmadığını, sadece sıradan biri olduğunu söylüyorsun. Kaçıp gitmediğine neden bu kadar eminsin?"

Trey, sarsılmaz bir kesinlikle, "Bunu yapmaz," dedi.

Cal, bu sözcüklerin onun bütün insanlıktan bıkmasını sağladığı noktaya yıllar önce ulaşmıştı. Bütün masumlar bunu söyler ve tüm kalbiyle buna inanırdı, ta ki artık inanamayacakları noktaya ulaşana dek. *Kocam çocuklarımıza bunu asla yapmazdı, benim bebeğim hırsız olamaz.* Cal bir sokak köşesinde dikilip üzerinde uyarılar olan minik kâğıtlar dağıtması gerekiyormuş gibi hissediyordu: *Herkes her şeyi yapabilir.*

"Tamam," dedi. Defterini kapattı ve meslek alışkanlığıyla göğüs cebine koymak için davrandı, sonra göğüs cebi olmadığını hatırladı. "Bakalım neler bulacağız. Buradan evine nasıl gidiyorsun?"

Bu, Trey'in başını endişeyle kaldırmasına neden oldu. "Mart Lavin'in evinden bir kilometre kadar gidiyorum, sonra orada dağa doğru ayrılan bir yol var. O yolun birkaç kilometre yukarısında yaşıyoruz. Neden?"

"Annen buraya geldiğini biliyor mu?"

Trey başını iki yana salladı, bu büyük bir sürpriz sayılmazdı. "Kimse bilmiyor," dedi.

Mart'ın, arka bahçesini görebildiğini düşünen Cal, bundan Trey kadar emin değildi ama bundan bahsetmemeye karar verdi. "Şimdilik öyle kalsın," dedi. "Yani sizin eve gelip annenle görüşürsem beni daha önce hiç görmedin, tamam mı? Bunu yapabilir misin?"

Trey, Cal'in onun evini ziyaret etmesi fikrinden pek de hoşlanmış gibi görünmüyordu. "Bu işi yapmamı istiyor musun, istemiyor musun?" dedi Cal.

"Evet."

"O zaman dediğimi yapacaksın. Bu işlerin nasıl yapılacağını ben biliyorum. Sen bilmiyorsun."

Trey başıyla onayladı. Sanki anestezi olmadan dişini çektirmiş gibi bitkin ve gevşemiş görünüyordu. "Polisken de böyle mi yapıyordun?" dedi.

"Hemen hemen."

Trey onu izlerken o gri gözlerin ardından bir şeyler geçiyordu. "Neden polis oldun?"

"İyi, sağlam bir işe benziyordu. Bana da öyle bir iş lazımdı." Alyssa yoldaydı, itfaiye de o sıralar işçi alımı yapmıyordu.

"Baban da polis miydi?"

"Hayır," dedi Cal. "Babam istikrarlı bir adam değildi."

"Ne yapıyordu?"

"Biraz ondan biraz bundan. Çoğunlukla gezerek bir şeyler satardı. Bir süre elektrik süpürgesi satmıştı. Sonra işyerlerine tuvalet kâğıdı, temizlik malzemesi sattı. Dediğim gibi, istikrarlı değildi."

"Ama yine de polis olmana izin verdiler."

"Elbette. Ben işimi doğru yaptığım sürece babam keçi bile olsa umurlarında olmazdı."

"Eğlenceli miydi?"

"Bazen," dedi Cal. İş için ilk başta içten ve kuvvetli olan hisleri zamanla öyle bir karmaşıklaşmıştı ki bugünlerde üzerine dü-

şünmemeyi yeğliyordu. "Brendan elektrik işlerinde iyiymiş. Para kazanmak için bu tür ek işler yaptı mı hiç?"

Trey afallamış görünüyordu. "Evet. Bazen. Tamirat falan yapardı."

"Eğer ihtiyacım olsa buranın elektrik tesisatını yapar mıydı?"

Trey ona sanki delirmiş gibi baktı.

"Artık rozetim yok," dedi Cal. "Eskiden istediğim soruyu istediğim zaman sormaya hakkım vardı. Ama şimdi, eğer konuyu abine getireceksem bana bir neden lazım."

Trey düşündü. "Daha önce oturma odamızdaki elektrik tesisatını tamir etmiştik. Ama o gitti. İnsanlar bunu biliyor."

"Evet ama ben bilmiyorum," dedi Cal. "Ben kimin burada olup kimin olmadığını bilmeyen bir yabancıyım. Eğer birinin elektrik işleri yaptığını duymuşsam, onun nerede olup olmadığını nereden bilebilirim ki?"

O gün ilk defa Trey'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Aptal rolü yapacaksın," dedi.

"Sence becerebilir miyim?"

Gülümsemesi genişledi. "Sana sorun olmaz."

Cal, "Ukala velet," dedi ama çocuğun yüzündeki bitkin ifadenin kaybolmasından da memnundu. "Şimdi beni rahat bırak. Annen nereye gittiğini merak etmeden eve dön."

"Merak etmez."

"O zaman ben fikrimi değiştirmeden."

Çocuk atikçe sandalyeden zıpladı, artık endişe etmediğini göstermek için Cal'e tekrar sırıttı. Cal'in verdiği sözden geri dönmeyeceğini varsayıyordu. Bu, Cal'e beklediğinden daha dokunaklı ve göz korkutucu geldi.

"Yarın tekrar gelebilir miyim? Ne bulduğunu öğrenmek için?"

"Tanrım, çocuk," dedi Cal. "Bana zaman ver. En az bir iki hafta benden hiçbir şey beklememeni istiyorum. Belki de hiçbir zaman."

"Tamam," dedi Trey. "Yine de gelebilir miyim?"

"Evet, gelebilirsin. Yazı masası ve diş fırçasıyla randevun var zaten."

Trey bunu ciddiye aldığını göstermek için başını bir kez salladı.

"Öğleden sonra gel," dedi Cal. "Sabah gideceğim yerler var."

Çocuğun kulakları dikildi. "Ne yapacaksın?"

"Ne kadar az bilsen o kadar iyi."

"Ben de bir şeyler yapmak istiyorum."

Trey kendine gelmiş ve içi enerjiyle dolmuştu, resmen parmak uçlarında zıplıyordu. Onu böyle görmek Cal'in hoşuna gitmiş ama aynı zamanda kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Ne bulacağından oldukça emindi. Brendan tipik bir kaçaktı, bütün şartları karşılıyordu: Ona hiçbir eğlence ya da gelecek vadetmeyen bir yerde, sıkılmış, huzursuz, başarısız bir çocuk, ev hayatı boktan, işi yok, kız arkadaşı ya da güvenebileceği yakın arkadaşları yok, kariyer planı yok. Terazinin diğer tarafında da gözle görülür bir şey yoktu: Ciddi bir suç faaliyeti, ciddi suç ortakları, ruhsal bir rahatsızlık, hiçbir şey yoktu. Cal bunun yüzde beş ihtimal kaza, yüzde beş ihtimal intihar, yüzde doksan ihtimal evden kaçma olduğunu düşünüyordu. Ya da belki yüzde seksen dokuz evden kaçmıştı, yüzde bir başka bir şey olmuştu.

"Tamam," dedi. "Abinin eşyalarından kayıp bir şeyler var mı diye bak. İkiniz aynı odada mı kalıyordunuz?"

"Hayır. O Liam'la aynı odada."

"Başka kimler aynı odada kalıyor?"

"Ben ve Maeve aynı odadayız. Alanna da annemle aynı odada."

Ve Sheila kızını diğer odaya yerleştirmemişti. Altı ay geçmesine rağmen Brendan'ın yerini başkasına vermemişti. Bu, Trey'e doğruyu söylediğini gösteriyordu: Brendan'ın kaçıp gittiğini ve geri döneceğini düşünüyordu. Asıl soru şuydu: Bu sadece bir umut muydu yoksa böyle düşünmek için bir nedeni mi vardı?

"Hah," dedi Cal. "Liam dört yaşındaydı, değil mi? Yani içeri bir şeyler aramaya girdiğini fark edebilir. Oyun falan oynamak için dışarı çıkmasını bekle. Eğer eline fırsat geçmezse şansını başka bir gün denersin."

Trey, Cal'e, *herhalde*, diyen bir bakış attı. Parkasının fermuarını çekti. Sert rüzgâr hâlâ kapıyı tıkırdatıyor, içeri girecek delik arıyor, pes etmiyordu.

"Brendan'ın telefon şarjı gibi şeyler ara," dedi Cal, "ya da tıraş bıçağı. Ceplerine sığabilecek, birkaç günlüğüne gitmeyi planlıyorsa yanına alabileceği şeyler. Eğer sırt çantası falan varsa onu ara. Ve kıyafetlerinin hepsini biliyorsan eksik var mı diye bak."

Fermuarıyla uğraşan Trey birden kafasını kaldırıp ona baktı. "Bilerek bir yere gitmiş ve onu orada tutmuş olabileceklerini mi düşünüyorsun?"

"Ben hiçbir şey düşünmüyorum," dedi Cal. "Henüz." Aniden, evini gözetleyenin Trey olduğunu anlamadığı dönemde o konuda ne yapacağına karar vermeye çalışırken hissettiği şeyi hissetti: evini çevreleyen karanlık taşranın farkında olma hissi, yanlış bir dokunuşun henüz göremeyeceği kadar uzakta olan şeyleri sarsabileceği kocaman bir görünmez ağla çevriliymiş hissi.

"Çocuk, bundan eminsin, değil mi?" dedi. "Çünkü eğer değilsen, bana bunu şu an söylemen gerekiyor."

Çocuk sanki Cal ona tabağındaki brokoliyi bitirmesini söylemiş gibi gözlerini devirdi. "Yarın görüşürüz," dedi, kapüşonunu örttü ve dışarı çıktı.

SEKİZ

Dağın yamacı aşağıdaki çayırlardan daha soğuktu. Cal'in evde hissettiğinden de farklı bir soğuktu; daha ince, daha zorlayıcıydı, sanki bilenmiş bir rüzgâr doğruca onu hedefliyordu. Yıllar boyunca havayı ona verdiği rahatsızlığa göre geniş kategorilere ayırdıktan sonra –ıslak, dondurucu, aşırı sıcak, iyi– Cal burada daha ince ayrımların farkına varmanın tadını çıkarıyordu. Herhalde bu noktada altı yedi yağmur türünü ayırt edebilirdi.

Dağlara gelince, pek de heybetli şeyler değildi, yaklaşık üç yüz metrelik dik yükseltilerdi ama çevreyle tezatları onlara boylarının çok üstünde bir heybet kazandırıyordu. Hemen yamaçlarındaki düzlükler uysal, huzurlu ve yeşildi; kahverengi, vahşi dağlar birden yükselmiş, ufka el koymuştu.

Dik yokuş Cal'in bacaklarını zorluyordu. Trey'in yol dediği, bir patikadan ibaretti, fundalıkların ve oradan buradan fırlamış kayalıkların arasından yukarı doğru kıvrılıyor, iki tarafında bitmiş yabani otlar yola doğru eğiliyordu. Yukarıda, dağın yamacına tutunmuş ladinler vardı. Bir yerlerde bir kuş tehlike çığlığı attı ve Cal başını kaldırdığında, masmavi gökyüzünde küçücük görünen bir yırtıcı kuşun aşağı doğru hamle yaptığını gördü.

Trey yolu iyi tarif etmişti: Dağın yamacından yukarı doğru birkaç kilometre gittikten sonra Cal, yoldan, sınırları iyi belirlenmemiş kel bir bahçeyle ayrılan, alçak, kaba sıvalı, gri bir eve rastladı. Bir köşede 2002 plakalı eski püskü, gümüş bir Hyundai Accent duruyordu. İki küçük çocuk, herhalde Liam ve Alanna, paslı bir metal parçasına taşla vuruyordu.

Cal yürümeye devam etti. Yolun yüz metre kadar yukarısında bir çamur birikintisi bulup bir ayağını bileğine kadar çamura soktu; çamur ayağındaki bota şaşırtıcı derecede iyi tutundu, onu bırakmak istemiyor gibiydi. Cal ayağını kurtardıktan sonra geri döndü, eve doğru yürümeye başladı.

Çocuklar hâlâ metal parçasıyla uğraşıyorlardı. Cal bahçe kapısına yaslanınca vurmayı bırakıp ona baktılar.

"Günaydın," dedi Cal, büyük olan oğlana. "Annen evde mi?"

Çocuk, "Evet," dedi. Tıraşı çoktan gelmiş kahverengi saçları vardı, rengi solmuş mavi bir tişört giymişti ve Cal'in doğru yerde olduğunu anlayacağı kadar Trey'e benziyordu.

"Onu biraz dışarı çağırır mısın?"

İki çocuk da ona baktı. Cal belli belirsiz de olsa geri çekilmelerinin nedenini biliyordu: Ailenizi soran bir yabancının, büyük ihtimalle devletin adamı olduğunu ve devletin asla bir şeyleri düzeltmek için gelmediğini bilen çocukların tedirginliğiydi bu.

Cal üzüntüyle yüzünü ekşiterek, "Şöyle bir yürüyüşe çıkayım demiştim," dedi. "Bakın başıma neler geldi." Islak ayağını kaldırıp gösterdi.

Küçük kız kıkırdadı. Sevimli kirli bir suratı ve eşit olmayan iki örgü hâlinde toplanmış kahverengi saçları vardı.

"Tabii, tabii," dedi Cal alınmış gibi yaparak. "Botunu ıslatmış ahmağa gülün bakalım. Anneniz şunu kurutmama yardım edecek bir şey verebilir mi diye düşündüm, böylece aşağı kadar vıcık vıcık bir botla inmem."

Küçük kız, "Vıcık vıcık," dedi. Yine kıkırdadı.

"Aynen öyle," dedi Cal, kıza sırıtıp ayağını sallayarak. "Eve kadar böyle vıcık vıcık olacak."

"Annemi çağıralım," dedi oğlan. Kızı kolundan çekti ama biraz fazla sert çekince kız dengesini kaybetti ve çamurun içine oturuverdi. "Hadi." Çocuk evin arka tarafına doğru koşarken küçük kız hem ona yetişmeye hem de dönüp dönüp Cal'e bakmaya çalışıyordu.

Onlar gözden kaybolunca Cal evi inceledi. Yıkık dökük tü, pencere çerçevelerinin boyaları soyulmuş, sarkmıştı ve çatıdaki

kiremitlerin arası yosun tutmuştu. Ama birileri bazı kısımlar için emek de vermişti. Kapının iki yanına saksılar dizilmişti, içlerinde yeni yeni solmaya başlayan rengârenk ekinler vardı; bahçenin bir köşesine de oradan buradan toplanmış tahtalar, ipler ve borularla bir oyun alanı inşa edilmişti. Cal burada bir sürü çocukla yalnız yaşayan bir kadının bir iki köpeği olmasını beklerdi ama havlama duymadı.

Çocuklar, kot pantolon ve sadece ikinci el satan yerlerden alınabilecek şaşırtıcı derecede çirkin desenli bir kazak giyen sıska bir kadının etrafında dönerek geri geldiler. Kadının fırça gibi kızıl-kahverengi saçları dağınık bir topuz yapılmıştı ve elmacık kemikleri çıkık, yıpranmış suratının bir zamanlar güzel olduğu hissediliyordu. Cal kadının ondan birkaç yaş genç olduğunu biliyordu ama kadın hiç öyleymiş gibi görünmüyordu. Yüzünde çocuklarla aynı gergin ifade vardı.

"Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, hanımefendi," dedi Cal. "Yürüyüşe çıkmıştım ve aptallık ederek yoldan çıktım. Kendimi bir çamur birikintisinin ortasında buldum."

Ayağını kaldırıp gösterdi. Kadın bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş ve pek de umursamıyormuş gibi baktı.

Cal aşağıyı işaret ederek, "Ben birkaç kilometre aşağıda yaşıyorum," dedi, "ıslak ayakla yürümek benim için epey zor olacak. Acaba bana yardım edebilir misiniz?"

Kadın bakışlarını yavaşça kaldırıp yüzüne baktı. Üzerinde tonlarca toprak varmış gibi bir hâli vardı ama birdenbire çığ altında kalmamış da sanki yıllar içinde üstüne avuç avuç toprak atılmıştı.

"Sen şu Amerikalısın," dedi sonunda. Sesi sanki uzun zamandır konuşmamış gibi çatallı ve garipti. "O'Shea'nin orada yaşayan."

"Evet, o benim," dedi Cal. "Cal Hooper. Tanıştığımıza memnun oldum." Bahçe kapısının diğer tarafından elini uzattı.

Kadının tedirginliği büyük oranda azalmıştı. Öne doğru geldi, elini pantolonuna sildi ve Cal'le kısaca tokalaştı. "Sheila Reddy," dedi.

"Hey," dedi Cal, onu tanıdığını göstermek için. "Bu ismi daha önce duydum. Ama nereden..." Parmağını şıklattı. "Tabii ya. Lena. Noreen'in kardeşi. Bana gençliğinden bahsederken sizin de adınız geçti."

Sheila ona meraksız bir ifadeyle bakarak ne istediğini söylemesini bekledi.

Cal sırıttı. "Lena ikinizin epey çılgınlık yaptığınızdan bahsetmişti. Geceleri pencereden kaçar, diskoya gitmek için otostop çekermişsiniz."

Bu Sheila'nın hafifçe gülümsemesini sağlamıştı. Üst dişlerinden öne yakın bir tanesi eksikti. "Bu uzun zaman önceydi," dedi.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi Cal kederle. "Dışarı çıktığımda en az yarım düzine mekân gezdiğim ve eve şafaktan önce dönmediğim zamanları hatırlıyorum. Şimdilerde Seán Óg'da içtiğim üç bira bana bütün hafta boyunca yetiyor."

Sheila'ya utangaç utangaç gülümsedi. Cal zararsız görünme konusunda epey deneyimliydi. Onun boyutlarında olunca, özellikle yalnız kadınlara karşı fazladan epey çaba sarf etmesi gerekiyordu. Sheila, artık onu zihninde bir yere koyduktan sonra, korkmuş gibi görünmüyordu. Korkak tiplerden değildi. İlk tedirginliği, karşısında bir erkek olduğu için değil, o erkeğin taşıyor olabileceği yetkiler yüzündendi.

"O zamanlar," dedi Cal, "eve ıslak ıslak dönmek umurumda bile olmazdı. Ama bugünlerde dolaşımım pek iyi değil; dağdan aşağı onca yolu inene kadar ayak parmaklarım donar. Acaba şunu biraz da olsa kurulamak için sizden bir parça kâğıt havlu ya da eski bir bez isteyebilir miyim? Belki kullanmadığınız varsa, bir çift kuru çorap?"

Sheila ayağına baktı ve en sonunda başını yukarı aşağı salladı. "Bir şeyler getireyim," dedi, arkasını döndü ve eve girdi. Çocuklar oyun alanının oradan Cal'i izliyorlardı. Cal onlara gülümsediğinde çocukların yüz ifadesi değişmedi.

Sheila elinde bir rulo kâğıt havlu ve bir çift gri erkek çorabıyla geri döndü. Kapının üstünden elindekileri uzatarak, "İşte," dedi.

"Bayan Reddy," dedi Cal, "beni büyük dertten kurtardınız. Size borçlandım."

Sheila gülümsemedi. Cal bahçe kapısının yanındaki bir kayaya yaslanıp botunu çıkarırken Sheila kollarını göğsünde kavuşturup onu izledi. "Ayağımın kusuruna bakmayın," dedi Cal utangaç bir gülümsemeyle. "Şimdi olmasa da sabah tertemizdi." Onu izlemek için biraz yakına gelen çocuklar kıkırdadılar.

Cal kâğıt havluyu koparıp katladı ve suyun birazını alsın diye botunun içine bastırdı, biraz bekledi. Evin arkasında yükselen dağı işaret ederek, "Burası çok güzel bir memleket," dedi.

Sheila omzunun üstünden bir bakış attı, sonra döndü. "Olabilir," dedi.

"Aile kurmak için iyi bir yer. Havası temiz ve gezecek bir sürü yer var; bir çocuğun daha neye ihtiyacı olur ki?"

Sheila omuzlarını silkti.

"Ben de taşrada büyüdüm," diye açıkladı Cal, "ama uzun süredir şehirde yaşıyordum. Burası bana cennet gibi geldi."

Sheila, "Bir daha hiç görmesem üzülmezdim," dedi.

Cal, "Öyle mi?" dedi ama Sheila yanıt vermedi.

Cal botunu kontrol etti, olabildiğince kurumuştu. "Dağlarda yürümeyi çok severim," dedi. "Şehir beni şişman ve tembel biri yaptı. Buraya geldikten sonra iyi alışkanlıklarıma geri dönmeye başladım. Ama adımımı attığım yere dikkat etme huyunu da geri kazansam iyi olacak."

Buna da bir yanıt alamadı. Sheila onun tahmin ettiğinden daha zorlu çıkmıştı –Noreen, Mart ve bardaki adamlar, Cal'in buralı insanlarla sohbet edebilme beklentisini yükseltmişti– ama en azından artık Trey'in konuşma becerisini nereden aldığını anlamıştı. Ve kadın onun gevezelik etmesine aldırış etmiyor gibi görünüyordu. İlgisizce, Cal'in ıslak çorabını kâğıt havluya sarıp cebine tıkıştırmasını izledi, fakat bir yandan yapacak acil bir işi olduğu izlenimi de vermiyordu.

"Aaah," dedi Cal, eski ama sağlam olan kuru çorabı giyerken. "İşte bu çok iyi geldi. Bunu güzelce yıkayıp geri getiririm."

"Gerek yok."

"Evet, sanırım ben de bir yabancının çamurlu ayaklarına giydiği çorabımı geri istemezdim," dedi Cal. Ayakkabısını bağladı ve sırıttı. "O zaman, kasabaya ilk indiğimde size yeni bir çift alıp getireceğim. Bu arada..." Montunun cebinden iki Kit Kat çikolata çıkardı. "Bunları yolda yemek için yanıma almıştım ama eve erken döndüğüme göre artık bunlara ihtiyacım olmayacak. Bunları sizin ufaklıklara versem sorun olur mu?"

Sheila'nın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Severler," dedi. "Tatlı şeylere bayılıyorlar."

"Çocuklar hep aynı," dedi Cal. "Benim kızım bu yaşlardayken, izin verecek olsak bütün gün şeker yerdi. Eşimin evde bir yere şeker sakladığını hemen anlardım çünkü kızım tazı gibi gidip onu bulurdu." Kızının taklidini yaptı. Sheila'nın gülümsemesi büyüdü ve yumuşadı. Küçücük de olsa, bedava bir şey, fakir insanlara bunu yapardı; onları gevşetirdi. Cal son yirmi beş yıldır böyle fakir olmasa da, kendinde de zaman zaman bunu görüyordu. Bu, birdenbire ve bir kereliğine gelen, dünyanın size bugün cömert davrandığını hissettiğiniz, tatlı, ılık bir şaşkınlık dalgasıydı.

Ayağa kalkıp çikolataları kapının üstünden sallayarak, "Hey," diye seslendi. "Kit Kat ister misiniz?"

Çocuklar izin almak için annelerine baktılar. Sheila başıyla onaylayınca, birbirlerine omuz ata ata geldiler ve çikolataları kaptılar.

Sheila otomatik olarak, "Teşekkür edin," dedi. Teşekkür etmediler ama küçük kız Cal'e kocaman, mutlu bir gülümsemeyle baktı. İki çocuk, biri ellerindeki çikolatayı almadan evvel, koşa koşa oyun alanındaki yerlerine geri döndüler.

Cal kapıya artık daha rahatça yaslanarak, "Sadece bu ikisi mi var?" diye sordu.

"Altı tane var. Bunlar en küçükleri."

"Vay be," dedi Cal. "Epey zahmet çekmiş olmalısınız. Büyük çocuklarınız okulda mı?"

Sheila sanki bir tanesi çıkıp geliverecekmiş gibi etrafına bakındı, Cal de bunun gayet mümkün olduğunu düşündü. "İki tanesi," dedi Sheila. "Diğerleri büyüdü."

"Bir dakika," dedi Cal, bağlantıyı kurmanın verdiği memnuniyetle. "Brendan Reddy sizin oğlunuz mu? Şu adam için elektrik işi yapmıştı, adı neydi, kasketli, sıska bir adamdı."

Sheila'nın gözleri birdenbire boş boş bakmaya başladı. Bakışları Cal'den uzaklaştı ve sanki heyecanlı bir şey izliyormuş gibi yola bakmaya başladı. "Bilmiyorum," dedi. "Olabilir."

"İşte şans diye buna derim," dedi Cal. "Çünkü, evim var ya, O'Shea'nin yeri? Tadilatını kendim yapıyorum. Su tesisatı ve badana işlerinin çoğunu hallettim. Ama kablolara bulaşmak istemedim, o işten anlayan birisi gelip baksa çok daha iyi olurdu. Brendan elektrik işlerinden anlıyor, değil mi?"

"Evet," dedi Sheila. Kollarını göğsünde daha sıkı kavuşturdu. "Anlar, evet. Ama buralarda değil."

"Ne zaman döner?"

Sheila'nın omuzları seğirdi. "Bilmiyorum. Gitti. Geçen bahar."

"Ah," dedi Cal, anlamaya çalıyormuş gibi. "Evden mi ayrıldı?"

Sheila ona bakmadan başını salladı.

"Yakınlarda bir yere mi taşındı? Belki onu arayıp yardımını isteyebilirim."

Sheila başını sertçe iki yana salladı. "Söylemedi."

"Eh, zor bir durum," dedi Cal şakince. "Kızım da bir kere bunu yapmıştı. On sekiz yaşındayken. Annesiyle benim onu yeterince özgür bırakmadığımızı söylemiş, çekip gitmişti." Alyssa kesinlikle böyle bir şey yapmamıştı. Kurallara uyan, başkalarını mutsuz etmekten nefret eden, iyi bir çocuk olmuştu hep. Ama Sheila'nın bakışları ona geri donmüştü. "Annesi onu aramak istedi ama ben hayır dedim, bırak bu kez o kazansın. Eğer gidip onu bulursak daha da öfkelenecek, bizden daha da uzaklaşacak. Onu rahat bırakalım, hazır olduğunda geri dönecektir. Siz oğlunuzu arıyor musunuz?"

"Nereyi arayacağımı bilmiyorum," dedi Sheila.

"Şey," dedi Cal, "pasaportu var mı? Pasaportu yoksa fazla uzaklaşamaz."

"Ben çıkartmadım. Ama kendi kendine almış olabilir. On dokuz yaşında. Hem İngiltere'ye pasaportsuz gidebilir."

"Görmek istediği bir yer var mıydı? Ziyaret etmek istediği insanlar? Benim kızım hep New York'u ne kadar merak ettiğini söyleyip dururdu ve elbette oraya kaçmıştı."

Sheila bir omzunu kaldırdı. "Pek çok yer. Amsterdam. Sydney. Hiçbiri gidip onu arayabileceğim yerler değil."

Bahçe kapısına yasladığı kollarının konumunu değiştiren Cal, çocukların çikolataları yemelerini izleyerek, düşünceli bir şekilde, "Kızım gittikten sonra," dedi, "annesi bunu önceden fark etmemiz gerektiğini düşünüp durdu. New York hakkında tüm o söylediklerinin, bizim anlamamız gereken ipuçları olduğunu söyledi. Bu konuda kendini çok suçlamıştı. Ama oğlanlar, onlar farklı." Cal iş için yarattığı hikâyelerde kız çocuklarını kullanmaktan hiçbir zaman hazzetmemişti; çoğunlukla hayali oğlu Buddy'yi kullanmayı tercih ederdi. Ama bazen bir kız, daha çok kapıyı açıyordu. "Daha sessizler, değil mi?"

"Brendan öyle değildir," dedi Sheila. "O çok konuşur."

"Öyle mi? Gideceğine dair ipucu olabilecek bir şey söylemiş miydi?"

"Gitmekten hiç bahsetmedi. Sadece çok sıkıldığını söylemişti. Yapacak bir şey olmamasından. Para olmamasından. Hep yapmak istediği bir sürü şey olurdu ve bunu asla..." Cal'e utanç, isyan ve küskünlük dolu bir bakış attı. "Bu insanı epey yıpratıyor."

"Gerçekten de öyle," diye katıldı Cal. "Özellikle de önünü göremiyorsan. Bu, genç bir adam için çok zordur."

"Bıktığını biliyordum. Belki de ben..." Rüzgâr saçlarını suratına çarpıyordu, Sheila işten kızarmış elinin tersiyle onları sertçe geriye itti.

"Kendinizi suçlamayın," dedi Cal nazikçe. "Eşime de aynısını söyledim. Sen zihin okuyamazsın ki. Elinden gelen tek şey bildiklerine göre hareket etmek."

Sheila ikna olmamıştı ama yine de başını yukarı aşağı salladı. Bakışları yeniden uzaklara kaydı.

"Eşimin canını yakan bir şey de," dedi Cal, "kızımızın bı-

raktığı nottu. Bize ne kadar kötü olduğumuzu, hepsinin bizim suçumuz olduğunu söylüyordu. Ben sadece kapıyı çekip gitmek için kendi kendini gaza getirdiğnin farkındaydım ama annesi bunu öyle görmedi. Sizin oğlunuz not bıraktı mı?"

Sheila bir kez daha başını iki yana salladı. "Hiçbir şey bırakmadı," dedi. Gözleri kuruydu ama sesi çatallıydı.

"Eh, genç işte," dedi Cal. "Tıpkı kızım gibi. O yaşlarda, bize ne yaptıklarının farkında olmuyorlar."

Sheila, "Kızınız geri döndü mü?" diye sordu.

"Elbette," dedi Cal sırıtarak. "Birkaç ay sürdü ama vermek istediği mesajı vermişti, ve bir kafede çalışıp hamamböceği dolu tek göz bir odada yaşamaktan bıkınca koşa koşa geri döndü. Sağ salim."

Sheila çok hafif de olsa gülümsedi. "Tanrı'ya şükür."

"Ah, şükrettik," dedi Cal. "Hem Tanrı'ya hem hamamböceklerine." Sonra ciddileşti. "Ama beklemek çok zordu. Her dakika ya ona kötü davranan biriyle birlikteyse, ya kalacak yeri yoksa diye endişeleniyorduk. Ve daha kötü şeylerden de endişe ediyorduk." Dağlara bakarak soluk verdi. "Zor zamanlardı. Ama belki erkek çocuğuyla farklı oluyordur. Onun için endişeleniyor musunuz? Yoksa kendi başının çaresine bakabilir mi?"

Sheila bakışlarını kaçırıp uzaklara baktı ve Cal o yutkunurken boynunda çıkan uzun damarı gördü. "Endişeleniyorum tabii," dedi Sheila.

"Özel bir nedeni var mı? Yoksa sadece annesi olduğunuz için mi endişeleniyorsunuz?"

Rüzgâr birkaç saç tutamını çıkık elmacıkkemiğine çarptı. Sheila bu sefer onları geriye itmedi. "Endişelenmek için hep neden vardır," dedi.

"Burnumu sokmak istemem," dedi Cal. "Haddimi aşıyorsam özür dilerim. Şunu demek istiyorum, bence çocuklar çok tuhaf şeyler yapabiliyor. Çoğu zaman her şey yoluna girer. Her zaman değil ama çoğu zaman böyle olur."

Sheila hızlıca soluk aldı ve ona döndü. "Eminim o iyidir," dedi; sesinde birdenbire kesin bir sertlik belirmişti, artık kafası

karışmış gibi konuşmuyordu. "Elbette onu suçlamıyorum. Benim onun yaşındayken yapmam gerekeni yaptı. Peki siz? Çoraplar iyi geldi mi?"

"Yepyeni bir adam oldum," dedi Cal. "Sizin sayenizde."

"Tamam," dedi Sheila. Bedeni eve doğru yarı dönüktü. "Liam! Alanna! O şeyden inip eve gelin, yemeğe!"

Cal, "Size minnettarım," dedi ama Sheila hızlı adımlarla eve doğru gitmeye başlamıştı bile. Evin arka tarafına doğru gitmeden önce kısaca dönerek başıyla selam verdi ve çocukları sert el hareketleriyle önüne katarak gözden kayboldu.

Cal dağdan aşağı doğru yürümeye başladı. Yer yer ladinler dışında, ağaçlar az ve seyrekti; kışın çıplak kalmış ve sürekli esen sert rüzgârların anısıyla kalıcı olarak yan yatmış, dikenli ve çarpık, yalnız ağaçlardı bunlar. Bir tepenin kenarında biri çöp döküyordu: paslı, demir bir karyola, lekeli bir döşek ve yırtılmış, içinden çöpler dökülen çöp poşetleri. Bu sefer, terk edilmiş bir kulübenin taş duvarının yıkıntılarının yanından geçti. Çatlaklardan büyümüş otların arasına tünemiş bir karga gagasını kocaman açarak ona defolmasını söyledi.

Cal hem çocukluğunda hem de çalışırken Sheila gibi pek çok insana rastlamıştı. İster başlangıç noktaları bu olsun ister hayat onları buraya getirmiş olsun, odakları bir av hayvanınınkinden geniş olmazdı. Durumlarını korumaya uğraşmaktan bitkin düşerlerdi; kötü şeylerin bir adım ötesinde kalmak ve bu süreçte denk geldikleri ödülleri kapmaktan daha ileri ya da daha büyük hayaller kurmaya fırsatları olmazdı. Cal o evde, Brendan gibi bir abinin Trey gibi bir çocuk için ne anlama geleceğine dair biraz daha fikir sahibi olmuştu.

Sheila çocuğa doğruyu, ya da en azıdan kendi kendine söylediklerini söylemişti: Brendan'ın bıkıp gittiğine ve geri döneceğine inanıyordu. Bu doğru olabilirdi ama Sheila, Cal'e, o tarafa zaten olduğundan daha fazla meyletmesini sağlayacak bir şey vermemişti. İnancı tamamen umuttan geliyordu, altı boştu, ancak duman kadar elle tutulurdu.

Diğer taraftan Sheila'nın duyduğu endişe bir kaya parçası

kadar yoğun ve keskin köşeliydi. Brendan için endişelenmek için nedenleri vardı ama bunu Cal'le paylaşmayacaktı. Fakat Brendan'ın arkadaşları paylaşabilirdi.

Cal rozetini teslim ettiği gün bu işlerle bir daha asla uğraşmayacağını düşünmüştü. *Şu işe bak*, diye düşündü, adını koyamadığı bir hisle. *Galiba bende hâlâ iş var.*

Donna olsa gözlerini devirip, *Biliyordum*, derdi, *beni tek şaşırtan şey, bu kadar uzun sürmesi.* Tıpkı tek kollu kumar makinesine hiç durmadan para atan ve makinenin ışıkları yanıp ödülünü verene kadar başından ayrılamayan adamlar gibi, Cal'in de bir şeyleri düzeltmeye bağımlı olduğunu söylerdi. Cal bir şeyleri düzeltmek için harcadığı emek ve kullandığı yeteneği düşünerek bu kıyaslamaya karşı çıkardı ama bu sadece Donna'nın ellerini iki yana açıp kızgın bir kedi gibi gürültülü bir ses çıkarmasına neden olurdu.

Belki de Donna haklıydı, en azından biraz. Huzursuzluk hissi kaybolmuştu.

***

Mart, Cal'in bahçe kapısına yaslanmış, tarlalara bakıyor ve sarma sigaralarından birini içiyordu. Cal'in botlarının yolda çıkardığı çıtırtıyı duyunca arkasını döndü ve onu neşeli bir nida ve yumruk selamıyla karşıladı. "Aferin sana, oğlum!"

"Hı?" dedi Cal.

"Geçen gün Lena'nın evine gittiğini duydum. İyi anlaştınız mı? Bindin mi bari?"

"Tanrım, Mart."

"Bindin mi?"

Cal istem dışı sırıtarak başını iki yana salladı.

Mart'ın yumduğu gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. "Beni hayal kırıklığına uğratma, moruk. En azından bir öpücük alıp sarıldın, değil mi?"

"Köpek yavrusuna sarıldım," dedi Cal. "Sayılır mı?"

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Mart yüzünü buruşturarak. Düşünceli bir şekilde ekledi: "Neyse, bu da bir adımdır. Kadınlar köpek seven erkeklere bayılır. Farkına bile varmadan Flynn gibi olacaksın. Onu randevuya çıkaracak mısın?"

"Hayır," dedi Cal. "Ama köpek yavrusunu alabilirim."

"Eğer o av köpeğinin eniklerindense, gönül rahatlığıyla alabilirsin. O iyi bir köpek. Bütün gün yaptığın bu muydu? Enik mi kucakladın?"

"Hayır. Dağlara doğru yürüyüşe çıkmıştım. Çamura bastım, o yüzden eve döndüm." Cal ıslak botunu kaldırıp gösterdi.

"O bataklıkların yakınındayken dikkatli olmalısın," dedi Mart, botu inceleyerek. Bugün, üzerinde SAÇIM DAĞINIK UMURUMDA DEĞİL yazan turuncu, kirli bir beyzbol şapkası takmıştı. "Huylarını bilmezsin. Yanlış yere basarsan bir daha asla çıkamayabilirsin. İçleri turistle doludur; onları şeker gibi yutar, işte tam bunu yapar." Cal'e hınzır gözlerle yan yan baktı.

"Tanrım," dedi Cal. "Kelleyi koltuğa aldığımın farkında değildim."

"Sen bir de dağlıları gör. Oradakilerin hepsi taş delisi; seni gördükleri an kafanı yarıverirler."

"Turist kurulu senden hiç hoşlanmazdı, eminim," dedi Cal.

"Turist kurulu o dağlara hiç çıkmamıştır. Sen en iyisi burada, aşağıda, medeni insanların arasında kal."

Cal kapısını açmak için uzanırken, "Bunu yapabilirim," dedi. Mart yerinden kımıldamayınca, "Kasabaya inmedim, dostum," diye ekledi. "Kusura bakma."

Mart'ın yüzündeki hınzır bakış bir anda kaybolarak yerini ciddiyete bıraktı. "Ben buraya bisküvi için gelmedim," dedi. Sigarasından son bir nefes çekti ve bir su birikintisine attı. "Benim arka bahçeme gel. Sana göstereceğim bir şey var."

Mart'ın koyunları yakındaki tarlada birbirlerine sokulmuş duruyordu. Huzursuz görünüyorlardı, birbirlerini itip kakıyor, ayaklarını yere vuruyor ama otlamıyorlardı. Uzaktaki tarla da boştu, yani neredeyse. Yeşil çimlerin ortasında hemen fark edilmeyen, açık renkli bir tümsek vardı.

Cal bahçe kapısını açarken, "En iyi koyunlarımdan biri," dedi. Sesi her zamanki iğneleyici tonundan öyle farklı, öyle duygusuzdu ki Cal bunu biraz rahatsız edici buldu. "Onu bu sabah buldum."

Cal, tıpkı suç mahallinde yaptığı gibi araya mesafe koyup ağır ağır yürüyerek koyunun etrafında dolandı. Beyaz yünlerin üstüne sinek sürüleri konup havalanıyordu. Cal yaklaşınca, daha iyi görebilmek için elini sallayıp çemberler çizen ve öfkeyle vızıldayan sinekleri kovaladı.

Koyuna kötü bir şey saldırmıştı. Hayvanın gırtlağından akan kan pıhtılaşmıştı; bir karış açılmış olan ağzının içindeki kan da öyle. Gözleri yoktu. Yan tarafında iki karış genişliğinde, dikdörtgen şeklinde bir bölge kaburgalarına kadar soyulmuştu. Kuyruğunun altında büyük, kırmızı bir delik vardı.

"Eh," dedi Cal. "Bu hiç iyi değil."

"Bobby Feeney'nin başına gelenin aynısı," dedi Mart. Yüz hatları sertti.

Cal çimleri inceledi ama otlar iz tutmayacak kadar esnekti. "Ben baktım," dedi Mart. "Yolun yanındaki çamurlara da baktım. Hiçbir şey görünmüyor."

"Kojak hiç koku aldı mı?"

"O bir çoban köpeği, iz takip köpeği değil." Mart çenesiyle koyunu işaret etti. "Bundan hiç hoşlanmadı, hiç. Resmen kafayı yedi. Saldırsa mı yoksa can havliyle kaçsa mı bilemedi."

"Zavallıcık," dedi Cal. Hâlâ mesafesini koruyarak, daha yakından incelemek için çömeldi; koyundan leş kokusu yükselmeye başlamıştı bile. Yaranın kenarları, keskin bir bıçakla yapılmış gibi temiz ve düzgündü ama Cal, cinayet bürodaki elemanlarla ettiği sohbetlerden, ölü derinin tuhaf şeyler yapabileceğini biliyordu. "Bobby başka koyun kaybetti mi?"

"Kaybetmedi," dedi Mart. "Son zamanlarda, daha fazlası için yere inen minik yeşil adamları yakalama umuduyla, gecenin yarısını arazisini turlayarak geçiriyor ve şimdiye kadar gördüğü en korkunç şey porsuk oldu. Söyle bana; hangi hayvan bir çiftlikten sadece bir koyun öldürüp, sonra çiftlik korunmaya başlanınca orada yemek olduğunu bile bile başka yere gidecek kadar zekidir?"

Cal de aynı şeyi düşünüyordu. "Belki büyük kedilerdir," dedi. "Ama burada onlardan yok, değil mi?"

"Onlar zeki pisliklerdir, doğru," dedi Mart. Gözlerini kısarak tepelere baktı. "Ama buralarda bulunmaz. Kimbilir belki de biri ondan kurtulmak için buralara salmıştır? Bu dağlar bir şeylerden kurtulma yeridir."

Cal, "İnsan da birinciden sonra başka yere gidecek kadar zekidir," dedi.

Mart dağlara bakmaya devam ediyordu. "Sen kafayı yemiş birinden bahsediyorsun. Zihni çürümüş birinden."

"Buralarda o tanıma uyan birileri var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Ama bundan emin olamayız."

"Böyle küçük bir yerde?"

"İnsanın zihnini hangi kurtların kemirdiğini asla bilemezsin," dedi Mart. "Mannion'ların oğlu –tatlı, genç bir çocuktu, annesiyle babasına hiç sorun çıkarmazdı– birkaç sene önce bir kediyi ateşe attı. Onu diri diri yaktı. Sarhoş falan da değildi. Sadece bunu yapmak hoşuna gitmişti."

Herkes her şeyi yapabilirdi; belli ki burada bile. Cal, "Mannion'ların oğlu şimdilerde nerede?" diye sordu.

"Olaydan sonra Yeni Zelanda'ya gitti. Bir daha dönmedi."

"Hah," dedi Cal. "Peki polisi arayacak mısın? Hayvan Kontrol'ü?"

Mart ona, Trey'in "aptal mısın?" bakışının aynısıyla baktı. "Tamam," dedi Cal. Mart'ın ondan ne istediğini merak ediyordu. İşler zaten şimdiden epey çığırından çıkmıştı, Cal yüküne bir de ölü koyun eklemeyi hiç istemiyordu. "Senin koyunun, senin kararın."

"Bunu neyin yaptığını bilmek istiyorum," dedi Mart. "Senin şuradaki koruluk beni saklayacak kadar sık. Bir süreliğine geceleri orada geçirmeme izin vermeni istiyorum."

"Sence tekrar gelecek mi?"

"Benim koyunlarıma gelmez. Ama o koruluktan P.J. Fallon'ın arazisi iyi görülebiliyor ve onun da iyi bir sürüsü var. Bu hayvan onları öldürmeye gelirse karşısında beni bulacak."

"Elbette, nasıl istersen," dedi Cal. Mart'ın orada tek başına olması fikrinden hoşlanmamıştı. Mart, eklemleri bozulmuş cılız

bir ihtiyardı ve o bunun farkında olmasa da Cal tüfeğin sihirli değnek olmadığını biliyordu. "Sana katılabilirim. Birlikte her tarafı gözleyebiliriz."

Mart başını iki yana salladı. "Kendi başıma olmam daha iyi. Bir adam iki adamdan daha iyi gizlenir."

"Yeterince avcılık yaptım. Kıpırdamadan beklemeyi bilirim."

"Ah, hayır." Mart'ın yüzünde bir sırıtış belirdi. "Senin boyunda biri mi? Oradaki her neyse, seni uzaydan bile görebilir. Sen evde kal, muhtemelen çok uzun sürecek bir iş için taşakların donmasın."

"Eh," dedi Cal. "Bu kadar eminsen tamam." Trey'i gece ziyaretlerini bir süre kesmesi için uyarmalıydı yoksa bir de çocuğun götüne yediği saçmalarla uğraşırlardı. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Sinekler tekrar kızgın öbekler hâlinde konmuşlardı. Mart koyunu botunun ucuyla dürttü ve hayvanlar kısa bir süreliğine havalanarak tekrar işlerine döndüler. "Hiç ses duymadım," dedi. Koyunu bir kez daha, bu kez daha kuvvetlice tekmeledi. Sonra döndü ve elleri montunun cebinde, ayaklarını yere vura vura eve doğru yürüdü.

***

Postacı uğramıştı: Cal'in silah taşıma ruhsatı onu kapının yanında, yerde bekliyordu. Ruhsat başvurusunu buna gerçekten ihtiyaç duyacağı için değil, ev yapımı tavşan yahnisi yeme arzusuyla yapmıştı. İrlanda'yı araştırmaya başladığında dikkatini çeken ilk şey tehlike eksikliğiydi: Tabanca yoktu, yılan yoktu, ayı veya çakal yoktu, karadul yoktu hatta sivrisinek bile yoktu. Cal hayatının çoğunu o ya da bu şekilde vahşi hayvanlarla uğraşarak geçirdiğini hissediyordu ve emeklilik günlerini bir daha bunların hiçbirini düşünmek zorunda olmadan geçirmek istiyordu. Ona göre İrlandalılar kendilerinin bile fark etmediği bir şekilde dünyayla barışık olmaya meyilliydi. Şimdiyse o tüfeğin evde olmasının iyi olacağını hissediyordu hatta ne kadar erken olsa o kadar iyiydi.

Kendisine öğle yemeği olarak jambonlu sandviç hazırladı.

Bir yandan yerken bir yandan, yavaş da olsa, internetten otobüs saatlerine baktı. Salı akşamları Sligo'ya giden otobüs saat beş civarı anayoldan geçiyordu ve Dublin otobüsü de yediyi biraz geçe aynı yerden geçiyordu. Hiçbiri Cal'e bariz bir yanıt sunmasa bile bunların ikisi de mümkündü. Ana yol Reddy'lerin evinden yaklaşık beş kilometre uzaktaydı ve Trey, Brendan'ın evden beş gibi çıktığını söylüyordu; Sheila çay koyuyordu, bu da buralarda akşam yemeği demekti. Trey zaman konusunda ezbere konuşmuş olabilirdi, yani asıl zaman bundan epey farklı olabilirdi, ayrıca Cal, Sheila'nın yemekleri hep aynı saatte pişirdiğinden şüpheliydi ama saat dördü çeyrek geçiyor bile olsa Sligo otobüsü ihtimali yükselirdi. Diğer taraftan beş hatta beş buçuk bile Dublin otobüsüne binmek amacıyla evden çıkmak için epey erkendi, özellikle de akşam yemeğini gereksizce kaçırmak anlamına geliyorsa. Tüm bunlara bakınca, eğer Brendan uzak bir yere gidecektiyse, Cal birinin onu arabayla almış olabileceğine daha çok ihtimal veriyordu.

Laf olsun diye Brendan'ın numarasını aradı. Trey'in dediği gibi, doğrudan telesekretere düşüyordu: *Merhaba, ben Brendan, mesaj bırakın.* Sesi genç, pürüzlü, sanki bu kaydı iki önemli şeyin arasında doldurmuş gibi aceleci ve gelişigüzeldi. Cal, Brendan'ın varsayılan telesekreter şifresini değiştirmemiş olma ihtimaline karşı birkaç şifre denedi ama hiçbiri işe yaramadı.

Sandviçini yedi, bulaşığı yıkadı ve Daniel Boone Silah ve Cephane dükkânına doğru yola çıktı. Daniel Boone birkaç sokak arkada gizlenmişti ve Kevin –Daniel'ın gerçek ismi buydu– daha çok bodrum katındaki küflü bir plakçı dükkânına daha çok yakışacak gibi görünen rahat tavırlı, dağınık saçlı bir adamdı ama dükkânının her santimini çok iyi biliyordu ve Cal'in 22'lik Henry'si yağlanmış ve hazır hâlde onu bekliyordu.

Cal bunlardan birini eline almayalı epey olmuştu ve insana verdiği saf fiziksel tatmin hissini unutmuştu. Ceviz dipçiğin ılık sertliği Cal'in avcunu şenlendirmişti; hareketi öyle yumuşaktı ki bütün gün usanmadan sürgüsünü çekip itebilirdi. "Eh," dedi. "Beklediğime değdi."

Kevin, kalçasını tezgâha yaslayıp yüzünü ekşiterek tüfeğe baktı ve "Bunlara pek talep yok," dedi. "Yoksa sipariş vermek zorunda kalmazdım." Kevin bunu kişisel olarak algılamıştı. Belli ki bir yankinin onu hazırlıksız yakalamasına izin vererek kendi kendini hatta belki de ülkesini hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Büyükbabamda bundan bir tane vardı," dedi Cal. "Ben çocukken. Ona ne oldu bilmem." Tüfeği omzuna kaldırdı ve zarafetle dengelenmiş ağırlığından haz duyarak nişan aldı. Cal beylik tabancası olan Glock'a asla böyle sevgi beslemezdi; haydutvari hatları ve insanlara doğrultulmak için var olduğu gerçeğini unutturmayan küstah bir duruşu vardı. Saldırganlıktan başka bir havası yoktu; asaleti yoktu. Cal'e göre silah dediğin Henry gibi olmalıydı.

"O zamandan beri çok değişmedi," dedi Kevin. "Kısa sürede elin alışır. Doğrudan poligona, öyle mi?"

"Hayır," dedi Cal. Ateş etmek için poligona ihtiyaç duyacak biri gibi görünme fikri onu biraz sinirlendirmişti. "Kendime akşam yemeği avlayacağım."

"Tavşana bayılırım," dedi Kevin. "Özellikle de şimdi, kış için iyice tombullaşmışken. Bana da bir tane getirirsen sana birkaç mermi veririm."

Cal, Henry yüzünden kızgın olan Kevin'a kendini affettirmek için tam da bunu yapmak üzere eve doğru yola koyuldu. Fakat planlarını değiştirmek zorunda kaldı çünkü Trey kapının önünde oturmuş, çörek yiyordu.

"Noreen'den bir şeyler aşırmayı bırak," dedi Cal.

Çocuk, Cal'in kapıyı açabilmesi için önünden çekildi. Elini paltosunun cebine attı ve Cal'e, içinde hafifçe ezilmiş başka bir çörek bulunan bir kesekâğıdı uzattı.

"Teşekkürler," dedi Cal.

Trey, hayran hayran, "Silahın var," dedi.

"Evet," dedi Cal. "Senin ailende yok mu?"

"Yok."

"Nasıl olur? Birkaç kilometre yakında kimsenin olmadığı öyle bir yerde yaşasaydım, beni koruyacak bir şey isterdim."

"Babamın vardı. Gitmeden önce sattı. Bir şey bulabildin mi?"

"Sana söylemiştim. Zaman alacak." Cal içeri girdi ve tüfeği bir köşeye yasladı. Silahını sakladığı yeri Trey'e göstermeye niyeti yoktu.

Trey onun peşinden gitti. "Biliyorum, evet. Ama bugün ne buldun?"

"Eğer bana soru sormaya devam edersen, senin buraya gelmeni bir haftalığına yasaklarım."

Trey çöreğin kalanını ağzına tıktı ve bir yandan çiğnerken bir yandan bunu düşündü. En sonunda Cal'in ciddi olduğuna karar verdi. Tüfeği işaret ederek, "Bana kullanmayı öğreteceğini söylemiştin," dedi.

"Belki demiştim."

"Yeterince büyüğüm. Babam Bren'e on iki yaşındayken öğretmişti."

Silahın Brendan'dan önce gittiği düşünülürse bu çok alakalı değildi ama Cal yine de bunu aklının bir köşesine yazdı. "Senin yapacak işin var," diye çocuğa hatırlattı. Alet çantasını açtı ve eski diş fırçasını Trey'e fırlattı. "Ilık su ve bulaşık deterjanı."

Trey diş fırçasını yakaladı, parkasını bir sandalyenin üstüne attı, bir fincana deterjan ve su koydu ve yazı masasını dikkatle yatırarak yanında diz çöktü. Yere kâğıt serip boya kutusunun kapağını açan Cal, yan gözle onu izledi. Çocuk işe onun asla yetişemeyeceği bir hızla koyulmuştu; önceki günkü patlamanın ardından kendini yeniden ispatlıyordu. Cal boya tepsisine boya döktü ve onu kendi hâline bıraktı.

Trey ona bakmadan, "Bren'in eşyalarını kontrol ettim," dedi.

"Ve?"

"Telefon şarjı orada. Tıraş bıçağı, tıraş köpüğü ve deodorantı da. Ve okul çantası da, tek çantası o."

"Kıyafetleri?"

"Eksik bir şey görmedim. Sadece üzerindekiler. Pek kıyafeti yok."

"Arkasında bırakmak istemeyeceği bir şey var mıydı? Onun için değerli bir şey?"

"Saati; büyükbabamın saatiydi. Annem sekizinci yaş gününde ona vermişti. O yok. Ama zaten sürekli takar onu."

"Hımm," dedi Cal ruloyu boyaya batırırken. "Aferin."

Trey, daha yüksek, hem zafer hem korku barındıran bir sesle, "Gördün mü?" dedi.

"Bu bir şey demek değil, çocuk," dedi Cal nazikçe. "Eğer eşyaları yanına alırsa birilerinin fark edeceğini düşünmüş olabilir. Yanında para vardı; tüm o şeyleri satın alabilir."

Trey yanağının içini ısırdı ve başını tekrar masanın üstüne eğdi ama Cal onun bir şey söylemeye hazırlandığı anlayabiliyordu. Duvarına ikinci kat boyayı atmaya başladı ve bekledi.

Bu biraz sürdü. Bu arada Cal çocuk oradayken daha iyi bir ritimle çalıştığını fark etti. Kendi başına olduğu son birkaç günde hızlanıp yavaşlamış, yorgun düşmüştü; çıkardığı iş pek fark etmemiş, olan sinirlerine olmuştu. Çocuğa işin nasıl yapılacağını gösterme ihtiyacıyla şimdi sakin ve düzgün çalışıyordu. Bir süre sonra Trey'in hızı yavaşladı.

En sonunda, "Evime gelmişsin," dedi.

"Evet," dedi Cal. "Bir kereliğine gerçekten okuldaydın sanırım."

"Annem ne dedi?"

"Söyleyeceğini düşündüğün şeyleri."

"Bu haklı olduğu anlamına gelmiyor. Annem bazı şeyleri görmüyor. Bazen."

"Eh," dedi Cal, "hepimiz öyle değil miyiz? Sana ne söyledi?

"Senin geldiğini o söylemedi. Alanna söyledi. Islak ayakkabılı sakallı bir adamın onlara Kit Kat verdiğini söyledi."

"Evet. Yürüyüşe çıkmıştım, tam annenin evinin orada bir talihsizlik yaşadım ve ayağım bataklığa saplandı. Ne tesadüf, değil mi?"

Trey gülmedi. Bir saniye sonra, "Annem deli değil," dedi.

"Deli olduğunu hiç söylemedim."

"İnsanlar öyle söylüyor."

"İnsanlar dualarının yanında boş şeyler de söyler."

Trey belli ki bunu anlamamıştı. "Sence deli mi?"

Cal bunun üzerine düşünürken Trey'e elinden geldiğince yalan söylememeyi tercih etmek istediğini fark etti. "Hayır," dedi en sonunda. "Ben ona deli demezdim. Bana göre daha ziyade gerçekten de biraz şansa ihtiyacı olan bir hanımefendi gibi görünüyor."

Trey'in kaşlarının hareketinden onun olaya bu tarafından hiç bakmadığını anlayabiliyordu. Çocuk bir dakika sonra, "O zaman Brendan'ı bul," dedi.

"Brendan'ın şu bahsettiğin arkadaşları," dedi Cal. "En güvenilir olanı hangisidir?"

Trey belli ki bunu hiç düşünmemişti. "Bilmiyorum. Paddy tam bir palavracıdır, her şeyi söyleyebilir. Alan da tam bir salaktır, elinden bir bok gelmez. Belki Fergal."

"Fergal nerede yaşıyor?"

"Köyün öbür tarafında, yolun bir kilometre kadar aşağısında. Koyun çiftliği, beyaz ev. Sorgulayacak mısın onu?"

"En zekişi hangisi?"

Trey'in dudakları kıvrıldı. "Eugene Moynihan öyle olduğunu sanıyor. Sligo Teknik Üniversitesi'nde bir kursa gidiyor, işletme gibi bir şey. Dâhi olduğunu zannediyor."

"Aferin ona," dedi Cal. "Sligo'ya mı taşındı yoksa hâlâ buralarda mı?"

"Yurtta kalmak istemez. İddiaya girerim her gün gidip geliyordur. Motosikleti var."

"Eugene nerede oturuyor?"

"Köyde. Yanında sera olan şu büyük, sarı ev."

"Nasıl tiplerdir?"

Trey ağzının yan tarafından alaycı şekilde püfledi. "Eugene pisliğin tekidir. Fergal da aptal."

"Hah," dedi Cal. Bundan daha fazla detay alamayacağını fark etti. "Görünüşe bakılırsa Brendan iyi arkadaş seçme konusunda pek yetenekli değilmiş."

Çocuk kaşlarını çattı. "Buralarda pek de seçenek yok. Ne yapsaydı?"

"Eleştirmiyorum, çocuk," dedi Cal ellerini kaldırarak. "Kimle isterse görüşür."

"Onları sorgulayacak mısın?"

"Onlarla konuşacağım. Daha önce dediğim gibi. Kayıp şahsın tanıdıklarıyla konuşuruz."

Trey, bu yanıttan memnun, başını salladı. "Ben ne yapayım?"

"Sen hiçbir şey yapma," dedi Cal. "Eugene'den uzak dur, Fergal'dan uzak dur, dikkat çekme." Trey'in ağzı isyankâr bir tavırla açıldı. "Çocuk."

Trey gözlerini devirdi ve işine döndü. Cal daha fazla ısrar etmemeye karar verdi; çocuk anlaşmalarını biliyordu ve aptal da değildi. En azından şimdilik ona söyleneni yapacak gibiydi.

Pencereden görünen güneş kızıllaşıp ağaçların arkasına doğru çekilirken Cal, "Sence saat kaç?" diye sordu.

Trey ona şüpheyle baktı. "Telefonunda yazıyor."

"Biliyorum. Senin tahminini soruyorum."

Trey şüpheyle bakmaya devam etti ama sonunda omuzlarını silkti. "Yedi herhalde."

Cal kontrol etti. Sekiz dakika vardı. "Epey yakın," dedi. Eğer Trey, Brendan'ın evden beşte çıktığını söylüyorsa, büyük ihtimalle saat konusunda çok yanılmamıştı. "Ve eve gitmeni gerektirecek kadar geç. Bir süre hava kararddıktan sonra buradan uzak durmanı istiyorum."

"Neden?"

"Komşum Mart; bir şey koyunlarından birini öldürdü. Pek mutlu değil."

Trey düşündü. "Bobby Feeney'nin koyunlarında biri de öldürüldü," dedi.

"Evet. Buralarda koyunları öldürecek bir şey var mı, biliyor musun?"

"Belki köpektir. Daha önce olmuştu. Senan Maguire onu vurmuştu."

"Olabilir," dedi Cal, koyunun kaburgasına kadar düzgünce soyulmuş bölgeyi düşünerek. "Gece buralardayken başıboş köpek falan gördün mü? Ya da bunu yapabilecek kadar büyük başka bir hayvan?"

"Karanlıkta," dedi Trey, "gördüğünden her zaman emin olamazsın."

"Yani bir şey gördün."

Çocuk, gözleri itinayla ileri geri işleyen diş fırçasında, tek omzunu silkti. "Girmemesi gereken evlere giren insanlar gördüm, birkaç kez."

"Ve?"

"Ve hiç. Yürüdüm gittim."

"Doğru tercih," dedi Cal. "Şimdi kalk. Yarın yine gelebilirsin. Öğleden sonra."

Trey ayağa kalktı, ellerini pantolonuna sildi ve yazı masasına bakarak başını yukarı aşağı salladı. Cal masanın yanına giderek inceledi. "İyi görünüyor," dedi. "Bir iki saat daha çalışınca yola girer."

"İşim bittiğinde," dedi Trey, kolunu parkasına sokarak, "bana öğretebilirsin." Çenesiyle silahı işaret etti ve Cal yanıt veremeden kapıdan çıktı.

Cal kapıya gitti ve çocuğun çitlerin kenarından giderek uzaklaşmasını izledi. Tarlasındaki uzun otların arasında ufak hareketler vardı, tavşanlar akşam yemeği için yuvalarından çıkmıştı ama Henry ve yahni onun aklından çıkmıştı. Trey dağlara giden yola saptığında Cal ona bir dakika daha verdi, sonra bahçe kapısına gitti. Elleri cebinde, alacakaranlıkta böğürtlen çalılarının arasındaki yoldan yukarı çıkan çocuğun cılız sırtını izledi. Trey gözden kaybolduktan sonra bile Cal yerinden kıpırdamadı, bahçe kapısına yaslanıp dinledi.

DOKUZ

Cal sabahları hep sevmişti. Sabahları sevmekle sabah insanı olmak –ki kendisi değildi– arasına kesin bir çizgi çekiyordu: Cal'in beyin hücrelerinin çalışmaya başlaması için zaman, günışığı ve kahve lazımdı. Sabahları, onun üzerinde bıraktıkları etki yüzünden değil, sabah oldukları için seviyordu. Guvenilmez bir Chicago mahallesinin tam ortasında olsa bile, şafak sesleri şaşırtıcı bir zarafetle yükselirdi ve hafifçe limon kokan taptaze hava, insanda onu derin derin içine çekme isteği uyandırırdı. Burada güneşin ilk ışıkları tarlaların üstüne sanki kutsal bir şey oluyormuş gibi yayılıyordu; milyonlarca çiy tanesi ışıldamaya başlıyor, örümcek ağları birer gökkuşağına dönüşuyordu; çimlerin üstü sisle kaplanıyor, kuşlarla koyunların sesleri kilometrelerce öteden duyuluyordu. Cal becerebildiğinde bugunku gibi erken kalkıp kahvaltısını arka merdivende yapıyor, serinliğin ve havadaki toprak kokusunun tadını çıkarıyordu. Trey'in ona dün getirdiği çörek hâlâ epey iyi durumdaydı.

Kablosuz internet bu sabah cömert bir ruh hâlindeydi, o yüzden Cal telefonundan Facebook'u açtı, Eugene Moynihan ve Fergal O'Connor'ı araştırmaya başladı. Eugene esmer ve inceydi, Doğu Avrupa gibi görünen bir yerde, bir köprüde çekilmiş, yarı sanatsal bir profil fotoğrafı vardı. Fergal'in kocaman bir gülümsemesi, ay gibi bir suratı, çocuk gibi kıpkırmızı yanakları ve havaya kaldırdığı bir bardak birası vardı.

Brendan'ın da Facebook hesabı vardı ama son gönderisini bir yıl önce koymuştu, bir müzik festivaline bilet kazanma amaçlı

"beğen ve paylaş" tarzı bir gönderiydi. Profil fotoğrafında bir motosikletin tepesinde, omzunun üstünden sırıtıyordu. Zayıftı, kahverengi saçlıydı, bazı ruh hâllerinde çok güzel görünüp bazılarında görünmeyen ve hızlı değişimlere işaret eden hassas, kemikli bir suratı vardı. Cal elmacıkkemiklerinin ve ağzının Sheila'yı andırdığını fark etti ama Trey'e benzeyen bir tarafını bulamadı.

Eugene öğrenci, Fergal de çiftçiyse, bir cumartesi sabahı hangisinin erken kalkma ihtimalinin daha yüksek olduğuna Cal'in hiç şüphesi yoktu. Yürüyerek köyün içinden geçti, Noreen'in dükkânı, Seán Óg ve kadın giysileri satan küçük, süslü butiğin kepenkleri hâlâ kapalıydı ve yol da bomboştu: Sadece dörtyoldaki Bakire Meryem heykelinin önüne çiçek koyan ve günaydın demek için ona dönen ihtiyar bir kadın gördü. Önündeki yaklaşık bir kilometre boyunca, şişman, enerjik koyunlarla dolu tarlalar ve dört yana uzanan beyaz bir çiftlik evi vardı. Bahçesinde, yün bir kazak ve iş pantolonu giymiş iri, genç bir adam bir römorkun arkasından indirdiği çuvalları parlak, oluklu sacdan bir kulübenin içine yığıyordu.

Cal bahçe kapısında durarak, "Günaydın," dedi.

Genç adam bir sonraki çuvalı sırtlanarak, "Günaydın," dedi. Biraz nefes nefese kalmıştı. Bu egzersiz, yüzüne barda çekilen o fotoğraftaki pembeliği vermişti ve Cal'e de tıpkı fotoğraf makinesine baktığı şekilde, sanki Cal ona sürpriz atıştırmalık getirmiş gibi, memnun bir beklentiyle bakıyordu.

"Koyunların güzelmiş," dedi Cal.

Fergal çuvalı sırtına iyice yerleştirerek, "İdare ederler," dedi. Tombuldu, yumuşak kahverengi saçları ve kadınsı kalçaları vardı. Çoğu konuda ağırkanlı birine benziyordu. "Aslında sayıları daha çok olmalıydı ama elimizdekiyle ne yapabiliyorsak onu yapıyoruz."

"Öyle mi? Neden?"

Bu Fergal'in durup irileşmiş gözlerle Cal'e bakmasına neden oldu, birinin bunu bilmemesine çok şaşırmış gibiydi. "Geçen yaz yaşadığımız kuraklık yüzünden elbette. Besleyemediğimiz için sürünün bir kısmını satmak zorunda kaldık."

"Yazık olmuş," dedi Cal. "Ama bu yaz epey yağmur yağdı."

"Geçen seneden iyi olduğu kesin," diye katıldı Fergal. "Geçen yıl kuraklık yavrulama dönemi boyunca sürdü. Kuzuları çok kötü vurdu."

"O zaman ben burada değildim," dedi Cal. İnci beyazı ve gri öbeklerle dolu gökyüzüne gözlerini kısarak baktı. "Buranın çok güneş aldığını hayal etmek zor. İnternet sitelerinde turistlere sattıkları, güneş değil."

"Ben güneşe bayılırım, çok severim," diye itiraf etti Fergal utangaç bir gülümsemeyle. "Geçen yıl çok tuhaf bir duyguydu, güneşin görüntüsünden bile nefret etmek. Ne yapacağımı şaşırmıştım."

Cal bu çocuktan hoşlanmıştı, bu sohbetten hoşlanmıştı ve bu sohbete böyle devam etmekten büyük mutluluk duyabilirdi. Trey ve sersem abisine bir an için öfkelendi.

"Cal Hooper," dedi elini uzatarak. "O'Shea'nın eski evinde yaşıyorum, köyün diğer tarafında."

Fergal ona doğru geldi, sırtındaki çuvalı dengeleyip elini uzattı. "Fergal O'Connor," dedi.

"Şu işe bak," dedi Cal memnuniyetle. "İhtiyacım olan kişinin sen olabileceğini duymuştum, buradasın işte. Konuşurken yardım etmemi ister misin?"

Fergal işine devam ederken Cal bahçe kapısından içeri girdi, kapıyı arkasından dikkatle kapattı ve römorktan bir çuval aldı. Çuvalı sırtına yüklerken, dört ay önce olsa bunu yapmayı denerken en az yarım düzine kasını yırtacağını düşündü. Çuvalların üzerinde bir koyun çizimi vardı, altında da KALİTELİ YEM yazıyordu. "Bunlar kulübeye mi konacak?" diye sordu.

Fergal şaşırmış görünüyordu ama Cal konusunda yapacak mantıklı bir şey bulamadı, o yüzden ayak uydurdu. "Evet, oraya," dedi. "Koyun yemi."

Cal, Fergal'in peşinden kulübeye girdi. Tertemiz, yüksek tavanlı ve havadardı, metal parmaklıklarla uzun bölmelere ayrılmıştı; saman balyaları ve yem çuvalları bir duvar boyunca istiflenmişti. Çatı kirişlerinde birkaç yavru kırlangıç yuvalarının

etrafında uçuyordu. "Koyunların çok şanslı," dedi Cal. "Burası güzel bir yer."

Fergal, "Çok yakında buraya ihtiyacımız olacak," dedi. "İhtiyarlar bu kışın sert geçeceğini söylüyor." Omzunun üstünden bakmaya devam etti ama soracak soru bulamadı.

"İhtiyarlar genelde haklı çıkar, değil mi?"

"Evet, öyle. En azından çoğu zaman."

"Tamam o zaman," dedi Cal çuvalı bir yığının üstüne bırakarak. "Bana yardım edeceğini umuyorum. Şu kara kış gelmeden evvel evimi hâle yola koymayı hedefliyorum ve mutfağımın elektrik tesisatının yenilenmesi gerek. Bardan biri bana bu işi Brendan Reddy'nin yapabileceğini söyledi."

Fergal'ın Brendan'ın adını duyduğunda nasıl tepki verdiği görmek için ona baktı ama Fergal sadece aklı karışmış hâlde gözlerini kırpıştırıyordu.

"Brendan'ı bulmaya gittim," dedi Cal. "ama Bayan Sheila Reddy onun bu aralar burada olmadığını söyledi. Bana senin yardım edebileceğini söyledi."

Fergal'ın kafası iyice karışmış gibiydi. "Ben mi?"

"Bana öyle dedi."

"Ama ben elektrikten hiç anlamam ki. O işleri Brendan yapar. O da burada değil."

Cal onun geniş zaman kullandığına dikkat etti. "Şu işe bak," dedi. "Galiba yanlış anlamışım. Kendimi sersem gibi hissettim şimdi." Fergal'a pişmanlıkla gülümsedi; bu hisse aşina olduğu belli olan Fergal da ona sırıtarak karşılık verdi. "İşini böldüğüm için kusura bakma. En azından telafi etmek için şunları seninle birlikte bitirelim."

"Yok, hayır. Hiç sorun değil. İşinize yaramadığım için üzgünüm."

"Şimdi düşünüyorum da acaba Bayan Reddy benden kurtulmaya mı çalışıyordu?" dedi Cal römorka dönerlerken. "Sanırım Brendan'ın en iyi arkadaşı olduğun için aklına gelen ilk kişi sendin." Sırtına bir çuval daha yükledi ve Fergal'ın da aynısını yapması için kenara çekildi. "Galiba büyük bir çam devirdim.

Oraya gidip doğruca Brendan'ı nerede bulabileceğimi sordum. O zaman asıl hikâyeyi bilmiyordum tabii."

Fergal'ın kafasının dönme hızı Cal'e, Brendan'ın öylece parlak ışıklara doğru koşmamış olabileceğine dair ilk ipucunu verdi. Kafasında bu, metali taşa vurduğunuzda çıkan o ufak ve temiz çınlama gibi sesinin berraklığıyla belirdi.

"Ne hikâyesi?" dedi Fergal.

Cal sakin sakin onun yuvarlak, korku dolu mavi gözlerine baktı.

"Ne dedi annesi?"

"Eh, onun söylediği pek bir şey yoktu," diye açıkladı Cal. "Bunu daha çok ben çıkardım."

"Neyi...?"

Cal biraz bekledi ama Fergal sadece bakıyordu. Cal sonunda, kelimeleri dikkatle seçerek, "Şöyle diyelim," dedi. "İnsanlar Brendan'ın buralarda olmadığını söylerken kastettikleri şey, onun eşyalarını toplayıp annesine veda ettiği, kasabada kendine ufak bir daire bulduğu ve her pazar ev yemeği yemek için ziyarete geldiği değil. Değil mi?"

Fergal tedirgin görünüyordu. Yüz hatları buna hiç uygun değildi ve ona komik, donuk bir ifade veriyordu; üstüne böcek konmuş bir çocuk gibi görünüyordu. "Bilmem," dedi.

"Olay şu ki," dedi Cal, "Brendan'ın ailesi onun için gerçekten endişeleniyor, evlat."

Fergal gözlerini kırpıştırdı. "Niye endişeleniyorlar ki?" Kendi söylediğini duydu, ne kadar aptalca bir soru olduğunu anladı ve daha da kızardı.

"Birilerinin onu götürmüş olmasından korkuyorlar."

Bu Fergal'ı iyice alıklaştırmıştı. "Götürmüş mu? Ah, Tanrım, hayır. *Götürmüş*? Onu kim götürmüş olabilir ki?"

Cal makul bir ifadeyle, "Sen söyle, evlat," dedi. "Ben buralara yabancıyım."

Fergal en sonunda, "Bilmiyorum," dedi.

"Onun için endişelenmiyor musun?"

"Brendan... O elbette... O iyidir."

Cal'in şaşırmış görünmek için pek de çabalaması gerekmemişti. "Bana bunu bir şey bilerek mi söylüyorsun, evlat? Geçtiğimiz altı ayda onu gördün mü? Konuştunuz mu?"

Bu, Fergal'ın bu sabah karşılaşmayı beklediğinden fazlaydı. "Ah, hayır, ben... Ben onunla konuşmadım. Sadece iyi olduğunu düşünüyorum. Bren hep iyidir."

Cal başını iki yana sallayarak, "Bak işte," dedi, "yaşlandığımı böyle anlıyorum. Gençler hep ihtiyarların fazla endişelendiğini düşünür, ihtiyarlar da gençlerin hiçbir şeyi umursamadığından şikâyet eder. Arkadaşın aylardır ortada yok ama sen, 'Aman, herhalde iyidir,' diye düşünüyorsun. Benim gibi bir ihtiyar içinse tam anlamıyla delilik bu."

"Ben sadece diyorum ki korkmuş olabilir. Ama kaçırılmamıştır. Hem niye kaçırsınlar ki?"

"Neden korkmuş olabilir? Ya da kimden?"

Fergal omzundaki çuvalın yerini değiştirdi, son derece rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Bilmiyorum. Hiç kimseden."

"Korktuğunu sen söyledin, evlat. Yani onu birileri korkutmuş olmalı. O kim olabilir?"

"Ben sadece... O öyle biridir. Annem her zaman Reddy'lerin sinirlerinden çok çektiğini söyler. Sakinleştiğinde geri dönecektir."

"Bayan Reddy oğlu için endişe etmekten iğne ipliğe dönmüş," dedi Cal. "Sen tek kelime etmeden bu kadar uzun süre ortadan kaybolsan annen ne hissederdi?"

Bu Fergal'ı etkilemişti. Eve doğru endişeli bir bakış attı. "Pek iyi şeyler hissetmezdi herhalde."

"Gece gündüz demeden dizlerinin üstüne çöker, yakarır ve oğlunun geri dönmesi için dualar ederdi. Bir de," dedi, Fergal'ı zayıf noktasından vurarak, "başka bir anneyi bir cümlenle rahatlatabilecekken, böyle acı çekmesine neden olduğunu duysa annen ne derdi?"

Fergal özlemle kulübeye baktı. Belli ki oraya gitmek istiyordu, ya yem çuvallarının üstüne oturup bunun üzerinde düşünecek ya da Cal pes edip gidene kadar orada saklanacaktı.

"Ona yardım edecek biri varsa o da sensin, evlat. Brendan ortadan kaybolduğu akşam onunla buluşan sensin. Arabayla bir yere mi bıraktın onu?"

"Ne? Biz buluşmadık!"

Fergal'ın yüzündeki şaşkınlık, Cal'in şimdiye kadar gördükleri arasında en samimi olanlardan biriydi ama Cal yine de şüpheyle baktı.

"Benimle buluşmadı. Onu en son iki ya da üç gün öncesinde gördüm. Biraz ödünç para almak için yanıma geldi. Ona yüz dolar verdim. Bana, 'En kısa zamanda geri ödeyeceğim,' dedi ve gitti."

"Hah," dedi Cal. Eğer Brendan kaçıp gitmeyi planlıyorduysa her kuruşun faydası olurdu ama Cal onun neden birdenbire böyle acele ettiğini merak ediyordu. "Paraya neden ihtiyacı olduğunu söyledi mi?"

Fergal başını iki yana salladı ama bu hareketinde belli belirsiz bir sinsilik vardı, ayrıca gözlerini fazla hızlı kırpıştırıyordu. "Brendan'ı ondan sonra görmedim," dedi. "Yemin ederim."

"O kısmı yanlış duymuş olmalıyım," dedi Cal. "Demek istediğim şu, evlat, eğer Brendan'ın nereye gittiğini biliyorsan annesine söylemelisin. Hem de hemen."

"Nerede olduğu hakkında en ufak fikrim yok. Tanrı şahidim."

"Eh, bilmediğin şeyin Bayan Reddy'ye faydası dokunmaz, evlat," dedi Cal. Bir yabancının Bayan Reddy'nin hisleriyle neden bu kadar alakadar olduğunu Fergal'ın merak etmeyeceğinden emindi. "Bildiğin nedir peki? Brendan sana planını anlattı, öyle mi?"

Fergal işe geri dönmeye çalışarak ayaklarını huysuzlanmış bir at gibi toprağa sürttü ama Cal yerinden kıpırdamadı.

"Bilmiyorum," dedi Fergal sonunda. Yüzü rahatladı; eski boş ve ifadesiz hâline döndü. "Bence bir süre sonra geri dönecektir."

Cal bu bakışı tanıyordu. Bunu pek çok sokak köşesinde ve soruşturma odasında görmüştü. Bu, işi yapanın değil, arkadaşı olanın suratıydı; orada olmadığı için hiçbir şey bilmediğine kendini ikna edebilen kişinin suratıydı; olayı sadece dinlemiş

olan ve bu ikinci elden alınan bilgiyi kimseye gammazlamayarak kendini ispat etme derdinde olan kişinin suratıydı.

"Bak, evlat," dedi Cal bir kaşını anlayışla kaldırarak. "Sana aptal biri gibi mi görünüyorum?"

"Ne... ? Hayır. Ben–"

"Eh, bunu duyduğuma sevindim. Ben birçok şey olabilirim ama aptal değilim, en azından bugüne kadar kimse böyle bir şey söylemedi."

Fergal hâlâ boş boş bakıyordu ama yüzünde endişe kıpırtıları dolaşıyordu. Cal tatlılıkla, "Ben de bir zamanlar çılgın bir çocuktum" dedi. "Brendan her ne yaptıysa ben büyük ihtimalle ondan daha kötüsünü yapmışımdır. Ama asla annemi aylarca habersiz, eli göğsünde bırakmadım. Bayan Reddy'yle kendi başına uğraşmak istemediğin için seni suçlamıyorum ama neler olduğunu bilmek onun hakkı. Ona herhangi bir mesajın varsa, ben bunu ona seve seve iletebilirim. Bilginin nereden geldiğini ona söylemem gerekmiyor."

Ama Fergal'ın zihnindeki kafa karışıklığı ve sadakat karışımı, beton gibi sert bariyere tosladı. Fergal bu sefer daha kesin bir ifadeyle, "Brendan'ın nereye gittiğini bilmiyorum," dedi. Bundan başka bir şey söylemeyi planlamadığı belliydi. Diğerlerinden biraz geri olduğunu fark edecek kadar zeki olan herkes gibi, kendinden ileri olanları bu şekilde alt edebileceğini biliyordu.

Cal bu bariyeri paramparça edecek yollar biliyordu ama onları kullanmak istemiyordu. Aptal insanların aptallıklarını yüzlerine vurmaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Bu, oyun parkındaki en zayıf çocuğu tekmelemeye çok benziyordu ve bir kez başladıktan sonra geri dönüşü de yoktu. Burada düşman edinmek Cal'in istediği bir şey değildi.

İç geçirip başını iki yana sallayarak, "Eh," dedi, "karar senin. Umarım fikrini değiştirirsin." Fergal gerçekten sessiz kalmasını gerektirecek bir şey mi biliyordu yoksa bu sadece bir refleks miydi, çözememişti. Mesleki deformasyon yüzünden bazı şeyleri fazla düşünüyor olabileceği ihtimalini de göz ardı etmedi: Meslekteyken, iyi bir sebep olmadığı hâlde çenesini açmayan insan-

lar her zaman en fazla zaman kaybettiren şeylerden biriydi ama Cal gevezeler memleketinde de buna rastlamayı beklemiyordu. "Değiştirirsen nerede olduğumu biliyorsun."

Fergal bir şeyler mırıldandı ve elinden geldiğince hızlı şekilde kulübeye doğru ilerledi. Cal ona yetişti ve koyun türleriyle ilgili bir soru sordu, çuvalları indirmeye bitirene kadar da bu konu hakkında konuştular. İşleri bittiğinde Fergal epey rahatlamıştı, Cal köye doğru yola çıktığında zihninde Fergal ve Brendan'dan başka bir şey yoktu.

On dokuz yaşında olmak Cal'e göre değildi. O yaştayken, Chicago'da çılgınlıklar yaparken öyle olduğunu düşünüyordu; özgürlük başını döndürüyordu, korkunç kulüplerde fedailik yapıyor ve havalandırması olmayan, asansörsüz bir binanın dördüncü katında Donna'yla evcilik oynuyordu. Sadece birkaç yıl sonra, Alyssa'nın onlara katılacağını öğrendiklerinde, çılgınlıklar yapmanın ona göre olmadığını fark etmişti. Çok eğlenceliydi ama derinlerde hatta yerini hiçbir zaman bulamadığı kadar derinlerde bir yerde, Cal ayaklarını yere sağlam basmak ve insanlara karşı doğru hareket etmek özlemiyle yanıp tutuşuyordu.

On dokuz yaşındakilerin neredeyse hiçbirinin ayaklarının yere basmadığını hissediyordu. Ailelerinden uzaklaşıyorlar ve demir atacakları başka bir liman bulamıyorlardı; çalı topakları gibi oradan oraya sürükleniyorlardı. Eskiden onları tanıyan insanlar ve kendileri için birer yabancıya dönüşüyorlardı.

On dokuz yaşındaki birini en iyi tanıyan kişiler arkadaşları ve varsa sevgilisiydi. Brendan'ın zihnini kardeşinden ya da annesinden çok daha iyi bilen Fergal, Brendan'ın kendi isteğiyle gittiğini ve bir şeye kavuşmak için değil, bir şeyden uzaklaşmak için kaçtığını düşünüyordu.

***

Buranın, Cal'in eskiden çalıştığı daha zorlu mahallelerle ortak bir noktası vardı: Hava güzel olunca insanlar daha çok dışarıda vakit geçiriyorlardı ve bu da birileriyle tesadüfen karşılaşma fırsatı yaratıyordu. Köyün hemen kıyısında, yanında sera olan bü-

yük sarı evin garaj yolunda dar kot pantolon giymiş siyah saçlı bir genç, bir motosikleti cilalıyordu.

Motosiklet ufak tefek bir Yamaha'ydı ama yepyeni görünüyordu ve ucuz bir şey olmadığı da belliydi. Aynı şekilde, hemen yanına park etmiş arazi aracı ve meşhur sera da öyle. Ön bahçede sıra sıra çiçek tarhları ve pagoda şeklinde taş bir çeşme, çeşmenin tepesinde de renk değiştiren bir kristal küre vardı. Cal barda konuşulanlardan, Tommy Moynihan'ın et işleme tesisiyle turnayı gözünden vurduğunu biliyordu. Moynihan'lar –farklı bir şekilde olsa da tıpkı O'Connor'lar gibi– Reddy'lerden çok daha iyi durumdaydı.

"Güzel motosiklet," dedi Cal.

Genç adam başını kaldırdı. Cal'e hafifçe gülümseyerek, "Teşekkürler," dedi. Yüz hatları Cal de dahil pek çok kişinin yakışıklı bulacağı kadar inceydi ama çenesi yok denecek kadar küçüktü.

"Bu yollarda böyle güzel görünmesini sağlamak epey zor olmalı."

Eugene bu sefer mikrofiber bezinden başını kaldırmaya tenezzül etmedi. "Sorun olmuyor. Sadece zaman ayırmak lazım."

Bu genç, Fergal'da olduğu gibi uzun uzun sohbet etme isteği uyandırmamıştı Cal'de. "Hey," dedi sanki aklına bir şey gelmiş gibi. "Sen Eugene Moynihan olabilir misin?"

Eugene bu sefer başını kaldırıp bakma zahmetine girdi. "Evet, benim. Neden?"

"Eh, çok şanslıyım o zaman," dedi Cal. "Bana konuşmam gereken kişinin sen olduğunu söylemişlerdi ve işte seni buldum. Ama motosikletten anladım. Bana buraların en güzel motosikletinin sende olduğunu söylemişlerdi."

Eugene omuzlarını silkip ışıltılı kırmızı boyaya son bir dokunuşla, "Fena değil işte," dedi. Neredeyse aksansız, hafif, hoş bir ses tonu vardı. "Yakında daha yüksek modelini almayı planlıyorum ama şimdilik bu yeterli."

Cal büyük, taş bahçe duvarına yaslanarak, "Benim de motosikletim vardı," dedi. "Senin yaşlarındayken. Ufak, dördüncü

el bir Honda'ydı ama ona bayılırdım. Kazandığım her senti ona harcardım."

Bu Eugene'in ilgisini çekmemişti ve çekmiş gibi numara yapmaya da niyeti yoktu. Kaşlarını kaldırarak Cal'e baktı. "Beni mi arıyordunuz?"

Trey'in Eugene hakkındaki yargısının doğru olduğu fikrine varan Cal, elektrik tesisatı, Brendan ve Eugene'in ismini Sheila Reddy'den aldığını söyleyen hikâyesini tekrarladı. Hikâye bittiğinde Eugene, Fergal gibi tetikte değildi, sadece biraz üstten bakar bir ifadeyle, "Ben elektrik işi yapmam," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet. Ben finans ve yatırım okuyorum. Üniversitede."

Cal uygun derecede etkilenmiş görünerek, "O zaman," dedi, "öyle ufak tefek işlere vaktini harcamama konusunda haklısın. Ben eğitimli biri değilim ama o kadarını biliyorum. Eline öyle bir fırsat geçtiyse bunu sonuna kadar değerlendirmelisin."

Karşısındakinin alaycı ve ihtiyatlı bakışını görebiliyordu; büyükbabasının arkadaşlarının ağır taşra şivesini kullandığında Donna da ona tıpkı böyle bakardı. Buna taşralılaşmak derdi ve nefret ederdi; hiç söylememişti ama Cal anlayabiliyordu. Donna tam bir Jersey kızıydı ama aksanlı konuşmaz veya onu gizlemeye çalışmazdı; insanlar onu olduğu gibi beğensindi. Cal'in, insanların aptal önyargılarıyla oynadığı için kendini alçalttığını düşünürdü. Cal'in de bir gururu vardı ama aynı yönde işlemiyordu. Köylü numarası yapmak çok faydalı olabiliyordu. Donna'ya göreyse konu bu değildi.

Donna'nın fikirleri, Eugene'in bakışındaki o kibirli ışıltıyı değiştirmiyordu. "Evet," dedi. "Öyle yapmayı planlıyorum."

Cal beyzbol şapkasını çıkarıp başını düşünceli düşünceli kaşıyarak, "Demek ki ben yanlış anlamışım," dedi. "Ama Brendan elektrik işleri yapıyor, değil mi? O kısmı doğru anlamış mıyım?"

"Evet, yapardı. Ama bugünlerde nerede olduğunu bilmiyorum. Kusura bakmayın."

Bu Cal'i şaşırtmış gibiydi. "Bilmiyor musun?"

"Hayır. Nereden bileyim?"

"Eh," dedi Cal şapkasını yeniden takarak, "kimse bilmiyor. Görünüşe bakılırsa bu bir gizem. Ama insanlar bana buranın dâhisinin sen olduğunu söyleyip durduğu için, Brendan'ın nereye gittiğini bilen biri varsa, o da sensindir diye düşündüm."

Eugene omuzlarını silkti. "Söylemedi ki."

"Herhalde başını bir şekilde belaya soktu, değil mi?"

Bu sefer tek omzunu silkti. Eugene cila işine yoğunlaşmış, tek bir leke kalmaması için gözlerini kısarak boyaya bakıyordu.

"Ah," dedi Cal sırıtarak. Bu çocukta anneye karşı suçluluk hissetme kartını oynamayacaktı. "Şimdi anladım. Senin gibi zeki biriyle konuştuğum için, hâlâ bir çocuk olduğunu unutuverdim. Sen hâlâ, oyun parkında arkadaşlarından dayak yememek için kendini sır saklamak zorunda hisseden bir çocuksun."

Eugene bunu duyunca başını hızla kaldırdı. "Ben çocuk değilim."

"Elbette. O zaman küçük dostun ne haltlar işledi?" Bahçenin duvarına daha rahat edecek şekilde yaslanan Cal hâlâ sırıtıyordu. "Dur tahmin edeyim. Duvarın birine küfür yazdı ve annesinden sopa yemekten mi korktu?"

Eugene buna yanıt vermeye tenezzül etmedi.

"Kızın birini hamile bırakıp babası tüfeğini eline almadan kasabadan mı kaçtı?"

"Hayır."

"Ne o zaman?"

Eugene iç geçirdi. "Brendan'ın tam olarak neye bulaştığını bilmiyorum," dedi, cilaya başka bir açıdan bakmak için başını eğerek. "Umurumda da değil. Tek bildiğim, Brendan düşündüğü kadar zeki biri değildir ve öylelerinin başı kolayca belaya girebilir. Hepsi bu."

"Hah," dedi Cal, daha da çok sırıtarak. Çocuğun geçmiş zaman kullanmasını zihnine not etti. "Yani bana, bu Brendan denen çocuğun senin aklının ermeyeceği kadar iyi dolaplar çevirdiğini söylüyorsun ama aptal olan o, öyle mi?"

"Hayır. Bu konuya aklımın ermesini *istemediğimi* söylüyorum."

"Hı-hı. Tabii."

"Sana ne ki bundan?"

Eğer Cal babası yaşındaki bir adamla böyle konuşacak olsaydı bir hafta poposunun üstüne oturamazdı. "Eh," dedi ağır ağır. "Sanırım sadece meraklı biriyim. İnsanların birbirilerinin yaptıklarını bilmekten hoşlandıkları küçük bir taşra kasabasından geliyorum." Ensesini kaşıdı, sonra elini inceledi. "Ve orada da sanki her şeyi biliyormuş gibi konuşan ama azıcık üsteledin mi hiçbir halt bilmediği anlaşılan pek çok tip vardı. Sanırım bu, dünyanın her yerinde aynı."

"Bak," dedi Eugene öfkeyle. Kalçaları üzerine yaslanıp bunu basit kelimelerle açıklamaya hazırlandı. "Brendan'ın biraz para kazanmayı planladığını biliyorum çünku hep meteliksizdir, sonra birdenbire bu yaz hep birlikte İbiza'ya gidebileceğimizden bahsetmeye başladı. Bir numaralar çevirdiğini biliyorum çünkü ondan birkaç gün önce birlikte takılırken yanımızdan birkaç polis geçmişti ve Brendan korkudan kafayı yemişti. Üzerinde ot falan olduğunu düşünüp, 'Tanrım, sakin ol, buraya kadar senin zulanı patlatmaya gelmediler ya,' dedim ama o 'Anlamıyorsun, dostum, bu iş çok kötü bitebilir, gerçekten çok kötü,' diye karşılık verdi ve kıçı tutuşmuş gibi hızla uzaklaştı. Dolayısıyla, detayları bilmediğim için gayet mutluyum, teşekkürler yani. Bir sorgu odasında, günler boyunca sersem bir polisin saçma sorularını cevaplamak hiç ilgimi çekmiyor. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Cal. Eugene'den biraz nefret etmeye başlamıştı. Eugene ve Brendan'ın tercihten çok koşullar ve alışkanlıklar yüzünden arkadaşlık ettiklerini anlamıştı. Cal'in de boyle arkadaşları vardı, kimi büyuyünce çeşitli işlere bulaştıkları için kendini hapiste bulmuş, kimi de kırklı yaşlarına kadar verandada içmek ve bakamayacakları çocuklar yapmak dışında hiçbir şey yapmamıştı. Cal onlarla arada sırada görüşüyor ve acil ihtiyaçları olduğunda, geri donmeyeceğini bildiği birkaç kuruş ödünç veriyordu. Ona göre, Eugene en azından Brendan'ın nasıl bir belaya bulaştığını umursayabilirdi. "Polisler niye gelmiş?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Eugene. Elindeki bezi itinayla ça-

murluğun üstüne koydu, bir yağ kutusu aldı ve dikkatle kablolara püskürtmeye başladı. "Ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum. Yirmi dakika sonra ayrıldıklarını gördüm. Ama Brendan'ı tanıdığım kadarıyla, eğer polisler o zaman onun peşinde değildiyse bile, polis gerçekten onun peşine düşmeden önce akıllılık edip planından vazgeçmek yerine, her şeyin yolunda olduğunu düşünüp büyük planına tam gaz devam etmiştir. Brendan'ın düşündüğü kadar akıllı olmadığını söylerken bunu demek istiyordum. Gayet *zekidir* ama hiçbir şeyi detaylıca düşünmez. Okuldayken kaçıp kaçıp kafayı bulmak yerine biraz beynini kullansaydı üniversiteye girebilirdi. Ve bu muhteşem fikri üzerinde de biraz detaylıca düşünseydi, polisten öyle ölesiye korkup şimdi büyük ihtimalle bir yerlerde, bir köprü altında uyuyor olmazdı."

"İş oraya varsaydı seninle iletişime geçmez miydi?" diye sordu Cal. "Evsiz kalmadan önce birkaç dolar borç istemez miydi?"

"Ah," dedi Eugene, bunu ilk kez düşünerek. "Yani, elbette, gerçekten ihtiyacı olsa borç verirdim... Ama istemezdi. Brendan para konusunda çok tuhaftır. Yani ona bira bile ısmarlayamazsın, sadaka almayacağıyla ilgili homurdanarak çeker gider. Burada hepimiz güzel bir akşam geçirmeye çalışıyoruz, senin derdin ne, değil mi ama?"

Cal, Eugene'in ısmarlama şeklinin, on dokuz yaşındaki birini öfkelendirip eve dönmesini sağlayacak cinsten olabileceğini düşündü. Brendan'ın biraz para için Eugene yerine Fergal'a gitme kararına gönülden katılıyordu. Bunu yapması için bile, gerçekten acil bir durum olmalıydı. "Eh, bazıları o konuda hassas olabiliyor," dedi. "O gün sana nereye gittiğiyle ilgili hiçbir şey söylemedi mi?"

"Hangi gün?"

"Gittiği gün. Seninle buluşmuştu, değil mi?"

Eugene, Cal'e sanki dışarı yalnız çıkmasına izin verilmemeliymiş gibi baktı. "Hımm, hayır. Ben üniversiteden arkadaşlarla Prag'daydım. Paskalya tatiliydi."

"Elbette," dedi Cal. "Paskalya tatili. Galiba Brendan'ın yakında eve döneceğine güvenmemeliyim, değil mi?"

Eugene omuzlarını silkti. "Kim bilir? Bakarsın kafasına eser, yarın eve döner, bakarsın hiç dönmez."

"Hah," dedi Cal. "Bana yardım edebilecek başka birini tanıyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Eugene. Fazla yağı temizledi ve motosikletini kontrol etmek için arkaya doğru eğildi. "Şu iyice kurusun diye bir tur atacağım sanırım."

"İyi fikir," dedi Cal doğrularak. "Eğer Brendan'dan haber alırsan, onu burada bekleyen işler olduğunu söyle."

Eugene, kaskını alıp üzerindeki bir noktayı ovalarken, "Söylerim," dedi. "Fazla umutlanma."

"Ben iyimser bir adamım," dedi Cal. "Seninle konuşmak güzeldi."

Eugene'in Yamaha'yla çukurlardan ustalıkla kaçınarak uzaklaşmasını seyretti. Brendan'ın Facebook fotoğrafında motosikletin sadece ufak bir kısmı görünüyordu ama Cal onun bu olduğundan emindi. Eugene en azından motosikletini arkadaşına tur atması için ödünç verecek kadar cömertti. Ya kaskını vermemişti ya da Brendan onu giymeyecek kadar ahmaktı.

Cal sıradan bir cumartesinin yaşandığı köye döndü. Butiğin sahibi ihtiyar sarışın kadın vitrindeki mankene tropik çiçeklerle dolu, gözü yoran bir kıyafet giydiriyor, Noreen kapısının pirinçlerini cilalıyor ve barmen Barty de gazeteyle Seán Óg'un camını siliyordu. Cal hepsini başıyla selamladı ve Noreen'in elinde cila bezi ve gözünde ışıltıyla ona doğru döndüğünü görünce adımlarını sıklaştırdı.

Eve dönmeden önce yollarda biraz dolaştı. Eğer Eugene haklıysa ve Brendan polisten kaçıyorsa o zaman olası sebepler listesinin en başında uyuşturucu olmalıydı. Brendan'ın alt seviyede de olsa bağlantıları vardı ve nakit istiyordu. Belki satmak istiyordu, belki satmaya başlamıştı ama bunu yapacak karakter onda yoktu. Polis ilk kez geldiğinde –ya da belki tedarikçileri ilk kez biraz korktuğunda, ki Cal tedarikçilerin epey korktuğunu bilirdi– paniğe kapılıp kaçmış olabilirdi.

Kasabadaki Memur O'Malley köyde yürütülen bir uyuşturu-

cu operasyonundan ya da Brendan Reddy'yi birilerinin izlediğinden bahsetmemişti. Ama elbette Memur O'Malley bilmiyor olabilirdi.

Brendan'ın iş planının uyuşturucularla hiç ilgisi olmayabilirdi de. Buralarda bir çocuğun kanunu çiğneyerek para elde edebileceği pek çok yol vardı: sınırdan çalıntı araba geçirmek, zirai mazot kaçıran adamlara yardım etmek gibi. Üstelik bunlar bir yabancının bile fark edebildiği epey görünür suçlardan ibaretti. Brendan gibi fikirleri ve girişimci özellikleri olan bir çocuk çok daha fazlasını düşünebilirdi.

Dahi çocuk Eugene'in aklına gelmeyen bir şey de Brendan'ın para kazanma planıyla polis korkusunun iki ayrı şey olma ihtimaliydi. Tamirat işlerini mesleğe dönüştürmeyi ya da YouTube'da meşhur olmayı planlıyor olabilirdi. Bu arada, bundan bağımsız olarak, belki kötü bir şey de yapmıştı.

Ayrıca bir de ne para kazanma planının ne de kötü şeylerin gerçek olması ihtimali vardı. Brendan'ın zihni teklemiş olabilirdi. Cal'in duyduğu her şey onun dengesiz olabileceğine işaret ediyordu: Bir an keyfi yerinde, büyük planlar peşinde koşuyor, bir an sonra panik yapıp olmayan şeylerden kaçıyor, bir an sonra hepsini bırakıp ortadan yok oluyordu. On dokuz yaş, insanın zihninde bir şeylerin teklemeye başlayabileceği bir yaştı.

Cal'in en sevmediği vakalar, kişinin zihninin dışında hiç var olmamış bir izi takip etmeye çalıştığı vakalardı. Eğer biri, en sevdiği kuzeni ya da eski hücre arkadaşı veya kaçan sevgilisi orada olduğu için Cleveland'a gitmişse elle tutulur bir iz var demekti; Cal bunu bulup takip edebilirdi. Eğer Cleveland'a televizyondaki bir ses onu orada bir alışveriş merkezinde bekleyen bir melek olduğunu söylediği için gitmişse, iz sadece hayaller ve havadan ibaret demekti. Cal, Brendan'ın zihninin olmayan şeyler yaratıp yaratmadığını öğrenmeliydi.

Brendan'ın dağlarda, terk edilmiş bir kulübede saklandığı ve geceleri ortaya çıkarak koyunları kestiği gibi bir olasılığı da düşündü. Bu görüntü onu gereğinden çok rahatsız etti. Böyle bir şeyi asla Trey'e anlatmak zorunda kalmamayı içtenlikle diledi.

Aslında Cal, bu sabah yaşananların hiçbirini, en azından Brendan'ın neden polisten korkup kaçtığını öğrenene kadar Trey'e anlatmayı planlamıyordu. Çocuğa bulduğu her şeyi anlatacağına söz vermişti ama sisli bir ipucu ve olasılık bulutu yerine gerçek bir şey bulana kadar beklemesine izin olduğunu düşünüyordu. Brendan'ın yapmış olabileceği bazı şeylerin çocuğa özenle anlatılması gerekebilirdi.

Cal, hayatında ilk kez kendi isteğiyle bir vaka aldığını fark etti. Meslekteyken aldığı vakaların tamamı ona verilen şeylerdi. Soruşturmaya başlaması insanları endişelendiriyor mu, bu vakayı alarak topluma ve iyi güçlere en iyi şekilde hizmet edecek mi gibi şeyleri tartmak için hiç vakit harcamazdı. Bunu sebebi kısmen işi ne olursa olsun yapacak olmasıydı ama asıl neden, her bir ânında olmasa da genel olarak bunun aslında doğru şey olduğuna inanmasıydı. Çoğu iş arkadaşı da, en azından bir şekilde umursayanlar, aynı şeyi hissederdi. İstisnalar olurdu –bazen bir çocuk tacizcisi dövülür ve tanıkların izi sürülmezdi, veya kötü namlı bir pezevenk vurulur ve kimse tetiği çekeni bulmak için çok fazla çaba sarf etmezdi– ama genel olarak sana bir iş verilir, sen de onu yapardın. Cal ilk kez olarak bir işi alıp almamayı kendisinin seçebileceği bir noktadaydı ve bunu yapmayı tercih etmişti. Daha da içtenlikle, doğru şeyi yapıyor olduğunu umuyordu.

ON

Cal eve dönüş yolunda, gece nöbetinden dönüp dönmediğini görmek için Mart'a uğradı. Mart kapıyı kazağının ensesine tıkıştırılmış bir kâğıt havluyla açtı, Kojak da Cal'in dizini tehditkâr bir tavırla kokladı. Ev kuru çalı dumanı, pişmiş et ve bir sürü baharat kokuyordu.

"Uzaylılar kaçırdı mı diye bakmaya geldim," dedi Cal.

Mart kıkırdadı. "Ya tabii, uzaylılar beni ne yapsın? İriyarı olan sensin, sen asıl kendine dikkat et. Sende incelenecek çok şey var."

"Kendime alüminyum folyodan bir giysi yapsam iyi olacak," dedi Cal elini Kojak koklasın diye uzatarak.

"Bobby'ye söyle de kendisininkini sana ödünç versin. Bence küçük yeşil adamları avlamaya çıktığında giymek için dolabında bir tane kesin vardır."

"Dün gece bir şey gördün mü?" diye sordu Cal.

"Şahit olduğumuz şeyi yapacak bir şey görmedim. Arazini koca bir kirpiden korudum, geçirdiğim en büyük tehlike buydu." Mart, Cal'e sırıttı. "O korulukta benden parçalar koparılmış hâlde yatıyor olmamdan mı korktun?"

"Şu kurabiyeleri alışveriş listemden silebilir miyim diye merak ettim sadece," dedi Cal.

"Çok beklersin, evlat. Onu yapan her neyse, beni indirmek istiyorsa yanına arkadaşlarını ve akrabalarını da almak zorunda." Mart kapıyı daha çok araladı. "İçeri gel de biraz spagetti ye, bir fincan çay iç."

Cal daveti reddetmek üzereydi ama spagetti ilgisini çekmişti. O Mart'ı daha çok et ve patates yiyen adam olarak zihnine yazmıştı. "Fazladan yaptığına emin misin?" diye sordu.

"Elbette, köyün yarısını doyurmaya yetecek kadar var. Sevdiğim şeylerden koca bir tencere yaparım, sonra da beni ne kadar idare edeceğine bakarım. Hadi." Başıyla Cal'e içeri girmesini işaret etti.

Mart'ın evi kirli sayılmazdı ama uzun zamandır öncelik verilmemiş gibi bir havası vardı. Yosun yeşili duvarlar, pek çok muşamba ve plastik vardı ve yüzeylerin çoğu benek benek olacak kadar aşınmıştı. Mutfakta, büyük, ahşap bir transistörlü radyodan Kylie Minogue "Locomotion"ı söylüyordu.

Mart eski kırmızı ekoseli muşamba masa örtüsünün üstünde yemeği duran masayı işaret ederek, "Şuraya otur," dedi. Daha yeni yenmeye başlamış spagetti, bolonez gibi görünüyordu. Cal bir sandalyeye oturdu, Kojak da şöminenin yanına devrilip keyifli bir iniltiyle gerindi.

"Ben de evini gökkuşağının her rengine boyadığını düşünmüştüm," dedi Cal. "Bana düz beyaz hakkında söylediklerinden sonra."

"Ben burayı hiç boyamadım," dedi Mart, gol atan bir adam edasıyla. Bir dolaptan tabak ve fincan çıkardı, ocaktaki kocaman bir tencereden spagetti doldurmaya başladı. "Tanrı ruhuna huzur versin, bunların hepsini annem yaptı. Eğer günün birinde boyayacak olursam beyaz olmayacağına iddiaya girebilirsin."

"Evet ama bundan sıyrılamazsın," dedi Cal. Mart'ın zincirini biraz çekmenin zamanının gelip de geçtiğini düşünüyordu. "Kendine ne istersen söyleyebilirsin ama şimdiye kadar yapmadıysan, içten içe bu hâlini seviyorsun demektir."

"Sevmiyorum. Bu renk ancak hasta bir koyunun götünden çıkar. Burayı açık maviye boyamak istiyorum, girişi de sarıya."

"Yapmayacaksın," dedi Cal. "On papeline iddiaya girerim: Gelecek yıl bu zamanlar bütün duvarların hâlâ koyun boku renginde olacak."

Cal'in önüne tepeleme dolu bir tabak koyan Mart gururlu

bir tavırla, "Ben kendime zaman sınırı koymuyorum," dedi. "Ne seni ne de başkasını memnun etme derdim var. Şimdi, o dişlerini şuna geçir bakalım."

Spagettiyi epey çiğnemek gerekiyordu, bol baharatlı bolonez sosta nane, kişniş ve tadı anasona benzeyen bir şey vardı. Cal'in ağız tadına uygun bir şey olmuştu.

"Tadı güzelmiş," dedi.

Mart, Cal'e Dalek şeklindeki demlikten çay koyarken, "Ben seviyorum," dedi. "Ve memnun etmem gereken tek kişi benim. Bu muhteşem bir özgürlük. Annem hayattayken bu eve et ve patates dışında bir şey girmezdi. Onları gözlerini kapattığında hangisinin hangisi olduğunu anlayamayacağın kadar uzun süre pişirirdi ve baharat da katmazdı. Boşanmanın ve eşcinsellerin olduğu yabancı memleketlerin varlık sebebinin baharatlar olduğunu söylerdi. Baharatlar kanlarına karışıp beyinlerini bozuyormuş." Cal'e doğru bir kutu süt ve bir poşet şeker uzattı. "Onu kaybettikten sonra kendi kendime denemeler yapmaya başladım. Galway'deki şu süslü zengin dükkânlarından birine gittim ve ellerindeki her baharattan aldım. Kardeşim sevmedi ama kendisi su kaynatsa onu bile yakacağı için benim yemeklerimi yemek zorunda kaldı. Soğumadan ye şunu."

Sandalyesine oturdu ve yemeye koyuldu. Cal belli ki Mart'ın sohbetten hoşlanmadığı tek şeye denk gelmişti: Bir kölenin azmiyle yiyordu, Cal de onun yaptığını yaptı. Mutfak pişen yemek yüzünden ılıktı; pencerenin dışında, dağlar sisle kaplanmıştı. Kylie şarkısını bitirmiş, başka bir kadın deneyimli bir duygusallıkla tatlı bir şarkı söylemeye başlamıştı: *Sınır yok*... Kojak uykusunda inliyor, patileri seğiriyordu, bir şey kovalıyor olmalıydı.

Tabağını ileri doğru iten ve pencereden dışarı bakan Mart en sonunda, "Yağmur yağmayacak," dedi, "ama şu bulut bir süre daha orada olacak. Sorun yok; göremesem de duyarım."

"Bu gece de dışarıda mı olacaksın?"

"Evet, daha sonra," dedi Mart, "ama bu akşam izinliyim. Eğer itirazın olmazsa bu geceki nöbeti tutması için gidip P.J.'le konuşabilirim. Güzellik uykumu sonsuza kadar kaçıramam." Aslında

şaşırtıcı derecede canlı ve neşeli görünüyordu. Geceyi bir ağacın dibinde oturarak geçirdiğini gösteren tek şey hareketlerindeki aksaklıktı, eklemleri onu her zamankinden daha çok zorluyor gibiydi ama bu konuda bir şey söylemedi.

"P.J. ormanımda istediği gibi takılabilir," dedi Cal. P.J.'i biraz tanıyordu: Uzun bacaklı, çökük yanaklı bir adamdı, bahçe duvarının üstünden Cal'i başıyla selamlayıp hiç konuşmazdı ve bazen de akşam gezintisi sırasında, şaşırtıcı derecede dokunaklı tenor sesiyle melankolik sayılabilecek kadar eski şarkılar söylerdi. "Bunu daha ne kadar süre yapacaksın?"

"Keşke bilsem," dedi Mart, çayının üstünü tamamlayarak. "Bu hayvan her neyse, eninde sonunda acıkacak. Ya da belki sıkılır."

"Buralarda çok koyun var," dedi Cal. "P.J.'in koyunlarının peşine düşeceğini düşünmek için geçerli bir sebebin var mı?"

"Eh," dedi Mart, başını şekerden kaldırıp baktı ve yüzünde bir sırıtma belirdi. "Ardnakelty'deki bütün koyunları izleyemem. P.J.'inkiler mantıklı."

Cal, "Doğru," dedi. Mart'ın bir şey sakladığına dair içinde kuvvetli bir his vardı.

"Ayrıca," dedi Mart, "o yaratığın bu bölgeyi sevdiğini biliyoruz, değil mi? Buradaki çiftliklerin çoğunda sığır var, sığırlar o yaratığın işine yaramayabilir: Bir ineği devirecek kadar büyük olmayabilir. Ben o hayvan olsaydım, bundan sonra gideceğim yer P.J.'in çiftliği olurdu." Şakaklarına hafifçe vurdu. "Şu eski psikoloji," diye açıkladı.

"Zararı olmaz," dedi Cal. "Sadece iki koyun mu gitti peki, seninki ve Bobby Feeney'ninki? Yoksa bir süredir devam eden bir şey mi bu?"

"Yazın başında bir kere daha olmuştu. Köyün dışında, Francie Gannon'ın koyunu." Mart sırıttı ve fincanını Cal'e doğru kaldırdı. "Bana sorularınla Columbo'luk yapma. Her şey kontrol altında."

Yani koyun ölümleri Brendan'ın kaybolmasından çok zaman sonra başlamamıştı. Cal dağlarda terk edilmiş kulübe veya ma-

ğara ihtimalini yeniden düşündü. Büyükbabasının yaşadığı yerde de vahşi adamlar vardı, en azından öyle bir rivayet vardı. Cal ve arkadaşları onları hiç görmemişlerdi ama ormanın derinliklerinde, kimsenin olmaması gereken yerlerde kamp alanları, tel kapanlar, çalıların arasına gizlenmiş soğutucular, dalların üstüne kuruması için asılmış hayvan postları bulmuşlardı. Bir keresinde Cal'in arkadaşı Billy neredeyse ustalıkla gizlenmiş bir tuzak çukuruna düşüyordu. Onu kim kazmışsa, büyük ihtimalle başlangıçta hayatından kaçmak için yer arayan huzursuz bir gençti.

"Şimdi," dedi Mart, sandalyesini geri çekerek. "Yemeği tamamlamak için sana gereken şeyi biliyorum." Acı dolu bir homurtuyla eğildi, bir dolabın içini karıştırdı ve elinde bir paket kurabiyeyle doğruldu. Kurabiyeyi zafer kazanmış gibi bir tavırla masanın üstüne koyarak, "Al bakalım," dedi. "Tüm bu şamatanın nedenini öğrenme vakti geldi."

İlham kaynağına o kadar keyiflenmişti ki Cal'in reddetmesi kabalık olurdu. Kurabiyenin tadı tıpkı görünüşü gibiydi: Çeşitli kıvamlarda şeker ve köpük lastik. "Eh," dedi Cal. "Bizim oralarda bundan yok."

"Bir tane daha al, hadi."

"Sana kalsın. Benlik değil."

Mart alınmıştı. "Buraya gelip Mikado'ya hakaret edemezsin," dedi. "İrlanda'daki her çocuk bununla büyür."

"Saygısızlık etmek istemedim," dedi Cal sırıtarak. "Tatlı pek sevmem."

Mart, aniden aklına bir şey gelmiş gibi, "Niye biliyor musun?" dedi. "Şu Amerikan hormonları yüzünden hep. Tat alma duyunu mahvetmişler. Tıpkı hamile bir kadının sardalyeli meyveli pasta yemesi gibi. Bunları bir yıl sonra, biz seni normal ayarlarına döndürdükten sonra dene, bakalım o zaman ne düşüneceksin."

"Tamam," dedi Cal sırıtarak. "Söz."

"Hazır buradayken, söyle bakalım, Columbo," dedi Mart fincanına bir kurabiye batırarak. "Bana o küçük hergele Eugene Moynihan'ın koyunumu öldürdüğünden şüphelenmediğini söyle."

"Ha?" dedi Cal.

Mart, Cal'e neşeli bir bakış attı. "Bu sabah onunla konuştuğunu duydum. Onu sorguluyor muydun? O çocuk dakikalar içinde çözülmüştür. Şöyle bir sert bakışınla hemen anne diye ağlamaya başlamıştır, değil mi?"

"Hayır," dedi Cal. "Ama ağlayacağı bir şey de yapmadım."

Mart, "Eugene benim koyunuma dokunmamıştır," dedi. "Fergal O'Connor da."

Cal dürüstçe, "Öyle bir şey aklımdan geçmemişti," dedi.

"O zaman onlarla ne işin vardı?"

"Ben sadece," dedi Cal gittikçe artan bir rahatsızlıkla, "lanet çamaşırlarımı her hafta kasabaya götürmek yerine bir çamaşır makinesi koyup evde yıkayabileyim diye mutfağımın elektrik tesisatını yenilemek istiyorum. O yüzden dolanıp duruyordum. Biri bana bir isim verdi, ben de o adamı aradım ama yok, buralarda değilmiş, başka biri yaparmış. Gidip onu buldum ama o da kablodan hiç anlamıyormuş, başka biri yaparmış. Gidip onu buldum" –Mart kıkırdamaya başladı– "O da sanki tuvaletimin giderini çıplak elle açmasını söylemişim gibi davrandı. Sadece iyi niyetimden buralılara iş vermeye çalışıyorum ama vazgeçmek üzereyim. Makineyi çalıştıramayacak kadar ihtiyarlamadan önce gidip işin ehli birini bulacağım."

Mart hırıltılı kahkahalar atıyordu. "Yüce Tanrım," dedi gözlerini silerek, "biraz sakinleş, evlat, yoksa kalp krizi geçireceksin. Senin için gelip çamaşır makinesi kuracak birini bulurum. Üstelik ücreti de uygun olur."

Kendini sakinleştiren ama hâlâ biraz gergin olan Cal, "Eh," dedi. "Çok iyi olur. Teşekkürler."

"Ayrıca Eugene Moynihan'ın sana ne faydası olur? Elini kablo döşeyerek kirletip kendini alçaltmaz ki o," dedi Mart küçümseyici bir tavırla. "Bunu yapacağını sana kim söyledi?"

Cal sakalını düşünceli düşünceli kaşıyarak, "Şey, pek emin değilim," dedi. "Bardan biriydi. Bana yardımcı olabilecek birkaç kişinin adını verdi ama adını hatırlayamıyorum; onunla konuştuğumda birkaç bira içmiştim ve itiraf etmeliyim, henüz herkesi

tanıyamadım. Yaşı fazla gibi görünüyordu. Kısa saçlı. Belki senden birkaç santim uzun ama yanılıyor olabilirim. Kasketi vardı."

"Spanner McHugh? Dessie Mullen?"

Cal başını iki yana salladı. "Tek bildiğim, ne dediğini biliyor gibi konuştuğuydu."

"O zaman Dessie değildir," dedi Mart.

Cal sırıttı. "Eh, sonuçta haklı olmadığı ortaya çıktı. Yani Dessie de olabilir."

"Ona sorarım. Yabancıları böyle başı kesik tavuk gibi ortada koşturamaz. Adımızı lekeleyecek." Mart tütün kesesini buldu ve Cal'e uzattı.

"Teklif için teşekkürler ama gitsem iyi olacak," dedi Cal tabağını alıp sandalyeden kalkarak. "Yemek için çok teşekkürler.

Mart bir kaşını kaldırdı. "Bu ne acele? Randevun mu var?"

Cal tabağını lavaboya bırakarak, "Randevum Youtube'la," dedi. "Belli ki burada mutfağımın elektrik tesisatını yenileyecek kimse yok."

"O işi sakın YouTube'a bakarak yapma; evini yakıp kül edersin. Söyledim ya, çamaşır makinesini ben halledeceğim." Mart sigarasını Cal'e doğrulttu. "Ve beni dinle: Eğer randevun yoksa bu gece Seán Óg'a gel."

"Neden?" diye sordu Cal. "Doğum günün mü?"

Mart güldü. "Yüce Tanrım, hayır. Öyle şeyleri yıllar önce bıraktım. Sen gel de bakalım neler göreceksin." Dişlerinin arasından ince bir duman bulutu üfledi ve Cal'e abartılı şekilde göz kırptı.

Cal onu sandalyesine yaslanmış, Dusty Springfield'e eşlik eder hâlde bıraktı ve dışarı çıktı. O yanından geçerken Kojak kuyruğunu yere vurdu ve tek gözüyle onu izledi. Cal eve yürürken Mart'ın P.J., koyunlar ve ölümler hakkında ona söylememeye karar verdiği şeyin ne olduğunu düşünüyordu.

***

Sonuçta, Trey öğleden sonra geç vakte kadar gelmedi. Ayakkabılarındaki çamuru kapı ağzında temizlerken açıklama olarak, "Nevale işini halletmem gerekti," dedi.

"Bak bu iyi işte," dedi Cal. "Annene yardım etmelisin." Başta biraz kafa karışıklığı yaşasa da buralarda "nevale"nin bakkal alışverişi demek olduğunu zamanla çözmüştü. Yerleşmek için İrlanda'yı seçme nedenlerinden biri yeni bir dil öğrenmek zorunda kalmamaktı ama bazen feleğin ona oyun oynadığını hissediyordu.

Trey bugün epey gergindi; Cal bunu öne fırlamış çenesinden ve ayağını merdivene sürtme şeklinden anlayabiliyordu. Biri izliyor olabilirmiş gibi arkasına hızlı bir bakış attı, sonra içeri girip kapıyı kapattı.

"Ben de yüzümdeki şu çalılığı düzeltiyordum," dedi Cal, masanın üstündeki kılları, çöp olarak kullandığı mukavva kutuya süpürürken. Sakalı epey çığırından çıkmıştı ve etrafta meraklı meraklı dolaşıp sorular soracaksa, daha düzgün görünmenin zararı olmayacağını fark etmişti. "Nasıl olmuş?"

Trey omuzlarını silkti. Parkasının cebinden bir paket çıkarıp Cal'e uzattı. Cal bu yağlı kâğıdı tanımıştı: Noreen'in buzdolabından yarım düzine sosiš. Aniden Trey'in ona neden sürekli bir şeyler getirdiğini anladı. Bu onun ücretiydi.

"Çocuk," dedi. "Bana bir şeyler getirmek zorunda değilsin."

Trey onu duymazdan geldi. "Fergal ve Eugene," dedi. "Ne söylediler?"

"Beni takip mi ediyordun?" diye sordu Cal.

"Hayır."

"O zaman onlarla konuştuğumu nereden biliyorsun?"

"Nevaleyi alırken Eugene'in annesinin Noreen'e söylediğini duydum."

"Tanrım," dedi Cal buzdolabına gidip sosisleri koyarken. "İnsan burada hapşırsa bütün kasaba duyuyor." Bu işi daha ne kadar gizli tutabileceğini ve ortaya çıktığında köylülerin ne düşüneceğini merak etti. İki sorunun da yanıtını hatta bunları hangi faktörlerin etkileyebileceğini bile bilmediğini fark etti. "Eugene'in annesi ne dedi?"

Trey onu takip etti. "Sadece elektrik tesisatı için birini aradığını. Suratını buldog gibi buruşturmuştu. Ne dediler?"

"Nasıl yani? Görünüşümü mü beğenmemiş?"

"Eugene söylediğin o işi kendine layık görmez. Bir de paraya ihtiyacı olabileceğini düşünmüşsün falan..."

"Eh, ben yol yordam bilmeyen ahmak bir yabancıyım, o kadar," dedi Cal. "Noreen ne cevap verdi?"

"Dürüstçe çalışmaktan zarar gelmeyeceğini ve çalışmanın Eugene için iyi olabileceğini söyledi. Bayan Moynihan'dan hoşlanmaz. Ne dediler?"

Çocuk mutfağın ortasında, bacakları açık dikilmiş, Cal'in önünü kesmişti. Cal ondan yükselen gerilimi gerçek anlamda hissedebiliyordu.

"İkisi de abini gittiğinden beri görmemiş. Ama ikisi de onun hayatta olduğunu düşünüyor." Trey'in omurgasının rahatlayarak gevşediği Cal'in gözünden kaçmadı. Çocuk Brendan'ın ruh hâlini ne kadar iyi bildiğini iddia etse de Brendan'ın arkadaşlarının farklı şeyler söyleyeceği korkusuyla gelmişti buraya. "Sana şunu söylemeliyim, çocuk, onu birinin götürdüğünü düşünmüyorlar. Kendi isteğiyle gittiğini düşünüyorlar."

"Yalan söylüyor olabilirler."

"Ben yirmi beş yıl polislik yaptım. Bu işin en iyilerinin yalanlarını gördüm. Sence Fergal O'Connor gibi koca bir ahmak beni kandırabilir mi?"

Trey ona hak verdi. "Tamam, Fergal ahmağın teki. Ama sadece bir şey düşünüyor diye düşündüğü şey doğru olmak zorunda değil."

"Uzay gemisi yapması için onu tercih etmezdim ama abini tanıyor. Brendan'ın kendi isteğiyle gittiğini düşünüyorsa..."

Trey doğrudan Cal'in gözlerine bakarak, "Sence hayatta mı?" diye sordu.

Cal bir saniye bile duraksamaması gerektiğini biliyordu. Neyse ki bunu yıllar boyunca birkaç yüz defa yaptığı için ne diyeceğini de biliyordu. "Ben hiçbir şey düşünmüyorum, çocuk," dedi. "Ben şu anda sadece bilgi topluyorum. Düşünme işini sonra, bundan çok daha fazlasını elde ettiğimde yapacağım. Sana tüm söyleyebileceğim şu; elimde onun ölmüş olduğunu işaret eden

tek bir bilgi bile yok." Bunların hepsi doğruydu ve dağda gördüğü Sheila Reddy'nin yüzü bilgi sayılmazdı. Yine de söylediği kelimeler Cal'in ağzında kötü bir tat bırakmıştı. Kendini anlamadığı bir işe soktuğunu her zamankinden daha çok hissetti.

Trey karşısındakinin açıklarını bulmaya çalışarak bir süre daha ifadesiz bir suratla baktı, sonra açıklamayı kabul ederek başını salladı ve nefesini bıraktı. Yazı masasına giderek, yapacak ne kaldı diye görmek için kurcalamaya başladı.

Cal mutfak tezgâhına yaslanarak onu seyretti. "Buralarda ne tür uyuşturucular var?" diye sordu.

Trey ani, beklenmedik bir gülümsemeyle omzunun üstünden baktı. "Arıyor musun?"

"Komik çocuk," dedi Cal. "Almayayım, sağ ol. Ama diyelim ki arıyorum. Neler bulunur?"

"Bolca ot, benzo'lar," dedi Trey hızlıca. "Bazen Ex. Ketamin, bazen kokain. Arada asit. Mantar."

"Hah," dedi Cal. Böyle kabarık bir menü beklemiyordu ama belki de beklemesi gerekirdi. Tanrı bilir, kendi memleketinde de çocukların kendilerini nasıl oyalayacağını bilemediği küçücük kasabalar, adını duyduğunuz hatta bazen de duymadığınız her uyuşturucuyu bulabildiğiniz yerlerdi. "Taş?"

"Yok. Bildiğim kadarıyla hayır."

"Met?"

"Çok yok. Birkaç kez birilerinde olduğunu duymuştum."

"Eroin?"

"Hayır. Onu kullananlar buradan ayrılır. Galway'e ya da Athlone'a giderler. Buralarda ne zaman ne bulunacağı belli olmaz. Cankiler eroini hep bulabilmek ister."

"Buralardaki torbacılar," dedi Cal. "Malları nereden aldıklarını biliyor musun? Dağıtımdan sorumlu biri falan var mı?"

"Hayır. Çoğu kişi Dublin'den getirir."

"Brendan bu insanları tanıyor muydu? Dublin'dekileri?"

"Bren torbacı değildir," dedi Trey aniden ve üstüne basıra basıra.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," dedi Cal. "Ama onu kötü

insanların kaçırdığını düşünüyorsun. Buralarda ne tür kötü insanlara rastlanıldığını bilmeliyim."

Trey tırnağını çatlaklar boyunca ilerleterek yazı masasını inceledi. "O Dublinli adamlar kötü haber demektir," dedi en sonunda. "Bazen geldiklerini duyarsın: Koca Hummer'larla gelir, onları gece, ayın altında tarlalarda sürerler. Hatta bazen gündüzleri de. Polisin zamanında gelip onları yakalamayacağını bilirler."

"Onları duydum," dedi Cal. Arada sırada barın arka köşesinde otururken gördüğü, fazla genç, Seán Óg'a göre yanlış giyinen ve onu fazla uzun süzen adamları düşündü.

"Bir keresinde birkaç koyunu öldürmüşlerdi. Bir keresinde de Boyle tarafından bir adamı ödeme yapmadığı için benzetmişlerdi. Çok fena dövmüşlerdi. Adam gözünü kaybetti."

"O tipleri bilirim," dedi Cal. "Tehlikeli adamlardır ve biri onları kızdırırsa daha da beter olurlar."

Trey bunu duyunca başını kaldırdı. "Bren onları kızdırmış olamaz. Onları tanımıyor bile."

"Bundan emin misin, çocuk? Kesinlikle emin misin?"

"Onun gibi orada burada gündelik işler yapanlara doğrudan satış yapmazlar. Bren bir şey istediği zaman buradakilerden alırdı. O adamların yanına yaklaşmazdı."

"O zaman onu kim kaçırdı?" diye sordu Cal. "Buralarda bahsedilen tek kötü adamlar bunlar. Söyle, çocuk; onlar değilse kim yaptı?"

"Yanlış anlamış olabilirler. Onu başkasıyla karıştırmış olabilirler." Trey tırnağıyla bir parça boya kalıntısını kazıdı ve teorisi hakkında ne düşündüğünü anlamak için Cal'e baktı.

"Olabilir," dedi Cal. Böyle bir şeyin olası olduğunu düşünmüyordu ama eğer Trey'in buna ihtiyacı varsa, Cal en azından şimdilik ona uyabilirdi. "O tipler pek de dahi sayılmazlar, haklısın. Eğer Brendan bu adamlarla takılmıyorsa kim takılıyor? Arkadaşlarından birileri mi?"

Trey ilgisizce pufladı. "Hayır. Fergal ve Eugene'i gördün. Sence onlar takılıyor olabilir mi?"

"Hayır," dedi Cal. "Boş ver." Dublinli adamlar hakkında epey şey bilen biri aklına geliyordu. Donie McGrath çoğu zaman bardaki o grubun bir köşesinde oluyordu.

Trey yüzünde hafif bir sırıtışla yan yan baktı. "Hiç uyuşturucu kullandın mı? Polis olmadan önce falan?"

Cal bir an için ne cevap vereceğini bilemedi. Alyssa aynı soruyu sorduğunda, onun uyuşturucu kullandığını hayal etmek bile canını öyle çok yakmıştı ki tüm yapabildiği tanık olduğu şeyleri ona anlatmak ve ottan daha kuvvetli bir şeyin yanına bile yaklaşmaması için ona yalvarmak olmuştu. Bildiği kadarıyla kızı uyuşturucuya bulaşmamıştı ama büyük ihtimalle zaten bulaşmayacaktı da. Burada doğru yanıt vermek önemli olabilirdi.

Sonunda gerçeği söylemeye karar verdi. "Çılgın dönemlerimde birkaç şey denedim. Hiçbirini birazcık bile sevmedim, o yüzden denemeyi bıraktım."

"Ne denedin?"

"Önemli değil," dedi Cal. "Hiçbirini sevmedim." İşin aslı, denediği her şey onu ürküten bir yoğunlukla tiksindirmişti ve o günlerde ara sıra karşısına çıkan bir fırtı neşeli bir kolaylıkla kabul eden Donna'ya bile bunu itiraf edememişti. Her bir uyuşturucunun farklı şekillerde de olsa dünyanın somutluğunu yok edip bir bataklık hissi yaratmasından, onu boylu boyunca çatlamış ve kenarları hareketli bir şeye dönüştürmesinden nefret ediyordu. İnsanlara da aynı şeyi yapıyordu: Uyuşturucu kullanan insanlar, artık o tanıdığınız kişi olmuyorlardı. Sizin suratınıza bakıp sizinle alakası olmayan şeyler görüyorlardı. Alyssa'nın doğması ve o çılgın günlerin geride kalmasının mutluluk verici taraflarından biri, bir daha uyuşturucu kullanan insanlarla takılmak zorunda kalmamasıydı.

Gözleri yazı masasında, gelişigüzel sordu: "Peki ya sen? Sen hiç denedin mi?"

Trey sadece, "Hayır," dedi.

"Emin misin?"

"Asla yapmam. İnsanı aptallaştırıyor. Herkes seni haklayabilir."

"Doğru," dedi Cal. Bu kadar çok rahatlaması onu şaşırtmıştı. "Sanırım insanlara güvenmeyen biriysen, uyuşturucu pek de sana göre bir şey değil."

"Güvenmem."

"Evet, fark ettim. Ben de güvenmem."

Trey ona baktı. Bu hafta daha ince ve soluk görünüyordu, sanki bu iş ondan bir şeyler götürüyor gibiydi. "Şimdi ne yapacaksın?" dedi.

Cal bunu zihninde hâlâ evirip çevirmekteydi; tam olarak ne yapacağını değil de bunu nasıl yapacağını bulmaya çalışıyordu. Şu anda bildiği tek şey bu çocuğun bugün güzel bir şey olmasına ihtiyacı olduğuydu. "Sana şu tüfeği kullanmayı öğreteceğim," dedi.

Çocuğun ağzı açıldı ve sanki Cal ona doğum günü hediyesi olarak bisiklet hediye etmiş gibi yüzü aydınlandı. "Sakin ol, şampiyon," dedi Cal. "Onu eline alınca hemen keskin nişancı olmayacaksın. Bugün yapacağın şey ayağını vurmamak olacak ve birkaç tane de bira kutusu ıskalayacaksın. Eğer zamanımız kalırsa belki birkaç tane de tavşan ıskalayabilirsin."

Trey gözlerini devirmeye kalktı ama suratındaki sırıtmayı silemiyordu. Cal de elinde olmadan sırıttı.

"Ama," dedi aniden suratı asılan Trey. "Bu bitmedi." Yazı masasını işaret ediyordu.

Cal tezgâhın önünde doğrularak, "Başka zaman bitirirsin," dedi. "Hadi."

Silah kasası Cal'in çıplak yatak odasının zemininde çok ayrıksı görünüyordu. Odadaki diğer şeyler döşek, uyku tulumu, Cal'in temiz çamaşırlarını koyduğu bavul, kirli çamaşırlarını koyduğu çöp poşeti ve rutubet izleriyle dolu dört mavi duvardı; bunların arasında uzun, siyah metal kutunun şık, yabancı ve tehditkâr bir havası vardı. "Bu bir silah kasası," dedi Cal, kasanın yanına bir şaplak atarak. "Ben ateş etmek istemediğim sürece silahım bunun içinde duruyor çünkü bu bir oyuncak değil ve bu da bir oyun değil; bu şey öldürmek için yapılmış ve eğer bunu göz ardı ettiğini görürsem buna bir daha asla dokunamazsın. Anlaştık mı?"

Trey, konuşursa Cal'in fikrini değiştirmesinden korkar gibi, başını sallamakla yetindi.

"Bu," dedi Cal, silahı kaldırarak, "yirmi ikilik bir Henry, yivli tüfek. Gelmiş geçmiş en iyi silahlardan biridir."

Silaha saygıyla bakan Trey'in soluğu kesilmişti. "Vay be," dedi. "Babamın silahı böyle değildi."

"Olmaması normal," dedi Cal. Henry'nin yanında başka silahlar ona ya küçük ya da kötü geliyordu. "Bu silahı Vahşi Batı'da, sınırda kullanırlardı. Eğer eski kovboy filmleri izliyorsan, o adamlar işte bu silahı kullanır."

Trey silah yağının kokusunu içine çekti ve şık ceviz dipçikte parmağını gezdirdi. "Çok güzel," dedi.

"İlk olarak, daha hiçbir şey yapmadan önce," dedi Cal, "dolu olup olmadığını kontrol etmelisin. Şarjörü şöyle çıkıyor, mandalını şöyle indiriyorsun, fişek yatağında mermi olmadığından emin ol." Şarjörü yerine itti ve silahı Trey'e uzattı. "Şimdi sen yap bakalım."

Çocuğun silahı eline aldığı andaki yüz ifadesini görünce, Cal bunu yaptığına memnun oldu. Meslekte karşılaştığı çocuk suçluların çoğu hakkındaki fikri, bilseler de bilmeseler de asıl özlemini çektikleri şeyin bir tüfek, bir at ve tehlikeli arazide sürebilecekleri bir sığır sürüsü olduğuydu. Bunlar verilse, çoğu –hepsi değil, çoğu– iyi çocuklara dönüşürdü. Buna sahip olmadıkları için, en yakın şeyi seçiyorlar, bu da kötüyle felaket arası bir sonuca yol açıyordu.

Trey silahı, yazı masasına yaptığı gibi dikkatle ve özenle inceliyordu. "Güzel," dedi Cal. "Şunu görüyor musun? Bunun adı horoz. Şöyle sonuna kadar çekince, ateş etmeye hazır oluyor. Ama şöyle, birazcık geri çekince, tık sesini duydun mu? Bu, güvenli demek. Tetiği istediğin kadar çek, hiçbir şey olmaz. Güvenliğini açmak için tetiği biraz gevşetiyorsun, sonra horozu tık edene kadar öne it. İşte böyle."

Trey onun dediğini yaptı. Tüfeğin üzerindeki elleri minik ve nazik görünüyordu ama Cal onun silahla baş edebilecek kadar kuvvetli olduğunu biliyordu. "İşte oldu," dedi. "Şimdi güvenli.

Ama unutma: Güvenli olsun olmasın, dolu olsun olmasın, sakın öldürmeye hazır olmadığın bir canlıya doğrultma. Anladın mı?"

"Anladım," dedi Trey. Cal, onun, elindeki silaha gözlerini kırpmadan bakarak bunu söylemesinden hoşlanmıştı. Çocuk tüfeğin ağırlığını hissediyordu ve buna ihtiyacı vardı.

"Tamam," dedi. "Hadi bir deneyelim."

Boş bira kutularını koyduğu naylon poşeti aldı ve taşıması için Trey'e verdi. Tüfeği omzuna koydu ve birlikte dışarı çıktılar. Hava yumuşaktı, pusla ağırlaşmıştı ve ıslak toprak kokuyordu. Batıdan, yavaş yavaş akşam çökmeye başlamış, uzaktaki ince bulutların kenarları altın rengine dönmüştü.

"Kendimize iyi bir nokta bulmalıyız," dedi Cal. "İstemediğimiz bir şeyi vurma ihtimalimiz olmayan bir yer."

Trey çenesiyle, çimlerin üstünde bir şey yüzünden kavga eden kargaları işaret etti. "Onları mı vuracağız?"

"Hayır."

"Neden?"

"Onları seviyorum," dedi Cal. "Zekiler. Ayrıca lezzetli olup olmadıklarını bilmiyorum ve zevk için hayvan öldürmem. Bir şey vurursak derisini yüzeceğiz, içini temizleyeceğiz ve pişirip yiyeceğiz. İtirazın var mı?"

Trey başını iki yana salladı.

"Tamam," dedi Cal. "Şuraya kurulalım mı?"

Cal'in arka bahçesindeki alçak taş duvarın her tarafında çayır vardı; hiç kimse beklenmedik şekilde atış alanlarına giremezdi. Ayrıca Mart'ın görebildiği tarafta değil, meraksız P.J.'in bahçesinin tarafındaydı ve şu an P.J. de ortada görünmüyordu. Bira kutularını, kimbilir ne kadar zaman önce Mart'ın ve P.J.'in hangi atası tarafından dikildiği bilinmeyen alçak duvarın üstüne dizdiler ve geriye doğru gittiler. Ayakları nemli çimde hışırdıyordu.

Cal, Trey'e şarjör borusunu çıkarmayı, mermileri yuvasına koymayı ve yerine takmayı gösterdi. İyi bir gün seçmişlerdi: Bulutlar alçak güneş ışınlarının gözlerine gelmesini ve gölgeler oluşmasını engelliyordu, rüzgâr da insanın bir yanağını okşayan hafif bir esintiden ibaretti. Bira kutuları yeşil çayırın ortasında

minik dikilitaşlar gibi görünüyordu. Arkalarında kahverengi dağlar yükseliyordu.

"Tamam," dedi Cal. "Ayakta, diz çökerek veya karnının üstüne yatarak ateş edebilirsin ama biz diz çökerek başlayacağız. Bir dizin altında, öbür dizin önde. Bak böyle."

Trey onu dikkatle taklit etti.

"Dipçik omzunun çukuruna gelecek, şuraya. Sıkı yerleştir, böylece çok fazla tepmez." Tüfeğin dengesi mükemmeldi; Cal kasları yorulmadan bütün gün boyunca diz çöküp nişan alabileceğini hissetti. "Namlunun ucundaki çıkıntıyı görüyor musun? O arpacık. Buradaki yarım ay da gez. Hedefine nişan alırken ikisini aynı hizaya getirmelisin. Ben soldan üçüncü kutuya nişan aldım, o yüzden gez ve arpacığı ona hizaladım. Şimdi bir nefes alacağım, sonra sakince nefesi vereceğim ve nefesim bitince tetiğe basacağım. Çok sert basma, bu asılman gereken silahlardan değil. Sen rahatlıkla tetiğe basabilirsin. Sadece ağzından nefes ver, sonra tetiğe bas. Anladın mı?"

Trey başını salladı.

"Güzel," dedi Cal. "Şimdi bakalım hâlâ yeteneğim var mıymış."

Her nasılsa, bunca yıldan sonra bile Cal'in tüfek konusundaki yeteneği kaybolmamıştı. Metalin metale çarpma sesi, ateşlenen silahın sesiyle birlikte muzaffer şekilde çayırlara yayılırken, kutu duvardan düştü.

"Evet!" dedi Trey hayranlıkla.

Cal, "Şu işe bak," dedi. Barut kokusunu içine çekti ve gülümsediğini fark etti. "Sıra sende."

Çocuk tüfeği iyi tutuyordu, omzuna sanki oraya aitmiş gibi yerleştirdi. "Dirsekler içeri. Yanağının güzelce dipçiğe dayandığını hisset," dedi Cal. "Acele etme."

Trey gözlerini kıstı, kutusunu dikkatle seçti ve gezle arpacığı hizaladı. "Çok ses çıkacak," dedi Cal, "ve omzunu biraz tepecek. İrkilme."

Trey gözlerini deviremeyecek kadar konsantre olmuştu. Cal onun uzun ve yavaş nefes alıp verişini duydu. Silahın tepme-

sinden korkarak titremedi ve tepince de irkilmedi. Iskaladı ama büyük farkla değil.

"Fena değil," dedi Cal. "Sadece biraz pratik yapman gerek. Kovanını yerden al; insan bir yeri bulduğu gibi bırakmalı."

Şarjör boşalana kadar sırayla ateş ettiler. Cal beş bira kutusu vurdu. Çocuk da bir tane vurdu ve buna o kadar sevindi ki Cal sırıttı ve çayırın diğer tarafına gidip onun için delik kutuyu getirdi. "Al," dedi ona uzatarak. "Bunu saklayabilirsin. İlk avın."

Trey de sırıttı ama sonra başını iki yana salladı. "Annem nereden geldiğini sorar."

"Eşyalarını mı karıştırıyor?"

"Eskiden yapmazdı. Sadece Brendan gittiğinden beri."

"Endişeleniyor, çocuk," dedi Cal. "Sadece senin de gitmeyi düşünmediğinden emin olmak istiyor."

Trey omuz silkti ve kutuyu poşete koydu. Yüzündeki ışık sönmüştü. Cal, "Tamam," dedi. "Artık bu işi çözdüğüne göre kendimize akşam yemeği bulalım."

Bu, çocuğu yeniden havaya soktu, başını kaldırdı. "Nerede?"

"Şuradaki korulukta," dedi Cal başıyla işaret ederek. "Kıyısında birkaç tavşan yuvası var. Akşamları bu saatlerde yemek bulmaya çıktıklarını görüyorum. Hadi."

Bira kutularını topladılar ve tavşanları korkutmamak için küçük koruluğun uzağında, fakat çocuğun şansı olabilecek kadar yakınında durdular. Sonra beklemeye başladılar. Batıdaki altın renk pembeye dönmüştü ve ışık, tarlaları gri-yeşil bir renge döndürerek kararıyordu. Cal'in bahçesindeki kargalar uyku öncesi toplantılarını yapıyorlardı; uzaklık yüzünden gürültüleri sakin bir mırıltıya dönüşmüş, daha ufak kuşların oradan buradan duyulan yüksek sesli sohbetlerinin arasından duyuluyordu.

Trey, tüfeği kaldırmaya hazır şekilde dikkatle dizine yerleştirdi. "Sana ateş etmeyi büyükbabanın öğrettiğini söylemiştin," dedi.

"Bu doğru."

"Baban neden öğretmedi?"

"Dediğim gibi, o pek ortalıkta yoktu."

"İstikrarlı olmadığını söylemiştin."

"Doğru."

Trey bir süre düşündü. "Peki neden annen öğretmedi? O da mı istikrarlı değildi?"

"Hayır, o mümkün olabildiğince istikrarlıydı. Geçinebilmemiz için iki işte birden çalışıyordu. Öyle olunca da benimle ilgilenecek kadar uzun süre evde olamıyordu. O yüzden beni çoğu zaman büyükannemle büyükbabamın yanına gönderiyordu; ben kendi kendime bakabilecek kadar büyüyene dek böyle oldu. İşte bu yüzden bana ateş etmeyi büyükbabam öğretti."

Trey koruluğun kenarını izleyerek bunu düşündü. "Ne iş yapıyordu?"

"Bir huzurevinde bakıcı yardımcılığı. Geri kalan zamanda da bir lokantada garsonluk."

"Benim annem anacaddedeki benzin istasyonunda çalışıyordu," dedi Trey. "Ama Emer gittikten sonra biz okuldayken ufaklıklarla ilgilenecek kimse kalmadı. Ninelerimin ve dedelerimin hepsi öldü."

"Eh," dedi Cal, "bak işte. İnsanlar imkânlar dahilinde ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar."

"Peki ya kardeşlerin? Onlar da seninle gider miydi?"

"Eh, onların anneleri farklı," diye açıkladı Cal. "Ne yaptıklarından çok emin değilim."

Trey yüzü ışıldayarak, "Baban da tam pezevenkmiş," dedi.

Cal'in bunu sindirmesi bir saniye sürdü, sonra öyle bir gülmeye başladı ki neredeyse tıkanıyordu. "Evet," dedi gülmeye devam ederek. "Bu çok yerinde oldu."

Trey aniden, başıyla koruluğu işaret ederek, "Şşşt," dedi. "Tavşan."

Gerçekten de koruluğun kenarındaki uzun otlarda bir hareketlilik vardı. Yarım düzine tavşan akşam yemeklerini yemek için dışarı çıkmışlardı. Rahatlardı, bacaklarını esnetmek için zıplıyor, geziniyorlardı ve arada bir durup leziz otları kemiriyorlardı.

Cal, bedeni istekli ve tetikte, tüfeği omzuna koyan Trey'e baktı. Kısa kesilmiş saçları, Lena'nın yavru köpeğinin tüylerine

benziyordu. Cal bir an için elini çocuğun başının tepesine koymak istedi.

"Tamam," dedi. "Bakalım bize yemek avlayabilecek misin?"

Mermiler tavşanların kafasının üstünden geçti, hayvanlar zıplaya zıplaya yuvalarına koşup gözden kayboldular. Trey başını kaldırıp üzüntüyle Cal'e baktı.

"Sorun değil," dedi Cal. "Geri gelirler. Ama çok yakından kaçırdın, o yüzden çıkmaları biraz vakit alacaktır, üstelik ikimizin de eve dönme vakti geldi." Hava gittikçe kararıyordu, yakında Mart ya da P.J. nöbet tutmak için koruluğa gelirdi.

"Aah! Beş dakika daha. Az kalsın vuruyordum."

Çocuk üzgün görünüyordu. "Gelecek sefer vursun," dedi Cal. "Acelesi yok, bir yere gitmiyorlar. Şimdi tüfeği nasıl boşaltacağını göstereyim."

Tüfeği boşalttılar ve otların arasından eve doğru yürümeye başladılar. Trey, Cal'in daha önce onda görmediği bir şey yapıyor, ıslık çalıyordu; Seán Óg'daki İrlanda flütünden çıkmışa benzeyen bir melodi tutturmuştu; sanki bir bahar sabahı güzel bir kızı görmek için dışarı çıkmakla ilgili bir şeyi andırıyordu. Kargalar yerlerine yerleşmişti ve gecenin ilk hayvanları yavaş yavaş ortaya çıkıyordu: Ağaçların üstünden bir yarasa uçtu ve onlar yaklaşırken uzun otların arasından ufak bir hayvan kaçtı.

Trey, Cal'e yan yan bakarak, "Güzeldi," dedi. "Teşekkürler."

"Benim için zevkti," dedi Cal. "Gözün iyi. Kolay öğreneceksin."

Trey söyleyecek başka bir şey kalmamış gibi başını salladı, çitlere doğru ilerledi. Cal onun arkasından bakmaya çalıştı ama çocuk yola ulaştığı anda alacakaranlığın içinde kayboldu.

Cal kendini bu gece Seán Óg'da ne olduğunu merak ederken buldu. Akşam yemeği için kendine peynirli tost yaptı, sonra neyle karşılaşacağını bilmediği için, ne olur ne olmaz diye banyo yaptı. Günlerden cumartesiydi, o yüzden Alyssa'yı aradı ama Alyssa açmadı.

ON BİR

Cal bara gitmek için yola çıktığında hava çoktan kararmıştı ve testere gibi keskin bir soğuk vardı. Kepçe Gannon'ın bacasından duman yükseliyordu ve Cal evin yanından geçerken dumanın yoğun ve topraksı kokusunu duydu; buralı insanların dağlardaki bataklıklardan bulup kesip kuruttuğu, sonra da yaktığı turbaydı bu. Otlaklar ve çalılar keskin, dinmeyen bir devinimle doluydu; bütün hayvanlar kışın yaklaştığının farkındaydı.

Seán Óg'un kapısının ardında aydınlık ve ılık bir sigara kokusu vardı, yüksek sesler ve müzik birbirine giriyor, dumanla sarmalanıyordu. Arkadaşlarıyla birlikte duvar nişindeki masasında oturan Mart, Cal'in içeri girdiğini görünce hoşnutlukla gürledi. "İşte adamım! Gel bakalım, delikanlı, kendine bir sandalye kap. Sana sürprizim var."

Mart'ın köşesi kalabalıktı: Senan ve Bobby oradaydı, bir de Cal'in isminden emin olmadığı birkaç adam daha. Hepsinin, Cal'in bu saatte beklediğinden çok daha fazla sarhoş olduklarını gösteren kızarmış gözlerinde parlak bir ışıltı vardı. Başıyla selam vererek, "İyi akşamlar," dedi.

Mart ona yer açmak için yana kaydı. Bara doğru, "Barty!" diye seslendi. "Ellilik bir Smithwick's. Bu serserilerin hepsini tanıyorsun değil mi?"

"Çoğuyla tanışmıştık," dedi Cal ceketini çıkarıp sıraya otururken. Mart onu, oyun için dördüncüye ihtiyaç duydukları zaman dışında hiç masasına davet etmemişti. Bu gece müzik köşesinde İrlanda flütünün yanında keman ve gitar da vardı ve için-

de, "Hayır! Yok! Asla!" denip masaya vurulan bir kısım olan bir şarkı söylüyorlardı. Deirdre de yarım vuruş geriden şarkıya eşlik ediyordu, neredeyse gülümsüyor gibiydi ve Cal'in hiç görmediği kadar neşeli görünüyordu. "Neler oluyor?"

Mart abartılı bir hareketle bir köşeye sığışmış cılız, ince suratlı bir adamı işaret ederek, "Tanışmanı istediğim bir beyefendi var," dedi. "Bu Bay Malachy Dwyer. Malachy, bu benim komşum Bay Calvin Hooper."

Cal, Mart'ın üstünden onunla tokalaşarak, "Memnun oldum," dedi; bu gece neler olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Malachy dağınık kahverengi saçlı ve Cal'in zihninde canlandırdığı vahşi hayduda hiç benzemeyen, hassas görünüşlü, yakışıklı bir adamdı. "Hakkında çok şey duydum."

"Mal, bu Cal," dedi Bobby, gülüşmeler eşliğinde. "Cal, bu Mal."

Senan yüzünü buruşturarak, "Şu hâline bak," dedi.

Keyfi kaçan Bobby, "Ben iyiyim," dedi.

Mart, Cal'e, "Bay Dwyer," dedi, "üç şehrin en iyi üreticisi. Bir damıtma üstadı." Malachy alçakgönüllülükle gülümsedi. "Arada sırada, Malachy elinde çok güzel bir şey olduğunda, birazını buraya getirip bizimle paylaşma inceliğini gösterir. Buna bir çeşit kamu hizmeti diyebilirsin. Senin de bu güzelliklerden tatmayı hak ettiğini düşündüm."

"Onur duydum," dedi Cal. "Ama biraz çekindiğimi de itiraf etmeliyim."

"Ah, hayır," dedi Malachy yatıştırıcı bir sesle. "Bu güzel bir parti." Masanın altından bir tek kadehi ve yarısına kadar berrak bir sıvıyla dolu, iki litrelik bir Lucozade şişesi çıkardı. Tek damlasını bile dökmemeye özen göstererek Cal'e bir tek doldurdu ve uzattı. "Al bakalım," dedi.

Diğerleri yüzlerinde Cal'in pek de güven verici bulmadığı bir sırıtışla izlediler. İçki şüphe uyandırıcı derecede zararsız görünüyor ve kokuyordu. "Tanrı aşkına, yudum yudum içme şu meredi," diye emretti Mart. "Yuvarla gitsin."

Cal içkiyi tek dikişte içti. Gazyağına benzeyeceğini düşün-

müştü ama neredeyse tadı yoktu, fakat bir yandan da kaşlarını çatmasına yetecek kadar çok yakıyordu. "İyiymiş," dedi.

"Söylemedim mi?" dedi Mart. "Yağ gibi kayıyor. Bu adam bir sanatçı."

Tam o sırada kaçak viski Cal'i çarptı; altındaki sırayı aniden hissetmez oldu ve oda yavaşça dönmeye başladı. "Ooo!" dedi kafasını iki yana sallayarak.

Masadaki herkes kahkahalara boğulmuştu ve Cal bunu uzaktan gelen boğuk bir ses olarak duyuyordu. "Elindeki şeyin ateş gücü var," dedi.

"Bu sadece tadını al diyeydi," diye açıkladı Malachy. "Başlayana kadar bekle."

Sean başparmağıyla Bobby'yi işaret ederek Cal'e, "Şu eleman, bundan birkaç tek attıktan sonra–"

"Aman be," diye itiraz etti Bobby. İnsanlar sırıtıyordu.

"–şu sandalyeden kalktı ve bize bağıra çağıra bir rahip getirmemizi söylemeye başladı. Günah çıkaracakmış. Sabahın ikisinde."

"Ne yapmıştın ki?" diye sordu Cal, Bobby'ye.

Aralarında ne kadar mesafe olduğunu çıkaramadığı için Bobby'nin onu duyup duymadığından emin değildi ama belli ki duymuştu. Bobby iç geçirip çenesini yumruğunun üstüne koyarak, "Porno," dedi. İçki onu hülyalı bir melankoliye sokmuş gibiydi. "İnternette. Öyle acayip bir şey değildi, sadece o işi yapan insanlardı işte. Hatta video doğru düzgün inmemişti bile. Ama Malachy'nin getirdiği o partide ne varsa bende çarpıntı yaptı ve kalp krizi geçireceğimi düşündüm. Ne olur ne olmaz, ölürsem falan diye günah çıkarmak istedim."

Herkes gülüyordu. "Sende çarpıntı yapan benim içkim değildi," dedi Malachy ona. "Açığa çıkan vicdan azabındı." Bobby bunun haklı bir yanıt olduğunu kabul ederek başını eğdi.

"Rahibe götürdünüz mü peki?" diye sordu Cal.

"Götürmedik," dedi Senan. "Uyuması için arka odaya götürdük. O uyanana kadar tepesinde dua edeceğimizi söyledik."

Bobby dertli dertli, "Ama yapmadılar," dedi. "Beni orada unutup gittiler. Ertesi sabah uyandığımda öldüğümü zannettim."

Bir kahkaha tufanı daha koptu ve Cal de elinde olmadan, sarsıla sarsıla onlara katıldı. "Hâlâ tam ayılmamıştı," dedi Senan. "Beni arayıp ölüp ölmediğini ve ölmüşse ne yapacağını sordu."

"En azından," dedi Bobby gururla, duyulmak için sesini yükselterek, "ben on sekizimden beri atlamadığım bir duvarın üstünden atlamaya kalkıp burnumu kırmadım–"

"Az kalsın oluyordu," dedi Mart, kadehini kaldırıp diğerlerine göz kırparak.

"–ya da iddiaya girip ihtiyar Bayan Scanlan'ın penceresinin önünden anadan doğma geçip tepeme bir kova buzlu suyu yemedim."

Grubun uzak köşesindeki bir adamı herkes alkışladı, birkaç kişi sırtını sıvazladı ve adam sırıtarak başını iki yana salladı. Cal, düzgün çiftçilerin içinden çıkan bu vahşi oğlanları görmekten hoşlanmıştı. Zamanında hangisinin Brendan olduğunu, üçkâğıt ve kaçış yolları peşindeki huzursuz delikanlı olduğunu ve sonradan neye dönüştüğünü merak etti.

Mart gözünde haylaz bir pırıltıyla şişeye uzanarak, "Bir tane daha iç," dedi. "Bize yetişmen lazım."

Cal zilzurna sarhoş değildi, sadece çakırkeyifti ve öyle kalması gerektiğini hissediyordu. İçki onu hiçbir zaman uyuşturucular gibi rahatsız etmemişti –gerçekliği ve insanları uyuşturucunun yaptığı gibi değiştirmiyordu– ama bu odada fazlasıyla delifişek bir hava vardı, doğru koşullar oluşursa işler inanılmaz bir hızla çığırından çıkabilirdi ve olayların gidişine bakılırsa doğru koşullar çok kısa süre içinde oluşabilecek gibiydi. "Bu duyduklarımdan sonra ağırdan alsam daha iyi olacak," dedi. "Bayan Scanlan'ın penceresinin önünden anadan üryan geçmek istemiyorum."

Mart onu, "Bunun yanlış bir tarafı yok," diye rahatlattı. "Bir piskoposun bile başına gelebilir."

"Siz bu şeye alışkınsınız," dedi Cal. "Eğer size yetişmeye çalışırsam kör olurum."

"Benim içkimle olmazsın," dedi Malachy; meslek gururu incinmişti.

Mart, Cal'e, "Titizlenmeyi bırak," diye emretti. "Sen bura-

nın değişik yerlileriyle bir barda Guiness içmeye gelip sonra da oteline dönecek bir turist değilsin. Sen artık buralısın, bizim yaptığımızı yapacaksın. Daha önce hiç içip de dağıtmadığını söyleme bana."

"Genellikle davetli olmadığım partilere giderdim," dedi Cal. "Yabancılarla arkadaş olur ve şarkı söylerdim. Birkaç tane de sokak tabelası çalmışlığım vardır. Sizin gibi havalı şeyler yapmadım."

"Eh," dedi Mart kadehi Cal'in eline tutuşturarak, "bizim köyde sokak tabelası ve yabancı yok ve civardaki tek partidesin zaten, o zaman sana şarkı söyletelim."

Barty tezgâhın arkasından, "Onu eve taşıyacaksın mısın?" diye sordu. "O cüsseyi gördün mü?"

"Ben de tam onu diyorum" dedi Mart. "Onun boyunda bir adam için birden fazla kişi gerekecek. İkiden de fazla ama ikiyle başlarız, sonra nereye kadar gittiğine bakarız."

Cal'in fikrini değiştiren şey, şimdi giderse bir korkak ve turist olarak adının çıkacak olması değildi, en azından ilk neden bu değildi. Fikrini değiştiren şey masadaki sohbetin çaba gerektiremeyen ritmiydi. Cal uzun zamandır tanıdığı adamların eksikliğini hissediyordu. Dört yakın arkadaşı, Chicago'yu terk etme nedenlerinden biriydi; onun hakkında o kadar derin ve detaylı bilgi sahibiydiler ki Cal kendini güvende hissetmemeye başlamış ve çareyi mesafeyi mümkün olduğu kadar açmakta bulmuştu. O noktada içinde olan şeylerin hangisini o daha fark etmeden tahmin edebileceklerinden emin olamayacak hâle gelmişti. Yine de zihninin derinliklerinde bir yerde, barda onlarla birlikte geçireceği bir akşamın özlemi büyüdükçe büyümüştü, bu öyle usul usul olmuştu ki Cal bunu ancak şimdi fark ediyordu. Bu adamları tanımıyor olabilirdi ama onlar birbirlerini tanıyorlardı ve bunun yakınında olmak insanı rahatlatıyordu.

Bir hendekte, pantolonsuz, bacağına bir keçi bağlanmış hâlde uyanma olasılığını göze alacaktı. "Hadi şerefe!" dedi ve ilkine göre epeyce fazla olan ikinci teki kafaya dikti. Yarı dalga geçer bir tezahürat yükseldi.

Bu her şeyi düzeltti. Oda tekrar dönmeye başladı ve üzerinde oturduğu sıra yok oldu ama Cal bunun doğal ve doğru olduğunu hissetti. Bunu yaptığına memnundu. Korkup kaçmaya ne kadar yaklaştığını düşününce kendini tutamayıp güldü.

Diğer köşede şarkının ritmi yükseldi, sonra tezahüratlar arasında bitti ve alkışlar arasında duyulmaz oldu. "Ne harika zamanlama, değil mi?" dedi Mart. "Senin şarkın hangisi, delikanlı?"

Böyle partilerde Cal'in şarkısı hep "Pancho and Lefty" olmuştu. Ağzını açtı ve söylemeye başladı. Cal opera sanatçısı değildi ama müzik kulağı iyiydi ve odayı dolduran, açık alanlara uygun derin, gür bir sesi vardı. Alkışlar yavaşlayarak sustu ve insanlar onu dinlemek için arkalarına yaslandılar. Gitarlı adam, şarkının ritmini yakalayınca alttan alttan hafif bir melodiyle eşlik etmeye başladı.

Cal şarkıyı bitirdikten sonra bir anlık sessizlik oldu, sonra bir alkış tufanı koptu. Uzanan eller sırtını sıvazladı ve biri Barty'ye seslenerek ona bir bira daha getirmesini söyledi. Cal hâlinden memnun ve biraz da kendi hâline şaşırmış hâlde sırıttı. "Bravo," dedi Mart kulağına. "Ciğerlerin kuvvetliymiş."

Cal birasına uzanarak, "Teşekkürler," dedi. Sadece şarkı söylediği için değil, masadaki samimi beğeni ve kendi hissettiği memnuniyet yüzünden biraz utanmıştı. "Hoşuma gitti."

"Hepimizin gitti. Şarkı söyleme işine renk katacak birinin olması harika. Hayatımız boyunca birbirimizi dinledik; taze kana ihtiyacımız vardı."

Bayan Scanlan'ın penceresinin önünden çıplak geçen adam, berrak, tenor sesiyle bir şarkıya başladı: "Dün gece, geçip giden mutlu günleri düşledim..." Müzisyenler onunla beraber çalmaya başladı ve birkaç kişi mırıldanarak ona eşlik etti. Mart, gözleri yarı kapalı, başını geri atarak şarkıyı dinledi.

"Genç bir delikanlıyken," dedi bir süre sonra, "şarkı söylemediğimiz bir gece geçmezdi. Gençler artık televizyona çıkmaya uğraştıkları zaman dışında hiç şarkı söylüyorlar mı?"

"Bilmiyorum," dedi Cal. Alyssa ve arkadaşlarının partilerde

şarkı söyleyip söylemediklerini merak etti. Böyle şeyleri başlatmak için çoğunlukla gitarı olan biri gerekirdi. Ben iş olsun diye bir müzik aleti çalmayı öğrenmek isteyecek birine benziyordu. "Benim gençliğimin üzerinden epey zaman geçti."

"Söyle bakalım, delikanlı," dedi Mart. "O mutfağın elektrik tesisatını yaptırmak istediğinden emin misin?"

"Hı?" dedi Cal gözlerini kırpıştırarak.

"Bu adamlardan birinin yoğun programından vakit ayırmasını sağlayıp sonra da sen fikrini değiştirirsen itibarım sarsılır," dedi Mart. "İşin yapılmasını istiyor musun?"

"Elbette," dedi Cal. "Tabii istiyorum."

"O zaman olmuş bil," dedi Mart onun omzuna hafifçe vurup sırıtarak. "Locky! Bay Hooper'ın mutfağının elektrik tesisatının yenilenmesi gerekiyor, bir de ucuzundan, iyi bir çamaşır makinesi lazım. Çaresine sen bakar mısın?"

Küçük gözlü, alkolik burunlu tıknaz bir adam, "Tabii bakarım," dedi. Locky, Cal'e hiç de güven vermemişti ama ayık olsa bile, ki değildi, kendini şüphelerini dile getirecek konumda hissetmiyordu. "Bana birkaç gün ver, sana uğrarım."

Mart, bütün barı dolaşıp gelmiş Lucozade şişesine uzanarak mutlu mutlu, "İyi adam," dedi. "Şimdi bayım; artık köyde kibirli gençlerin peşinde deli danalar gibi koşturup kendini yormana, üzmene gerek yok. Locky işini bir iki hafta içinde halleder."

"Teşekkürler," dedi Cal. "Çok sevindim."

Mart, Cal'in kadehini doldurdu ve kendi kadehini kaldırdı. "Sorun değil. Buralarda birbirimizi kollamamız gerek. Biz yapmazsak kim yapacak, haksız mıyım?"

Kadeh tokuşturdular ve içkilerini içtiler. Oda yine dönmeye başladı ama bu sefer Cal bunu bekliyordu ve eğlendiğini fark etti. Çıplak pencere gezgini şarkısını bitirmiş, alkışlar karşısında ciddiyetle başını sallıyordu ve karşı köşeden, "Ne söylersen söyle, hiçbir şey deme," diye başlayan hareketli bir şarkı yükseldi.

Mart kadehiyle Cal'i işaret ederek, daha yüksek sesle, "Artık seni rahatlattığıma göre," dedi. "Tatlı Lena'yla işler nasıl gidiyor bakalım?"

Diğer adamlardan ıslıklar ve kahkahalar yükseldi. "Hoş bir hanım," dedi Cal.

"Öyledir. Ve babasıyla, Tanrı ruhuna huzur versin, çok iyi arkadaş olduğumuz için sanırım şunu sormalıyım: Bu konuda niyetin nedir?"

"Şey," dedi Cal oldukça yavaş ve dikkatlice. "Niyetim eniklerinden birini almak olabilir. Ama henüz tam karar vermedim."

Mart başını şiddetle iki yana salladı ve parmağını Cal'e doğru salladı. "Ah, yo yo yo. Böyle olmaz. Lena Dunne gibi iyi bir kadına umut verip sonra onu hayal kırıklığına uğratamazsın."

"Onu sadece iki kez gördüm," dedi Cal.

Biri, "Köyün çöpçatanı da bu masadaymış," dedi.

"Çöpçatan olsaydım bile," dedi ona Mart, "senin gibiler için yapabileceğim hiçbir şey olamazdı. Ben sadece insanların mutlu olduğunu görmeyi seviyorum. Bu adama bir kadın gerek."

"Onu Lena'ya ayarlamanın bir anlamı yok," dedi masanın köşesinden kalın bir ses, "hele de kış bitmeden Yankistan'a geri dönecekse."

Bir sessizlik oldu. Barın öte ucunda İrlanda flütü kulakları tırmalayan bir ezgiye başladı.

Mart onu herkesin duyduğundan emin olmak için sesini yükselterek masadakilere baktı. "Hiçbir yere gitmiyor. Bu adam iyi bir komşu ve onu burada tutmaya kararlıyım." Cal'e bakıp sırıtarak ekledi: "Burada başka hiç kimse bana o kurabiyeleri getirme zahmetine girmez."

"Eğer Lena istemezse," dedi başka biri, "ona Belinda'yı ayarlarız."

Bir kahkaha koptu. Cal nedenini anlayamamıştı. Bir şeyle dalga geçiyorlardı ama buranın şakaları tıpkı yağmuru gibiydi: Ya vardı ya yeni başlıyor olurdu ve korumacıdan acımasıza en az bir düzine çeşidi vardı; her birinin arasında öyle ince farklar vardı ki bunları çözmek için yıllar gerekiyordu.

"Belinda kim?" diye sordu.

Senan sırıtarak, "Dışarıdan gelen biri, tıpkı senin gibi," dedi. "Kızılları sever misin?"

"Bence o gerçek saç rengi değil," dedi başka biri.

"Sen ne bilirsin ki? Bir kadına en son yaklaştığında Elvis hâlâ kraldı."

"Ablan öyle demiyor ama."

"Hadi oradan. Ablam senin gibileri top yapıp yerleri cilalamak için kullanır."

"Belinda İngiliz," dedi Mart, Cal'e acıyarak. "Knockfarraney tarafında ufacık bir kulübesi var, neredeyse yirmi yıldır orada yaşıyor. Zırdelinin tekidir. Kocaman mor şallara sarınır ve üzerinde Kelt sembolleri olan takılar takar. Küçük İnsanlar'ı görme şansının yüksek olduğunu düşündüğü için buraya taşınmış."

"Görmüş mü peki?" diye sordu Cal. Oda hâlâ gözlerini her kırptığında dönüyordu ama artık o kadar fena değildi.

"Dolunay varken gördüğünü söylüyor," dedi Mart sırıtarak. "Çayırlarda ve ormanda. Onların resimlerini yapıp Galway'deki turist dükkânlarına satıyor."

"O resimleri gördüm," dedi biri. "O Küçük İnsanlar'ın güzel memeleri var. Ben de geceleri çayırlarda daha çok vakit geçirmeye başlayabilirim."

"Hiç durma. Belki şansın yaver gider de Belinda'yla tanışırsın."

"Ayazda bir peri çemberinin etrafında dans edersiniz."

"Ona perilerin kralı olduğunu söyle."

"Belinda iyi biridir," dedi Mart. "Bir Sassenach* olabilir ve kafayı yemiş de olabilir ama ondan kimseye zarar gelmez. Senin Lord Muck gibi değil yani."

Herkes güldü. Bu sefer alay ettikleri gun gibi ortadaydı; gürültülü ve vahşi bir saldırıydı bu.

"Lord Muck kim?" diye sordu Cal.

Senan sırıtmaya devam ederek birasına uzandı. "Onun için endişelenmene gerek yok," dedi. "O gitti."

"O da dışarıdan gelmişti," dedi Mart. "İngiliz bir adam. Biraz huzur bulmak, büyük romanını yazmak için buradaydı. Karısı şiirlerini takdir etmediği için acısını bir sürü genç kızdan çıkaran bir dâhi hakkındaydı."

---

* İskoçyada İngilizler için kullanılan küçümseyici ifade. –*ykn*

"Ben o kitabı okurdum," dedi biri.

Başka biri, "Sen hayatın boyunca tek bir kitap okumadın," diye karşılık verdi.

"Sen nereden biliyorsun?"

"Ne okudun? Biraz Shakespeare, öyle mi?"

"Onu okurdum."

"Resimli kitap olsaydı okurdun."

Mart onları duymazdan geldi. "Lord Muck buraya sekiz yıl kadar önce taşınmıştı."

"Biz yabanilere medeniyet getirmeye hazırdı."

"Ah hayır," dedi Mart adil davranarak. "Başlarda iyiydi. Çok saygılıydı: Sürekli *Affedersiniz, Bay Lavin, Size rahatsızlık vermiyorum ya, Bay Lavin*, deyip dururdu." Senan küçümsercesine güldü. "Dalga geçme. Biraz kibarlığın sana da zararı dokunmaz."

"Sana Bay Lavin dememi mi istiyorsun?"

"Neden olmasın? Buraya biraz incelik katar. Yanımdan traktörle geçerken, beni yerlere kadar eğilerek selamlayabilirsin."

"Onu anca götümle yaparım."

Mart hikâyesine geri dönerek Cal'e, "İşleri çığırından çıkaran," dedi, "Lord Muck'ın porsuk avını öğrenmesi oldu. Onun ne olduğunu biliyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedi Cal. Kaçak içkinin ilk darbesi hafiflemişti ama yine de kısa cümleler kurmanın daha akıllıca olacağını hissediyordu.

"Yasaya aykırıdır," dedi Mart, "ama sığır yetiştiricileri porsuklardan hoşlanmaz. Sığırlara tüberküloz bulaştırıyorlar, anladın mı? Devlet de onları telef ediyor ama bazıları kendi başlarının çaresine bakmaktan hoşlanıyor. Porsuğu bulmak için inine birkaç tane sürek köpeği gönderiyor, sonra da ini kazıyorlar. Ya hayvana ateş ediyor ya da işi köpeklerin halletmesine izin veriyorlar, bu nasıl insanlar olduklarına bağlı."

"Bir gece birkaç kişi burada plan yapıyordu," dedi Senan. "Lord Muck da onları duymasın mı?"

"Bunu kesinlikle onaylamadığını söyledi," dedi başka biri. "Öfkeden deliye dönmüştü."

"Çaresiz hayvanları katletmek."

"Onursuzca."

"Barbarca."

Adamlar bir kez daha güldüler. Bu sefer, altında daha karanlık şeyler yatan bir homurtu da duyuldu.

"İngilizler hepten kafayı yemiş," dedi Mart, Cal'e. "Hayvanları insanlardan daha çok seviyorlar. O adamın ülkesinde aç çocuklar var, ordusu Ortadoğu'da sivilleri bombalıyor; bunlar adamın umurunda değildi ama porsuğu düşününce bile ağlamaklı oldu. Üstelik daha ikinci birasındaydı."

"Kodumun ahmağı," dedi Senan.

"Porsuk avlamaktan ben de hoşlanmıyorum," dedi Mart. "Gençken bir kere yaptım, daha da yapmadım. Ama benim sığırım yok. Eğer biri porsukların hayvanlarını mahvedeceğinden korkuyorsa, ona kıçının üstüne oturup dua etmesini söylemek haddim değil. Ve bu benim haddim değilse, hayatında bir kere bile çiftlikte bulunmamış, onun hakkında şiir yazmaktan başka bir şey yapmamış bir yabancının hiç haddi değil."

"Ne yazık ki Lord Muck öyle düşünmüyordu," dedi Senan.

"Düşünmüyordu," dedi Mart. "Lord Muck o gece bir elinde kocaman bir fener, diğer elinde de kamerayla porsuk inine geldi."

"Çektiklerini polise ve televizyona vereceğini haykırıp duruyordu," dedi başka biri.

"Bütün köyü hapse attıracaktı. Bu *lanet, pis operasyonu* engelleyecekti."

"O görüntüleri polise ve medyaya hiç göndermedi," dedi Malachy, "zavallı hayvan. Nasıl olduysa kamerası geceden sağlam kurtulamadı."

"Ah, kendi kırdı," dedi biri. "Kendini deli gibi oradan oraya atıyordu."

"Elindeki fenerle insanları porsuk ininden kovmaya çalışıyordu."

"Onunla kendi burnunu kanattı."

"Bir de gözü morarmıştı."

"Köpeklerden biri üstüne gitti, o küçük pislik hayvanın kaburgasına tekme atmıştı. Ne hayvansever ama."

"John Joe'yu kolundan vurmuştu," dedi Bobby heyecanla.

"Sen ne diyorsun be?" dedi Senan. "John Joe'yu nasıl vurmuş olabilir?"

"Silahla. İnsanlar birini vurmak için ne kullanır–"

"Silahı nasıl tutacaktı ki? Bir elinde fener, diğer elinde kamera vardı–"

"Nasıl tuttuğunu nereden bileyim?"

"Adam lanet bir ahtapot değildi ya–"

"Belki feneri dişleriyle tutmuştur."

"O zaman nasıl bağırdı?"

"Tek bildiğim," dedi Bobby inatla, "John Joe bana kurşun yarasını göstermişti."

"Adam John Joe'ya feneriyle vurdu, o kadar. Eğer John Joe sana kurşun yarası göstermişse, onu kendi kendine yapmıştır; o adam silahın namlusuyla kabzasının..."

Herkes bir ağızdan konuşarak ateşli bir tartışmaya girmişti; Cal, Mart'a baktı, Mart da ona bakarak gülümsedi.

"Bu sersemleri dinleme," dedi Mart. "Belinda'ya gelirsek... Senin beynini yakar o. Dolunayda peri çemberlerinin etrafında dans etmeni ister, sende o yapı yok. Sen Lena'dan şaşma."

Cal'in uzaklık hissi hâlâ düzelmemişti; Mart'ın suratı çok yakındaymış gibi geliyordu ve kenarları hafifçe fluydu. "Yani," dedi Cal, "Lord Muck artık burada yaşamıyor."

"Herhalde İngiltere'ye dönmüştür," dedi Mart olasılıkları düşünerek. "Orada daha mutlu olur zaten. Acaba o romanı yazabildi mi, merak ediyorum."

Cal, "Sizin porsuklara ne yaptığınız beni hiç ilgilendirmez," dedi.

"Ben porsuklara bir şey yapmıyorum," diye hatırlattı Mart. "Bunu daha önce söyledim. Zorunlu olmadıkça hiçbir canlıya zarar vermemek gerektiğine inanıyorum."

Cal zihninin çok daha berrak olmasını isterdi. Kanındaki kaçak viskiyi seyreltmesini umarak birasından bir yudum aldı.

Mart titreyen parmağını Cal'e doğrultarak, "Buraya ilk taşındığında yaptığın en iyi şey neydi, biliyor musun?" dedi. "Tavsiye istedin. Bana en iyi inşaat malzemelerini nerede bulabileceğini ve foseptik çukurunu ne yapacağını sordun. Bu yüzden senden hoşlandım. Akıllı bir insan gerektiğinde bir bilene danışmayı bilir. Kendi kendime, *bu adam Lord Muck gibi olmayacak*, dedim, *bu adam burada kalacak*." Havada asılı duran sigara dumanının içinden Cal'e bakarak sitem etti. "Sonra birdenbire durdun. Ne oldu, evlat? Sana kötü bir şey yaptım da söylemiyor musun?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Cal. "Yaptın mı?"

"Yapmadım. O hâlde neden artık benden tavsiye istemiyorsun? Artık ihtiyacın kalmadığını mı düşünüyorsun? Artık burayı tanıdığını, kendi kendine idare edebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Tamam," dedi Cal. "Bana biraz tavsiye ver."

"Bak işte," dedi Mart keyifle. "Böylesi iyi."

Sıraya iyice yerleşti ve tavandaki rutubet lekelerine baktı. Şimdi müzik yavaşlamış, eski ve içli bir şey çalıyordu; İrlanda flütü Cal'e tuhaf gelen bir melodi mırıldanıyor, keman alçak bir sesle ona eşlik ediyordu.

"Kardeşim öldükten sonra," dedi Mart, "pek iyi değildim. O karanlık, kış gecelerinde tek başıma kalmıştım, konuşacak kimsem yoktu. Kendim gibi değildim, zihnim bir türlü rahatlamıyordu. Bu hiç sağlıklı değildi. Sana ne yaptığımı söyleyeyim. Galway'de bir kitapçıya gittim ve jeolojiyle ilgili bir sürü kitap siparişi verdim. O kitapları baştan sona okudum. Sana buranın jeolojisiyle ilgili her şeyi söyleyebilirim."

Zifiri karanlıkla kaplanmış küçük pencereyi işaret etti. "Şu dağları biliyorsun ya?" dedi. "Hani geçenlerde gezintiye çıkmıştım. Onlar kırmızı kumtaşı. Dört yüz milyon yıl önce, toprak ekvatorun hemen altındayken orası dümdüzdü. O zaman yeşil değildi; kırmızı bir çölden başka bir şey yoktu ve üzerinde yaşamak epey zordu. Ama sonra yağmur yağmaya başladı, hem de çok fazla. Eğer o dağlara çıkıp yeri biraz kazarsan, çakıl taşı, kum ve bataklık çamuru bulursun, bu da o çölde bir zamanlar

aşırı yağış yaşandığını gösterir. Ondan birkaç milyon yıl sonra, birkaç kıta birbirine çarptı ve sanki kâğıtları kırıştırır gibi o dağları oluşturdular; o kayalardan bazılarının dimdik duruyor olmasının nedeni bu. Bir volkan havaya kayalar fırlattı ve dağın yamacından lavlar aktı."

Cal'e gülümseyerek birasına uzandı. "Gezmeye çıktığın zaman," dedi, "işte bunların üstünde geziyorsun. Bunu bilmek beni acayip rahatlatıyor. O dağlarda yaptıklarımız, senin yürüyüşün, Malachy'nin imbiği ya da başka hiçbir şey, ufacık bir fark bile yaratmıyor. Tatarcıkların yaptığından daha fazla şey değiştiremiyoruz."

Bardağını Cal'e doğru kaldırdı ve büyük bir yudum aldı. "Kafamın huzursuzlandığını hissettiğimde," dedi dudağındaki köpüğü silerek, "işte böyle yapıyordum."

Cal, "Jeolojiyle aram iyi mi bilmiyorum," dedi.

"Jeoloji olmak zorunda değil," dedi Mart. "Neden hoşlanıyorsan. Belki astronomi olabilir; şehir ışıklarından bu kadar uzaktayken bütün gökyüzü senin değil mi? Kendine bir teleskop ve birkaç harita al, al işte oldu bile. Ya da belki Latince öğrenirsin. Bende alması gereken eğitimi almamış bir adam izlenimi uyandırıyorsun. Buralarda, kimse bize gümüş tabakta sunmadığı için, kendi kendimizi eğitiriz, bu bir gelenektir. Sen de artık buralı olduğuna göre bunu gönül rahatlığıyla yapabilirsin."

"Bu Bobby'ye mızıka alman gibi bir şey mi?" diye sordu Cal. "Delice şeyler yapmamam için beni meşgul edecek bir şey mi buluyorsun?"

"Sadece sana göz kulak oluyorum," dedi Mart. Sesindeki dalga geçer ton, ilk kez kaybolmuştu; Cal'in suratına bakıyordu. "Sen iyi bir adamsın, burada mutlu olduğunu görmek istiyorum. Bunu hak ediyorsun."

Cal'in omzuna hafif bir şaplak atarak sırıttı. "Eğer Bobby gibi uzaylı delisi olursan, seni dinlemek zorunda kalan kişi ben olacağım. Kendine bir teleskop al. Şimdi de bu güzel tavsiyelerimin karşılığı olarak git bana bir bira kap."

Cal elinde kendine ve Mart'a aldığı biralarla, son derece dik-

katle yürüyerek geldiğinde, sohbet belli ki sona ermişti. Mart şimdi birkaç kişiyle, Cal'in adını bile duymadığı iki televizyon yarışma programının göreceli erdemleri üzerine tartışıyordu ve konuşmasına sadece bardağını alırken, Cal'e kısaca bakacak kadar ara verdi.

Gece devam ediyordu. Televizyon programları hakkındaki tartışma bir ara öyle alevlendi ki biri masayı devirmeye yeltenince Cal masayı tutmak zorunda kaldı, sonra nasıl olduysa küfürler savurup kahkahalar atmaya başladı. Deirdre, yaslı kontralto sesiyle, başını geriye atmış, gözleri kapalı, "Crazy"yi söyledi. Lucozade şişesi boşaldı ve Malachy masanın altından bir tane daha çıkardı. Sonra müzik köşesinden çılgın melodiler yükseldi ve herkes ayaklarını yere, ellerini masalara vurarak ona eşlik ettiler.

Bobby müziği bastırmak için biraz fazla bağırarak Cal'e, "Sen buraya ilk geldiğinde ne düşündük, biliyor musun?" dedi. Tepesindeki keli örtmek için üste doğru taradığı saçları dağılmıştı ve Cal'in suratına odaklanmakta zorlanıyordu. "Senin şu Amerikan vaizlerinden biri olduğunu ve yolun ortasında durup kıyamet günü geldi diye bağıracağını sanmıştık."

"Ben değil," dedi Senan. "Ben senin o sersem hipsterlerden biri olduğunu ve Noreen'e avokado falan soracağını düşündüm."

Mart, "Sakalın yüzünden," diye açıkladı Cal'e. "Buralarda böyle sakal görmeyiz pek. Bir açıklaması olmalıydı."

Biri komşusunu dürterek, "Bu da senin kanun kaçağı olduğunu sanıyordu," dedi.

"Sadece tembellikten," dedi Cal. "Bir süreliğine tıraş olmayı bırakayım dedim, sonra böyle oldu."

Köşedeki kalın sesli adam, "O konuda sana yardım ederiz," dedi.

"Alıştım artık," dedi Cal. "Galiba bir süre daha böyle gezeceğim."

"Lena'nın bir maceraya girişmeden önce o kılların altında ne olduğunu bilmeye hakkı var."

"Yüzün gözün açılacak."

"Noreen'de tıraş bıçağı var."

"Barty! Bize oradan dükkânın anahtarını ver!"

Bardakları, kadehleri indirip sırıtarak öne doğru eğiliyorlardı. Kargaşa adım adım geliyorum diyordu.

Cal ne olur ne olmaz diye gecenin başından beri hepsini tartıp duruyordu. Köşedeki kalın sesli adam en büyük tehlikeydi. O ve Senan sorun çıkaracaklardı, büyük ihtimalle Malachy de öyle; eğer Cal onların çaresine bakarsa geri kalanlar hamle yapamazdı. Cal kendini elinden geldiğince hazırladı.

Mart bir kolunu Cal'in boynuna dolayarak, "Kesin şunu," dedi. "En başta söyledim, bu adam iyi biri. Haksız mıymışım? Koca kafalı bir Chewbacca gibi gezmek istiyorsa, öyle olsun."

Masaya bir an için sessizlik çöktü, her şey sanki her iki türlü de devam edebilecekmiş gibi dengedeydi. Sonra Senan gürültülü bir kahkaha attı, diğerleri de sanki başından beri şaka yapıyorlarmış gibi ona katıldılar. "Şu surata bak," dedi biri, "lanet bir koyun gibi kırkılacağını sandı." Başka biri, "Baksana, hepimizi indirmeye hazırlanıyordu!" dedi. "Yürü be oğlum!"

Gözleri Cal'de, gülmeye devam ederek yerlerine oturdular ve biri Barty'ye seslenerek, bu deli adama bir bira daha getirmesini söyledi. Cal onlara baktı ve herkes kadar gürültülü, uzun uzun güldü. Bu adamlardan hangisinin geceyi çayırda, bir koyun ve keskin bıçakla geçirmeye daha meyilli olduğunu merak etti.

Senan başını geriye atıp gözlerini kapatarak, herhalde İrlanda dilinde, bir şarkıya başladı; uzun melankolik dizelerin sonunda sesini titrettiği kısımlar vardı. Adının Francie olduğunu öğrendiği kalın sesli adam, kendini tanıtmak için Cal'in yanına yanaştı; bu sohbet her nasılsa Francie'nin hayatının aşkının, adam on iki yıl boyunca hasta annesine bakmak zorunda kaldığı için onu terk etmesinin hikâyesine döndü; bu öyle yürek parçalayıcı bir öyküydü ki Cal ona bir bira daha ısmarlayacak kadar duygulanmış, sonra ikisi de kaçak viskiden birer tek atmışlardı. Bir noktada Deirdre gitti, pencere önünden çıplak geçen adam da. Biri Barty bakmıyorken bar tezgâhının arkasındaki plastik balığı indirdi ve hepsi, balıkla birlikte, avazları çıktığı kadar bağırarak "I Will Survive"ı söylediler.

İnsanlar gitmeye başladığında Cal, Mart'ın onu eve bırakma teklifini kabul edecek kadar sarhoştu ama sebebi daha ziyade, sakalını Mart'a borçlu olduğu için bu teklifi geri çevirmenin medeni bir davranış olmayacağını hissetmesiydi. Mart yol boyunca çatlak ama ondan beklenmeyecek kadar yüksek sesle, kasabanın en güzel kızı hakkında, sözlerinin bir kısmı eksik şarkılar söyledi. Açık pencerelerden soğuk hava geliyordu, bulutlar aralanmıştı, ön camdan baş döndürücü yıldızlar ve karanlık görünüyordu. Araba her çukurda zıplıyordu. Cal öyle ya da böyle eve varacaklarına karar verip nakarat kısmına eşlik etti.

"Şimdi," dedi Mart, Cal'in evinin kapısında frene sertçe basıp. "Miden nasıl bakalım?"

Cal el yordamıyla emniyet kemerinin tokasını bulmaya çalışırken, "Çok iyi," dedi. Telefonu cebinde titredi. Bunun ne olduğunu anlaması için bir süre geçmesi gerekti. Sonra bunun ona Whatsapp'tan yazan Alyssa olması gerektiğini düşündü. *Affedersin, açamadım, sonra görüşürüz*! Telefonu olduğu yerde bıraktı.

"Elbette öyle. Senden iyisi yok." Mart'ın başının bir tarafından bir tutam beyaz saç fırlamıştı. Çok keyifli görünüyordu.

"Barty bizden kurtulduğuna çok memnun görünüyordu," dedi Cal. Saatine en son baktığında sabahın üçüydü.

Mart muazzam bir küçümsemeyle, "Barty," dedi. "O bar onun hakkı bile değildi. Orayı işletmesinin tek sebebi Seán Óg'un oğlu olacak o karı kılıklının bütün gün bir ofiste oturmaktan hoşlanması. Arada sırada kafayı bulmamızı da hoş görebilir."

"Malachy'ye birkaç papel vermeli miydim?" diye sordu Cal. "Şey için" –doğru kelimeyi bir türlü bulamadı– "içki?"

"O işi ben hallettim," dedi Mart. "Sen de başka zaman telafi edersin. Bundan sonra bir sürü fırsa... fısrat–" Cal'e doğru elini salladı ve söylemekten vazgeçti.

Cal arabadan zorlukla inerken, "Hoppa," dedi. Ayaklarını yere bastı. "Bıraktığın için sağ ol. Davet için de."

"Güzel bir geceydi, delikanlı," dedi Mart, konuşmak için yolcu penceresine doğru biraz fazla eğilerek. "Bunu unutmazsın artık, değil mi?"

Cal, "Hiçbir şey hatırlayacak mıyım, bilmiyorum," dedi, bu Mart'ı güldürdü.

"Aman, iyisin. İyi bir uyku çektin mi hiçbir şeyin kalmaz."

"Niyetim o," dedi Cal. "Sen de uyu."

Mart, "Uyuyacağım," dedi. Sırıtmaya başladı. Bir de gece yarısı P.J.'den nöbeti devralmayı planlıyordum, hatırlıyor musun? Aklım neredeyse... Bu hiçbir zaman olmayacaktı. Ama ben hayatım boyunca hep iyimser biri oldum." Cal'e el salladı ve stop lambaları zikzaklar çizerek yola döndü.

Cal eve girmek için hiç acele etmedi. Onun yerine çimlere uzandı ve gökyüzünde hindibalar kadar yoğun ve çılgın görünen yıldızlara baktı. Mart'ın teleskop konusundaki önerisini düşündü, ona göre olmadığına karar verdi. Yıldızları daha iyi anlama arzusuyla dolup taşmıyordu; onların bu hâlinden son derece memnundu. İyi ya da kötü, zihnini değiştirebileceği bir şeylerle meşgul etmek eskiden beri huyu olagelmişti.

Bir süre sonra sırtına batan taşları ve içine işleyen soğuğu hissedecek kadar ayıldı. Yavaş yavaş, dışarıda koyunların gırtlaklarını alan biri ya da bir şey varken burada böylece uzanmanın pek de iyi bir fikir olmadığı aklına geldi.

Kendini iterek kalktığında başı döndü ve baş dönmesi durana kadar ellerini uyluklarına koyup öne eğilerek beklemek zorunda kaldı. Sonra ağır ağır, oldukça geniş ve çıplak görünen bahçeden eve doğru ilerledi. Çayırlarda bir hareket, çalılarda veya dallarda bir ses yoktu; gecenin en derin vakti gelmişti: Şafaktan önceki ıssızlık. Küçük koruluk, yıldızların altında sessiz ve hareketsiz, yoğun bir leke gibiydi. Mart'ın evi karanlıktı.

ON İKİ

Cal geç kalktı, güneş yatak odasının penceresinden içeri süzülüyordu. Başında ince bir sızı vardı ve kafasının içi yapışkan halı tüyüyle doluymuş gibi hissediyordu ama bunun dışında şaşırtıcı derecede iyiydi. Başını soğuk suyun altına tuttu, bu kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı, sonra öğle yemeği için kendine yağda yumurta ve sosis pişirdi, birkaç ağrı kesici aldı ve bolca kahve demledi. Kirli çamaşır dolu torbasını arabanın bagajına koydu ve kasabanın yolunu tuttu.

Dışarıda aldatıcı bir güneş vardı, gölgelerde soğuk ısırıyor, tatlı bir meltem esiyor ve soğuğu insanın içine işliyordu. Pajero çukurların üstünden ritmik olarak zıplıyordu. Onunla birlikte ufak bulutların gölgeleri kahverengi dağlarda ilerliyordu.

Cal dün gece bir uyarı aldığının farkındaydı. Ama bu uyarı öyle alttan alta yapılmıştı ki –bilerek ya da değil– Cal onu hangi konuda uyardıklarından tam olarak emin değildi. Ardnakelty halkı onun Brendan Reddy'nin kayboluşunu araştırdığını anlayıp buna bir son vermesini mi istiyorlardı yoksa bir yabancı olarak burnunu çok fazla şeye soktuğu için yerel geleneklere uyması mı isteniyordu hiçbir fikri yoktu.

Uyarının nerede ve nasıl verildiği konusu da ilginçti. Mart bir öğleden sonra, bahçe kapısının orada onu kenara çekip birkaç öğüt verebilirdi ama onun yerine söyleyeceklerini kaçak içki partisine saklamıştı. Ya Cal'in bu mesajı aynı anda bir sürü kişiden duymasını istemiş ya da herkesin Cal'i uyardığını görmesini

istemişti. Cal'in izlenimi ikincisinin doğru olduğu yönündeydi; Mart bunu onu korumak için yapmıştı.

Bunu zorunlu kılan koşulların ne olduğundan emin değildi. Cal soruşturmaların başında bilgi sahibi olmamaya alışkındı, bu yüzden de bunun tamamen farklı bir şey olduğunu anlaması biraz zaman almıştı. Çevresindeki insanların ne bilip neye inandığı hakkında hiçbir fikri olmadığı gibi, bu konuda ne düşündüklerini, ne istediklerini, neden istediklerini ya da bunu elde etmek için ne yapabileceklerini bilmiyordu. Dün gecenin başında rahatlık vericiymiş gibi görünen onlarca yıllık ahbaplık, aşılması mümkün olmayan bir çalılık hâline gelmişti; katmanları tüm hareketleri ve amaçları öyle bir gizliyordu ki bunları bir yabancının anlaması neredeyse imkânsızdı. Cal bu etkinin, en azından kısmen çalışılmış ve kasti olduğunu anlıyordu. Bu adamlar onun gözlerinin bağlı olmasını istiyordu. Bu kişisel bir şey değildi; onu öyle tutmak, bu adamlara göre temel ve doğal bir önlemdi.

Cal bu uyarıya kulak veren uysal, aklı başında biri gibi göründüğünün farkındaydı. Öyle görünmek çoğu zaman işe yarıyordu. İşe yaramaya devam etmesi çok iyi olurdu: Köy halkı Cal'in kendi işine bakıp evini boyamaya döndüğüne inanıp rahatlayabilirdi. Sorun şu ki buna izin veren olanakları burada yoktu. Eskiden olsa, yumuşak başlılıkla Brendan'ın arkadaşlarından uzak durabilir ve bir süre için sahne arkasındaki şeylere odaklanabilirdi: Brendan'ın telefonunun yerini bulmak ve e-postalarına bakmak için teknoloji uzmanlarıyla konuşabilir, banka kartının kullanılıp kullanılmadığını ve nerede kullanıldığını öğrenmek için bankaya gidebilir, bütün arkadaşlarını sistemde sorgulatabilir, narkotikle Dublin'deki uyuşturucu satıcıları hakkında konuşabilirdi. Aldatıcı bir tembellik havası ve iyi bir espri anlayışı olan, ufak polis göbekli, şüpheci arkadaşı O'Leary'yle olasılıkları konuşabilir ve ona birkaç ayak işini yaptırabilirdi.

Burada tüm bu olanaklar ve müttefikleri silinip gitmişti. Sığınabileceği bir sahne arkası yoktu. Elleri bomboş, yapayalnız, açıklığın ortasındaydı.

Cal'in bugün için asıl planı Donie McGrath'ın peşine düşmekti ama bu değişmişti. Bir kere Donie'yle konuşmak büyük ihtimalle can sıkıcı bir iş olacaktı ve Cal'in kafası bugün bunu kaldırmazdı. Daha önemlisi, neler olduğunu henüz yeterince iyi kavrayamamıştı. İnsanlar onu Brendan'dan uzaklaşması için uyarsa da tek bildikleri şey Cal'in, çocuğun endişeli annesini teskin etmek için ya da sırf kendi merakından kaçak bir çocuğun nereye gittiğini bulmaya çalıştığıydı. Ama Cal, gozlerinin üstünde olduğunu biliyordu. Eğer Donie'yle ya da Dublinli uyuşturucu satıcılarıyla bağlantısı olan herhangi biriyle konuşursa, herkes Cal'in ne düşündüğünü öğrenecekti. Cal hazır olana kadar o adımı atmak istemiyordu.

Aklında, niyetini belli etmeden yapabileceği bir şey vardı ve bunun için hafta sonu olması gerekiyordu. Kasabaya gidince çamaşırlarını çamaşırhaneye bıraktı ve hediyelik eşya dükkânına yöneldi.

Caroline Horan hâlâ Brendan'la Facebook'ta arkadaştı, Cal buradan ikisinin çok kötü ayrılmadığını tahmin ediyordu. Kızın profil fotoğrafında o ve iki başka kız, kollarını birbirlerine dolamışlar, saçları rüzgârda dağılmış, gülüyorlardı. Caroline'ın dağınık kahverengi bukleleri, yuvarlak, çilli bir suratı ve çekici bir gülümsemesi vardı. Profilinde ayrıca "Athlone Teknoloji Enstitüsü'nde okuyor" yazıyordu, yani eğer hâlâ hediyelik eşya dükkânında çalışıyorsa hafta sonu vardiyalarını o alıyor olmalıydı.

Gerçekten de Cal çıngırdayan ziller eşliğinde hediyelik eşya dükkânının kapısını açtığında Caroline'ı karşısında buldu; üzerinde İrlanda cüceleri olan bir isim plakası standını düzenliyordu. Cal'in beklediğinden daha kısa ve topluydu. Saçlarını atkuyruğu toplamıştı ve bakımlı ama aynı zamanda faziletli görünecek kadar da makyaj yapmıştı.

Cal etrafa bakınarak, "İyi günler," dedi, eşyaların çokluğu yüzünden biraz sersemlemişti. Dükkân ufaktı ve yeşil şeyler, yün şeyler ve mermer şeylerle tıka basa doluydu. Çoğunun üzerinde yonca veya Kelt sembolleri vardı. İçeride bir adam, Cal'in bile

Seán Óg'daki müzikle uzaktan yakından alakasının olmadığını fark ettiği bir aşk şarkısı söylüyordu.

Caroline ona dönüp gülümseyerek, "Merhaba," dedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Şey, Chicago'daki yeğenim için bir hediye alacaktım," dedi Cal. "Kız ve altı yaşına girecek. Tavsiyede bulunursanız çok sevinirim."

"Elbette," dedi Caroline neşeyle. Tezgâhın arkasına geçti, yanındaki raflardan çeşitli şeyler indirdi: açık yeşil bir peri bebek, yonca desenli bir tişört, ufak yeşil bir kutunun içinde gümüş bir kolye, siyah suratlı pofuduk bir koyun. "Eğer perileri seviyorsa buna bayılacaktır. Spora düşkünse belki bir tişört ve beyzbol şapkası olabilir."

Cal saygılı bir mesafe bırakarak tezgâha yaslandı ve Caroline'ı inceleyerek başını salladı. Üniversite için Eugene gibi aksanından vazgeçmemişti ve aksanı neredeyse Trey kadar kuvvetliydi. Chicago'da yaklaşık otuz yıl yaşamasına rağmen hâlâ bir Kuzey Carolina çocuğu gibi konuşan Cal, bundan hoşlanmıştı. Kızın cevap vermeye istekli oluşunu ve hızlı hareket etmesini de sevmişti. Brendan kendine güvenli ve becerikli kızlardan hoşlanıyordu. Ve eğer bu kız da ondan hoşlanmışsa, Brendan ahmak değildi.

"Claddagh kolyeyi de çok seveceğine eminim. İrlanda'nın geleneksel sevgi, arkadaşlık ve sadakat sembolüdür."

"Bu çok sevimliymiş," dedi Cal koyunu alarak. Alyssa küçükken ufak ve yumuşak şeylere bayılırdı. Odasının her yerinde bunlardan vardı; onları öyle özenle yerleştirirdi ki hepsi sanki sohbet ediyor ya da oyun oynuyor gibi görünürdü. Cal oyuncaklardan bir iki tanesini alıp birbiriyle konuşturur, Alyssa da buna kahkahalarla gülerdi. Diğerlerinin yanına gizlice sokulup onları gıdıklayıp kaçan bir de rakunu vardı.

"Bunlar tamamen buraya özgü," dedi Caroline. "Carrickmore'da bir hanım, kardeşinin koyunlarının yününden yapıyor."

Cal kaşlarını hafifçe çatarak kıza baktı. "Sanırım aynı yerde

yaşıyoruz," dedi. "Seni Ardnakelty'de Noreen'in dükkânında çalışırken görmüş olabilir miyim?"

Caroline gülümsedi. "Muhtemelen görmüşsünüzdür. Noreen'e hayır demek kolay değildir."

Cal sırıtarak, "Bilmez miyim," dedi ve elini uzattı. "Cal Hooper. O'Shea'nın arazisini satın alan Amerikalı."

Bunun bir değeri var mıydı bilmiyordu ama kız Cal'in ismine tepki vermemişti. Tokalaşması yaşından daha olgundu, uzman birine aitti. "Caroline Horan."

"Tamam," dedi Cal, "bakayım Noreen bana bir şeyler öğretmiş mi. Eğer sen Caroline'san, o zaman pasta süsü çalmaya çalışırken Noreen'in merdiveninden düşüp bileğini kıran da sensin. Doğru mu?"

Caroline güldü. "Tanrım, altı yaşındaydım. Bunu asla unutmayacaklar. Üstelik o süsleri de alamamıştım."

"Endişelenme," dedi Cal sırıtarak. "Bildiğim en kötü şey buydu. Başka ne biliyorum, Brendan'la çıkmışsın, o çocuğu elektrik tesisatım için çok aradım ama buralarda değilmiş, bir de üniversiteye gidiyorsun. Ne okuyorsun?"

Brendan'ın adı Caroline'ın gözlerini kırpıştırmasına neden oldu. "Otel yönetimi," dedi hızlıca, raftan birkaç oyuncak koyun daha indirmek için dönerek. "Bitirince istediğim yere gidebilirim."

"Yolculuk etmeyi mi planlıyorsun?"

Caroline omzunun üstünden gülümsedi. "Ah Tanrım, evet. Ne kadar çok seyahat edebilirsem o kadar iyi. Üstelik bu şekilde bundan para da kazanabilirim."

Cal, Brendan'ın en büyük hatasının ya da en büyük hatalarından birinin, Caroline'ın onu terk etmesine neden olan şey her neydiyse o olduğunu düşündü. Bu kızda büyük işler başaracak bir kadının ışıltısı vardı. Brendan'ın hayal ettiği yere hatta daha da ötesine ulaştırabilirdi onları.

"Şimdi," dedi Caroline, farklı renklerde yarım düzine koyunu tezgâhın üstüne koyarak. "Bunların arasından seçin. Ben şunun yüzünü seviyorum."

"Bana biraz kaçık gibi göründü," dedi Cal, koyununun beyaz suratını inceleyerek. "Sanki saldırmak için doğru zamanı bekliyor gibi."

Caroline güldü. "Sadece kişilik sahibi."

"Eğer yeğenim benim yüzümden kâbus görürse, kardeşim buraya gelip beni bir güzel benzetir."

"Peki ya bu?" Siyah kafalı, krem rengi koyunu gösteriyordu. "Şunun suratına bakın. Bir karıncayı bile incitmez."

"Bence şu deli olandan korkmuş. Bak." Cal ürkek koyunu diğerlerinin arkasına koydu, deli bakışlı olanı da onlara çevirdi. "Toynakları titriyor."

Caroline bir kez daha güldü. "O zaman onu buradan götürmelisiniz. Güvenli bir eve götürürseniz her şey yoluna girer."

"Tamam," dedi Cal. "Öyle yapacağım. Bugünkü iyiliğim de bu olsun."

"Yeğeninize bunun kurtarılmış bir koyun olduğunu söyleyebilirsiniz," dedi Caroline. Diğer koyunları raflara geri koymaya başladı.

Cal yeşil beyzbol şapkasını elinde döndürerek, "Aslında," dedi, "burnumu sokmak istemem ama geçen gün Brendan Reddy'nin annesiyle konuşuyordum, oğlu için çok endişeleniyor. Eğer ondan haber aldıysan belki birkaç dakikanı ayırıp annesine onun iyi olduğunu söyleyebilirsin."

Caroline ona çok kısa, bir saniyelik bir bakış attı. "Haber almadım," dedi.

"Bana söylemene gerek yok. Sadece annesine söyle."

"Biliyorum. Ama almadım."

"Nereye gideceğinden bahsetmişse bile olur. Kadıncağız pek iyi değil. Her şeyin faydası dokunabilir."

Caroline başını iki yana salladı. "Bana hiçbir şey söylemedi," dedi. "Söylemesi için sebep de yoktu. Ayrıldıktan sonra pek görüşmedik."

Sesindeki kırgınlık, onu unutamadığının işaretiydi. İkisinin arasında ne olmuşsa, Caroline, Brendan'ı belli ki çok sevmişti.

"Ayrılığı kaldıramadı mı?" diye sordu Cal.

"Evet, öyle sayılır."

"Sen de onun için endişeleniyor musun?"

Caroline tezgâha döndü. Parmağıyla koyunun burnunu okşadı.

"Yerini bilmek isterdim," dedi.

"Tahminin var mı?"

Caroline koyunun sırtındaki gri bir bukleyi tuttu. "Brendan böyledir," dedi. "Aklına bir fikir gelir ve kendini fazla kaptırır. Diğer insanları hesaba katmayı unutur."

"Nasıl yani?"

"Mesela," dedi Caroline, "tamam, mesela ikimiz de şarkıcı Hozier'i severiz, tamam mı? Ve geçtiğimiz aralık ayında Dublin'de konseri vardı. Brendan bulabildiği gündelik işlerde çalışıp bana Noel hediyesi olarak bilet, otobüs ve pansiyon parası denkleştirdi. Bu muhteşemdi ama ne yazık ki konser son sınavımdan bir gün önceydi."

"Ah, çok fena," dedi Cal kaşlarını çatarak.

"Evet. Özellikle falan yapmamıştı, sadece müsait olup olmadığımı sormak aklına gelmemişti. Sonra ben gidemeyeceğimi söylediğimde gerçekten çok şaşırdı. Ve öfkelendi. 'Sen sadece üniversiteye önem veriyorsun, ben okumadığım için geleceğim olmadığını düşünüyorsun...' falan dedi. Hiç öyle düşünmüyordum ama... Böyle işte."

"Ama öyle hassas bir adama bunu anlatamazsın," dedi Cal.

"Evet. Temel olarak ayrılma sebebimiz buydu."

Cal bunu düşündü. "Yani büyük bir fikrin peşinden gitti," dedi, "ve annesinin endişelenebileceğini unuttu mu?"

Caroline ona baktı, sonra bakışlarını tekrar kaçırdı. "Olabilir," dedi.

Cal, "Veya...?" dedi.

"Bunu hediye paketi yapayım mı?" diye sordu Caroline.

"Eh, harika olur," dedi Cal. "Ben o işleri pek beceremem."

Caroline tezgâhın altından ustalıkla yeşil ambalaj kâğıdı çıkarırken, "Sorun değil," dedi. "Elbette altı yaşında biri bunu umursamaz ama kardeşiniz umursayabilir. Bu işi doğru yapalım."

Cal beyzbol şapkasını tek parmağında çevirmeye çalıştı, memleket hasreti hakkında mırıldanan şarkıcıyı dinledi ve yeşilin çeşitli tonlarında pelür kâğıtları katlayan Caroline'a baktı. Eugene'e aptalı oynamıştı çünkü Eugene insanların aptal olmasından hoşlanıyordu. Caroline'ın ise zeki insanları ve işlerin halledilmesini sevdiği Cal için gün gibi ortadaydı.

"Bayan Horan," dedi. "Sana birkaç soru soracağım çünkü doğru düzgün yanıt almak için tek şansım sensin."

Caroline paketlemeyi bıraktı ve başını kaldırarak ona baktı. "Ne hakkında?" diye sordu.

"Brendan Reddy."

"Neden?" diye sordu Caroline.

Cal ile birbirlerine baktılar. Cal kimse bu soruyu sormadan buraya kadar geldiği için şanslı olduğunu biliyordu.

"Meraklı olduğumu söylenebilir," dedi, "ya da huzursuz, veya ikisi birden. Sana şu konuda söz verebilirim: Ona hiçbir şekilde zarar vermek gibi bir niyetim yok. Sadece nereye gittiğini öğrenmek istiyorum."

Caroline ona inanmış gibi başını salladı. "Size söyleyecek bir şeyim yok," dedi.

"Sen de nereye gittiğini öğrenmek istiyorsun. Etrafta bunu soruşturacak mısın?"

Caroline başını iki yana salladı. Sert hareketlerinden, Cal onun korktuğunu anladı.

"O zaman en büyük umudun benim."

"Siz de bulursanız bana söyleyeceksiniz?"

"Buna söz veremem," dedi Cal. Bir dakika önce söz verebilirdi ama kızın başını sallama şekli onu tedirgin etmişti. Caroline kolayca korkacak bir tipe benzemiyordu. "Ama onu bulursam seni aramasını söyleyeceğim. Hiç yoktan iyidir."

Caroline bir saniye sonra, ifadesiz bir yüzle. "Tamam," dedi. "Sorun."

"Brendan kendi içinde nasıldı?"

"Ne anlamda?"

"Bunalımda mıydı?"

"Sanmıyorum," dedi Caroline. Yanıt o kadar hızlı gelmişti ki Cal, Caroline'ın bunu daha önce düşündüğünü anladı. "Mutlu değildi ama bu başka bir şey. Bu yüzden umutsuzluğa kapılmıyordu, anlıyor musunuz? Daha çok... hayal kırıklığı yaşıyordu. Sinir oluyordu. Temelde iyimser biridir. Her zaman eninde sonunda iyi bir şey olacağına inanır."

"Bunu bu kadar sertçe sorduğum için özür dilerim," dedi Cal, "ama sence kendi canına kıymış olabilir mi?"

"Sanmam," dedi Caroline. Bu yanıt da çok hızlı gelmişti. "Birinin asla intihar etmeyeceğini söyleyemeyeceğinizi biliyorum ve insanların göründüklerinden çok daha kötü durumda olabileceklerini de, fakat... Brendan hep şöyle düşünürdü: 'Elbet bir yol bulurum, sonuçta bir şekilde işler yoluna girer...' Böyle biri intihar etmez."

"Ben de aynısını düşünüyorum," dedi Cal. Caroline'la aynı fikirde olmaya meyilliydi ama onun endişelerini de paylaşıyordu. "Onun gerçeklikten koptuğuna hiç şahit oldun mu? Anlamsız şeyler söylediğine?"

"Şizofreni ye da bipolar bozukluk gibi bir şeyi mi kastediyorsunuz?"

"Ya da ona benzer herhangi bir şey."

Caroline, elleri hâlâ pelür kâğıtta, bir süre düşündü. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır," dedi kendinden emin bir ifadeyle. "Bazen, biletler ve sınavım konusunda olduğu gibi gerçekçi davranmadığı olur... 'Sorun olmaz, önceden çalışırsın, ertesi gün ilk otobüsle döneriz,' falan... Ama bu gerçeklikten kopmakla aynı şey değil."

"Doğru," dedi Cal. Caroline da geniş zaman kullanıyordu. Tıpkı Fergal ve Eugene gibi o da Brendan'ın hayatta olduğunu düşünüyordu. Cal yine de bunun doğruluğuna güvenmiyordu. Onlara göre, akranları olan birinin ölmesi imkânsızdı. Cal bunun bir süre daha böyle kalmasını umdu. "Bu gerçekçilikten uzak tavrı düşman edinmesine sebep oldu mu?"

Caroline'ın gözleri bir anlığına irileşti ama sesi değişmedi. "Bahsettiğiniz şekilde olmadı. İnsanlar ona bazen sinir olurdu.

Ama... hepimiz birbirimizi bebekliğimizden beri tanıyoruz. Herkes onun huyunu bilir. Bu hiçbir zaman büyük bir sorun olmadı."

"Nasıl olduğunu bilirim," dedi Cal. "Güvenilir biri midir? Diyelim ki sana bir şey alacağını ya da yapacağını söyledi. Söylediğini yapmasını mı beklersin yoksa hepsini unutup gitmesini mi?"

"Yapardı," dedi Caroline hemen. "Böyle şeyler onun için bir onur meselesidir. Babası her zaman sözler verip sonra da hepsini unuturdu. Brendan bundan nefret ederdi. Onun gibi olmak istemiyordu."

"Bak işte. İnsanlar birini azıcık gerçekçi olmadığı için affedebilir, yeter ki güvenilir olsun." Cal beyzbol şapkasını tezgâha bıraktı ve düzeltti. "Herhalde hamile olduğunu düşünse de korkup tabanları yağlamazdı diye tahmin ediyorum."

Caroline'ın buna sinirlenmeyecek kadar mantıklı biri olduğuna emindi. Gerçekten de Caroline sakince, "Asla," dedi. Mükemmel bir baba olmak için elinden geleni yapardı. Zaten bunu düşünmesi için de bir neden yok. O bakımdan herhangi bir korkum falan olmamıştı."

"Brendan'ın parasının olmadığını, geleceği olmadığını düşündüğün için endişelendiğini söylemiştin. Bunu düzeltmek için bir planı var mıydı?"

Caroline ufak bir gülümsemeyle nefes verdi. "Eminim vardı, evet. Ayrıldığımız zaman bana büyük adam olacağını, bana bunu göstereceğini söylemişti."

"Nasıl olacağını söyledi mi?"

Caroline başını iki yana salladı.

"Belki de bulaşmaması gereken bir şeylere bulaşmıştır?" dedi.

"Ne gibi?"

Caroline'ın sesi sertleşmişti. Cal, "Şey, mesela kanuna aykırı bir şey," dedi sakince. "Belki hırsızlık ya da uyuşturucu."

"Asla öyle şeyler yapmadı. Biz çıkarken hiç yapmadı."

"Konser biletlerinin parasını nereden bulmuştu?"

"Arkadaşlarımızdan birinin dayısı mobilya nakil işleri yapı-

yor, Brendan da onun yanında birkaç gün çalışmıştı. Ve özel ders veriyordu." Cal'in anlamadığını görünce açıkladı: "Bizim okuldan çocuklara kimya ve mühendislik konusunda yardımcı oluyordu; bunlar en başarılı olduğu dersler. Öyle şeyler işte."

Meslekteyken Cal bunların hepsini doğrulatırdı. Şimdi sadece hislerine güvenmek zorundaydı ve onlar da Caroline'ın, onun Brendan hakkında iyi şeyler düşünmesini istediğini ama aynı zamanda aptal bir kız olmadığını da söylüyordu. "Akıllıca," dedi Cal. "Ama insanı zengin etmez."

"Fakat ne demek istediğimi anladınız. Tehlikeli hiçbir şey yapmamıştı."

"Ama asla yapmayacağını söylemiyorsun," diye işaret etti Cal.

Caroline pelür kâğıdına döndü ve ustaca hareketlerle koyunu sarmaya başladı. Cal bekledi.

"Bazı dedikodular dolaşıyordu," dedi Caroline en sonunda, "Brendan gittikten sonra." Elleri daha hızlı hareket ediyordu, sesi daha gergindi. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu. "İnsanlar onun bana tecavüz ettiğini ve benim polise gideceğim için kaçtığını söylüyorlardı."

"Bu doğru değil miydi?"

"Hayır, değildi. Brendan ben istemediğim sürece asla bana dokunmadı. Bunu duyduğumda hemen yalanladım. Ama benim elimden bir şey gelmeyecek başka dedikodular da vardı. Annesini dövdüğü için kaçtığını söylediler. Kadınları pencereden gözetlerken yakalandığı için kaçtığını. Herhalde bana kimsenin söylemediği daha kötü dedikodular da vardır."

Caroline bant kesiciden bir parça bant kopardı. "Ardnakelty Brendan için hep böyleydi, bütün hayatı boyunca. O aileden geldiği için, sebep olsun olmasın, insanlar onun hakkında hep en kötüsünü düşünürdü. Benim ailem bile –ki öyle insanlar değiller– onunla çıkmaya başladığımda dehşete düşmüştü, sonra benim akıllı biri olduğumu, onda bir şey gördüysem bunun büyük ihtimalle doğru olduğunu söylediler. Ama bundan hoşlanmamışlardı. Brendan'ın bana karşı ne kadar iyi olduğunu gördükle-

rinde bile hoşlanmamaya devam ettiler." Cal'e bir bakış attı. Başının ani hareketinde öfke saklıydı. "Yani diyorum ki insanların size Brendan hakkında söylediği her şeye inanmayın. Çoğu bir dolu saçmalık."

Cal, "O zaman sen söyle," dedi. "Yasadışı bir şey yapar mıydı?"

"Size Brendan'ın nasıl biri olduğunu söyleyeyim," dedi Caroline. Elleri artık hareket etmiyordu, oyuncak koyunu tamamen unutmuştu. "Bir sürü kardeşi var, değil mi? İnsanların çoğu, biriyle çıkmaya başladığında, geri kalan herkesi unutur. Ama Brendan öyle değildi; ilk çıkmaya başladığımızda, gözümüz birbirimizden başkasını görmezken bile, 'Bu gece buluşamayız, Trey'in futbol maçı var,' ya da, 'Maeve en iyi arkadaşıyla kavga etmiş, evde kalıp onu biraz neşelendireyim,' derdi. Ebeveynleri bunu yapmadığı için Brendan yapardı. Hem de yakınarak değil. İstediği için."

"İyi bir adammış," dedi Cal. "Ama bazen iyi adamlar da yasaya karşı gelir. Bana bunu yapıp yapmayacağını söylemedin."

Caroline kâğıdın kenarlarını katlama işine döndü. En sonunda, "Umarım yapmamıştır," dedi.

Yüzü gerilmişti. Cal bekledi.

Caroline bir şey söyleyecek oldu, sonra vazgeçti. Onun yerine, "Ben sadece onun iyi olup olmadığını bilmek istiyorum," dedi.

Cal nazikçe, "Olmadığı yönünde hiçbir şey duymadım," dedi.

"Tamam." Caroline hızlıca soluk aldı. Artık Cal'in yüzüne bakmıyordu. "Evet, eminim iyidir."

"Bak ne diyeceğim," dedi Cal. "Bayan Reddy'yle konuşurum, eğer Brendan'dan haber alırsa sana da söyler."

Bir makaradan yeşil plastik rafya kesen Caroline kibarca, "Teşekkürler," dedi. Sohbet sona ermişti. "Harika olur."

Koyunu güzelce paketledi ve yeşil rafyayı çekerek lüleler yaptı. Cal ona yardımları için teşekkür ettikten sonra, belki ekleyeceği bir şey vardır diye birkaç saniye bekledi ama Caroline duygusuz bir gülümsemeyle baktı ve yeğeninin doğum gününü kutladı.

***

O karmaşa ve ağdalı aşk şarkılarından uzaklaşıp açık havaya çıkınca dışarısı Cal'e geniş, rahat ve huzurlu göründü. Kasaba meydanında, güzel kıyafetlerini giymiş aileler ve başları eşarplı ihtiyar kadınlar kiliseden çıkıyordu; çan kulesinin arkasında, rüzgâr mavi gökyüzünde ufak bulutları sürüklüyordu.

Cal, Brendan'ın büyük para kazanma planını Caroline'a anlatmış olmasını ummuştu. Oğlanlar kızları etkilemek istediklerinde çenelerini tutamazlardı. Caroline yasadışı faaliyetlerden etkilenecek türde bir kız değildi ama Brendan bunu fark edemeyecek kadar genç, düşüncesiz ve çaresi olabilirdi. Fakat Cal, Caroline'a inanıyordu. Brendan her ne yapıyorsa, bunu kendine saklamıştı.

Fakat Cal eli boş dönmemişti. İntihar olasılığı ortadan kalkmıştı, en azından öyle görünüyordu. Caroline, Brendan'ın öyle biri olmadığını düşündüğünden değil, Caroline –ve Cal onun şimdiye kadar konuştuğu en iyi tanık olduğunu düşünüyordu– Brendan için verdiği sözü yerine getirmenin çok önemli olduğunu söylediği için Cal bu sonuca varmıştı. Brendan, Trey'e doğum gününde bisiklet alacağı sözünü vermiş ve Fergal'ın birkaç yüz papelini geri ödeyeceğini söylemişti; eğer tek hedefi dağlara çıkıp kendini asmak olsaydı bu paraya ihtiyacı olmazdı. Eğer Brendan bir yere gitmeyi planlıyorduysa bile, aynı zamanda geri dönmek de bu plana dahildi.

Dahası Caroline, Brendan'ın zihninde herhangi bir sorun olmadığını düşünüyordu. Cal bunu duyduğuna memnundu. Eğer Brendan korkmuşsa, kaçmışsa, dağlarda saklanıyorsa, bunun nedeni zihninin dışında olan bir şeydi. Yani yolda bir yerde takip edilebilir gerçek izler bırakmış olmalıydı.

Belki Caroline'ın, Brendan'ın ne yaptığına dair bir tahmini vardı ama bunu biriyle, en azından eskiden polis olan bir yabancıyla paylaşmak istemiyordu. Belki de Cal, köyde uyarı alan tek kişi değildi.

***

Cal karakolu pazar günü açık bulmayı beklemiyordu ama Memur O'Malley masasında oturmuş, gazetesini okuyor ve parmaklarıyla kocaman bir dilim çikolatalı pasta yiyordu. Kalksa mı kalkmasa mı diye karar vermeye çalışarak gülümserken, "Ah, Tanrım, Memur Hooper gelmiş," dedi. "Elinizi sıkmayacağım, bakın–" Yapış yapış parmaklarını kaldırdı. "Benim ufaklık sekiz yaşına girdi ve hanımın yaptığı pasta öyle büyüktü ki herhalde dokuz yaşına bastığında da onu yiyeceğiz."

"Sorun değil," dedi Cal sırıtarak. "Güzel bir pastaya benziyor."

"Ah, muhteşem. Eşim bütün yemek yarışma programlarını izler. Geleceğinizi bilseydim size de bir dilim getirirdim."

"Gelecek sene yerim," dedi Cal. "En sonunda tüfeğime kavuştuğumu haber vermek için uğramıştım. Yardımınız için çok teşekkürler."

"Hiç sorun değil," dedi O'Malley arkasında yaslanıp başparmağındaki kremayı yalayarak. "Hiç kullandınız mı?"

"Sadece alışmak için teneke kutulara ateş ettim. İyi bir silah. Arazimde tavşanlar var, birkaç tanesini avlayıp mideye indirmek istiyorum."

"Küçük kurnaz hayvanlar," dedi O'Malley, deneyimin verdiği melankoliyle. "Bol şans."

"Eh," dedi Cal, "Arazimde bir de çimlerimi mahveden bir ağaç dolusu karga var. Belki siz bilirsiniz, lezzetli midirler?"

O'Malley şaşırmış gibi görünüyordu ama kibarlıktan, bir yanıt bulmaya çalıştı. "Ben hiç yemedim," dedi. "Ama babam, o çok küçükken annesinin başka bir şey bulamıyorsa karga yahnisi yaptığını anlatmıştı. Herhalde biraz patates ve soğanla. Sanırım internette tarif bulabilirsiniz, orada her şey var."

"Denemeye değer," dedi Cal. Kargalarından hiçbirini vurmak gibi bir niyeti yoktu. Sağ kalanların yaman birer düşman olacağını hissediyordu.

Biraz daha düşünen O'Malley, "Güzel olacağını sanmam," dedi. "Bence acayip keskin bir tadı vardır."

Cal sırıtarak, "Size bir porsiyon saklarım," dedi.

"Ah, hayır, çok teşekkürler," dedi O'Malley hafif bir endişeyle. "Ben herhalde hâlâ bu pastayı bitirmeye uğraşıyor olurum."

Cal güldü, tezgâha bir şaplak attı ve kapıya doğru dönerken aniden aklına bir şey geldi. "Az kalsın unutuyordum," dedi. "Biri bana mart ayında Ardnakelty'ye birkaç polis memurunun geldiğini söyledi. Siz miydiniz acaba?"

O'Malley bir süre düşündü. "Yok, değildim. Benim bu sene oraya gittiğim tek zaman şu Reddy'lerin çocuklarını okula döndürmeye çalıştığım zamandı. Ardnakelty'den bizi arayan pek olmaz."

"Eh, ben de öyle düşünmüştüm," dedi Cal kaşlarını hafifçe çatarak. "Mart ayında neden gelmiş olabilecekleri hakkında bir fikriniz var mı?"

O'Malley, "Ciddi bir şey olamaz," dedi. "Olsaydı kesin duyardım."

"Yine de ne olduğunu bilirsem çok daha rahat ederim," dedi Cal kaşlarını biraz daha çatarak. "Neyle yaşadığımı bilmezsem içim rahat etmez. Mesleğin yan etkisi işte; ah, ama kime anlatıyorum, değil mi?"

O'Malley daha önce hiç bu açıdan düşünmemiş gibi görünüyordu ama yine de hevesle başını salladı. "Bakın ne yapacağım," dedi, aklına bir fikir gelerek. "Siz burada bir dakika bekleyin, ben de sistemden bakayım."

Cal hem şaşırmış hem de memnun olmuş hâlde, "Ah, çok naziksiniz," dedi. "Çok sevinirim. Ben de size karga yahnisi getiririm."

O'Malley güldü, koltuğundan kalktı ve arkadaki odaya gitti. Cal beklerken pencereden dışarı baktı; bulutlar yoğunlaşıyor, kararıyor ve daha kötücül görünüyorlardı. Cal buradaki ani hava değişikliklerine alışabileceğini hiç sanmıyordu. O sıcak, güneşli bir günün sıcak, güneşli bir gün, soğuk, yağmurlu bir günün de soğuk, yağmurlu bir gün olmasına alışkındı. Buradaysa bazı günler hava insanlarla sadece dalga geçmek, onlarla uğraşmak istiyor gibiydi.

O'Malley sonuçtan memnun, geri dönerken, "İşte," dedi.

"Size söylediğim gibi, ciddi bir şey değilmiş. Martın on altısında bir çiftçi arazisine birilerinin girdiğini ve büyük olasılıkla tarım aletlerinin çalındığını bildirmiş ama bizimkiler oraya gittiğinde çiftçi onlara bir hata olduğunu söylemiş." Koltuğuna yerleşti ve ağzına koca bir parça pasta attı. "Bence oralı birkaç velettir. Canları sıkılıyor; bazen aralarından cesur olanlar şaka olsun diye bir şeyleri saklar, sonra da çiftçi deli gibi aranırken gülerler. Ya da belki bir hırsızlık olmuştur ama çiftçi kimin yaptığını bulup eşyalarını geri almıştır, şikâyetini de geri çekmiştir. Buralar böyledir. Başka çare kalmadığı sürece bize gelmezler."

"Eh, ne olursa olsun," dedi Cal, "bu beni rahatlattı. Benim çalınacak tarım aletim yok. Araziyi aldığımda orada olan bir el arabası var ama onu da isteyen biri varsa buyursun alsın."

O'Malley hoşgörüyle, "Onu alıp çatınızın üstüne yerleştirmeleri daha mümkün," dedi.

"Herhalde ev öyle daha güzel görünür," dedi Cal. "Böyle fikirler için şehirli tiplerden binlerce dolan alan tasarımcılar var. Çiftçi kimmiş?"

"Patrick Fallon adında biri. Ben tanımıyorum. Bu da müdavimlerden biri olmadığı anlamına gelir; oralarda devam eden kan davası gibi bir şey yok."

Patrick Fallon büyük ihtimalle P.J.'di. "Hah," dedi Cal. "Komşum. Buraya geldiğimden beri herhangi bir sorundan bahsettiğini duymadım. Herhalde tek seferlik bir şeydi."

"Çocuklar dalga geçiyordur," dedi O'Malley son söz olarak, sonra koca bir parça pastayı daha ağzına tıktı.

***

O pastaya bakmak Cal'in karnını acıktırmıştı. Bir pastane buldu ve çamaşırları hazır olana kadar vakit geçirmek için kendine bir dilim elmalı turtayla biraz daha kahve aldı. Kahvesini bitirirken ceketinin cebinden not defterini çıkarıp yeni bir sayfa açtı.

Brendan'ın çalıntı tarım aleti satmayı planladığı, P.J.'in aletlerini çaldığı, sonra korktuğu ve polislerin geldiğini öğrenince onları geri verdiği, ardından da sonuçlarından korkarak köyden uzak durduğu ya da kedi öldüren Mannion gibi gittiği olasılı-

ğı üzerinde duruyordu. Taşlar pek yerine oturmuyordu –yarım akıllı biri bile polisin geleceğini tahmin edebilirdi ve Brendan aptal değildi– ama belki de hırsızlığın bu kadar çabuk fark edilmesini beklemiyordu. Caroline onun insanların tepkilerini hesaba katmadığını söylemişti.

Şöyle yazdı: *Tarım ekipmanı 16/3. Ne çalındı? Geri geldi mi?*

Zihninin bir köşesinde dolanan diğer şey de şu ölü koyunlardı. Mart o korulukta hasbelkader nöbet tutmuyordu. Sırada P.J.'in koyunları olduğunu düşünmek için bir sebebi vardı.

Cal internet haritalarının yardımıyla kendine Ardnakelty köyünün bir krokisini çıkardı. Mart'ın, P.J.'in ve Bobby Feeney'nin arazilerini işaretledi; Francie Gannon'ın arazisinin yerini bilmiyordu ama "köyün yanında" lafı ona aşağı yukarı bir fikir veriyordu. Sonra çevrede bildiği tüm koyun çiftliklerini işaretledi.

Coğrafi olarak bu dördünü birbirinden ayıran hiçbir özellik yoktu. Dağlara ya da bir yaratığın saklanabileceği herhangi bir ormana en yakın çiftlikler değillerdi, yan yana değillerdi, kolay kaçış için anayola en yakın çiftlikler değillerdi. Bir insan ya da hayvanın bariz hedefleri olmaları için hiçbir sebep, en azından Cal'in görebildiği bir sebep yoktu.

Francie/ Bobby/ Mart/ P.J. Bağlantılar? Akrabalık? Brendan'la kavga? Herhangi biriyle? yazdı.

Mart'la kavgalı olabilecek biri aklına geliyordu, hem de Mart'ın koyunu öldürülmeden kısa süre önce. *Donie McG'yle mi?* yazdı.

Kahvenin sonu soğumuştu. Cal, Mart'ın kurabiyeleri ve üç çift çorap da dahil, alışverişini yaptı, çamaşırlarını aldı ve kasabadan çıktı.

***

Arabayla dağa çıkmak daha farklıydı, yol daha engebeli ve daha az misafirperverdi, sanki Cal'in lastiğini patlatmak veya onu yol kenarındaki bir bataklığa saplamak için fırsat kolluyordu. Reddy'lerin bahçe kapısının önüne park etti. Park edecek yer yoktu ama başka bir arabanın buradan geçmesi konusunda fazla da endişe etmiyordu.

Bu sefer Reddy'lerin bahçesi boştu. Soğuk, ensesini ısırıyor, tırmanma demirinden sarkan ipler huzursuzca salınıyordu. Evin ön tarafındaki pencereler boş ve karanlıktı ama Cal bahçede ilerlerken izlendiğini hissetti. Ona iyice bakmaları için yavaşladı.

Sheila'nın kapıya gelmesi epey uzun sürdü. Kapıyı biraz aralayıp Cal'e baktı. Cal kadının onu tanıyıp tanımadığını anlayamamıştı. Evin içinde bir yerlerden alçak çizgi film kahkahaları geliyordu.

"İyi akşamlar, Bayan Reddy," dedi Cal geride durarak. "Cal Hooper, birkaç gün önce bana kuru çorap vermiştiniz, hatırladınız mı?"

Kadın ona baktı. Bu sefer tedirginliği yok olmamıştı.

Cal çorapları uzatarak, "Bunları getirdim," dedi. "Teşekkürlerimle birlikte."

Sheila'nın gözlerinde birden bir hayat pırıltısı belirdi. "İhtiyacım yok. Bir çift eski çorap veremeyecek kadar fakir değilim."

Cal şaşkınlıkla başını eğdi ve basamaktaki ayaklarının yerini değiştirdi. "Bayan Reddy," dedi, "sizi gücendirmek gibi bir niyetim yoktu. Siz beni eve doğru uzun, ıslak bir yürüyüşten kurtardınız, ben de nankör biri olarak yetiştirilmedim. Size bunu getirmeseydim büyükannem mezarından kalkıp bana bağırırdı."

Bir an sonra Sheila'nın yüzündeki öfke silindi ve bakışlarını kaçırdı. "Çok iyisiniz," dedi. "Sadece..."

Cal mahcup hâlde bekledi.

"Çocuklarım var. Yabancı erkeklerin buraya gelmesine izin veremem."

Cal irkilip alınmış bir ifadeyle başını kaldırırken Sheila neredeyse öfkeyle, "Sizinle alakası yok," dedi. "Burada insanlar çokça dedikodu yapar. Şimdi söylediklerinden daha kötüsünü söylemeleri için ellerine koz veremem."

Cal, hâlâ biraz alınganlıkla, "Özür dilerim," dedi. "Size sorun yaratmak istememiştim. Bir daha rahatsız etmem."

Çorapları yeniden uzattı ama Sheila almadı. Cal bir an için onun bir şey diyeceğini sandı ama kadın başını salladı ve kapıyı kapamaya başladı.

"Oğlunuz Brendan'dan haber aldınız mı?" diye sordu Cal.

Sheila'nın gözlerinde gördüğü korku Cal'e bilmek istediği şeyi söylemişti. Onu da uyarmışlardı.

"Brendan iyidir," dedi.

"Haber alırsanız," dedi Cal, "Caroline Horan da bilmek istiyor." Ama o daha cümlesini bitirmeden Sheila kapıyı Cal'in suratına kapattı.

***

Cal eve dönüş yolunda, dün gece için teşekkür etmek ve bugünü uslu geçirdiğini göstermek için Mart'a uğrayıp kurabiyeleri bıraktı. Mart evin önündeki basamaklarda oturmuş, Kojak'ın tüylerini tarıyor ve etrafı izliyordu.

Kojak'ın burnunu kurabiyelerden uzaklaştırarak, "Kafan nasıl?" diye sordu. Her zamanki gibi canlı görünüyordu ama tıraş olsa iyi olurdu.

"Beklediğim kadar kötü değil," dedi Cal. "Senin nasıl?"

Mart göz kırpıp parmağını uzattı. "Gördün mü, işte Malachy'yi bu yüzden seviyoruz. Malı kutsal su kadar saftır. İnsanı mahveden şey içkinin içindeki yabancı maddelerdir."

"Ben de alkolün kendisi sanıyordum," dedi Cal, Kojak'ın kulaklarının arkasını okşayarak.

"Hiç de değil. Malachy'nin en iyi içkisinden bir şişe içip, sabah kalkıp normal işime dönebilirim. Ama dağların diğer tarafında yaşayan bir kuzenim var, onun malına üç metrelik çubukla bile dokunmam. Onun akşamdan kalmalığı Noel'e kadar sürer. Beni sürekli içmeye davet ediyor ve her seferinde başka bahane bulmam gerekiyor. Tam bir mayın tarlası bu mesele."

"PJ. dün gece bir şey görmüş mü?"

"Hiçbir şey," dedi Mart. Fırçadan bir topak tüy çıkarıp çimlerin üstüne attı.

"Şu Donie McGrath denen adam şu an senden pek hoşlanmıyordur," dedi Cal.

Mart bir saniyeliğine ona baktı, sonra tiz kahkahalara boğuldu. "Tanrım," dedi, "beni öldüreceksin. Bardaki o kılkuyruktan mı bahsediyorsun? Donie McGrath ona haddini bildiren her-

kesin koyununu öldürecek olsaydı, bir gece bile uyuyamazdı. Onda o iş ahlakı yok."

"P.J. son zamanlarda ona haddini bildirmiş miydi?" diye sordu Cal. "Ya da Bobby Feeney?"

"İlla bir şeyle uğraşmak zorundasın, değil mi delikanlı?" dedi Mart başını iki yana sallayarak. "O teleskopu boş ver; senin asıl bir Cluedo oyununa ihtiyacın var. Sana bir tane alacağım, Seán Óg'a getirirsin, hep birlikte oynarız." Biraz daha güldükten sonra, taranmaya geri dönmesi için Kojak'a parmağını şaklattı. "Bu gece cilaya gelecek misin?"

"Hayır," dedi Cal. "Kendime gelmem lazım." Seán Óg'a bu akşam ya da genel olarak gitmek içinden gelmiyordu. Oradaki adamların konuşmalarındaki ve değişen yüz ifadelerindeki ışıltıları ve hızlarından hep hoşlanmıştı, fakat şimdi, bir daha düşündüğünde her şey gözüne farklı görünüyordu: Bunlar altında ne olduğu belli olmayan bir nehrin yüzeyindeki ışıltılardı.

Mart, öfkeden çok üzüntüyle, "Senin gibi güçlü kuvvetli bir adam," dedi. "Bu genç nesle ne olmuş böyle?" Cal güldü ve Mart'ın garaj yolundaki çakıllar ayaklarının altında çıtırdayarak arabasına döndü.

***

Eve gidince not defterini çıkardı, koltuğuna yerleşti ve yazdığı her şeyin üzerinden geçti. Düşüncelerini bir düzene sokmalıydı. Soruşturmanın bu kısmını hiç sevmezdi, her şey dağınık ve katmanlı olur, pek çok yöne doğru dağılır ve çoğu aslında gerçekten olmamış olurdu. Şansı yaver giderse, bulanık teorileri eleyip onların arkasında gizlenen gerçek noktalara ulaşabilmeyi umut ediyordu.

Bu sefer işin içinde, alışkın olmadığı kişisel bir taraf vardı. Sheila'nın ve Caroline'ın gözlerindeki korku, dün geceki uyarının, sadece meraklılık ettiği için yapılan genel bir uyarı olmadığını anlıyordu. Bu, Brendan'la ilgiliydi.

Cal, tam olarak neden ya da kimden korkması gerektiğini öğrenmeyi çok isterdi. Brendan polisten korkuyor gibi görünüyordu ve Sheila da polisten onun yüzünden ya da refleks olarak

tedirgin oluyor olabilirdi. Fakat Cal, Caroline'ın, Mart'ın ya da kendisinin Memur Dennis'ten neden korkması gerektiğini bir türlü anlayamıyordu; elbette tüm köy koca bir suç şebekesine dönüşmüşse ve Cal'in çok fazla soru sorması bu şebekeyi çökertecekse durum değişirdi; bu da pek olası görünmüyordu.

Bariz olan alternatifse, herkesin işaret edebileceği tek tehdit gibi görünen Dublinli uyuşturucu satıcılarıydı. Cal, dünyanın her yerinde olduğu gibi burada da uyuşturucuyla uğraşan karanlık adamların önlerine çıkan herhangi bir engeli gözlerini bile kırpmadan yok edebileceğini biliyordu. Eğer Brendan bir şekilde yollarına taş koymuşsa ve bu adamlar onu yok etmişse, meraklı bir yankinin bu işi kurcalamasından memnun olmazlardı. Asıl soru bunu nasıl öğrendikleriydi.

Cal, Donie McGrath'la konuşma zamanının yaklaştığını hissediyordu. Her ne pahasına olursa olsun, bunu yapmak için haklı sebebi vardı. Mart, Cal'in bardaki tartışma yüzünden savunmaya geçtiğini biliyordu. Okoyunlar konusunda gidip Donie'yi biraz sıkıştırması son derece doğal görünürdü. Hem de dün geceki uyarıya karşı gelmemiş olurdu; tabii Mart koyunlarla Brendan'ın bir alakası olduğunu düşünmüyorsa. Cal, Donie'yle konuştuktan sonra neler olacağını görmeyi ilgiyle bekliyordu.

Bir süre daha, defteri elinde, oturup haritaya baktı ve Ardnakelty halkının, doğru ya da yanlış, Brendan'ın nereye ve neden gittiğini düşündüğü üzerine kafa yordu.

Pencerenin dışında bulutlar hâlâ yağmur yüklüydü ama aydınlık çekildikçe çayırların yeşili de soluyordu. Burada akşamın kendine has, yoğun ve serin bir kokusu vardı ve gündüz hiç duyulmayan çiçek ve bitkilerin baş döndürücü kokusu da buna ekleniyordu. Cal ışığı yakıp aldıklarını yerleştirmek için ayağa kalktı.

Oyuncak koyunu Alyssa'ya göndermeyi düşünmüştü ama şimdi bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Alyssa ona hâlâ çocuk muamelesi yaptığını düşünebilir ve alınabilirdi. En sonunda Cal yeşil pelür kâğıdı açtı ve koyunu oturma odasındaki şömine rafına koydu; hayvancık hafifçe bir tarafa doğru eğildiğinden üzgün, sitemli gibi görünüyordu.

ON ÜÇ

Cal ertesi gün ilk iş Lena'ya mesaj attı. *Selam, ben Cal Hooper. Acaba bugün bir ara yavruyu görmeye gelebilir miyim diye merak etmiştim. Uygun değilsen hiç sorun olmaz. Teşekkürler.*

Gece gök yarılmıştı. Cal uykusunda bile yağmurun çatıdaki bitmek bilmeyen tıpırtısını duymuştu; bu ses rüyalarına girmiş hatta o zaman ona çok önemli gelmişti ama şimdi onları hatırlayamıyordu. Pencerelerden, ilerideki çayırları görünmez hâle getirecek kadar yoğun şekilde camdan süzülen yağmuru izleyerek kahvaltısını etti.

Bulaşıkları yıkarken Lena cevap yazdı. *Saat yarıma kadar buradayım. Enik iki kat oldu.*

Hava yüzünden Cal arabayı aldı. Ön cama sileceklerin yetişemediği bir hızla iri damlalar düşüyor ve tekerlekler her çukurda etrafa çamurlu sular fışkırtıyordu. Islak çimlerin ferahlığı ve inek pisliğinin bereketiyle dolu tarlaların kokusu aralık pencereden içeri giriyordu. Dağlar görünmez olmuştu, tarlaların ötesinde sadece sis ve bulut karışımı bir grilik vardı. Sürü hayvanları bir araya toplanmış, başlarını eğmiş, kıpırtısız duruyordu.

"Burayı yine bulabildin," dedi Lena kapıyı açarken. "Aferin sana."

"Buraları tanımaya başladım," dedi Cal. Onu gördüğüne çok sevinmiş olan ve kuyruğuyla birlikte bütün arka tarafı sallanan Nellie'nin başını okşamak için eğildi. "Yavaş yavaş."

Lena'nın üzerine bir kaban geçirip dışarı çıkmasını bekliyordu ama Lena girmesi için kapıyı açtı. Cal ayakkabılarını paspasa sildi ve peşinden içeri girdi.

Lena'nın mutfağı büyük ve sıcaktı; epeyce kullanılmış ama burayı bir arada tutacak kadar sağlam şeylerle inşa edilmişti: Gri yer taşları çok kullanılmaktan yer yer cilalanmış gibi parlıyordu, ahşap dolaplar tereyağı sarısıydı ve onlarca yıl hatta birkaç asır yaşında olabilecek uzun bir çiftlik evi masası vardı. Hava yağmur yüzünden karanlık olduğu için içerinin ışıkları açıktı. Oda temiz fakat dağınıktı: Masanın üstüne yayılmış kitap ve gazeteler vardı ve iki sandalyenin üzeri, kaldırılmayı bekleyen ütülenmiş çamaşırlarla doluydu. Burada yaşayan kişinin sadece kendi keyfine baktığı belli oluyordu.

Bir köşede duran mukavva kutudan inlemeler ve hışırtılar geliyordu. "İşte şuradalar," dedi Lena.

"En sonunda içeri taşındılar ha?" dedi Cal. Anne köpek başını kaldırdı ve göğsünün derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseldi. Cal döndü ve ona çiğnenmiş bir ayakkabı getiren Nellie'yi okşadı.

"Önceki geceki don yüzünden," dedi Lena. Çömeldi ve anne köpeği sakinleştirmek için çenesini avucunun içine aldı. "Gece yarısı ağzında bir yavruyla gelip kapıyı tırmaladı, onları içeri almamı istiyordu. Ortada koşturmaya başladıklarında tekrar dışarı çıkmak zorundalar, arkalarını temizleyemem. Ama birkaç gün için buranın keyfini sürecekler."

Cal yavaş yavaş gelip Lena'nın yanına çömeldi. Anne köpek itiraz etmedi ama ihtiyatla, bir gözünü de üstünden ayırmadı. Mukavva kutunun içinde kat kat gazete kâğıtları ve yumuşak havlular vardı. Yavrular bir denizkuşu sürüsü gibi sesler çıkararak birbirlerinin üstüne tırmanıyorlardı. Şu birkaç gün içinde bile büyümüşlerdi.

"İşte seninki," dedi Lena. Cal tüylü siyah bayrağı çoktan görmüştü bile. Lena kutuya uzandı, yavruyu kucaklayıp ona uzattı.

Cal, kıvranıp patilerini şiddetle savuran yavruyu alarak, "Selam ufaklık," dedi. Hem ağırlığındaki hem de kaslarındaki değişimi hissedebiliyordu. "Güçlenmiş."

"Evet. Hâlâ en ufak o ama bu ona engel olmuyor. Şuradaki kahverengi-siyah tombalak hepsine kök söktürüyor ama seninki buna hiç aldırmıyor, hiç altta kalmıyor."

Cal köpeğe nazikçe, "Aferin oğluma," dedi. Artık başını titremeden havada tutabiliyordu. Gözlerinden biri açılmaya başlamıştı ve içeride gri-mavi puslu bir damla görünüyordu.

"Çay ister misin?" diye sordu Lena. "Sanki bir süre daha oyalanacak gibi duruyorsun."

"Olur," dedi Cal. "Teşekkürler." Lena kalktı ve tezgâha gitti.

Yavru kıvranmaya başlamıştı. Cal yere oturdu ve onu göğsüne yasladı. Yavru onun sıcaklığını ve kalp atışlarını hissedince gevşeyip pelte gibi oldu hatta biraz sokuldu. Cal, yavrunun kulaklarından birini parmaklarının arasına aldı. Tezgâhta Lena elektrikli ısıtıcıya su dolduruyor ve dolaptan fincanları çıkarıyordu. Oda kızarmış ekmek, ütü ve ıslak köpek kokuyordu.

Cal'in aklına Noreen'de her türlü mukavva kutunun bulunabileceği geldi. Ondan istediği boyda bir kutu alıp yavrunun daha rahat uyuması için içine eski gömleklerini koyabilirdi. Kutuyu yatağının yanına koyar ve yavru oraya alışıp annesini aramayı bırakana kadar geceleri onu yanında tutmuş olurdu. Bu düşünce kafasına çok yattı. Hayali bile evi konusundaki hislerini değiştirmişti.

"Yavruları sevmeye gelen çocukların istilasına uğrarım diye düşünmüştüm," dedi Lena, su ısıtıcının gittikçe yükselen tıslamasını bastırarak. "Biz küçükken öyle yapardık, kedi köpek yavrusu olduğunu duyduğumuz anda sahibinin evine akın ederdik. Ama sadece birkaç kişi geldi."

"Geri kalanlar ekrandan başlarını kaldıramamış mı?"

Lena başını iki yana salladı. "Geri kalanı yok ki. Daha önce bunu konuşmuştuk. Kasabalara giden tek şey sadece bu nesil değil. İyi işler bulmaya başladıklarından beri kızlar gidiyor. Erkekler eğer onlara toprak kalırsa burada duruyor ama buralı insanların çoğu kızlarına toprak bırakmıyor. Onlar da gidiyor."

Cal, Caroline'ı düşünerek, "Bunun için onları suçlayamazsın," dedi. Yavru, diş çıkarmaya başlıyordu. Minicik iki ön patisiyle Cal'in parmağını çekti ve en sonunda bir köşesini ağzına sokmayı başararak deli gibi diş etlerini kaşımaya başladı.

"Suçlamıyorum. Sean'a âşık olmasaydım ben de aynısını ya-

pardım. Ama bu, oğlanların evlenebilecekleri kimse kalmaması demek. Bizim ve çiftliklerdeki o ihtiyar bekârların da gelip yavruları görecek çocuklarımız yok."

"Bu bölge için epey zor bir durum," dedi Cal.

Isıtıcıdaki su kaynadı ve cihaz kapandı, Lena çayları koydu. "Hem de birçok yönden," dedi. "Çocuğu olmayan erkekler ihtiyarladıklarında kendilerini güvende hissetmemeye başlıyor. Dünya değişiyor ve çevrelerinde onlara bunun normal olduğunu gösterecek gençler bulunmuyor, o yüzden de kendilerini saldırıya uğramış gibi hissediyorlar. Sanki her an kavgaya girmeye hazır gibiler."

"Çocuğun olunca da aynısı olabiliyor," dedi Cal. "Sanki sürekli bir şeylerle savaşman gerekiyor gibi hissediyorsun."

Lena çay poşetlerini çöpe atarken ona baktı ama soru sormadı. "Bu farklı. Eğer çocuğun varsa, savaşacak bir şey var mı diye sürekli dünyaya bakıyorsun çünkü çocukların gittiği yer orası; kendini eve kapatıp Kızılderililer saldıracak diye beklemiyorsun. Konuşacak kimsesi olmayan bu kadar çok ihtiyar bekârın bu arazilerde olması, neye karşı olduğunu bilmeseler de kendilerini topraklarını korumak zorundaymış gibi hissetmesi iyi bir şey değil. Süt ister misin?"

"Hayır. Sütsüz içerim."

Lena buzdolabından kendisi için süt çıkardı. Cal onun mutfakta hareket etme şeklini sevmişti; verimli ama telaşsız iş yapıyordu, huzurluydu. İnsanın evlenmek ya da çocuk yapmak gibi kişisel kararlarının tüm köyü etkilediği bir yerde yaşamanın nasıl olduğunu düşündü. Pencerenin dışında yağmur hâlâ şakır şakır yağıyordu.

"Peki bekârlar öldüklerinde ne olacak?" diye sordu. "Çiftlikler kime kalacak?"

"Bir kısmı kuzenlere veya yeğenlere kalacak. Gerisini Tanrı bilir."

Çay fincanlarını getirip Cal'in yanına bıraktı ve sırtını duvara dayayarak oturdu, dizlerini kendine çekti. Yavrulardan biri kutunun kenarına tırmanmaya çalışıyordu. Lena onu avucuna

aldı. "Bu hâllerini seviyorum," dedi. "Canım istediği zaman birini alıp seviyorum, yettiğinde de geri bırakıyorum. İki hafta sonra yerlerinde durmayacaklar hatta ayaklarıma dolanacaklar."

"Ben de bu hâllerini seviyorum," dedi Cal, "ama biraz büyümüş hâllerini de seviyorum. Seninle oynamaya başladıkları zamanı."

"O zaman sürekli bir şeylere ihtiyaçları oluyor. Sadece üstlerine basmamak için dikkat etmen gerekse bile." Çayı alıp dizlerine tırmanmaya çalışan yavrudan uzak bir yere koydu. "Sepetten çıktıkları anda, bir şeyleri anlayabilecek kadar büyümelerini dört gözle bekliyorum. O yüzden yavru değil de ergen bir köpek almıştım. Bir de şu hâlime bak."

"Geri kalanlara yuva buldun mu?"

"İki tanesine. Başka kimse istemezse geri kalanları Noreen alacak. Almayacağını söylüyor ama alacak."

"Ablan iyi bir kadın," dedi Cal.

"Öyledir. Beni bazen çileden çıkarıyor ama onun gibiler olmasa dünya dönmez." Gülümsedi. "Onunla bazen dalga geçiyorum çünkü en küçüğü, Cliona, annesinin kopyası ama işin aslı buna memnunum. Noreen ihtiyarladığında Ardnakelty'yi devralacak biri olmazsa burası harabeye döner."

"Cliona on on bir yaşlarında olan mı?" diye sordu Cal. "Kızıl saçlı olan?"

"Evet o."

"Bir keresinde dükkâna gittiğimde annesine yardım ediyordu. Bana yanlış bulaşık deterjanını aldığımı, onun ellerimi kurutacağını ve bulaşıklarımı pırıl pırıl yapmayacağını söyledi, sonra da merdivene çıkıp bana kendi tavsiye ettiği bir deterjanı verdi. Sonra bana neden buraya taşındığımı ve neden evli olmadığımı sordu."

Lena güldü. "Gördün mü? Emin ellerdeyiz."

Cal yavruyu bir eline alıp diğer eliyle çay içebilmek için elini boşalttı; çay demli ve güzeldi. "Ben de Brendan Reddy hakkında sorular soruyordum."

"Evet, biliyorum," dedi Lena. Ondaki yavru hareket etmek-

ten bitkin düşmüş, kucağına yatmıştı. Lena onun ayağının altını okşadı. "Neden?"

"Eski arkadaşın Sheila'yla tanıştım. Oğlunun gidişi onu epey sarsmış gibi görünüyordu."

Lena ona gülümseyerek baktı. "Işıltılı zırhının içinde bir şövalye misin sen?"

"Sadece yanıt bulması gereken bir soru var diye düşündüm," dedi Cal. "Komşum Mart sadece canımın sıkıldığını, kafamı meşgul edecek bir şeyler arandığını soylüyor. Haklı olabilir."

Lena çayını üfledi ve fincanın üstünden, dudağının kenarındaki alaycı gülümsemeyle ona baktı. "Nasıl gidiyor peki?"

"Pek iyi değil," dedi Cal. "Brendan hakkında pek çok şey duydum ama kimse onun nereye ya da neden gitmiş olabileceğiyle ilgili konuşmak istemiyor."

"Belki de bilmiyorlardır."

"Annesiyle, en iyi iki arkadaşıyla ve kız arkadaşıyla konuştum. Hiçbiri bir şey söylemedi. Onlar bilmiyorsa kim bilecek?"

"Belki hiç kimse bilmiyordur."

"Eh," dedi Cal. "Bunu gerçekten merak ediyordum. Ama sonra, önceki gece Mart beni bu işten uzak durmam konusunda uyardı. Başımı belaya sokacağımı düşünüyor. Bu da bana birilerinin bir şey bildiğini ya da bir şeyler bildiğini sandığını düşündürdü."

Lena yavru köpekten uzaklaşıp çayını içerken yan gözle Cal'i izlemeye devam ediyordu. "Sen şu rahat batan tiplerden misin? Eğer hayatlarında sorun yoksa arananlardan."

"Değilim," dedi Cal. "Ben sadece sakinlik ve huzur arıyordum. Önüme geleni de kabul ettim. Senin gibi."

"Bu enikler sadece uğraş çıkarıyor. Bela değiller."

"Eh," dedi Cal, "hiç kimse bana Brendan Reddy'nin nasıl bela olabileceğini de açıklamadı. Mart kimden korkuyor?"

Lena, "Mart Lavin'in hiçbir zaman birinden korktuğunu düşünmedim," dedi.

"Belki de. Ama benim korkmam gerektiğini düşünüyor."

"O zaman belki de korkmalısın."

"Ben burnumun dikine giderim," dedi Cal. "Mizacım böyle. İnsanlar beni bir şeyden uzaklaştırmaya çalışırsa onu daha çok kurcalarım. Küçük bir çocukken bile böyleydim." Elindeki yavru parmağını çiğnemeyi bırakmıştı; Cal ona baktığında köpeğin avucunun içinde, göğsüne yaslanarak, zarafetten uzak bir şekilde yayılmış hâlde uykuya daldığını gördü. "Bana bu köyde Brendan hakkında doğru düzgün cevap verebilecek biri varsa," dedi, "o da sensin diye düşündüm."

Lena duvara yaslandı ve bir yandan çayını yudumlayıp bir yandan da boştaki eliyle yavru köpeği okşarken Cal'i inceledi. En sonunda, "Brendan Reddy'ye ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Ama tahmin yürütebilirsin."

"Evet, bunu yapabilirim. Ama yapmayacağım."

"Bana kolay korkan biri gibi görünmüyorsun," dedi Cal. "Mart gibi."

"Korkmuyorum."

"Nedir o hâlde?"

"Ben hiçbir şeye bulaşmam." Lena aniden sırıttı. "İnsanların canını sıkıyor bu. Beni her zaman Taşra Kadınları Derneği veya Temiz Kasabalar gibi derneklere sokmaya çalışan birileri vardır. Eğer çocuğumuz olsaydı herhalde bunu yapardım da... Okul aile birliği, spor kulüpleri ve geri kalan hepsini. Ama çocuğumuz olmadı, ben de bunları yapmak zorunda kalmadım. Böyle şeylerle ikimizin yerine de Noreen meşgul oldu."

"Doğru," dedi Cal. "Kimi insanın mizacı öyledir, kiminin değildir."

"Gel de bunu Noreen'e anlat. O doğduğu günden beri böyle ve benim öyle olmamam onu deli ediyor. Onun ve diğerlerinin bana sürekli birilerini ayarlamaya çalışmalarının nedeni de bu. Gırtlağına kadar köy işlerine gömülmüş iyi bir adam bulursam beni de bu işlerin içine çekeceğini düşünüyorlar." Lena bir kez daha sırıttı; dürüst, haylaz ve utanmaz bir sırıtıştı bu. "Sen hangi tipsin?"

"Karışmayan tip olmayı seviyorum," dedi Cal. "Bu bana kesinlikle uyuyor."

Lena'nın kaşları hafifçe kalktı ama sadece, "Bunu yapabilirsin, kimse sana zorluk çıkarmaz," dedi. "Buranın insanları kendi hâlinde adamları sever. Kediler gibi gerilmelerinin asıl nedeni bunu yapanın bir kadın olması."

"Senden bir şeye karışmanı istemiyorum," dedi Cal. "Sadece düşünceni soruyorum."

"Ben de bunu paylaşmayı hiç düşünmüyorum. Pekâlâ bunu kendin de yapabilirsin." Duvarda tık tık atan saate baktı. "İşe dönmem gerek. Şimdi söyle, bu eniği gerçekten istiyor musun yoksa sadece Brendan hakkında konuşmak için bahane olarak mı kullanıyorsun?"

"İkisinden de biraz."

Lena elindeki yavruyu kutuya geri koydu ve Cal'dekini almak için ellerini uzattı. "O zaman bu veledi alacaksın."

Cal yavruyu uyandırmamaya çalışarak nazikçe Lena'nın ellerine bıraktı ve burnundaki beyaz lekeyi son bir defa okşadı. Hâlâ yarı uykuda olan yavru başını kaldırdı ve Cal'in parmağını yaladı.

Cal, "Bana bir iki hafta daha ver," dedi. "Sadece emin olmak için."

Lena gülümsemeden ona birkaç saniye boyunca baktı, sonra, "Tamam," dedi. Sırtını ona döndü ve yavruyu dikkatlice diğerlerinin yanına bıraktı.

***

Trey akşamüstü göründü. Yağmur en sonunda dinmişti, Cal de evin arka merdivenine oturmuş, bira içip kargaları seyrediyordu. Yavaş bir gün geçiriyor gibiydiler. İki tanesi bir dal parçasını iki ucundan çekiştiriyor; diğer ikisi tembel tembel birbirlerinin tüylerini düzeltiyor, buldukları şeyler hakkında fikir teatisinde bulunuyorlardı. Bir başkası sular damlayan çalılığın dibine bir şey gömüyor ve omzunun üstünden kaçamak bakışlar atıyordu.

Islak çimlerdeki ayak sesleri Cal'in o tarafa dönmesine neden oldu. Trey evin ön tarafından dolanarak geldi ve basamaklara bir paket beyaz kremalı kapkek bıraktı. "Bunu yapmayı kesmelisin," dedi Cal. "Noreen seni polise verecek."

"Bunlar Noreen'den değil," dedi Trey. Yine gergin ve cılız görünüyordu. Oturduğu yerden ona bakan Cal, çocuğun bir parça da uzadığını düşündü, belki de ergenliğe giriyordu. "Kapıyı çaldım."

"Duymadım," dedi Cal. "Düşünüyordum."

"Daha önce de gelmiştim. Dün de. Yoktun."

"Yoktum."

"Ne yapıyordun? Bir şey bulabildin mi?"

Cal birasını bitirdi ve ayağa kalktı. "Her şey sırayla," dedi basamaklar yüzünden nemli olan arkasını silkeleyerek. "Önce silahımı alayım da şu tavşanları bir kez daha avlamayı deneyelim."

Trey hemen peşinde, içeri girdi. "Bilmek istiyorum."

"Ben de sana söyleyeceğim. Ama eğer tavşanlar konusunda şansımızın yaver gitmesini istiyorsak, onlar yemek için dışarı çıkmadan önce hazırlanmalıyız."

Trey bir an sonra bunu başını sallayarak kabul etti. Cal silahını kasadan çıkardı, ceplerine ihtiyaç duyabilecekleri diğer şeyleri doldurdu –mermi, avcı bıçağı, bir şişe su, naylon torba– ve birlikte koruluğun kenarını gören noktaya gittiler. Gökyüzü asık suratlı, gri ve hareketsiz bulutlarla doluydu, sadece batı tarafında hafif bir sarılık göze çarpıyordu. Çimler yağmurla ağırlaşmıştı ve toprak insanın ayağına yapışıyordu.

"Islanacağız," dedi Cal. "Ve her tarafımız çamur olacak."

Trey omuzlarını silkti.

Cal, tek dizini çimlere koyarak, "Tamam," dedi. "Sana önceki gün öğrettiğim her şeyi hatırlıyor musun?"

Trey ona bir aptala bakar gibi baktı ve silahı almak için ellerini uzattı.

"Tamam," dedi Cal silahı vererek. "Bakalım."

Trey silahı kontrol etti, güvenliğini açtı ve yavaşça ama özenle, hata yapmadan şarjörü taktı. Sonra Cal'e baktı.

"Güzel," dedi Cal.

Trey gözlerini kırpmadan ona bakmaya devam ediyordu. "Tavşanlar daha çıkmadı."

"Peki," dedi Cal. Islak çimlere oturdu, tüfeği Trey'in elinden

aldı ve dizlerinin üzerine koydu. Planın ne olduğunu öğrenmeden, Trey'e Brendan'ın bir planı olduğunu söylemek istemiyordu ama bu bilgiyi kimse onunla paylaşacak gibi de görünmüyordu ve Cal bu bilgiyi bir şekilde edinmeliydi. "İşte olanlar. Bir sürü insanla konuştum. Anladığım kadarıyla Brendan fakirlikten çok sıkılmış ve bunu değiştireceğini düşündüğü bir plan yapmış. Sana doğum günün için bisiklet alacağını söylemesi bununla uyuşuyor. Doğum günün ne zaman?"

"Üç mayıs." Çocuk sanki Cal bir vaizmiş de Tanrı'nın kelamını aktarmak üzereymiş gibi gözlerini ondan ayırmıyordu. Bu, Cal'i geriyordu. Biraz daha sakin bir sesle devam etti.

"Yani kısa süre sonra para geleceğini düşünüyormuş. Bu planın ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Bazen ders verirdi. Onlar çoğalmış olabilir. Sınavlar yaklaşıyordu."

"Bundan şüpheliyim. Ayrıca İbiza'da tatil yapmak ve insanlara büyük adam olacağını göstermek hakkında konuşuyormuş. Birkaç çocuğa ders vererek bunu yapamazdı. Daha büyük düşünüyormuş."

Trey şaşırarak omuzlarını kaldırdı.

"Fikrin yok mu?"

Çocuk başını iki yana salladı.

"Duyduğum bir başka şey de," dedi Cal, "abinin kaybolmadan bir hafta önce polisten korktuğu."

"Bren üçkâğıtçı değil," dedi Trey aniden, kötü kötü bakarak. "İnsanlar o bir Reddy olduğu için öyle düşünüyor–"

"Üçkâğıtçı olduğunu söylemedim, çocuk," dedi Cal. "Sana sadece ona değer veren insanlardan duyduklarımı söylüyorum. Polisten neden korkuyor olabileceğine dair başka bir sebep aklına geliyor mu?"

"Belki üzerinde ot vardı. Ya da başka bir şeyler."

"Yok, korkusu daha fazlaymış. Uğraştığı o ufak işler yüzünden olamaz. Ayrıca planı gerçekleşmek üzereyse nasıl oluyor da kimse bana onun ne olduğunu söyleyemiyor?"

Trey bir an sonra, "İnsanları şaşırtmak istemiş olabilir," dedi.

"'Hepiniz işe yaramazın teki olduğumu sanıyordunuz, bu da size girsin' gibisinden."

"Sen hiç onun işe yaramaz biri olduğunu düşündün mü?"

"Hayır!"

"O zaman seni neden şaşırtmak istesin?"

Trey omuzlarını silkti. "Belki canı öyle istemiştir."

"Sana bir şey soracağım," dedi Cal. "Brendan üniversitede ne okumak istediğini planlarken sana bundan bahsetmiş miydi?"

"Evet."

"Ders vermeyi düşündüğünde?"

"Evet."

"Noel'de Caroline'a konser bileti alma planını anlatmış mıydı?"

"Evet. Hozier. Ama ayrıldılar, o da biletleri Eugene'e sattı. Neden?"

"Yani Brendan, anlatmaması için bir neden yoksa, planlarından sana bahsediyordu."

"Evet. Ediyordu."

"Yani, bu büyük plan her neyse, bunu bilmemeni gerektirecek bir neden vardı."

Trey suskun kaldı. Cal de konuşmadı ve çocuğun bunu tartıp üzerinde biraz düşünmesine izin verdi. Koruluğun kenarında, yağmur yüklü dallar ağırlaşmıştı. Üstlerinde, bulutların altında minik, siyah kırlangıçlar uçuyor, sesleri onlara ulaşıyordu.

Birkaç saniye sonra Trey aniden, sertçe, "Onu gammazlamazdım," dedi.

"Bunu biliyorum," dedi. "Onun da bildiğine eminim."

"O zaman neden–"

"Senin güvende olmanı istemişti, çocuk," dedi Cal yumuşakça. "Her neye bulaştıysa, başının derde girebileceğini biliyordu. Büyük derde."

Trey yeniden sustu. Pantolonun dizindeki yırtıktan çıkan iplikleri çekiştiriyordu.

"Bence Brendan'ın o gün çok önemli bir işi varmış gibi evden çıkmasının," dedi Cal, "bu planla bir şekilde bağlantılı olduğunu söylersek yanlış tahminde bulunmuş olmayız. Kesinlikle öyle

olduğunu söylemiyorum ama bu varsayım etrafında çalışmaya devam edeceğim. Kasabayı ya korktuğu için terk etti ya da planı bir sonraki aşamaya geçirecek bir şeyler yapacaktı."

Çocuk hâlâ pantolonuyla oynuyordu ama başını Cal'e doğru eğmişti. Dinliyordu.

"Sana bisiklet almaya aynı gün söz vermişti ve birkaç gün önce de Fergal'dan borç alıp geri vereceğine söz vermiş. Yani temelli gitmek gibi bir düşüncesi yoktu. Onu korkutan her neyse, ortalık sakinleşene kadar birkaç gün saklanmayı planlıyor olabilir ama o zaman da telefon şarjını, deodorantını ve birkaç parça kıyafetini yanına almasını beklerdim. Yanına sadece parayı almış olması, onun bir şey almaya ya da birine para vermeye gittiği ihtimalini kuvvetlendiriyor."

Trey alçak ve gergin bir sesle, "Ve onu kaçırmış olmaları ihtimalini," dedi.

"Olabilir," dedi Cal. "Henüz o sonuca varacak kadar şey bilmiyoruz. Belki bir şeyler ters gitmiştir ve Brendan kaçmak zorunda kalmıştır. Biriyle buluşacak olsa nerede buluşurdu? Gitmeyi sevdiği özel bir yer falan var mıydı?"

Trey kaşlarını çattı. "Bar gibi mi?"

"Yok, özel bir yer. Kendi başına kalmak istediğinde dağa çıktığını söylemiştin. Bildiğin özel bir yeri var mıydı?"

"Evet. Bir keresinde yürüyüşe çıktığını söylemişti, ben de onu takip etmiştim çünkü canım sıkılıyordu. Bana kızdı ve siktirip gitmemi, yalnız kalmak istediğini söyledi. Onun gibi mi?"

"Evet, onun gibi işte," dedi Cal. "Neredeydi?"

Trey çenesiyle dağları işaret etti. "Eski kulübede. Boş bir ev."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Birkaç yıl önce. Ama sonra oraya tekrar gitti. Çünkü canım sıkıldığında onu birkaç kez daha takip etmiştim."

Cal bir an için çocuğun, hayatında takip edilmeye değer tek insanın peşinden, o rüzgârlı yamaçlara tırmandığını gözünde canlandırdı. "O gittikten sonra oraya baktın mı?"

"Her yere baktım," dedi Trey.

"Ondan hiç iz var mıydı?"

"Yoktu. Birkaç parça çöp sadece." Çocuk gözlerini kaçırdı. Anılar zor şeylerdi. Oraya Brendan'ı ya da onun bırakmış olabileceği bir şeyi, bir mesajı bulmak için oraya gitmiş ve kötü bir şey bulmaktan korkmuştu.

Cal, "Bana bu yerden bahsetmemiş olmanın bir sebebi var mı?" diye sordu.

Trey yine bir aptala bakarmış gibi baktı. "Neden bahsedeyim ki? Oraya gitmemiş."

"Peki," dedi Cal. "Ben de bir gidip bakmak istiyorum. Oraya nasıl gideceğimi tarif eder misin?"

"Bizim evden bir kilometre kadar yukarı çık. Sonra yoldan ayrılıp dağa doğru tırmanacaksın. Ağaçların arasından."

"Hı-hı. Birkaç gün içinde dönmezsem benim için arama ekibi gönderecek misin?"

"Yolu biliyorum. Seni oraya ben götürebilirim." Çocuk bir dizinin üstünde, yarışmaya hazırlanan koşucular gibi duruyordu, sanki Cal'in bir sözüyle yerinden fırlayacak gibiydi.

"İkimizin birlikte dolanırken görülmemesini tercih ederim," dedi Cal. "Özellikle de o civarda."

Trey'in yüzü aniden aydınlandı. "Ben tek başıma gideyim. Kimse beni görmez. Telefonunu bana ver, fotoğraf çekip sana getireyim."

"Hayır," dedi Cal. Sesi istediğinden daha sert çıkmıştı. "O kulübeden uzak duracaksın. Beni duydun mu?"

"Neden?"

"Ne olur ne olmaz diye. Beni duydun mu?"

"Beni kimse kaçıramaz. Ben aptal değilim."

"Aferin sana. Yine de oradan uzak duracaksın."

"Ben de bir şey yapmak istiyorum."

"Beni bu işin içine o yüzden dahil ettin. Bir şeyler yapmak için. O hâlde bırak da yapayım."

Çocuk itiraz etmek için ağzını açtı. Cal, "Faydalı bir şey yapmak istiyorsan bize akşam yemeği avla," dedi. Tüfeği Trey'in eline verdi ve başıyla koruluğun kenarını işaret etti. Tavşanlar beslenmek için dışarı çıkmışlardı.

Trey bir anlık kararsızlığın ardından, tartışmaktan vazgeçti. Yavaşça konumunu aldı, tüfeği omzunun üstüne koydu ve nişan aldı. "Acele etme," dedi Cal. "Zamanımız bol."

İzleyip beklediler. Tavşanların keyfi yerindeydi; birkaç yavru çimenlerin arasında birbirini kovalıyor, bulutların altından yayılan altın sarısı huzmelerin altında zıplıyorlardı. P.J. bakmaya gittiği koyunlarına şarkı söylüyordu: Ne olduğu anlaşılmayan hüzünlü, eski bir türkünün parçaları çayırların üstünden onlara ulaşıyordu.

Cal alçak sesle, "Şuradaki iri olan," dedi. Bir tavşan onlara yanını dönmüş, beyaz çiçekli bir otu yiyordu. Trey tüfeği bir parça oynattı, nişan aldı. Cal onun verdiği uzun nefesi, ardından da tüfeğin gümbürtüsünü duydu.

Tavşan döndü ve saklanmak için atıldı, sonra tiz bir çığlık duyuldu. Sanki işkence gören bir çocuk gibi bağırıyordu.

Trey, Cal'e döndü, ağzını açtı ama ses çıkmadı.

Cal ayağa kalkıp tüfeği onun elinden alarak, "Onu vurdun," dedi. "Şimdi işi bitirmeliyiz."

O tarafa doğru yürürken cebinden avcı bıçağını çıkardı. Trey ona yetişmek için koşturdu. Yaptığı şeyin kontrolden çıkmış hızı yüzünden panik dolu gözlerle bakıyordu. "Onu iyileştirmeyi deneyebiliriz," dedi.

"Kötü vurulmuş, çocuk," dedi Cal nazikçe. "Acısına son vermeliyiz. Ben yaparım."

"Hayır," dedi Trey. Kâğıt gibi bembeyazdı. "Onu ben vurdum."

Tavşanın ön ayaklarından birinin yarısı yoktu ve parlak, kırmızı kanı hızla akıyordu. Titreyerek yana devrildi, sırtı yay gibiydi; gözlerinde beyaz halkalar vardı ve ağzı açıktı, dudakları geri çekilmişti, kuvvetli dişleri ve kanlı köpükler görünüyordu. Çığlığı çayırda yankılanıyordu.

"Emin misin?" diye sordu Cal.

Trey gergin bir sesle, "Evet," dedi ve bıçağı almak için elini uzattı.

"Ensesinden," dedi Cal. "Tam şuradan. Omuriliğini kesmelisin."

Trey bıçağı yaklaştırdı. Ağzı sanki kusmamak için uğraşıyormuş gibi kapalıydı. Ateş etmeye hazırlanıyor gibi derin bir nefes aldı ve yavaş yavaş bıraktı. Bu elinin titremesini azaltmıştı. Bıçağı tüm ağırlığını vererek bastırdı ve çığlık kesildi. Tavşanın başı gevşedi.

"Tamam," dedi Cal. Tavşanı çocuğun gözünün önünden kaldırmak için elini cebine atıp poşeti çıkardı. "Bitti işte. İyi iş çıkardın." Tavşanı kulaklarından tuttu ve poşete koydu.

Trey avcı bıçağını otlara sildi ve Cal'e geri verdi. Hâlâ nefes nefeseydi ama gözlerindeki panik yok olmuştu ve yüzünün rengi geri gelmeye başlıyordu. Dayanamadığı şey hayvanın can çekişmesiydi.

Cal su şişesini bularak, "Ellerini uzat," dedi.

Trey ellerine baktı. Tavşanın atardamarından sıçrayan kan damlalarıyla doluydu.

"Buraya gel," dedi Cal. Trey'in ellerine su döktü, Trey de tüm kan çimenlere akıp temizlenene kadar ellerini ovaladı. "Şimdilik bu kadar yeter. İşin pis kısmını hallettikten sonra iyice yıkarsın."

Trey ellerini pantolonuna sildi. Hafif bir şaşkınlıkla, sanki birinin ne yapmasını söylemesi gerekiyormuş gibi Cal'e döndü.

"Al bakalım," dedi Cal naylon poşeti uzatarak. "İlk avın."

Trey poşete baktı ve durumu kavradı. Soluk vermekle muzaffer bir kahkaha arası bir sesle, "Hah!" dedi. "Başardım!"

"Evet, başardın," dedi Cal sırıtarak. Çocuğun sırtına hafifçe vurma isteği duydu. Onun yerine, "Hadi," dedi, eve dönerek. Evin duvarı, batan güneşle birlikte altın sarısı bir renge bürünmüştü, gri gökyüzünün altında parlak bir dikdörtgendi. "Onu eve götürelim."

***

Tavşanı Cal'in mutfak tezgâhında yüzdüler. Cal, Trey'e tavşanın ayaklarını nasıl çıkaracağını gösterdi, tavşanın sırtı boyunca bir yarık açtı ve derisini sıyırmak için parmaklarını derinin altına sokarak başı da onunla birlikte ayırdı; sonra karnını yardı ve organlarını çıkardı. Bunca sene sonra bunu yapmayı unutmamış olduğu için memnundu. Zihni neler yapılacağını hatırlamakta zorlanıyordu ama elleri hâlâ biliyordu.

Cal idrar kesesini temiz şekilde çıkarmayı ve hastalık var mı diye karaciğerine bakmayı gösterirken Trey, yazı masasında ve tüfekte olduğu gibi Cal'in talimatlarını aynı özenli dikkatle izliyor ve takip ediyordu. Birlikte zarını, sinirlerini ve parçalanmış ayağı çıkardılar, sonra diğer üç bacağını, karnını ve filetosunu ayırdılar. "İşte yenecek yeri burası," dedi Cal. "Gelecek sefer geri kalanıyla et suyu yapacağım ama bugün bunun bir kısmını hayvanı avladığımız yere bırakacağız." O ve büyükbabası ilk sincaplarında aynısını yapmışlardı: İhtiyaçları olmayan kısımları doğaya geri bırakmışlardı. İlk av için yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu.

Hayvanın sakatatını bahçenin arka tarafına götürüp kargalar, tilkiler ya da ilk kim bulursa onun için kütüğün üstüne bıraktılar. Cal kargalara ıslık çaldı ama hayvanlar ağaca yerleşmişlerdi ve birkaç kaba karşılık dışında onu duymazdan geldiler.

"Eh, biz davetimizi yaptık," dedi Cal. "Aç mısın? Yoksa bu iş iştahını mı kaçırdı?"

"Midem kazınıyor," dedi Trey hemen.

Cal gökyüzüne bakarak, "Güzel," dedi. Sarı çizgi kararararak yeşile dönmüştü. "Yahni yapmayı planlıyordum ama bu biraz sürer. O yüzden kızartalım." Trey'in eve fazla geç olmadan gitmesini istiyordu. "Sarımsak sever misin?"

"Sanırım."

Onun ifadesiz suratına bakınca Cal çocuğun bunu bilmeyebileceğini fark etti. "Öğrenelim bakalım," dedi. "Sen yemek yapar mısın?"

Trey omuzlarını silkti. "Bazen. Sayılır."

"Tamam," dedi Cal. "Bugün yemek pişireceksin."

Eti ovaladılar ve Cal çalışırken dinlemek için Waylon Jennings açtı. Trey ona sırıtarak baktı.

"Ne?"

"İhtiyar müziği."

"Peki DJ Havalı. Sen ne dinlersin?"

"Senin hiç duymadığın şeyler."

"Ukala," dedi Cal, kenarı ezilmiş küçük mutfak dolabından malzemeleri çıkararak. "Dur tahmin edeyim. Opera."

Trey alay ederek güldü.

"One Direction."

Çocuğun yüzündeki hayret dolu bakış Cal'in sırıtmasına neden oldu. "Eh, Tanrı'ya küçük lütufları için şükürler olsun. Şikâyet etmeyi bırak da dinle. Belki iyi müziğe değer vermeyi öğrenirsin." Trey gözlerini devirdi. Cal sesi biraz daha açtı.

Kuşbaşı doğranmış eti naylon bir poşette tuz, biber ve unla harmanlamayı, sonra Cal'in kasabadan aldığı dolmalık biber, soğan ve sarımsakla nasıl kızartacağını gösterdi. "Eğer domates ve mantar da olsaydı," dedi, "onları da tavaya atardık ama Noreen'in domatesi bu hafta çok iyi görünmüyordu. Bu da idare eder. Pilavla birlikte yeriz." O hazır pilav paketini mikrodalgaya atarken, işine yoğunlaştığı için kaşlarını çatan Trey tavadaki eti ters çevirdi. Mutfak sıcaktı, camlar buhar olmuştu ve içerisi güzel kokmaya başlamıştı. Cal bir an için pencerenin dışında kararan havayı, Sheila ve Caroline'ın gözlerindeki korkuyu düşündü, sonra bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı.

Cal, Trey'in kulübe ya da Brendan konusunu yeniden açmasını bekledi ama çocuk bunu yapmadı. Cal bir an için endişelendi; çocuğun paylaşmak istemediği planlar yaptığını düşündü. Sonra tavşanın ne durumda olduğunu görmek için o tarafa baktı. Çocuk tavanın başında bekliyor ve "I Ain't Living Long Like This" şarkısına başıyla ritim tutuyordu, dudaklarını ıslık çalar gibi uzatmıştı ve yanakları ocağın ısısı yüzünden pembeleşmişti. Olduğundan birkaç yaş küçük ve son derece huzurlu görünüyordu. Cal ilk defa olarak çocuğun zihninin Brendan konusunda endişelenmekle meşgul olmadığını fark etti. Bu konuyu bir süreliğine de olsa zihninden uzaklaştırarak tavşan konusunda kendini ödüllendirmişti.

Masaya oturduklarında Trey tabağına şüpheyle baktı ama ilk ısırıktan sonra tüm şüpheleri yok oldu. Yemeğe sanki haftalardır yememiş gibi yumuldu. Yüzü neredeyse tabağa değecekti.

"Demek ki sarımsağı seviyormuşsun, ha?" dedi Cal sırıtarak.

Çocuk koca bir lokmayı daha mideye indirirken başını salladı.

"Bu yemek senin eserin," dedi Cal. "Baştan sona. Çiftçi yok, kasap yok, fabrika yok, Noreen yok: Sadece senin. Nasıl bir his?"

Trey'in yüzünde ufak, özel bir gülümseme belirdi; Cal onun özel bir mutluluk yaşadığını anladı. "Fena değil," dedi çocuk.

"Bana kalsa," dedi Trey, "bunu yediğim her et için yapardım. Hamburger almaktan daha zor ve pis bir iş ama bu çok normal. Bir hayvanı yemek hafif bir şey olmamalı."

Trey başını yukarı aşağı salladı. Bir süre konuşmadan yemek yediler. Pencerenin dışına alacakaranlık çökmüştü; bulutlar aralanmış, dantel gibi görünen ağaçların siyah siluetinin üzerinde aydınlık mor-mavi gökyüzü görünüyordu. Uzaklarda bir yerde bir tilki bağırıyordu.

"Dağda yaşayabilirsin," dedi Trey. Belli ki bir süredir bunu düşünüyordu. "Eğer bu işte iyiysen, bir daha asla aşağı inmezsin."

"Pantolon avlayamazsın," dedi Cal. "Ya da ayakkabı. Postlardan kendi kıyafetlerimi dikmek istemiyorsan arada bir aşağı inmek zorundasın."

"Yılda bir kez. İstiflersin."

"Sanırım bunu yapabilirsin," dedi Cal. "Ama ben kendimi yalnız hissederim. Arada bir konuşacak birilerinin olmasını isterim."

Tabağını sıyıran çocuk, bu konudaki fikirlerinin farklı olduğunu gösteren bir bakış attı. "Yoo," dedi.

Cal, Trey'e bir tabak daha koymak için kalktı. Ocağın oradan, "Gelecek sefer ava çıktığımızda arkadaşlarından birini getirmek ister misin?" diye sordu.

İstediği en son şey evinin etrafında takılan yabancı çocuklar görmekti ama bu konuda kendini epey güvende hissediyordu; sadece bir şüphesini doğrulamak istiyordu. Gerçekten de Trey ona sanki akşam yemeğine bir manda davet etmesini söylemiş gibi baktı ve başını iki yana salladı.

"Karar senin," dedi Cal. "Ama arkadaşın var, değil mi?"

"Hı?"

"Arkadaş. Dost. Kanka. Birlikte takıldığın kişiler."

"Vardı. Bir ara yeniden görüşürüz."

Cal, Trey'in önüne tabağını bıraktı ve kendi yemeğine döndü. "Ne oldu?"

"Artık benimle takılmalarına izin yok. Umurlarında değil aslında, yine takılırız. Ben sadece..." Bir parça et keserken tek omzunu kaldırdı. "Bu ara olmaz."

Vücudu yeniden bir parça gerilmişti. Cal, "Neden seninle takılmaları yasaklandı?" diye sordu.

"Birlikte bir şeyler yaptık," diye açıkladı Trey dolu ağzıyla, "birkaç şişe içki çalıp sarhoş olduk falan. Öyle şeyler. Dört kişiydik, üstelik içki fikri benim bile değildi. Ama aileleri hepsinin benim suçum olduğunu söyledi çünkü ben kötü olandım."

Trey buna üzülmüş gibi görünmese de Cal, "Bence kötü bir çocuğa benzemiyorsun," dedi. "Öyle olduğunu kim söylüyor?"

Trey omuzlarını silkti. "Herkes."

"Kim mesela?"

"Noreen. Öğretmenler."

"O kadar kötü ne yapmış olabilirsin?"

Trey'in dudağının kenarı, pek çok örnek olduğunu ima ederek hafifçe kıvrıldı. Cal, "Birini söyle," dedi.

"Öğretmen bugün beni haşladı. Dikkatimi vermediğim için. Ben de ona umurumda olmadığını söyledim."

"Eh, bu kötülük değil ki," dedi Cal. "Terbiyesizlik etmişsin ve bunu yapmaman gerekirdi. Ama bu bir ahlak meselesi değil."

Çocuk ona gene öyle bakıyordu. "Terbiye öyle olmaz ki. Terbiye ağzın kapalı yemek yemek gibi şeylerdir."

"Hayır. O sadece görgü kuralı."

"Ne fark var?"

"Görgü kuralı herkes öyle yaptığı için yapman gereken şeylerdir. Mesela çatalı sol elinle tutmak ya da biri hapşırdığında 'Çok yaşa' demek gibi. Terbiyeyse insanlara saygılı davranmaktır."

"Ben her zaman öyle davranmıyorum," dedi Trey.

"Bak işte," dedi Cal. "Belki de terbiye üzerine çalışman gerekiyordur. Yemek yerken ağzını kapatsan da olur yani."

Trey onu duymazdan geldi. "O zaman ahlaki sorun ne demek?"

Cal bu sohbetten rahatsız olmuştu. Ağzında kötü tat bırakan eski şeyleri hatırlamasına neden olmuştu. Son birkaç yıl boyunca, ona her zaman son derece net gelen ahlak, terbiye ve görgü kuralları arasındaki sınırların herkes için aynı olmayabileceğini görmesi sağlanmıştı. Bugünlerde sık sık gençlerin ahlaksızlıkları hakkında konuşulduğunu duyuyordu ama Alyssa, Ben ve arkadaşlarının doğru ve yanlış üzerine kafa yorarak epey zaman harcadıklarını düşünüyordu. Cal'in gördüğü kadarıyla bu tutkulu ahlaki duruş çoğunlukla insanların sorunlarına, ırklarına ya da kimle yattıklarına dayanarak, onlara karşı hangi kelimeleri kullanıp kullanamayacağınızla ilgiliydi. Cal insanlara, onların tercih edildiği şekilde hitap edilmesi gerektiğine katılsa da bunun ahlaki bir mesele değil, görgü kuralı olduğunu düşünüyordu. Bu düşünce Ben'i öyle kızdırmıştı ki Cal ve Donna'nın evini Şükran Günü tatlısının ortasında öfkeyle terk etmiş, Alyssa gözyaşları içinde onun peşinden gitmişti; Ben'in sakinleşip geri dönmesi için bir saat geçmesi gerekmişti.

Cal'e göre ahlak terminolojiden daha fazla şey içeriyordu. Ben tekerlekli sandalyedeki insanlar için doğru terimi kullanma konusunda neredeyse kendini yırtmıştı ve açıkçası bununla da epey gurur duymuştu ama tekerlekli sandalyedeki tek bir kişi için faydalı herhangi bir şey yaptığından bahsetmemişti ve Cal o küçük veledin böyle bir şey yapsa bunu kesinlikle söyleyeceğine bir senelik maaşı üzerine bahse girerdi. Üstelik doğru terimler birkaç yılda bir değişiyordu, o yüzden Ben gibi düşünenlerin her zaman, neyin ahlaki olup neyin olmadığı konusunda başkalarının sözünü dinlemeleri gerekiyordu. Cal'e göre bir insan doğru ve yanlış konusunda böyle yön değiştirmemeliydi.

Bunun sebebinin artık orta yaşlı olması ve bugünlerde genç insanlara karşı hoşgörüsüz olması olduğunu düşünmüştü ama sonra işte de aynı şey olmuştu. Zorunlu bir duyarlılık eğitimi semineri koydular; Cal için sorun değildi çünkü bazı adamların örneğin kötü muhitlerde yaşayan tanıklara ve tecavüz kurbanlarına nasıl davrandığını biliyordu, fakat seminer, kullanılmasına

izin verilen ve verilmeyen kelimelerin bir listesinden ibaretti; tüm o kelimelerin altında neler yaptıklarından ve bunu iyileştirmenin yollarından bahseden yoktu. Herkes konuşmak hakkında konuşuyordu ve en ahlaklı insan da diğerlerine yanlış konuştukları için en çok bağıran oluyordu.

Cal, ona yanlış bir şey söyler de başını belaya sokar diye Trey'e cevap vermeye korkuyordu ama bunu yapacak başka kimse yoktu. "Ahlak," dedi en sonunda, "değişmeyen şeydir. Başkaları ne yaparsa yapsın senin yapacağın şeydir. Mesela biri sana pislik yapıyorsa ona karşı terbiyeli olmana gerek yok; ona siktirip gitmesini söyleyebilirsin hatta suratını bile yumruklayabilirsin. Ama birinin yanan bir arabada mahsur kaldığını görürsen, ne olursa olsun kapıyı açıp onu çıkarırsın. Ne kadar pislik biri olursa olsun. Ahlak budur."

Trey bir yandan yemeğini yerken bir yandan bunu düşündü. "Peki sapık bir katilse?"

"Belki o zaman düşüp bacağını kırdığında ona yardım etmem. Ama yine de o arabada bırakmam."

Trey biraz daha düşündü. "Ben yapabilirim," dedi. "Duruma bağlı."

"Eh," dedi Cal. "Benim prensiplerim var."

"Hiç çiğnemiyor musun?"

"Eğer prensiplerin yoksa," dedi Cal, "ayaklarını sağlam basacağın bir zeminin yok demektir. Rüzgâr nereye eserse o tarafa sürüklenirsin."

"Senin prensibin ne?"

"Çocuk," dedi Cal, aniden kendini bitkin hissederek, "bu konuda benim sözümü dinlemek istemezsin."

"Neden?"

"Bu konuda kimseyi dinlemek istemezsin. Kendi prensiplerini oluşturmalısın."

"İyi ama seninkiler ne?"

"Ben sadece insanlara karşı iyi olmaya çalışıyorum."

Trey sessizdi ama Cal onun zihninde yeni soruların oluştuğunu hissedebiliyordu. "Yemeğini ye."

Trey omuzlarını silkti ve kendine söyleneni yaptı. İkinci tabağını bitirdi, çatalıyla bıçağını bıraktı, elleri göbeğinde, arkasına yaslandı ve keyifle soluk verdi. "Doydum," dedi.

Cal çocuğun aklına yeniden Brendan'ı getirmeyi hiç istemiyordu ama bir sonraki adım için bir plan yapmazsa, Trey kendi planını kendi yapabilirdi. Masayı topladıktan sonra bir kalem ve defterinden boş bir sayfa alıp Trey'in önüne koydu. "Bana harita çiz," dedi. "Brendan'ın takıldığı kulübeye giden yolu çiz."

Çocuk gerçekten denedi ama Cal bir dakika içinde bunun işe yaramayacağını anladı. Tüm yer işaretleri, BÜYÜK ÇALI ve SOLA KIVRILAN DUVAR gibi işe yaramaz şeylerdi. "Boş ver," dedi Cal en sonunda. "Beni oraya senin götürmen gerekecek."

Çocuk sandalyesinden kalkmak için hareketlenerek, "Şimdi mi?" dedi.

"Hayır, şimdi değil. Yarın gideriz. Şuraya kadar" –Cal dağ yolundaki bir dönemeci gösterdi– "çizdiğin yeri anladım. Seninle orada buluşuruz. Üç buçukta."

"Daha erken. Sabah."

"Olmaz," dedi Cal. "Okulun var. Yani şimdi eve gidip ödevlerini bitirmelisin." Ayağa kalktı ve Trey'in suratındaki, bunu asla yapmayacağını söyleyen bakışı görmezden geldi. "O kapkeklerden birini de al, tatlı olarak."

Trey kapıya yöneldiğinde, beklenmedik şekilde döndü ve omzunun üstünden Cal'e sırıttı; kapkekin yarısını ağzına tıkmıştı bile. Cal de ona sırıttı. Çocuğa yolda dikkatli olmasını söylemek istedi ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu.

ON DÖRT

Gece bir şey oldu. Cal, gecenin sıradan ritminin içindeki farkı, rahatsızlığı uykusunda hissetti. Uyandığında uzaklardaki çayırlardan acı, öfke ya da her ikisini de barındıran vahşi bir uluma duydu.

Pencereye gitti, camı aralayıp dışarı baktı. Bulutlar biraz aralanmıştı ama ay hilaldi ve karanlığın farklı tonları dışında bir şey görünmüyordu. Rüzgâr dinmiş, hava ayaza kesmişti. Uluma durmuştu ama uzaklarda hâlâ Cal'in kulağına belli belirsiz gelen bir hareket vardı.

Bekledi. Bir iki dakika sonra ses iyice yükselerek belirginleşti ve Cal'in gözleri arka bahçede, çimlerin üstünde bir gölge seçti. Hızla ama sanki yaralanmış gibi aksayarak yola doğru gidiyordu. Büyük bir hayvan ya da kamburunu çıkarmış bir insan olabilirdi.

Gölge görüş alanından çıkınca Cal pantolonunu giydi, tüfeğini doldurdu ve arka kapısına gitti. Geçerken ışığı da yaktı. Mart'ın ve büyük ihtimalle P.J.'in de tüfeği vardı, diğer gölge de her şey olabilir ve silahlı da olabilirdi. Cal kimseyi hazırlıksız yakalama niyetinde değildi.

El fenerinin ışığıyla çayırları taradı ama fener bu karanlıkta pek de bir yeri aydınlatmıyordu. Kambur gölge ortalarda görünmüyordu.

"Silahlıyım!" diye bağırdı. Sesi uzaklara yayıldı. "Ellerini görebileceğim şekilde kaldırarak ortaya çık."

Bir an için mutlak bir sessizlik oldu. Sonra P.J'in arazisinin bir yerinden neşeli bir ses seslendi: "Ateş etme! Teslim oluyorum!"

Cılız bir ışık huzmesi göründü ve çayırların arasından Cal'e yaklaştı. Cal, elinde tüfeği, nişan almış hâlde, biri pencerelerden süzülen cılız ışıkta görünüp elindeki silahı sallayana kadar öyle durdu. Gelen Mart'tı.

Cal arka bahçeye çıkarak onun yanına giderken yolda el feneriyle çevreye bakmayı ihmal etmedi. "Yüce Tanrım, delikanlı, indir şunu," dedi Mart, başıyla Cal'in tüfeğini işaret ederek. Yüzü heyecanla aydınlanmıştı ve gözleri sanki sarhoşmuş gibi ışıl ışıldı ama Cal onun tamamen ayık olduğunu anlayabiliyordu. Bir elinde el feneri, diğerinde bir hurling sopası vardı. "Dışarıdan sesin neye benziyordu, biliyor musun? Şu televizyondaki *Cops* programındaymışsın gibi konuşuyordun. Senden iyi polis olurdu. Bana yere yatmamı da söyleyecek misin?"

"Ne oluyor?" diye sordu Cal. Silahın emniyetini açtı ama parmağı tetikteydi. O hayvan her neyse, bir yere gitmişti.

"O yaratığın P.J.'in koyunlarını peşine düşeceğini düşünmekle haklıymışım, işte olan bu. Bir de benden şüphe etmiştin. Gelecek sefere inanırsın artık."

"Neydi o?"

"Ah," dedi Mart pişmanlıkla, "tek aksilik bu işte. İyi göremedim. Başka şeyle meşguldüm denebilir."

Cal yaratığın aksamasını düşünerek, "Onu yaraladın mı?" diye sordu.

"Birkaç iyi darbe geçirdim," dedi Mart keyifle, hurling sopasını bacağına vurarak. "Senin korulukta oturmuş, şansımın yaver gitmediğini düşünüyordum. Sana karşı dürüst olacağım, neredeyse eve dönmek üzereydim. Sonra P.J.'in koyunlarının huysuzlandığını duydum. Bu karanlıkta hiçbir şey göremedim ama sessizce oraya sokuldum ve yerde yatan bir koyun, üzerinde de bir şey olduğunu gördüm. Öyle meşguldü ki benim geldiğimi duymamıştı bile. Ona sıkı bir darbe indirdim ve o da avazı çıktığı kadar bağırdı. Sesi duydun mu?"

"Ona uyandım," dedi Cal.

"Bayıltmak amacıyla vurmuştum ama yanlış yere denk getirmiş olmalıyım. Ama yine de onu hazırlıksız yakaladım. Ne oldu-

ğunu anlayamadan ben ona bir kere daha vurdum." Sopayı, elindeki ağırlığından memnun, kaldırdı. "Onca yılın ardından hurling yeteneğimi kaybetmiş olmaktan korkuyordum ama bisiklet sürmek gibiymiş; hiç unutmuyorsun. Eğer o yaratığı düzgünce görebilseydim kafasını uçurabilirdim. Uçup kapına kadar gelirdi."

"Sana bir şey yaptı mı?"

"Denemedi bile," dedi Mart küçümseyerek. "Ancak koyunlara saldırır; karşı verebilecek birine denk geldiği anda kuyruğu kıstırıp kaçtı. Peşinden koştum ama gerçekle yüzleşmem lazım, ben T.J. Hooker değilim. Tek yaptığım sırtımı incitmek oldu."

"Sopayı üzerine fırlatmalıydın," dedi Cal.

"En son gördüğümde sana doğru geliyordu." Mart, Cal'e baktı, gözleri samimiyetle kısılmıştı. "Sen de iyi göremedin, değil mi?"

"Yeterince yakına gelmedi," dedi Cal. Mart'ın bakışındaki bir şey onu rahatsız etmişti. "Tek gördüğüm epey büyük olduğuydu. Belki köpek olabilir."

"Bence neye benziyordu, biliyor musun?" dedi Mart sopasını Cal'e doğru doğrultarak. "Eğer bilmesem kedi diye düşünürdüm. Ev kedisi falan değil. Dağ aslanı gibi bir şey."

Hareket etme şekli, Cal'e göre kediye benzemiyordu. "Bana sanki aksıyormuş gibi geldi. Sağlam vurmuş olmalısın."

"Geri gelirse daha da iyi vuracağım," dedi Mart asık suratla. "Ama gelmez. İşini bitirdi."

"Buna nasıl karar verdin?" diye sordu Cal, sopayı işaret ederek. "Ben olsam silahımla çıkardım."

Mart bunun üzerine kıkırdadı. "Barty yankiler konusunda haklıymış. Elinizden gelse pazar ayinine bile silahlı gidersiniz. Silahı ne yapacakmışım? Ben P.J.'in koyunlarını kurtarmak için buradayım, bu karanlıkta bir metre öteyi göremediğimden zavallı pislikleri vurmak için değil. Bu eleman iyi iş çıkardı." Hurling sopasını memnuniyetle inceledi. Ucuna yakın bir yerde geniş, koyu bir leke vardı, kan ya da çamur olabilirdi. Mart oraya tükürdü ve pantolonuna sildi.

"Sanırım öyle olmuş," dedi Cal. "Koyun nasıl?"

"Öldü. Gırtlağını parçalamış." Mart denemek için geriye doğru eğildi. "Beni azarlamadan önce gidip P.J.'e haberi versem iyi olur. Sen de yatağına dön. Bu gecelik eğlence bitti."

"Beklemenin meyvesini aldığına sevindim," dedi Cal. "P.J.'e koyunu için başsağlığı dileklerimi ilet."

Mart kasketine dokundu ve gitti, Cal de eve doğru döndü. Bahçe kapısının iç tarafında el fenerini kapattı ve kargaların meşe ağacı altında koyu karanlığa doğru yürüdü.

Gece öyle sakindi ki gökyüzündeki yıldızlar ve bulutlar bile hareket etmiyordu ve soğuk, Cal'in uyurken giydiği uzun kollunun içine işliyordu. Birkaç dakika boyunca P.J.'in evinde ışık yandı. Ondan bir dakika sonra iki el feneri huzmesi çayırlarda ilerledi, durdu ve yerdeki bir şeye çevrildi. Cal, belli belirsiz, alçak, öfkeli konuşmaları ve huzursuz koyunların birbirini itip kaktığını duydu, ya da öyle olduğunu düşündü. Sonra iki fener ışığı P.J.'in evine geri döndü, bu sefer epey yavaşlardı. Mart ve P.J. ölü koyunu birer bacağından tutmuş, sürüklüyorlardı.

Cal olduğu yerden kıpırdamadı ve araziyi izledi. Penceresinin ışığında birkaç güve dönüp duruyordu. Neredeyse hiçbir kıpırtı yoktu, sadece çalılarda her zamanki ufak hareketler vardı ve arada sırada bir çobanaldatan ya da avlanan bir baykuşun ötüşü duyuluyordu ama Cal ne olur ne olmaz diye bekleyip izlemeye devam etti. Mart'ın karşılaştığı şey her neyse, Cal geldiğinde saklanmış olabilirdi ve sabırlı da olabilirdi.

Mart'ın masumca sorgular görüntüsüyle başlayan huzursuzluk giderek artmış, yüzeye çıkmıştı. Mart, Ardnakelty'de onca koyun varken, bu yaratığın P.J.'in koyunlarının peşine düşeceğini biliyordu.

Cal bunu düşündükçe hurling sopasını daha az sevmeye başladı. Ona güvenli bir mesafeden saldırı şansı veren, gayet iyi durumda bir silahı varken, koyunların yumuşak kısımlarını söken bir şeye yaklaşıp vurma riskini sadece bir ahmak alırdı. Mart ahmak değildi. Silahını evde bırakmasının tek nedeni vurmayacağı bir şeyle karşılaşmayı bekliyor olmasıydı. Mart o korulukta oturup bir insan evladının gelmesini beklemişti.

Cal korktuğunu hissetti. Önce korkuyu hissetti ve bunu ancak yavaş yavaş anladı. Bunun çocukla, buradaki insanların ona ve ailesine pislik gibi davranmasıyla ve abisinin gitmesinin onu vahşi, çaresiz bir çöküşe götürmesiyle alakası vardı. O tavşanı öldürüp kesmesindeki soğukkanlılık, şaşmaz özenle –bu o zaman iyi bir özellik gibi görünmüştü– alakası vardı. Karşısındakinin can çekişmesine dayanamıyordu ama koyunlar da birkaç saniyeden fazla can çekişmiyordu zaten.

Cal, *O iyi bir çocuk*, diye düşündü. *Bunu yapmaz.* Fakat Trey'e iyi ve kötünün ne anlama geldiğini ya da ikisinin arasındaki çizgiyi bulup doğru tarafta kalmanın önemini kimsenin açıklamadığını biliyordu.

Bir süre sonra, tek bir fener ışığı tarlaları aşıp P.J.'in evinden Mart'ın evine gitti. Bir süre sonra P.J.'in evinin ışıkları söndü ve sonra da Mart'ın evinin ışıkları. Taşra karanlığa büründü.

Cal eve yöneldi. Bahçede ilerlerken el fenerini kütüğün üstüne tuttu. Bir şey tavşandan kalanları silip süpürmüştü, kütüğün üstü tertemizdi, tek bir parça bile kalmamıştı.

***

Cal üç buçukta, uzun ve karmaşık bir rota izleyerek buluşma noktasına gittiğinde Trey orada değildi. Dağın bu kısmı öyle ıssızdı ki Cal sanki oraya izinsiz giriyormuş gibi hissetti. Yolda otlayan koyunlar başlarını çevirip ona bakmış ve birkaç tane yıkık, üstü yosun bağlamış tarla sınırı duvarına rastlamıştı; ama burada insan varlığını gösteren tek belirti, ortasında uzun otlar bitmiş patika ve birilerinin arada gelip turba kestiği, fundalıklardaki koyu bölgelerdi.

Cal'in geceki huzursuzluğu iyiden iyiye arttı. Çocuk buluşmayı ancak, canı gelemeyeceği kadar çok yanıyorsa kaçırırdı.

Cal daireler çizerek dağı taradı. Rüzgâr fundalıkları ve karaçalıları alçak, hiç bitmeyen bir hışırtıyla sallıyordu. Kokusunda neredeyse duyulamayacak kadar soğuk bir tatlılık vardı. Gökyüzü griydi ve yükseklerde bir yerde bir kuş vahşi çığlıklar atıyordu.

Arkasını döndüğünde çocuğun sanki hep oradaymış gibi yolda dikildiğini gördü.

"Geç kaldın," dedi Cal.

Trey arsız bir sırıtışla, "Ödev yapıyordum," dedi.

"Tabii, tabii," dedi Cal. Herhangi bir çürük ya da morluk görmüyordu. "Dün gece eve rahat döndün mü?"

Trey sanki bu çok tuhaf bir soruymuş gibi şüpheyle ona baktı. "Evet."

"Sonradan sesler duydum. Sanki bir hayvan yaralanmış gibi."

Çocuk hem bunun olabileceğini hem de onu ilgilendirmediğini ima ederek omuz silkti ve yola koyuldu. Cal onun yürüyüşünü izledi. Uzun, yaylanıyormuş gibi yürüyüşü her zamanki gibiydi; aksamıyordu ve ağrıyormuş gibi bir tarafını tutmuyordu.

Cal'in endişesinin bir kısmı kayboldu ama kalıntısı duruyordu. Koyunlara zarar veren kişinin çocuk olmaması onu bir parça rahatlatmıştı ama bu artık en hayati nokta değildi, en azından sadece bu değildi. Trey'in ne yapıp ne yapamayacağını hiçbir şekilde bilmediğini fark etmişti.

Trey dönemeci geçip fundalıkların arasından patikayı tırmanmaya başladı. "Dikkat et," dedi omzunun üstünden. "Bataklık yerler var."

Cal, Trey'in ayağını nereye koyduğunu izleyerek onu takip etmeye çalıştı, toprağın yer yer bataklığa döndüğünü hissedebiliyordu. Çocuk bu araziyi biliyor ve buraya Cal'den daha çok uyuyordu. "Sıçayım," dedi, botu bataklığa gömülünce.

Trey omzunun üstünden, "Hızlı hareket etmelisin," dedi. "Seni çekmesine fırsat verme."

"En hızlı bu kadar hareket edebiliyorum. Hepimiz tavşan gibi değiliz."

"Daha çok manda gibi."

"Sana terbiyeyle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?" dedi Cal. Trey güldü ve yola devam etti.

Karaçalıların arasından, turba kesilmiş bölgelerin etrafından, kayaların çatlaklarından otların fışkırdığı çıplak bir yamacın altından geçtiler. Cal onları izleyen var mı diye etrafı kolluyordu ama dağda, rüzgârda salınan fundalıklar dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Burası insanın yoluna yanlışlıkla çıkacak bir yer

değildi. Brendan burada her ne yapıyorsa, onu rahatsız edilmeden yapmak istemişti.

Trey onlara Cal'in nefesini tüketen ve ladinlerin içine doğru giden bir yokuşu tırmandırdı. Ağaçlar uzundu ve aralarında eşit boşluklar vardı; yerde de yıllardır biriken kalın bir ladin iğnesi örtüsü vardı. Rüzgâr burada onlara ulaşamıyordu, fakat ağaçların tepelerini dinmeyen, huzursuz bir mırıltıyla sallıyordu. Cal bu arazinin çarpıcı zıtlığından hoşlanmamıştı. Tıpkı hava gibiydi, insanı bir adım geride bırakmayı hesaplayan bir öngörülemezlik hissediliyordu.

Ağaçların arasından çıktıklarında Trey ileriyi işaret ederek, "İşte orada," dedi.

Brendan'ın gizlenme yeri aşağıda kalıyordu; sırtını dağın yamacına yaslamış olan ev hafifçe kuytuda kaldığı için en kötü rüzgârlara karşı korunaklıydı. Cal'in beklediği gibi değildi. O zihninde, yıkık dökük taş duvarları olan, çatısının sadece bir kısmı ayakta, nesiller boyunca doğanın yavaş yıkımına terk edilmiş bir yer canlandırmıştı. Bu bodur, beyaz kulübe kendi evinden daha eski değildi ve evinin buraya ilk geldiğindeki hâliyle aşağı yukarı aynıydı. Kapısında ve pencerelerinde kırmızı boyanın çoğu hâlâ duruyordu.

Cal bunu kendi zihninde canlandırdığından daha rahatsız edici buldu. Terk edilmiş, iki yüz yıllık bir ev doğanın kanunlarına uyardı; bir dönem iyi durumda olur, bir süre sonra da harabeye dönerdi. Böyle görece iyi ve kullanılabilir durumda bir evin terk edilmiş olması, doğal olmayan, giyotin gibi keskin ve nihai bir şeye işaret ediyordu. Bu evin görünüşünde Cal'in hoşlanmadığı bir şey vardı.

Eve doğru ilerlemeye başlayan Trey'i durdurmak için elini uzatarak, "Bekle," dedi.

"Neden?"

"Bir dakika bekle. Abinin aklına geleni bir başkasının da düşünmediğinden emin olalım."

"Bren o yüzden buraya geliyordu. Çünkü buraya kimse–"

"Bekle dedim." dedi Cal. Sakince geri giderek ladinlerin ara-

sına çekildi. Trey sabırsızlıkla gözlerini devirdi ama onu takip etti.

Kulübede ne bir hareket ne de ses vardı. Duvarların yanında uzamış otlar, ön kapıya giden patikada sağa sola yatmıştı. Pencereleri büyük oranda kırılmıştı ve çatıdaki arduvazlardan pek çoğu gitmişti ama biri, çok da uzun olmayan bir süre önce bunları tamir etmeye çalışmıştı: Çatıdaki deliklerden birinin üzerine muşamba serilmişti ve pencerelerde kontrplak vardı.

"Brendan gittikten sonra senin buraya geldiğini söylemiştin," dedi Cal. "Değil mi?"

"Evet. Birkaç gün sonra."

Yani içeride bir cesetle karşılaşma ihtimalleri düşüktü. Birkaç karasağan kuşu saçakların altına girip çıkıyor, soğuk havada telaşsızca akrobasi denemeleri yapıyordu. "Güvenli görünüyor," dedi Cal en sonunda. "Hadi gidip bakalım."

Aşağıda ses öyle yoğundu ki yukarıdaki açık havada bir süre geçirip indikten sonra insanı irkiltiyordu. Patikada ilerlerken ayak sesleri gürültüyle yankılanıyordu. Karasağanlar öfkeyle cıvıldaşıp saklanacak yer aramaya başladılar.

Kapının alt tarafında büyük, kıymıklı bir delik vardı; belli ki biri buraya kararlılık ve ısrarla sağlam tekmeler atmıştı. Hem de çok uzun süre önce değil; kırılmış ahşabın rengi daha yeni yeni solmaya başlamıştı. Ucunda asma kilit olan çelik bir toka menteşesinden çıkmış, sallanıyordu; duvarda, söküldüğü yerde delikler vardı. Cal kapıyı açmadan önce ceketinin manşetiyle elini örttü.

"Son geldiğinde böyle miydi?"

"Nasıl?"

"Tekmelenmiş. Kilidi kırık."

"Evet. İçeri girivermiştim." Trey sabırsızlıktan yerinde duramayan eğitimsiz bir av köpeği gibi Cal'in hemen dibinde duruyordu.

İçeride hiçbir hareket yoktu. Arkadaki odadan bir yerden sızan cılız bir ışık vardı ama onun dışında kontrplaklar içeriyi, etrafı göremeyecek kadar karartmıştı. Cal cep fenerini bulup bununla etrafı taradı.

Evin ön tarafındaki oda ortalama büyüklükteydi ve içeride kimse yoktu. Cal'in fark ettiği bir sonraki şey, temiz olduğuydu. Kendi evine ilk girdiğinde yerlerde katman katman örümcek ağları, toz, küf, böcek ölüleri, fare ölüleri, ne olduğunu bile anlayamadığı yapış yapış bir şeyler vardı. Buradaki çıplak döşeme sadece ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Süslü pembe ve sarı çiçekli duvar kâğıdı rutubetten lekelenmişti ama kabaran kısımları sökülmüştü.

Köşede yepyeni bir propan kamp ocağı, yanında da birkaç yedek tüp duruyordu. Kontrplakla kapatılmış pencerelerin birinin altında yine yepyeni bir soğutucu vardı. Arka duvara dayalı ucuz, beyaz bir MDF büfe vardı, yeni değildi; yanında bir süpürge ve faraş, bir paspas ve kova ve bir sıra büyük plastik su şişesi dizilmişti. Yerdeki döşemelerdeki izler bir şeylerin sürüklenerek içeri ya da belki dışarı taşındığını gösteriyordu.

Girdiklerinde içeride hiçbir hareket olmadı. "Burada bekle," dedi Cal. Hızlıca arka tarafa gitti. Eskiden mutfak ve yatak odasının bulunduğu bu kısmı kimse temizlememişti. Yerlerde düşmüş alçı ve eski mobilya parçaları vardı ve tozlu örümcek ağları tavandan dantel perdeler gibi sarkıyordu. Arka taraftaki pencereler kontrplakla kapatılmamıştı, dışarıdaki sarı çiçekli otlar görünüyordu ama dağın yamacı öyle yakındı ki güneşin çoğunu kesiyordu.

"Gördün mü?" dedi Trey onun omzunun üstünden. "Kimse yok."

"Yani iki dakika kaybettik," dedi Cal. "Doğruca belanın içine düşmekten iyidir." Ön taraftaki odaya gitti, soğutucunun yanına çömeldi ve çocuk merakla omzunun üstünden bakarken yine paltosunun manşetini kullanarak açtı. Boştu. Kullanılmaya hazır duran ama hiç kullanılmamış gibi görünen kamp ocağını inceledi. Yedek propan tüplerini salladı: Biri dolu, ikisi boştu. Büfeye gitti, kapaklarını köşelerinden tutarak açtı ve fenerini içeri tuttu.

Dolabın içinde üç paket lastik eldiven, üç şişe temizlik sıvısı, bir yığın sünger ve temizleme bezi, birkaç saklama kabı, büyük bir paket kahve filtresi, sarılmış bir hortum, iki laboratuvar göz-

lüğü, bir paket laboratuvar güvenlik maskesi ve bir köşeye yuvarlanmış bir pil vardı.

Cal'in yüreği cız etti. Bir an için yerinden kımıldayamadı. Tüm belirsiz olasılıkları yok edip ona elle tutulur bir iz veren bir ipucu istemişti. Şimdi bunu bulduğunda, aslında bunu hiç istemediğini fark ediyordu.

Brendan'ı yanlış değerlendirmişti. Onun, aklına gelen ilk ve en kolay fikre atlayan, kırgınlıkla ve herkese onu hafife aldıklarını ispatlama hevesiyle dolu çılgın bir çocuk olduğunu düşünmüştü. Ama Brendan yöntemli, sistematik olarak ilerleyen, tüm parçaları yerine koymak için vakit ve emek harcayan bir gençti. Gücenmiş, öfkeli bir çocuk başını epey belaya sokabilirdi. Yöntemli bir çocuğun başını belaya sokma olasılığı daha düşüktü; ama eğer sokarsa, bu bela çok daha fena olurdu.

Trey'in, yanında çömelmiş, onun yüzündeki her hareketi izlediğini ve bu durgunluğunu fark ettiğini hissedebiliyordu. "Hah," dedi sakince, doğrularak. "Al, şunu benim için tut." El fenerini uzattı.

"Neden?" diye sordu Trey. Gergindi, kendini zar zor dizginliyordu.

Cal telefonunu buldu ve kamerasını açtı. "Araştırma yaparken her şeyi kayıt altına alırsın. Ne olacağını asla bilemezsin."

Trey'in yüzü değişmedi. Gözleri hâlâ Cal'in suratındaydı.

Cal başıyla ön kapıyı işaret ederek, "Şuradan başla," dedi. "Sonra sakin ve dikkatlice bütün odayı çek."

Biraz sonra Trey konuşmadan ona söyleneni yaptı. O, odanın videosunu çekerken Cal de el fenerini yavaşça odada gezdirdi, sonra soğutucunun, bulaşığın, ocağın, propan tüplerinin, su şişelerinin fotoğrafı çekilirken ışığı sabit tuttu. Sonra Cal fenerin ışığı olmadan arka taraftaki odaları filme aldı. Kontrplakla kapatılmamış arka pencereler iyi bir karardı. Burada Brendan Reddy'nin yapmayı planladığı şeyi yapmak için temiz havaya bolca ihtiyaç olmalıydı.

İçerisi rutubet, yağmur ve ladin kokuyordu. Brendan işe hiç başlamamıştı. Çoğu şeyi, belki de her şeyi sağlamış ama sonra bir şeyler ters gitmişti.

Fotoğraf çekme işi bittiğinde Cal el fenerini geri aldı ve ön taraftaki odaya geçerek ışığı yere tuttu. Trey durarak, "Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Ne bulabilirsem," dedi Cal. "Ama burada bir şey yok." Kan lekesi arıyordu. Göremedi ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyordu – yer kısa süre önce temizlenmişti ama bunun Brendan'ın gidişinden önce mi yoksa sonra mı olduğunu anlamanın yolu yoktu. Luminol kanı gösterebilirdi ama Cal'de Luminol yoktu. "Etrafa dikkatlice bak. Buraya son geldiğinden beri değişen bir şey var mı?"

Trey yavaş yavaş bütün odalara baktı. En sonunda başını iki yana salladı.

"Tamam," dedi Cal. Telefonunu cebine koydu. "Gidip bir de dışarıya bakalım."

Trey başını yukarı aşağı salladı, Cal'e el fenerini uzattı ve kapıya yöneldi. Cal onun tüm bunlardan ne çıkardığını bilmiyordu. Bunun çocuğun mizacı olduğunu mu yoksa Trey'in düşüncelerini özellikle kendine mi sakladığını anlayamıyordu.

Eskiden bahçe olan, aşırı büyümüş otların arasında ilerlediler ama bir zula ya da bir yerin kazıldığına dair iz yoktu. Tek buldukları şey, evde birilerinin yaşadığı zamandan kalan bir çöplük alanıydı: Bir yığın kırık çanak çömlek ve cam şişe, geçen yıllarla birlikte toprağın ve otların arasına gömülmüştü.

Trey bir sopa buldu ve ısırganotlarına vurmaya başladı. "Kes şunu," dedi Cal.

"Neden?"

"Buraya birinin geldiğini tüm dünyaya ilan etmemeyi tercih ederim."

Trey ona baktı ama bir şey söylemedi. Sopayı çöplerin üstüne attı.

Burayı aşağıdaki arazilerden ayıran bir sessizlik vardı. Aşağıda sürekli, kavga eden ya da kur yapan kuşların sesleri olurdu ama burada hava boştu; sadece rüzgâr ve ısıran soğuk vardı.

Alçakta kalan bu bölgeyi incelemeye başladılar, uzun otların içine bakıyor, bir şey kaçırmamak için sistemli şekilde ileri ve

geri gidiyorlardı. Yarım saplı, paslı bir bahçe çapası ve yine paslı, dolanmış bir parça dikenli tel buldular. Tepeye ulaştıklarında ladin iğneleri ayaklarının altında çıtırdayarak ilerlediler, herhangi bir zula bulmak için yaprak yığınlarını tekmelediler ve dallara baktılar. Birkaç tane eski yuvaya iki kere göz attılar.

Cal baştan beri bunun işe yaramayacağını biliyordu. Burası bir adam ve bir çocuğun arayamayacağı kadar geniştü. Asıl ihtiyacı olan şey, tüm evin altını üstüne getirecek bir olay yeri inceleme ekibiyle, dağları tarayacak bir K-9 birimiydi. Yabancı bir ülkede rozeti ve silahı olmadan, destek olarak on üç yaşında bir çocuk ve Memur Dennis'le polisçilik oynadığı için kendini dünyanın en büyük ahmağı gibi hissediyordu. Donna'nın ne söyleyeceğini hayal etmeye çalıştı ama işin aslı Donna hiçbir şey söylemezdi; başta kuşku olmak üzere pek çok şey içeren bir bakış atar, sonra ellerini kaldırıp giderdi. Donna'nın abartılı kelime dağarcığı ve sesleri bile bunu karşılamaya yeterli olmazdı.

"Eh," dedi Cal sonunda. "Sanırım burada görülebilecek her şeyi gördük." Gitme vakti gelmişti. Işık yön değiştiriyor, ladinlerin gölgeleri eve doğru uzamaya başlıyordu.

Trey ona aniden soru dolu gözlerle baktı. Cal onu görmezden geldi ve ağaçların arasına daldı. Bu yerden uzaklaştığı için memnun olacaktı.

Birkaç dakika sonra çok hızlı yürüdüğünü, çocuğun yetişmek için koşturduğunu fark etti. "Eee?" dedi yavaşlayarak. "Bundan ne çıkardın?"

Trey omuzlarını silkti. Zıplayarak ladinlerden birinin bir dalını kırdı.

Cal çocuğun zihninden geçenleri öğrenmek için güçlü bir istek duydu. "Sen Brendan'ı tanıyorsun," dedi. "Ben tanımıyorum. O ev neler planlamış olabileceği hakkında sana bir fikir verdi mi?"

Trey elindeki dalı yanından geçtiği bir ağacın gövdesine hızla vurdu. Dalın vızlaması ve çarptığı andaki gürültüyü çevredeki ağaçlar bastırdı. Karşılık olarak herhangi bir kanat sesi ya da hışırtı duyulmadı.

"Brendan gittikten sonra oraya gittiğimde," dedi, "belki orada yaşamaya başlamıştır diye düşündüm. Çünkü çatıyı falan nasıl tamir ettiğini, ocağı ve soğutucuyu gördüm. Onlar önceden orada değildi. Bizden bıkıp oraya taşındığını düşündüm. Bütün gece boyunca dönmesini bekledim. Ben de gelebilir miyim diye soracaktım." Dalı başka bir ağaca, bu sefer daha da sert vurdu ama ses yine de fazla artmadı. "Ancak sabah olduğunda durumu fark ettim: Ben tam bir ahmaktım. Orada döşek ya da uyku tulumu falan yoktu ki. Bren orada yaşamıyordu."

Cal çocuğun daha önce bu kadar uzun konuştuğunu hatırlamıyordu. Trey'in o uzun gece ve acı hayal kırıklığının ardından, kulübeden neden daha önce bahsetmediğini anlıyordu. "Öyle görünüyor," dedi.

Kısa bir sessizliğin ardından Trey ona yan yan bakarak, "O dolaptaki şeyler," dedi.

Cal bekledi.

"Temizlik malzemeleri. Brendan evin geri kalanını da halletmeyi planlamış olabilir. Gizli gizli kiraya verecekti herhalde. Dağcılara, gezginlere falan. Herhalde evin asıl sahipleri bunu öğrendi ve sinirlendiler. Ve Bren de onlarla buluşacaktı. Meseleyi çözmek için. Onlara para vermek için."

Cal bir dalın altından geçerken eğilerek, "Olabilir," dedi. Çocuğun onu izlediğini hissedebiliyordu.

"Onu da onlar kaçırdı."

"O evin sahibi kim, biliyor musun? Orada en son kim yaşıyordu?"

Trey başını iki yana salladı. "Ama dağlarda yaşayanların bazıları serttir."

"Eh," dedi Cal. "Tapuya bir bakmam gerekecek gibi görünüyor."

"Onu bulacaksın," dedi Trey. "Değil mi?"

"Amacım bu," diye karşılık verdi Cal. Artık Brendan Reddy'yi bulmak istemiyordu.

Trey başka bir şey söylemeye başladı, sonra durdu ve elindeki dalla ağaç gövdelerine vurmaya devam etti. Ladinlerin arasından dağın alt kısmına doğru sessizlik içinde yürüdüler.

Patikaya çıkıp buluştukları dönemece geldiklerinde Cal yavaşladı. "Donie McGrath nerede yaşıyor?" diye sordu.

Trey önüne bir taş almış, tekmeleye tekmeleye ilerliyordu ama bunun üzerine başını kaldırdı. "Neden?"

"Onunla konuşmak istiyorum. Nerede yaşıyor?"

"Köyün bu tarafında. Harap gri ev. Koyu mavi kapısı var."

Cal o evi biliyordu. Köyde yaşayanlar evleriyle gurur duyar, pencerelerini temizler, pirinçlerini parlatır ve kapılarını boyarlardı. Bakımsız ev boş ev demekti. Donie istisnaydı.

"Kendi başına mı yaşıyor?"

"Annesiyle birlikte. Babası öldü. Ablaları evlendi, erkek kardeşi de galiba göç etti." Taş yolun kenarına kaçtı. Çocuk ayağıyla onu bir fundalığın dibinden çıkarmak için dürttü. "Donie ve kardeşi eskiden, okuldayken Bren'e sataşırlardı. En sonunda onu öyle fena dövdüler ki annem karışmak zorunda kaldı, Donie'nin annesi de, 'Oğullarım asla böyle bir şey yapmaz, onlar iyi çocuklardır, biz iyi bir aileyiz,' falan dedi; halbuki babalarının sarhoş serserinin teki olduğunu herkes biliyordu. Kadın sırf kasabalı diye ve abisi rahip olduğu için, muhteşem olduklarını düşünüyordu. Okuldakiler umursamadı bile çünkü işin içinde biz vardık." Cal'e baktı. "Ama şimdi Bren o pisliği ne zaman istese eşek sudan gelene kadar dövebilir. Onu Donie kaçırmamıştır."

"Öyle bir şey demedim," dedi Cal. "Ben sadece onunla konuşmak istiyorum."

"Niye ki?"

"İşte. Ayrıca ondan uzak durmanı istiyorum. Çok uzak."

Trey kaşlarını çatarak, "Donie ciğeri beş para etmez pisliğin tekidir," dedi.

"Tamam. Sen yine de ondan uzak dur."

Trey taşı sertçe tekmeleyerek fundalıklara gönderdi. Cal'in önüne geçip durarak onun yolunu kesti. Bacaklarını ayırmış, çenesini kaldırmıştı.

"Bebek değilim ben."

"Bunu biliyorum."

"Ondan uzak dur, bundan uzak dur, hiçbir şey yapma, bilmen gerekmiyor–"

"Bu işin nasıl doğru yapılacağını bildiğim için bunu benim yapmamı istedin. Eğer ben işimi yaparken yolumdan çekilmeyeceksen–"

"Donie'yle ben konuşmak istiyorum. Bir yabancıya hiçbir şey söylemez o."

"Sence bir çocukla konuşacak mı peki?"

"Evet, konuşur. Neden olmasın? Seninle aynı şeyi düşünüyor; benim bir bebek olduğumu. Bana her şeyi söyleyebilir; benim elimden hiçbir şey gelmez ki."

"Sana şunu söylüyorum," dedi Cal, "eğer Donie'ye yaklaştığını öğrenirsem, buradaki işim biter. İkinci şansımız yok. Anladın mı?"

Trey ona baktı. Cal bir an için onun yine, yazı masasına vurduğu zaman olduğu gibi şalterlerinin atacağını sandı. Fırtınayı savuşturmaya hazırlandı.

Onun yerine çocuğun ifadesi bir kapı gibi kapandı. "Evet," dedi. "Anladım."

"Bu doğru olsa iyi olur," dedi Cal. "Onunla yarın konuşacağım. Sonraki gün gel, öğrendiklerimi anlatayım." Çocuğa yolda görünmemesini söylemek istedi ama bunun kulağa ne kadar bayağı geldiğini fark edip sustu.

Trey artık itiraz etmiyordu, soru sormayı da bırakmıştı. Sadece başını salladı ve uzun adımlarla fundalığa girdi ve dağın diğer tarafına doğru yürüdü.

Cal, çocuğun bildiğini anlamıştı. O evin içinde bir şey olduğunu biliyordu; bir şey somutlaşmış, dikkatini çekmiş ve ihtimaller sıralanmıştı. Durumun kötüye gittiği anın o olduğunu biliyordu.

Cal çocuğu geri çağırıp onu tekrar ava çıkarmak ya da ona yemek yapmak veya bir şeyleri nasıl yapacağını öğretmek istiyordu. Ama bunların hiçbiri durumu düzeltmeyecekti. Döndü ve geldiği dolambaçlı yoldan eve doğru yürümeye başladı. Aşağıda görünen çayırlar sonbaharla sararmaya başlamıştı. Dağın gölgesi

patikaya düşüyor, içinden geçince insanı ürpertiyordu. Çocuğun bir iki hafta içinde ondan nefret edip etmeyeceğini merak etti.

En azından artık geçen mart ayında hangi çiftlik aletlerinin çalındığını artık biliyordu. Brendan bir ya da birkaç gece elinde hortum ve propan tüpüyle gelmiş ve P.J.'in susuz amonyağından biraz almıştı. Fakat yakalanmıştı: Belki beceriksizce davranıp hortumu soktuğu yerde bir parça koli bandı bırakmıştı, belki P.J. pirinç somunun yeşile döndüğünü fark etmişti. Her halükârda P.J. polise haber vermişti. Cal, şikâyetini geri çekmesi için Brendan'ın ona ne söylediğini öğrenmeyi çok isterdi.

Eğer polise gitseydi büyük ihtimalle olay yeri inceleme ekipleri ve K-9'lar gelebilirdi; onları neşeli Memur Dennis getiremezdi tabii ama büyük çocuklar, Dublin'deki dedektifler bu işle ilgilenirdi. Özellikle de o fotoğrafları gördüklerinde Cal'i ciddiye alırlardı. Brendan o kulübede kıytırık bir şey üretmeyecekti. Gerçek bir şeyler üretecek, saf, yüksek verim alacağı bir teknik kullanacaktı ve bunu yapabilecek kimya bilgisi de vardı. Ürettikten sonra metamfetamini satabileceği bağlantıları olduğunu düşünmek de mantıksız değildi. Dedektifler bunu ciddiye alacaktı.

Cal, Ardnakelty'yi tahmin edemeyeceği şekilde sarsacak bir şeyin fitilini ateşliyor olabilirdi.

Ne yaparsa yapsın, bunun sonundan iyi bir şey çıkacağını düşünmüyordu. Havadaki o değişim, büfenin yanında çömeldiklerinde Trey ile beraber hissettikleri, Cal'in yüz tane davadan aşina olduğu soğuk, amansız değişimdi: Bu işin sonu mutlu bitmeyecekti.

ON BEŞ

Aralarından birinin eksilmesi tavşanları korkutmamıştı. Sabah en az bir düzinesi Cal'in arka bahçesinde sanki kendilerinin malıymış gibi hoplaya hoplaya dolaşıyor, çiyle ıslanmış yoncalarla kahvaltılarını yapıyorlardı. Cal onları yatak odasının penceresinden izliyor, soğuğun camdan geçerek içine işlediğini hissediyordu. İnsanlar öldürmeye varana kadar ne yaparsa yapsın, doğa bunu sönümlendiriyor, yarayı kapatıyor ve yoluna devam ediyordu. Cal bunun rahatlatıcı bir şey mi yoksa melankolik mi olduğuna karar veremiyordu. Kargaların meşe ağacı sarının her tonuna bürünmüştü, yere düşen yaprakları sanki yerde bir yansıması var gibi görünmesine neden oluyordu.

Günlerden çarşambaydı ve Cal, Donie McGrath'ın gününü kazançlı bir işe harcamayacağını düşünüyordu. Ayrıca Donie'nin erken kalkan bir tip olmadığını da düşünüyordu, bu yüzden sabahı oyalanarak geçirdi. Kendine jambon, sosis, yumurta ve kan sosisinden oluşan kocaman bir kahvaltı hazırladı; kan sosisini sevip sevmediğine henüz karar vermemişti ama yerel geleneklere saygı göstermek için arada bir yemesi gerektiğine inanıyordu. Bu uzun sürebilirdi, o yüzden uzun süre bekleyip öğle yemeğini atlama ihtimaline karşı hazırlıklı olmalıydı.

On biri biraz geçe evden çıkıp köye gitti. Donie'nin evi ana caddenin ucunda, bar ve bakkaldan belki yüz metre kadar uzaktaydı. Dar, biçimsiz iki katlı bir evdi, birbiriyle uyumsuz evlerin bulunduğu bir sıranın sonunda, doğruca kaldırıma bakan sıkışık pencereleri vardı. Gri sıvası yer yer dökülmüş, bacasında otlar bitmişti.

Donie'nin evinin karşısında pencereleri suntayla kapatılmış, dışında alçak taş duvarı bulunan pembe bir ev vardı. Cal poposunu duvara yerleştirdi, nemli, keskin rüzgârdan korunmak için montunun yakasını kaldırıp bekledi.

Bir süre için hiçbir şey olmadı. Donie'nin pencerelerindeki sarkmış dantel perdeler kımıldamadı. Pencere pervazında minik porselen biblolar vardı.

Cal'in daha önce birkaç kez barda gördüğü cılız, ihtiyar bir adam ona bir baş selamıyla keskin bir bakış atarak yanından geçti. Cal de başıyla selamına karşılık verdi, adam bakkala girdi. O çıktıktan iki dakika sonra dükkândan, elinde süzgeçli kovasıyla Noreen çıktı ve parmak uçlarında yükselerek asılı bir sepette duran petunyalarını suladı. Omzunun üstünden Cal'e bakmak için başını çevirince, Cal ona el sallayarak kocaman sırıttı.

Akşam oluncaya kadar Ardnakelty'deki herkes onun Donie'yi aradığını öğrenmiş olacaktı. Cal gizli saklı iş yapmaktan sıkılmıştı. Birkaç çalı tekmeleyip altından ne çıkacağını görme vaktinin geldiğini düşünüyordu.

Bir süre daha bekledi. Yanından çeşitli ihtiyarlar, yanlarında bebekleri ya da çocuklarıyla birkaç anne geçti, tombul, sarı bir kedi Cal'e aşağılayıcı bir bakış atıp kaldırıma oturdu ve onun hakkında ne düşündüğünü göstermek için açıp edep yerlerini yalamaya başladı. Donie'nin annesinin dantel perdelerinin arkasında bir şey hareket etti ve perde kıpırdadı ama perdeler ya da kapı açılmadı.

Eski püskü bir Fiat 600 geldi ve Noreen'in dükkânının önüne park etti; içinden Cal'in Belinda olduğunu tahmin ettiği bir kadın indi. Pek çok yöne doğru dağılmış, boyalı kızıl saçları vardı ve sırtındaki mor pelerini dükkâna girerken kendine doladı. Dükkândan çıktıktan sonra, arabayla Cal'in yanından geçerken yavaşladı, parmaklarıyla selam verip ışıl ışıl bir gülümsemeyle ona baktı. Cal kısaca başını salladı ve kadın durup kendini tanıtmaya kalkmasın diye sanki çalıyormuş gibi telefonunu çıkardı. Görünüşe bakılırsa Noreen onu Lena'ya ayarlamaktan vazgeçmişti.

Dantel perdenin ardındaki hareket gittikçe sıklaşıp daha tedirgin bir hâl almıştı. İkiyi biraz geçe, Donie'nin canına tak etti. Evin kapısını savurarak açtı ve yolun karşısına geçerek Cal'e doğru yürüdü.

Donie'nin üzerinde Seán Óg'da giydiği parlak beyaz eşofman vardı. Göz korkutucu şekilde yürümeyi hedefliyordu ama bu hafifçe topallıyor olduğu gerçeğiyle biraz gölgeleniyordu. Bir kaşının üstüne doğru da şişmiş, mor bir bere vardı.

Cal'in, Donie McGrath'ın pek çok kişiden dayak yeme olasılığı olduğundan şüphesi yoktu ama durum bu değildi. Ardnakelty ve içindeki herkes konusunda uzman olan Mart, bu konuda yanılmıştı. Cal, düşük bir ihtimal de olsa hâlâ öğrenmemişse, bunu duyduğunda Mart'ın suratının alacağı ifadeyi görmeyi çok isterdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Donie, yolun ortasında, Cal'den güvenli bir mesafede durarak.

"Sende ne var?" dedi Cal.

Donie onu süzdü. "Siktir git," dedi.

"Bak, Donie," dedi Cal. "Bu kabalık. Ben kimseyi rahatsız etmiyorum ki. Sadece burada oturmuş, manzaranın tadını çıkarıyorum."

"Annemi rahatsız ediyorsun. Bakkala gitmeye korktu. Sapık gibi orada oturmuş bizi dikizliyorsun."

"Sana yemin ederim, Donie," dedi Cal. "Annenle hiç ilgilenmiyorum. Eminim çok iyi bir hanımefendidir ama benim beklediğim sensin. Şuraya otur da benimle biraz sohbet et, sonra yoluma gideceğim."

Donie, Cal'e baktı. Şişman, düz bir suratı ve duygularını pek yansıtmayan küçük, soluk renkli gözleri vardı. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Eh, ben kıyamete kadar burada oturabilirim," dedi Cal tatlılıkla. "Gideceğim bir yer yok. Peki ya sen? Bugün boş günün mü?"

"Evet."

"Öyle mi? Ne iş yapıyorsun?"

"Biraz ondan, biraz bundan."

"Bu bir insanı yeterince meşgul edecek bir işe benzemiyor," dedi Cal. "Çiftçilik işine girmeyi hiç düşündün mü? Buralarda bunu yapan çok insan var."

Donie alayla güldü.

"Ne, koyunları sevmiyor musun?"

Donie omuzlarını silkti.

"Bana sanki onlara karşı kin güdüyormuşsun gibi geldi," dedi Cal. "İçlerinde seni reddeden biri mi oldu?"

Donie onu süzdü ama Cal ondan çok daha iriydi. Yere tükürdü.

"Bu nasıl oldu?" Cal başıyla Donie'nin kaşını işaret etti.

"Kavga."

"Ama bir de öbür adamı görmek lazım, değil mi?"

"Evet. Doğru."

"Söylemeliyim ki, Donie," dedi Cal, "bana epey iyi durumdaymış gibi göründü. Aslında mutluluktan havalara uçuyordu. Senin yarı ağırlığında ve senden iki kat yaşlı olduğunu düşünürsek bu epey üzücü bir şey."

Donie, Cal'e dik dik baktı. Sonra sırıttı. Dişleri aşırı küçüktü. "Seni indirebilirim."

"Eh, temiz dövüşmediğine bahse girerim," dedi Cal. "Ama açıkçası ben de pis dövüşürüm. İkimiz de şanslıyız çünkü dövüşme havasında değil, konuşma havasındayım."

Donie'nin zihninin aynı anda iki koldan işlediğini görebiliyordu. Ufak, yavaş yüzey kısmı konuşmayı sürdürüyordu. Alttan alta ve çok daha ustalıkla işleyen büyük kısmı ise bu durumdan kurtulmak için ne yapabileceğini ve eğer varsa neyin tehdit oluşturabileceğini çözmeye çalışıyordu. Şimdi ayık olduğu için sessiz olsa da Cal'in onu daha ilk gördüğünde fark ettiği kötü, öngörülmez uğultuyu hâlâ taşıyordu: Düşünceleri ve hareketleri arasında, normal süreçlerin hiçbirinin onda olmadığı ve düşüncelerinin, çoğu insanın aklına asla gelmeyecek şeyler olduğu belliydi. Cal, genel olarak koyun fikrinin Donie'ye ait olmadığına ama detayları tamamen onun akıl ettiğine emindi.

"Bir sigara ver," dedi Donie.

"Sigara içmiyorum," diye karşılık verdi Cal. Duvarın üstüne, hemen yanına eliyle pat pat vurdu. "Gel de içini dök."

"Tutuklanıyor muyum?" diye sordu Donie.

"*Ne* misin?" dedi Cal.

"Çünkü eğer tutuklanıyorsam, avukatım olmadan tek kelime etmem. Eğer değilsem de içeri giriyorum ve beni durduramazsın. Her iki durumda da evimin önünden siktir git."

"Polis olduğumu mu sanıyorsun?" dedi Cal.

Donie onun suratındaki ifadeden hoşnut, sırıttı. "Ah, dostum. Herkes senin narkotikten olduğunu biliyor. Amerika'dan bizimkilere yardım için gönderilmişsin."

Cal şimdiye kadar köyün pervasız dedikodu çarkına alışmış olmalıydı ama hâlâ onu şaşırtacak şeyler çıkıyordu işte. Bu, üzerine yapışmasını istemeyeceği bir hikâyeydi.

"Evlat," dedi gülerek. "Kendini abartıyorsun. Sen ya da dandik uyuşturucuların Amerika'daki hiçbir polisin umurunda değil."

Donie ona inanmayarak baktı. "O zaman burada ne yapıyorsun?"

"Ardnakelty'de mi yoksa evinin önünde mi?"

"İkisi de."

"Ardnakelty'deyim çünkü manzarası çok güzel, evlat," dedi Cal. "Ve evinin önündeyim çünkü ben de burada yaşıyorum ve burada olup biten birkaç şey konusunda merak ettiklerim var."

Donie'ye gülümsedi, bıraktı o karar versin. O saç ve sakalla polisten ziyade bir bisikletçiye ya da dünyanın sonu senaryoları yaratıp sığınaklar inşa eden bir deliye daha çok benziyordu. Donie, Cal'i süzdü ve en az hoşuna giden olasılığın hangisi olduğunu düşündü.

"Yerinde olsam," dedi Cal, "şuraya oturup olay çıkarmadan birkaç basit soruyu cevaplar, sonra da hayatıma devam ederdim."

"Uyuşturucular hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Donie.

Cal'in bir daha asla katlanmak zorunda kalmayacağı için ken-

dini kutladığı şey tam da buydu işte: Faydasız serseri tiplerle saçma konuşmalar. "Zaten onu çoktan söyledin, seni geri zekâlı," dedi. "Orası önemli değil, çünkü senin dandik uyuşturucu işlerin benim de umurumda değil. Ben sadece komşuluk bilinciyle yetiştirilmiş güneyli bir çocuğum ve komşularımın başına gelen bazı şeyleri daha iyi anlamak istiyorum."

Donie şimdi evine dönebilirdi ama bunu yapmadı. Bunun nedeni aptalın teki olması veya canının sıkılması olabilirdi ya da belki hâlâ fayda elde edebileceği bir yol arıyordu. Belki de Cal'in tam olarak ne bildiğini öğrenme ihtiyacı hissediyordu.

"Sigara içmeliyim," dedi. "Bana bir onluk ver."

"Cüzdanımı evde bıraktım," dedi Cal. Donie'ya para vermeye meyilli olsa da bu sadece haftalar boyunca sadece saçmalık dinlemeye ve Donie'nin daha çok para istemesine kadar giderdi. "Otursana."

Donie, açık ağzında vahşi bir sırıtışla onu bir dakika daha süzdü. Sonra duvarın üstüne, Cal'in ona ulaşamayacağı bir mesafede oturdu. Birkaç gün önce pişirilmiş lahana ve kızartma gibi bir şeyler kokuyordu.

"Komşularımın koyunlarını öldürüyorsun," dedi Cal.

"İspatla." Donie eşofmanının cebinden bir sigara paketi çıkardı ve bir sigara yakıp dumanını Cal'i umursamayarak üfledi.

"Çok sıradışı eğilimlerin var, evlat," dedi Cal, "ama deli doktoru olmadığım için bunlar da benim umurumda değil. Tek sorum şu: Koyunların cinsel organlarını kesip çıkarmak senin kişisel zevkin mi yoksa arkasında daha büyük bir şey mi var?"

"O konuda endişelenme, moruk. Başka koyun ölmeyecek."

"Eh, bunu bildiğim iyi oldu," dedi Cal. "Ama sorum hâlâ geçerli."

Donie omuzlarını silkti ve sigara içmeye devam etti. Noreen bir kez daha petunyaları sulamaya çıkmıştı. Donie sanki Noreen onu tanımayabilirmiş gibi sırtını ona döndü.

"Aslında aynı soruyu," dedi Cal, "Brendan Reddy için de sorabilirim."

Donie aniden kafasını kaldırdı ve Cal'e baktı. Cal de memnu-

niyetle ona baktı. Donie'nin zaman ve emek harcayarak, aylarca kullanabileceği kadar yağla yapıştırdığı belli olan minik lülelerine bile sinirine dokunuyordu.

"Hangi soru?" diye sordu Donie.

"Eh," dedi Cal. "Ona ne olduğu çok da umurumda değil. Fakat bunun sadece ufak, kişisel bir mesele mi yoksa, nasıl desem, daha büyük bir dolabın parçası mı olduğunu bilmek istiyorum."

"Büyük dolap," dedi Donie ve küçümseyici bir gülüşle karşılık verdi.

"Doğru ifadeyi kullandığımı sanıyorum," dedi Cal düşünerek. "Eğer bildiğin daha iyi bir ifade varsa duymaya can atıyorum."

"Brendan'a ne olduğu neden umurunda ki?"

"Akıllı her insan neyle karşı karşıya olduğunu bilmek ister," dedi Cal. "Eminim sen de öyle hissediyorsundur. Neyle uğraştığını bilmediğin zaman geriliyorsun, değil mi Donie?"

Donie, "Sen de mi bu iştesin?" diye sordu.

"Konu benim işim değil, evlat," dedi Cal. "Ben başkalarının işine burnumu sokmamayı severim. Çok severim. Ama bunu yapmak için başkalarının işlerinin sınırlarını bilmem gerekir."

Donie, "Git de biraz balık avla," dedi ve sigarasının dumanını Cal'in suratına üfledi. "Birkaç tavuk al. Bu seni başkalarının işlerinden uzak tutar."

"Bu köydeki herkes bana bir hobi gerektiğini düşünüyor," dedi Cal.

"Gerekiyor. Bren Reddy'ye de gerekiyordu."

"Eh, balık tutmaya bayılırım," dedi Cal. "Ama şunu anlamanı istiyorum, evlat, ben bu duruma açıklık getirmeyi çok istiyorum."

"Öyle mi? Ne kadar çok?"

"Elde ettiğim açıklığa bağlı."

Donie sırıtarak başını iki yana salladı.

"Tamam, Donie," dedi Cal. "İzin ver de ben başlayayım. Brendan Reddy her şeyi batırdı." Çocuğa met laboratuvarı hakkında bildiklerini söyleyecek değildi. Evin yakılmasını istemi-

yordu; orası bir noktada işine yarayabilirdi. "Dublin'deki arkadaşların ondan bir şekilde kurtuldu. Komşularım bunu öğrendi. Ve sana da çenelerini kapalı tutmaları için komşuları uyarma görevi verildi."

Donie dik dik Cal'e baktı. Kıs kıs güldü.

"Nasıl gidiyorum?"

"Bedavaya çok şey istiyorsun, moruk."

"Güzelce konuşuyorum," dedi Cal. "En azından şimdilik. Önemli bir şey bu, bu zamanda bile."

Donie ayağa kalktı ve kıçına yapışan eşofmanı düzeltti. "Siktir git," dedi. Sigarasını yola fırlattı, topallayarak eve gitti ve kapıyı arkasından çarptı.

Cal birkaç saniye bekledi, dantel perdelere el sallayıp evin yolunu tuttu. Buralarda takılmanın anlamı yoktu. Donie'yi harekete geçirecek yegâne şeyler acı ve kazançtı. Bunlardan daha güzel şeylerin onun üzerindeki etkisi ancak bir porsuk üzerindeki etki kadar olabilirdi.

Zaten Donie'den bu kadar çok bilgi edinmeyi beklememişti bile. Asıl amacı, Donie'nin Brendan'ın başına gelenlerle bağlantısı olup olmadığını öğrenmekti, ki vardı, bir amacı da çalıları tekmelemekti. İyi ya da kötü, bunu da yaptığı kesindi.

Yine de bu konuşma onu heyecanlandırmış ve huzursuz etmişti. Donie gibi adamları kodese tıkmak Cal'in işinin en sevdiği kısımlarından biriydi. Bu tür adamlar tüfeğe, ata ya da sığır sürüsüne özlem duymazdı; onlara bu şeylerin tümünü verebilirdiniz ve bir hafta içinde ya kumarda hile yaptıkları ya at çaldıkları ya da birinin karısına tecavüz ettikleri için vurulurlardı. Bu insanlarla ilgili yapabileceğiniz tek faydalı şey, kendileri dışında kimseye zarar verememeleri için onları hapse atmaktı. Bu seçenek ihtimal dahilinde olmadığından Cal, barda Donie'nin Mart'a çıkıştığı zaman hissettiği şeyin aynısını hissediyordu, ayaklarını yere sağlam basamama hissi. Donie konusunda bir şey yapmalıydı ama koşullar ne yapabileceğini bulmasını engelliyordu.

***

Cal sonunda Donie'nin tavsiyesine uyup balık tutmaya gitti. İçindeki huzursuzluk yüzünden ev çok dar ve sıkıntılı geliyordu, yapması gereken ama bir türlü yapamadığı bir sürü şey vardı. Daha önemli bir sebep de Trey sabırsızlık edip haberleri öğrenmek için gelirse evde olmak istememesiydi.

Cal artık Brendan'ın nereye gittiğini bulmak istemiyordu. Polis tarafı, içinde hâlâ bolca malzeme bulunan bir davayı bırakma fikrinden hiç hoşlanmasa da burada asıl önemli olan, en azından görülebilir gelecekte Trey'in aramayı bırakmasıydı.

Nehir bugün miskindi, kuvvetli, ağır sarmallar oluşturarak akıyordu. Yüzeyine yapraklar düşüyor, birkaç saniye yüzüyor, sonra dönmeden ve arkalarında iz bırakmadan dibe çekiliyorlardı. Cal çocuğa Brendan'ın bir kaza eseri buranın dibini boyladığını söylemeyi düşündü. Brendan'ın, kültür mirası gezileri yapan turistler veya içlerindeki vahşi adamı ortaya çıkarmak isteyen, kendini doğaya adamış insanlar için balıkçılık turları düzenleme işi için uygun bir yer aradığı üzerine ikna edici bir hikâye uydurabilirdi; aslında o sersem çocuğun başından beri yapması gereken de buydu zaten.

Bu işin altından kalkabilirdi. Trey ona güveniyordu, herkese güvendiği kadar. Ve çocuk Brendan'ın ölmüş olması fikrine karşı mücadele etse de onun tek kelime etmeden, kendi isteğiyle gitmiş olmadığı fikrini kabul ederdi. Ayrıca Brendan'ın namuslu bir girişimci olduğunu düşünme fırsatını da aynı şekilde kabul edebilirdi. Hatta Brendan'ın, bu insanlara ağaç ev inşa etmek için yer ararken neden parasını yanına aldığını ya da bu iş için neden laboratuvar maskesine ihtiyaç duyacağını düşünmeyecek kadar memnun olabilirdi.

Cal bunu yapmalı mıydı, bilemiyordu. Bu, içgüdüsel olarak ânında bilmesi gereken bir şeydi ama bunun doğru mu yoksa yanlış mı olduğuna dair en ufak fikri yoktu. Bu onu çok rahatsız ediyordu. Bu, bir noktada doğru olanı yapma pratiğini kaybettiğini gösteriyordu, öyle ki doğruyu gördüğünde bile fark edemeyecek kadar yoldan sapmıştı.

Bu his, Cal'in işi bırakma nedenlerinden biriydi. Gerçeğin

bunun yakınından bile geçmediğini bilse de bunu, Cal emekli olmadan birkaç ay önce bıçakla bir market soyup kefalet şartlarını ihlal eden, Jeremiah Payton adındaki sıska bir siyah çocukla ilişkilendiriyordu. Cal ve O'Leary çocuğun, kız arkadaşının evinde saklandığını bulmuşlardı ama oraya vardıklarında Jeremiah pencereden atlayıp kaçmaya başlamıştı.

Cal, O'Leary'den daha yaşlı ve ağırdı. Köşeyi dönerlerken ondan üç adım gerideydi. O'Leary'nin, "Ellerini kaldır!" diye bağırdığını duydu, sonra Jeremiah bir elini kaldırıp diğerini indirerek onlara döndü, sonra O'Leary'nin silahı ateş aldı ve Jeremiah yüzüstü kaldırıma düştü.

Ona doğru koşarlarken Cal telsizden ambulans istiyordu ama yanına vardıklarında Jeremiah saf bir dehşetle yere doğru haykırdı: "Beni vurmayın."

Cal onun ellerini arkasında birleştirip kelepçeledi. Biri bağırmaya başladı. Cal, Jeremiah'ya, "Vuruldun mu?" diye sordu.

Jeremiah başını iki yana salladı. Cal yine de onu döndürüp kontrol etti; kan yoktu.

"Iskalamış mıyım?" dedi O'Leary. Rengi lahana gibi atmıştı ve sanki eriyormuş gibi terliyordu. Glock'u hâlâ elindeydi.

"Evet," dedi Cal. Jeremiah'ya döndü. "Üstünde bir şey var mı?"

Jeremiah sadece baktı. Konuşmamasının nedeninin öleceğini düşünmesi olduğunu anlamak, Cal'in birkaç dakikasını aldı.

"Elini cebine uzatıyordu," dedi O'Leary. "Elini cebine attığını sen de gördün."

"Ben sadece elini indirdiğini gördüm."

"Lanet cebine doğru indirdi. Pantolon cebine. Yemin ederim ki–" O'Leary nefes nefese eğildi ve Jeremiah'nın cebini karıştırdı. Bir sustalı çakı çıkardı.

"Tabanca olduğunu sandım," dedi O'Leary. "Ah, kahretsin," dedi ve sanki bacakları tutmuyormuş gibi kaldırıma çöktü.

Cal de onun yanına oturmak istiyordu ama kadının çığlıkları iyiden iyiye artmıştı ve insanlar da toplanmaya başlamıştı. Hiçbir anlamı olmasa da, "Sorun yok," dedi, O'Leary'yi orada bıraktı

ve ambulans çağrısını iptal edip olay yerini emniyete almak için harekete geçti.

Cal o dönemde, Donna onu terk ettiğinden biraz hassastı. Senenin çoğunu karanlıkta çırpınıp karmaşıklıkları, karmaşıklıkların ardındaki karmaşıklıkları çözmeye çalışarak harcamıştı; nasıl duracağını bilmiyordu. Elbette O'Leary'nin, Jeremiah'nın cebindeki silaha uzandığını düşündüğünden emindi ve pek çoğu için bu yeterli olurdu. Ama Cal için bu gerçek öyle çok katmanla sarmalanmıştı ki bunun önemli olup olmadığını anlayamıyordu. Asıl önemli olan onun ve O'Leary'nin insanların güvenliğini sağlamakla görevli olduğuydu. Kendilerini hep iyi polisler, karşılaştıkları herkese karşı adil davranmaya çalışan polisler olarak görmüşlerdi. Onları görmekten bile nefret edenler olsa da, meslektaşlarının bazıları günden güne acımasızlaşıyor olsa ve bazıları da ilk günden beri bir çıngıraklı yılan kadar acımasız olsa da onlar iyi olmak için ellerinden geleni yapıyordu. Lanet olası duyarlılık eğitimine bile girmişlerdi. Ve yine de bir şekilde, neredeyse on sekiz yaşında bir çocuğu öldürüyorlardı. Cal, Jeremiah'nın o kaldırımda birkaç santimle ölümün kıyısından dönmesinin, ikisine bakıp ölmeyi beklemesinin ağza alınmayacak kadar yanlış olduğunu biliyordu ama bunun üzerine ne kadar düşünürse düşünsün, işlerin doğru gitmesini sağlayabileceği noktayı bulamıyordu. Jeremiah'nın kaçmasını engellemek için penceresinin dışında durabilirdi ama bu da pek bir şeyi düzeltebilirmiş gibi görünmüyordu.

İçişlerine Jeremiah'nın elini cebine götürdüğünü söylemişti. Cal'in iyi bir sicili ve hakkında pek çok polise oranla daha az şikâyet vardı; İçişleri ona inandı. Bu doğru olabilirdi; Cal öyle olduğunu düşünüyordu, gördüğünün büyük ihtimalle bu olduğunu düşünüyordu. Bu, doğru olanın bu olduğunu düşündüğü için İçişlerine bunu söylememiş olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Böyle söylemişti çünkü çevresindeki herkes öyle olduğuna inanıyordu ve Cal'in bu konuda hiçbir fikri yoktu. Çevresini saran öfke, yanlışlık ve karmaşıklıkların vızıltısı yüzünden öyle sağır olmuştu ki kendi ilkelerinin sabit ritmini duyamıyordu, bu

yüzden de başkalarının prensiplerini dinlemeye başlamıştı; bu bile kendi başına temel ve affedilmez bir ihlaldi.

Belgelerini teslim ettiğinde ve amiri ona nedenini sorduğunda Jeremiah'dan bahsetmedi. Amiri onun tatlı aklını yitirdiğini, bir çift sıvrılmış dizden daha kötü bir şeyin yaşanmadığı bir olaydan dolayı kafayı yediğini düşünürdü. Cal meselenin artık bu mesleği kaldıramadığı olmadığını nasıl açıklayacağını bilememişti. Mesele, ya ona ya işine, ikisinden birine artık güvenilemeyeceğiydi.

Nehir her zamanki inatçılığından vazgeçip bugün nazik olmaya karar vermişti. Tatlı su levreği küçüktü ama Cal yarım saat içinde iyi bir akşam yemeğine yetecek kadarını avlamıştı. Soğuk, eklemlerine işlevip onları sızlatarak kendini ihtiyar hissetmesine neden olsa da Cal balık avlamaya devam etti. Dalların arasından süzülen ışık azalmaya, suyun rengi koyu yeşile dönüp kasvetli bir hâl almaya başlayınca Cal oltasını topladı. Bugün eve karanlıkta dönmek istemiyordu.

Evine yaklaştığında Mart'ın bahçe kapısına yaslanarak yolun ötesindeki yabani çalılara ve altın rengi göğün altında, oraya buraya serpiştirilmiş saman balyaları dolu tarlalara baktığını gördü. Ağzından çıkan ince duman yolun orada yok oluyordu. Yanındaki Kojak, tüylerinin arasına yerleşmiş bir pireyi dişliyordu.

Cal yaklaşınca Mart ona döndü ve sigarasını yere atıp ezdi. "İşte büyük balıkçı geliyor," dedi sırıtarak. "Eğlendin mi?"

"Bir sürü levrek tuttum," dedi Cal torbasını kaldırarak. "İster misin?"

Mart yüzünü buruşturarak elini salladı. "Ben balık yemem. Canımı sıkıyor. Annem ölene kadar hayatım boyunca her cuma balık yedim. Bana ömrümün sonuna kadar yeter artık."

"Benim de lapa için böyle hissetmem gerekir," dedi Cal. "Ama hissetmiyorum. Her gün lapa yiyebilirim hatta bulursam pazarları iki kere bile yerim."

"Bu lapa dediğin de nedir?" diye sordu Mart. "Filmlerdeki tüm kovboylar onları yiyor ama kimse içinde ne olduğunu söyleme inceliğini göstermiyor. İçinde ırmık mı var, ne var?"

"Mısır unundan yapılıyor," dedi Cal. "Kaynatıyorsun ve yanında en sevdiğin şeyle yiyorsun. Ben karidesli lapaya bayılırım mesela. Eğer bir gün yaparsam, seni de denemen için davet ederim."

"Noreen senin için getirtir. Eğer üzgün gözlerle bakmayı başarabilirsen."

"Olabilir," dedi Cal. Ona arabasından el sallayan Belinda aklına geldi. Noreen'in artık ona özel bir şey getirecek havada olduğunu sanmıyordu.

"Ev özlemi mi çekmeye başladın, moruk?" diye sordu Mart ona sert sert bakarak. "Seán Óg'da burada en az on yıl kalacağına dair yirmi papel bahse girdim. Beni hayal kırıklığına uğratma."

"Hiçbir yere gitmeye niyetim yok," dedi Cal. "Kiminle bahse tutuştun?"

"Boş ver onu şimdi. Oradakiler bir avuç sersem ihtiyar; kalkıp hepsini dolandırsam yine de ruhları duymaz."

"Belki ben de kendime birkaç papel yatırırım," dedi Cal. "Kaça kaç veriyorlar?"

"Boş ver sen. Eğer sayende kazanırsam, seni de görürüm."

"İyi görünüyorsun," dedi Cal. Bu doğruydu. Mart pek öyle genç yüzlü biri değildi ama son günlerde hem şakacılığı hem de hareketleri son birkaç günün zorluğunu üstünden atmıştı. Cal'in kapısında niye beklediğini açıklamaya niyeti yok gibiydi. "Dün gece güzellik uykusuna mı yattın?"

"Ah, hem de nasıl. Yirmi dört saat uyudum. O hayvan her neyse, artık kimsenin koyunlarına bulaşmayacak." Mart, Cal'in balık torbasını değneğiyle dürttü. "İyi iş çıkarmışsın. Yemediğini ne yapacaksın?"

"Ben de onu düşünüyordum," dedi Cal. "Bendeki küçük buzluğa sığmayacak. Eğer Malachy'yi nerede bulabileceğimi bilsem, geçen gecenin karşılığı olarak biraz götürürdüm."

Mart bir süre düşünüp başını salladı. "Fena fikir değil. Ama Malachy dağda yaşıyor. Evini bulamazsın. Bana ver, ben ona ulaştırırım."

Mart ve Kojak balıklara poşet almak için Cal'le birlikte eve kadar yürüdüler ama içeri girmediler. Mart omzunu kapının çer-

çevesine yasladı, günbatımına karşı pürüzlü ve yamru yumru bir silueti vardı. Kojak onun ayaklarının dibine çöktü.

"Malikânen iyi görünüyor," dedi Mart, Cal'in oturma odasını inceleyerek.

"Yavaş ilerliyor," dedi Cal. "Kış gelmeden yapacak çok iş var."

"Kendine çırak bulmuşsun," dedi Mart, Kojak'ın tüylerini okşamak için eğilerek. "Bu işleri biraz hızlandırır."

"Nasıl?"

"Trey Reddy sana yardım ediyor ya."

Cal bunu haftalardır bekliyordu ama zamanlama ilginçti. "Evet," dedi, dolabında kilitli bir poşet bularak. "Çocuk iş aramak için geldi, ben de biraz yardımın işime yarayacağını düşündüm."

"Seni o Reddy'ler konusunda uyarmadım mı ben?" diye sordu Mart sitem ederek. "Bir avuç serseri. Yüzünden burnunu çalarlar da ertesi gün sana geri satarlar."

"Uyardın," dedi Cal. "Çocuğun soyadını bilmiyordum, bağlantıyı kurmam biraz zamanımı aldı. Ve bildiğim kadarıyla kayıp bir şeyim yok."

"Aletlerine dikkat etsen iyi olur. Birkaç papel ederler."

Cal mini buzdolabına giderek buz kalıbını aldı. "O oğlan bana epey iyi bir çocuk gibi geldi. Balıkları Malachy'ye götürene kadar bu kadar buz yeter mi?"

"Oğlan mı?" dedi Mart.

"Trey."

"Trey Reddy kız, moruk. Bunu anlamadın mı?"

Cal, elinde buz kalıbı aniden doğruldu ve Mart'a baktı.

Mart gülmeye başladı.

"Benimle kafa mı buluyorsun?"

Mart başını iki yana salladı. Konuşamıyordu. Öyle çok gülüyordu ki ikiye katlanmış, sopasını yere vuruyordu.

"Kahretsin, Trey erkek adı."

Cal'in öfkesi Mart'ın yeniden kahkahalara boğulmasına neden oldu. "Theresa'nın kısaltması," demeyi başardı kahkahaların arasından. "Suratının hâline bak."

"Ben bunu nereden bilebilirdim ki?"

Mart doğruldu ve kıkırdamaya devam ederek gözlerindeki yaşı sildi. "Yüce Tanrım." Belli ki bu, haftalardır karşılaştığı en komik şeydi. "Bu her şeyi açıklıyor. Ben de genç bir kızın evine girip çıkmasına izin verdiğini görünce bu adam ne halt ediyor diye düşünmüştüm ama senin onun kız olduğundan haberin bile yokmuş. Bak sen şu işe!"

"Ama oğlan çocuğu gibi görünüyor. Kıyafetleri. Lanet saç tıraşı."

"Belki lezbiyendir," dedi Mart, bu olasılığı düşünerek. "Eğer öyleyse bunun için doğru zamanı seçmiş. Bugünlerde evlenebiliyorlar bile."

"Evet," dedi Cal. "Ne şanslı."

"Ben oyumu ondan yana kullandım," dedi Cal. "Kasaba papazı ayinde gözdağı verdi, evet oyu veren herkesi aforoz edeceğini söyledi ama ben hiç oralı olmadım. Neler olacağını görmek istedim."

"Peki," dedi Cal daha sakin bir sesle. "Ne oldu?" İlk şoku atlattıktan sonra, Trey konusunda ne kadar sinirlendiğini Mart'ın görmesini istemiyordu. Aslında Trey hiçbir zaman oğlan olduğunu iddia etmemesine rağmen neden kızdığından emin değildi ama kızgındı işte.

Mart biraz pişmanlıkla, "Pek bir şey olmadı," dedi. "En azından buralarda olmadı. Belki Dublin'de geyler deli gibi evleniyordur ama buralarda hiç öyle bir şey olduğunu duymadım."

"Bak şu işe," dedi Cal. Mart'ı yarım yamalak dinliyordu. "Gidip o papazı boşu boşuna kızdırmışsın."

"Siktir et onu. Kendi bildiğini okumaya alışmış bir ihtiyar sadece. Zaten o koca Jabba the Hutt kafasıyla ondan hiç hoşlanmazdım. Zaten erkeklerin birbirleriyle birlikte yaşaması daha sağlıklı. Birbirlerinin kafasını ütülemezler. Hazır birlikte yaşıyorken evlenebilirler de, değişiklik olur."

"Zararı olmaz," dedi Cal. Buz kalıbını tezgâha vurdu ve buz küplerini kilitli poşete boşalttı.

Mart onu izledi. "Eğer Trey Reddy seni soymuyorsa," dedi,

"o zaman senden ne istiyor? O Reddy'ler her zaman bir şeylerin peşindedir."

"Marangozluk öğrenmek istedi," dedi Cal. "Oğlan para istemedi... kız. Ona birkaç papel vermeyi düşünüyordum ama alacağından emin olamadım. Sen ne dersin?"

"Bir Reddy paraya asla hayır demez," dedi Mart. "Ama dikkatli ol. Senin keriz olduğunu düşünmesini istemezsin. Artık kız olduğunu bildiğine göre, evine gelmeye devam etmesine izin verecek misin?"

Eve sokmayı bırak, Cal'in bahçede bile küçük bir kızın dolaşmasına izin vermesine imkân yoktu. "Bunu düşünecek vaktim olmadı," dedi.

"Onun yardımına niye ihtiyacın var ki? O lanet yazı masası için olduğunu söyleme sakın."

"İşime yarıyor. Ayrıca arkadaşlığı da hoşuma gidiyor."

"Öyle bir çocuğun ne arkadaşlığı olacak? Şu eski sandalyeyle bile daha çok muhabbet edebilirsin. O kızdan iki kelime çıktığı oluyor mu?"

"Çok konuşkan bir çocuk değil, doğru," dedi Cal. "Arada sırada acıktığını söylüyor."

"Postala onu," dedi Mart. Sesindeki kesinlik Cal'in ona bakmasına neden oldu. "Eline birkaç papel sıkıştır ve ona artık ihtiyacın kalmadığını söyle."

Cal balık torbasını açtı ve içinden birkaç tatlı su levreği çıkardı. "Bunu yapabilirim," dedi. "Acaba Malachy kaç tane yer? Ailesi var mı?"

Mart değneğini kapıya vurdu, ses yarı çıplak odada şaşırtıcı bir gürültüyle yankılandı. "Beni dinle, dostum. Ben senin iyiliğini düşünüyorum. Eğer buralılar Theresa Reddy'nin burada takıldığını öğrenirse, insanlar konuşmaya başlar. Onlara senin iyi bir adam olduğunu söylerim, onun erkek olduğunu sandığını söylerim ama beni bir yere kadar dinlerler. Bu yüzden başının yanmasını istemem."

"Bana burada suç konusunda endişelenmeme gerek olmadığını söylemiştin," dedi Cal.

"Yok. Eğer aranmazsan."

"Yirmi papelini kaybetmekten mi korkuyorsun?" diye sordu Cal ama Mart gülümsemedi.

"Peki ya çocuk? Köylüler durumu öğrenince onun hakkında neler söyleyecekler, biliyor musun?"

Bu Cal'in aklına gelmemişti. "O iş yapmayı öğrenen bir çocuk sadece," dedi sesini alçak tutarak. "Hepsi bu. Eğer birkaç geri zekâlı onun sokaklara düşüp sorun yaratmasını tercih ediyorsa–"

"Eğer aklını başına toplamazsan sokaklara düşeceği kesin. Noel'e kalmaz onu buradan kovarlar. Nereye gideceğini sanıyorsun?"

"Bir yazı masası tamir etti ve tavşan pişirdi diye mi? Kahretsin, ne–"

"Tansiyonumu fırlatacaksın," dedi Mart. "Yemin ederim. Ya da çarpıntım tutacak. Siz yankiler arada bir dinlemeyi bilmez misiniz, böylece herkes biraz huzur bulabilir."

"Al bakalım," dedi Cal kilitli poşeti uzatarak. "Malachy'ye selamımı söyle."

Mart poşeti aldı ama yerinden kımıldamadı. "Evlilik işi için oy vermemin diğer sebebi," dedi. "Kardeşim geydi. Benimle birlikte burada yaşayan Seamus değil, diğeri. Eamonn. Biz gençken bu yasalara aykırıydı. En sonunda bu yüzden Amerika'ya gitti. Ondan, gitmek yerine rahiplere katılmasını rica ettim. Onlar istediklerini yapardı ve kimse onlara tek laf etmezdi; bence zaten yarısı birbirinin üstüne biniyor. Ama Eamonn bunu istemedi. O şerefsizlerin hepsinden nefret ediyordu. Bu yüzden gitti. Otuz sene önceydi. O zamandan beri ondan tek kelime duymadım."

"Facebook'u denedin mi?" diye sordu Cal. Konunun nereye gittiğinden emin değildi.

"Denedim. Birkaç Eamonn Lavin vardı. Birinde fotoğraf falan yoktu, ben de ne olur ne olmaz diye ona mesaj gönderdim. Cevap yazmadı." Kojak poşeti kokluyordu. Mart eliyle onun burnunu uzaklaştırdı. "Gey evliliği kabul edilirse belki eve döner diye düşünmüştüm, hâlâ hayattaysa tabii. Ama dönmedi."

"Hâlâ dönebilir," dedi Cal. "Hiç belli olmaz."

Mart, "Dönmeyecek," dedi. "Ben yanlış düşündüm. Sorun buranın yasaları değildi." Başını çevirip tarlalara, pembe gökyüzüne baktı. "Burası zor bir yer. Dünyanın en güzel yeri ve yabani atlar bile beni buradan sürükleyip çıkaramaz. Ama nazik bir yer değil. Ve eğer Theresa Reddy bunu şimdiye kadar öğrenmemişse bile, çok yakında öğrenecektir."

ON ALTI

Üst üste gelen şeyler yüzünden Cal bazı şeyleri savsaklıyordu: mesela kargaları, çayırlarda yaptığı günlük yürüyüşleri ve o yazı masasını. Keskin sonbahar güneşindeki el değmemişliği ve her nefesinde damağını üşüten soğuğuyla sabahı gördüğünde, bugünün bu işlerin hepsine dönmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Bu işler onu evin dışında tutacaktı, zaten Cal de Trey geldiğinde dışarıda olmak istiyordu. Ve zihnini eski, tozlu dedektiflik yolundan uzaklaştırıp çocuk gelip her şeyi mahvedene kadar fazlasıyla zevk aldığı güzel, doğal hayata vermeliydi.

İşe bacaklarını açmak için yürümekle başladı. Sonra kargalara yöneldi, hayvanlar, yanında kendilerini rahat hissedecekleri kadar uzun süredir gözlüyordu Cal'i. Alyssa'nın eskiden, şaşırtıcı şeyler yapan çocuklarla ilgili bir kitabı vardı, bunlardan biri de bir kargayla arkadaş olan küçük bir kızdı. Kitapta karganın kıza getirdiği hediyelerin fotoğrafları vardı: şeker ambalajları, araba anahtarları, kırık küpeler ve lego parçaları. Alyssa komşunun güvercinleriyle arkadaş olmak için aylar harcamıştı ama Cal'e göre onlar Alyssa gibi kanlı canlı bir yaratığı, tuhaf şekilli bir yemek kabından ayırt edemeyecek kadar aptaldı. Kızına ona hediye getiren kargaların fotoğraflarını göndermeyi çok isterdi.

Kütüğün üstüne bir avuç çilek koydu ve oradan evin arka merdivenlerine kadar birer ikişer çilek bırakarak gidip merdivene oturdu. Kargalar ağaçlarından inip kütüğe üşüştüler, sonra yolun yarısına kadar geldiler ama ardından Cal'e hep birlikte gözlerini devirerek kendi işlerine döndüler.

Cal sabırlı olmaya çalıştı ama belli ki sabrını bir noktada kaybetmişti, üstelik basamak da soğuktu. Onlara yeterli zamanı tanımadan, kargaların canı cehenneme diye düşündü ve yazı masasıyla aletlerini almak için içeri girdi. Tekrar dışarı çıktığında çilekler gitmişti ve kargalar ağaçtan ona kahkahalarla gülüyordu.

Yazı masasının çatlaklarında hâlâ beyaz boya kalıntıları vardı ve Trey uğraşırken bir rafı daha çatlatmıştı. Kırık rafı diğerlerinden ayırmak ona zor geldiğinden bir bardak sabunlu su ve diş fırçası alıp boyayı kazıma işine girişti fakat bundan da ânında sıkıldı. Dün bir damla bile içki içmemiş olmasına rağmen kendini akşamdan kalma hissediyordu; çevresindeki her şeye karşı ağır, huysuz bir isteksizlik duyuyordu. Bugünün bir an önce bitmesini diledi.

Boya kazıma işini bıraktı, rafı gevşeterek çekti ve yeni bir ahşap parçasının üzerine koyup kalıbını çıkarmaya başladı. Bitirmek üzereyken çimenlerin üstünde ayak sesleri duydu.

Çocuk eski püsküparkası ve inatçı bakışıyla her zamankinden farklı görünmüyordu. Cal karşısında bir kız göremiyordu. Tek fark ettiği şey göğüslerinin biraz belirgin olduğuydu ama o bölgeyi daha önce hiç detaylı incelememişti ve bunu şimdi de yapacak değildi. Trey'e kızgın olmasının sebebinin, bu kahrolası yerde hiç değilse bir kişinin tam olarak göründüğü gibi olması istemesi olduğunu fark etti.

"Okula gittim," dedi Trey.

"Tebrikler," dedi Cal. "Çok etkilendim."

Çocuk gülmüyordu. "Donie'yle konuştun mu?"

"Buraya gel," dedi Cal. "Şunu tamir edelim. Testereyi sen kullanmak ister misin?"

Trey ona bakarak bir an daha durdu, sonra başını yukarı aşağı salladı ve yaylana yaylana yanına geldi.

Cal'in, duymak istemediği bir şey söyleyeceğini biliyordu. Bunu duymadan önce Cal'den ona birkaç dakika izin vermesini asla istemezdi ama Cal bunu verince, kabul ediyordu. Ondaki, ancak hayvanlara özgü olabilecek tam ve bilinçdışı metanet, Cal'in kendini sarhoş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Fikrini değiştirmek istiyordu. Fakat planı ne kadar boktan olursa olsun, aklına gelen diğer şeyler bundan daha kötüydü. Bu cılız, gözüpek çocuğa sunacak daha iyi bir çözümü olmamasını karakterinin büyük, amansız bir kusuru gibi görüyordu.

Testereyi Trey'e uzattı ve kız masanın başına geçebilsin diye kenara çekildi. "Okuldan sonra bir şeyler atıştırdın mı?"

Trey gözünü kısıp testereye bakarak, "Hayır," dedi.

Cal içeri gitti ve elinde fıstık ezmeli sandviç, elma ve bir bardak sütle geri döndü. "Teşekkür et," dedi otomatik olarak.

"Evet. Teşekkürler." Çocuk çimene oturup bağdaş kurdu ve bütün gün hiçbir şey yememiş gibi sandviçe yumuldu.

Cal boya kalıntılarına geri döndü. Söylemek üzere olduğu şeyi söylemek istemiyordu. Bu ikindiyi kendi hâline bırakmak, yeni sürülmüş tarlaların üzerinden kendi ağırlığıyla, yavaşça ilerlemesini izlemek, her şeyi mahvedeceği o an gelene kadar işlerinin ritmine, batı rüzgârına ve alçak sonbahar güneşine kendini kaptırmak istiyordu.

Fakat Mart'ın teorisine rağmen, Cal'in aklına bir kızın neden kız gibi görünmek istemeyebileceğiyle ilgili birkaç sebep geliyordu. Eğer birileri Trey'e kötü bir şey yapıyorsa, Cal'in planını değiştirmesi gerekecekti.

"Seninle çözmemiz gereken bir sorun var," dedi.

Trey bir yandan ağzındakileri çiğnerken bir yandan da ona boş boş baktı. Cal, bunun ortada olan meseleyle mi ilgili olduğunu yoksa kızın onun ne dediğini mi anlamadığını bilemiyordu.

"Bana kız olduğunu söylemedin," dedi Cal.

Çocuk sandviçini indirdi ve ona baktı, gözlerinde bir şeyler hızla değişmişti. Bunun ne demek olduğunu anlamak için Cal'in yüzünü okumaya çalışıyordu. Uzun zamandır ilk kez, kaçmaya hazır görünüyordu.

"Oğlan olduğumu da söylemedim," dedi.

"Ama öyle olduğunu sandığımı biliyordun."

"Hiç bunu düşünmedim."

Kasları gerilmiş, kaçmaya hazır bekliyordu. Cal, "Sana zarar vermemden mi korkuyorsun?" diye sordu.

"Kızdın mı?"

"Kızmadım," dedi Cal. "Sadece sürprizlerden pek hoşlanmam. Biri sen kız olduğun için sana kötü bir şey mi yaptı?"

Trey kaşlarını çattı. "Ne gibi bir şey?"

"Herhangi bir şey. Erkek gibi dolaşırken kendini daha iyi hissedeceğini düşündüren bir şey."

Cal en ufak bir seğirme ya da yüz ifadesindeki en küçük değişime dikkat diyordu ama çocuk sadece başını iki yana salladı. "Hayır. Babam biz kızlara daha yumuşak davranırdı."

Cal'in ne demek istediği hakkında en ufak fikri yoktu. Cal bir anlığına rahatlasa da peşinden tanımlaması daha zor ve sıkıntılı bir şey hissetti. Çocuğun kurtarılmaya ihtiyacı yoktu; planını değiştirmesi için gerek de yoktu. "Peki o zaman," dedi. "O zaman şu diş fırçasını sana fırlatacakmışım gibi bakmayı bırak."

"Nereden öğrendin? Biri mi söyledi?"

Cal, "Saçın neden böyle?" diye sordu.

Trey sanki saçında yaprak falan bulacakmış gibi elini kafasına götürdü. "Hı?"

"Üç numara. Seni oğlan gibi gösteriyor."

"Bitlenmiştim. Annem tıraş etti."

"Harika. Hâlâ var mı?"

"Yok. Geçen seneydi."

"Neden hâlâ kısa o zaman?"

"Daha kolay oluyor."

Alıştığı oğlan çocuğunun yerine bir kız yerleştirmeye çalışıyordu. "Önceden nasıldı?"

Trey elini köprücük kemiğinin hizasında tuttu. Cal bunu gözünde canlandıramadı. "Ben okuldayken, çocuklar saçı böyle olan kızlarla dalga geçerlerdi. Seninle geçmiyorlar mı?"

Çocuk aynı anda omzunu silkti, dudağını büktü ve gözlerini devirdi; Cal bunun kızın dertlerinin en küçüğü olduğu anlamına geldiğini anladı. "Genellikle beni rahat bırakıyorlar. Çünkü Brian Carney'yi dövdüm."

"Nasıl?"

Trey tekrar omuzlarını silkti. Bunun konuşmaya değmeyece-

ği anlamına geliyordu bu. Biraz sonra Cal'e kaçamak bir bakış atarak, "Umurunda mı?" diye sordu.

"Brian Bilmemne'yi dövmen mi? Nedenine bağlı. Bazen birine haddini bildirmek için başka şansın olmaz."

"Kız olmamı soruyorum."

"Senin yaşında çocuk çocuktur," dedi Cal. "Cinsiyetinin ne olduğu önemli değildir." Bunun gerçek olmasını çok isterdi.

Trey başını yukarı aşağı salladı ve yemeğine döndü. Cal onun meseleyi zihninde kapatıp kapatmadığını anlayamadı. Biraz sonra Trey, "Senin çocuğun var mı?" diye sordu.

"Bir tane."

"Kız mı oğlan mı?"

"Kız. Artık yetişkin."

"Annesi nerede? Evli değil miydiniz?"

"Evliydik. Artık değiliz."

Trey bir yandan lokmasını çiğnerken bir yandan düşündü. "Neden? Sen de baban gibi pezevenk miydin?"

"Hayır."

"Onu dövüyor muydun?"

"Hayır. Ona elimi bir kere bile kaldırmadım."

"Neden o zaman?"

"Çocuk," dedi Cal. "En ufak bir fikrim yok."

Trey şüpheyle kaşlarını çattı ama bir şey demedi. Elmadan bir ısırık aldı, sandviçinin son parçasının içine koydu ve ikisini birlikte yemeyi denedi; yüz ifadesine bakılırsa duyguları karışıktı. Onun ne kadar küçük olduğunu düşünmek bazen Cal'in yüreğini sızlatıyordu.

"Kızın burada olduğunu biliyor mu?" diye sordu Trey.

"Elbette. Onunla her hafta konuşuyoruz."

"Yazı masası onun için mi?"

"Hayır," dedi Cal. "Onun kendi evi, kendi mobilyaları var. Bu burada kalacak."

Trey başını yukarı aşağı salladı. Elmayı bitirdi ve eşeleğini kuvvetli bir bilek hareketiyle kargaların olduğu tarafa fırlattı. Sonra elini pantolonuna sildi ve testereleme işine geri döndü.

Çalışmalarının sesleri kendini sonsuza kadar sürdürebilecek bir dengeye oturmuş gibiydi. Karasağanlar serin, mavi gökyüzünde oradan oraya uçuyor, çayırlarda koşturan kuzular tiz sesleriyle birbirlerine sesleniyordu. Kepçe Gannon'ın arazisinde, uzaktan bir böcek kadar ufak görünen kırmızı bir traktör sabırla bir ileri bir geri mekik dokuyor, ardında tersyüz edilmiş kara bir toprak bırakıyordu.

Cal elinden geldiği kadar uzun süre bekledi. Trey rafı testereyle kesti, ölçtü, kontrol etti, keski ve rendeyle düzeltti, gözlerini kısarak baktı, sonra yine ölçtü. Cal çatlakları fırçaladı, sildi, gerektiğinde de bıçakla biraz kazıdı. Trey en sonunda çıkardığı işten memnun, zımparalamaya geçti.

Işık azalmaya, tarlaların üstünde bal sarısı bir renge dönmeye başladı. Cal artık bu işi halletmeliydi.

"Donie'yle konuştum," dedi, kelimelerin bir tahtaymış gibi kıymıklarının battığını hissederek.

Trey'in omuzları gerildi. Rafı ve zımparayı dikkatle bıraktı ve ona döndü. "Evet," dedi.

Cal onun gözlerinin akını ve nefes aldığında burun deliklerinin titreştiğini görebiliyordu. Kalbinin gümbür gümbür attığını biliyordu.

"Kötü bir haber yok, çocuk. Tamam mı?"

Kız zorlukla nefes verdi. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Tamam," dedi.

Tavşanı vurduğu zamanki kadar çok atmıştı rengi. "Oturmak, biraz rahatlamak ister misin?" diye sordu Cal. "Bu uzun bir hikâye."

"Yok."

"Keyfin bilir," dedi Cal. Masanın üstündeki boya artıklarını silkeledi ve kollarını üzerine yasladı; hareketleri ürkmüş bir hayvanın yapacağı gibi yavaş ve sakindi; birkaç hafta önce, çocuk ilk geldiği zamanlarda yaptığı gibi. "İlk olarak, neden Donie'yle konuşmak istediğimi bilmek istiyordun. Düşüncem şöyleydi: Brendan iyi bir gelir elde etmek için o kulübeyi kullanmayı planlıyordu. Aklında karanlık bir iş vardı, yoksa sana anlatırdı. Yani

karanlık bağlantıları olan insanlarla konuşması gerekiyordu. Buralarda öyle olan tek kişiler uyuşturucu satmak için Dublin'den gelen oğlanlar. Ben de Donie'nin barda onlarla takıldığını görmüştüm."

Trey sert bir hareketle başını salladı. Onu izliyordu. Benzi hâlâ kâğıt gibiydi ama gözlerindeki vahşilik gitmişti.

"Ben de Donie'yle konuşmaya gittim. Senin de söylediğin gibi, hikâyeyi bir yabancıya anlatmaya pek hevesli değildi; özellikle sen benim polis olduğumu duymuşsan, o da aynı şeyi duymuş olabileceği için. Ama en sonunda anlaştık."

"Onu dövdün mü?"

"Hayır. Gerek kalmadı. Donie'yle tanışınca onun yürekli biri olmadığını anlıyorsun. O sadece asıl adamların kıçını yalayan ve onlardan ödü kopan adi bir dalkavuktan başka bir şey değil. Ben de sadece normalde bildiğimden çok daha fazlasını biliyormuş gibi konuştum, sonra Donie'ye boşlukları benim için doldurmazsa, şehirdeki arkadaşlarının onun bir polisle konuştuğundan haberdar olacağını söyledim."

Trey bunu açıkça onaylıyordu. "Konuştu mu peki?"

"Bülbül gibi öttü," dedi Cal. "Donie dâhi sayılmaz, o yüzden bazı detayları yanlış vermiş olabilir ama sanırım genel olarak her şeyi anlattı. Her neyse, işte söyledikleri. Brendan'ın gizli yerindeki tüm o eşyalar var ya?"

Trey sertçe başını salladı.

"İnsanlar bazen onlarda olmaması gereken şeylere sahip olur. Sonra da onları satarlar."

"Brendan hırsız değil."

"Kapa çeneni de dinle, çocuk. Öyle olduğunu söylemiyorum. Dediğim şu ki bazen bu insanların bir alıcı bulması zaman alır. Alıcı ararken bu şeyleri koyacak bir yere ihtiyaç duyarlar. Kimsenin yanlışlıkla denk gelmemesi ve polislerin tam olarak yerini bilmedikleri sürece bulamaması için güvenli ve gözden uzak bir yer ararlar. Eğer bu insanlar, bu şeyleri saklayacak güvenilir birine ait olan böyle bir yer bulurlarsa iyi de bir kira öderler."

"Depo gibi."

"Evet. Tam olarak. Ve sınırdan çok da uzak olmayan, burası gibi bir yerde bu çok değerli olabilir. Brendan bu alanda bir fırsat gördü ve saklanma yerinin harika bir depo olacağını düşündü. Tek yapması gereken mekânı biraz tamir edip orayı kullanabilecek insanlarla iletişime geçmekti."

Trey bunu düşündü. Belli ki zihnindeki Brendan bu seviyede karanlık işler yapabilecek biriydi. Başını salladı.

"Böylece Brendan o evi tamir etmeye başladı. Hatta belki orayı arada sırada kullanan buralı birkaç kişi bile bulmuştur ama bunlar işine yaramayacak kadar küçük işlerdi. Daha büyük balıklar bulması lazımdı."

"Dublinli adamlar," dedi Trey.

"Donie'nin detaylar konusunda açık konuşmadığı nokta burası," dedi Cal. "Kimse onun gibi bir ahmağa lazım olandan fazlasını söylemez; sadece olanlar hakkında genel bir bilgisi vardı. Söylediğine göre Brendan Dublinli adamların köye gelmesini bekleyip onu, bu hizmeti almak isteyecek birileriyle tanıştırmasını istemiş. Adamlar ilgilenmiş ama Brendan'ın işiyle alakalı aralarında bir anlaşmazlık çıkmış. Bazıları onun işe yarayabileceğini, bazıları da onlara yük olacağını düşünmüş. Anladığım kadarıyla dağda kendilerine ait bir iş yürütmek istiyorlarmış ve Brendan'ın polisin dikkatini o tarafa çekmesini istememişler."

"Öyle adamlar," dedi Trey. Cümlenin sonunu getirmedi.

Cal, "Evet," dedi. "Onları kızdırmak istemezsin. Brendan belki de bu ihtimali göz önünde bulundurmalıydı ama bana anlatılana göre kendini fazla kaptırıp diğer insanları unutuvermeye çok meyilli biriymiş. Sence de öyle biri midir?"

Trey başıyla onayladı. Cal gecenin yarısını hikâyesinin sert kısımlarını yumuşatmakla ve olaya farklı açılardan bakarak tutarlı hâle getirip Trey'in zaten bildiği her şeyi kapsaması için uğraşmakla geçirmişti. Birkaç yerde ufak boşluklar vardı ama baskı altında yıkılmasını sağlayacak bir şey yoktu. İçinde yapıştırıcı görevi gören yeterince gerçek de vardı. Hatta birkaç ufak farklılıkla bu tuhaf hikâyenin kazara gerçek çıkması ihtimali bile olabilirdi.

"Böylece," dedi, "Brendan, onlara biraz para verip bir sürü telefon numarası alacağını ve herkesin oradan memnun ayrılacağını düşünerek onlarla bir toplantı ayarladı. Ama toplantı sırasında onun yük olduğunu düşünenler diğerlerini bastırdı. Ona kasabadan gidip ortadan kaybolmasını söylediler."

"Ona sadece gitmesini söylediler," dedi Trey. Nefesi sık ve kesik kesikti. "Onu kaçırmadılar mı? Kesin mi?"

"Yok. Onu niye kaçırsınlar ki zaten? Tek istedikleri ondan kurtulmaktı ve o da bunu kendi kendine yaptı. Bunu bir daha söyletecek kadar burada durmaması gerektiğini biliyordu."

"Demek o yüzden gitti. İstediği için değil."

"Doğru," dedi Cal. "Başka seçeneği yoktu."

Trey uzun bir soluk verdi ve gözlerini bir o tarafa bir bu tarafa kaçırdı. Brendan'ın kendi isteğiyle, tek kelime etmeden gittiğini düşünmek onu aylardır içten içe kemiriyordu. Şimdi bu his kaybolduğuna göre, şimdi boşalan o alanı ne yapacağını bilemiyordu.

Cal ona bir süre izin verdi. Bir dakika sonra Trey, "Nereye gitmiş?" diye sordu.

"Donie bundan emin değil. Bir faydası olur mu bilmem ama İskoçya'ya gittiğini düşünüyor. Çocukların Brendan'dan para almadığını söyledi, yani bir yere gidip yerleşecek kadar parası vardı. Ve eğer biraz aklı varsa bir süre daha dönmez."

Trey, kelimeler ağzından zorlukla çıkarak, "Ama hayatta," dedi.

"Herkes öyle söylüyor. Elbette bunun bir garantisi yok; yolda gemiden düşmüş ya da trafik kazası geçirmiş olabilir. Ama hayatta olmaması için bir neden yok."

"O zaman neden aramadı? Bir kere bile arayıp bize iyi olduğun söylemedi?"

Bu soru Trey'in ağzından istemsizce çıkmıştı. Bu da onu içten içe kemiren bir başka düşünceydi. Brendan'ın kaçırılmış olmasını istiyordu çünkü bu telafi edilebilirdi.

"Bunlar epey korkunç adamlar, çocuk," dedi Cal nazikçe. "Benim tahminim, Brendan seni, neyin yanlış gittiğini anlarsan

eve dönebilmesi için işleri düzeltmeye çalışacağını bilecek kadar iyi tanıyor. Bunu yapsaydın işleri daha da kötüleştirebilirdin. Hem onun hem de kendin için. Seni korumayı severdi, değil mi?"

"Evet. Severdi."

"Yine bunu yapıyordu. Eğer sen de onun için aynısını istiyorsan, yapabileceğin en iyi şey ona güvenmek ve yapmanı istediği şeyi yapmak. Kulaklarını tıka, ağzını kapalı tut ve o eve dönmenin güvenli olduğunu düşünene kadar kendi işine bak."

Trey bir kez daha uzun uzun ona baktı, sonra, "Teşekkürler," dedi. Masaya döndü, büyük bir dikkat ve özenle zımparalamaya devam etti.

Cal, masa artık bundan daha temiz olamayacak olsa da fırça ve sabunlu suyla işine geri döndü. Trey bir kelime daha etmedi ve Cal de konuşmadı. Çocuk rafı ona getirdiğinde dağların onlara bakan tarafı kararmış, devasa gölgesi önlerindeki tarlaların üstüne düşmüştü.

Ahşabın her tarafı kâğıt gibi pürüzsüzdü. Cal, Trey'e çekici uzattı, o da rafın bir sağ tarafına bir sol tarafına vurarak onu dikkatlice yerine yerleştirdi. Geriye doğru bir adım attı ve Cal'e baktı.

"Aferin," dedi Cal. "İyi iş çıkardın, çocuk. Şimdi eve gitsen iyi olur."

Trey ellerini pantolonuna silerek başını salladı.

"Eh," dedi Cal. "İstediğin cevaba ancak bu kadar yaklaşabildim. Yardım edebildiysem ne mutlu bana." Elini uzattı.

Çocuk şaşkınlıkla önce ele, sonra da Cal'e baktı.

"Dava kapandı, çocuk," dedi Cal. "Umarım işler sakinleşince abin eve döner. Noreen'in dukkânının oralarda falan görüşürüz, senin girmeni yasaklamazsa tabii."

"Yine de geleceğim," dedi Trey. "Bunu bitirmek için." Çenesiyle yazı masasını işaret etti.

"Hayır," dedi Cal. "Kişisel bir şey değil. İyi çalışıyorsun ve iyi yoldaşlık ediyorsun ama ben buraya insanlardan uzak durmak için geldim."

Çocuk ona şoktan ifadesizleşmiş bir suratla bakıyordu. Cal, dizlerinin üstüne çöküp alnını soğuk çimlere dayayacak kadar derin bir acı ve bitkinlikle onun gelmeye devam etmesini ne kadar çok istediğinin farkına vardı.

Trey, Reddy'nin gönülden istediği bir şeyden vazgeçmesi için çabalarsa başına ne geleceğini bilecek kadar deneyimi vardı. Tek şansı, onun bir daha buraya gelmek istememesini sağlamaktı.

Trey insanların onun hakkında ne söyleyeceğini fark edemiyorsa, onun aklına bunu sokmaya Cal'in yüreği elvermezdi. Onun yerine, "Abine ne olduğunu bulmamı istedin, çocuk. Ben de buldum. Benden başka ne istiyorsun?" dedi.

Trey bakmaya devam ediyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama tek kelime etmiyordu.

Cal alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Hah," dedi. "Reddy'ler ve para konusunda beni uyarmışlardı. İstediğin bu mu? Yaptığın iş için para mı istiyorsun? Çünkü sana elli altmış papel verebilirim ama eğer sana borcumu ben bakmıyorken almayı planlıyorsan–"

Cal bir saniye için Trey'in yeniden yazı masasına ya da ona saldıracağını sandı. İkisine de razıydı. Eğer ihtiyacı olan buysa masayı paramparça edebilirdi. Hatta Cal, Trey bunu yapabilsin diye biraz geri çekildi. Onun yerine Trey, saldıran bir çıngıraklı yılan gibi sert ve vahşi bir hareketle onun ayağına tükürdü. Tükürük ses çıkararak Cal'in botuna yapıştı. Trey sonra hızla döndü ve yola doğru yürümeye başladı.

Cal bir dakika bekledi ve kapıya gitti. Trey çoktan uzaklaşmış, başı eğik, elleri cebinde, yolun üzerine düşen gölgelerin arasında ilerliyordu. Cal, yukarı doğru çıkan dönemece girip ışığın aydınlığına ve tepedeki çalı dallarının arasına karışana kadar onu izledi ve uzun süre daha izlemeye devam etti. Peşinden giden kimse yoktu.

Aletlerini, masayı ve son olarak da yazı masasını içeri taşıdı. Yazı masasını sürekli gözüne çarpmaması için boş odaya koydu. Bu masayı, onu göndermek zorunda kalmadan önce, Trey'le birlikte bitirmeyi isterdi.

Kendine akşam yemeği için dünden kalan levreği çıkarmalıy-

dı ama onun yerine kendine bir bira açıp arka basamağa oturdu. Doğuda gökyüzü lavanta tonuna bürünüyordu; altında kırmızı traktör, saban izinin ortasında terk edilmiş hâlde duruyordu. Sabanla sürülen toprak, havadaki kokuya daha topraksı ve kara, gizli şeylerle yüklü bir katman eklemişti.

Gördün mü? dedi Donna'ya zihninden. *Eğer yapılması gereken doğru şey buysa bir vakadan uzaklaşabiliyorum.* Zihninde bile yardımcı olmayı reddeden Donna gözlerini devirdi ve gökyüzüne bakarak gaddar bir ses çıkardı.

Cal, Trey'e doğruyu söylemişti: Donna'yla neden ayrıldıklarını gerçekten bilmiyordu. Tek aklına gelen şey Alyssa'nın üniversitenin ilk yılında soyulup fena hâlde dövülmüş olmasıydı; bundan iki yıl sonra Donna gitmişti ve belli ki bu ikisi arasında Cal'in anlayamayacak kadar sersem olduğu gizemli bir bağlantı vardı.

O zaman, bu olaylardan ilkinin ikinciye yol açabileceğini gösteren bir şey yoktu. Donna'yla Seattle'a öyle hızlı uçmuşlardı ki oraya vardıklarında Alyssa hâlâ parçalanmış omuz kemiği için girdiği ameliyattan sonra yeni yeni toparlanıyordu. Cal, durumunun iyi olduğunu anladıktan sonra Donna'yı kızıyla bırakıp emniyete gitmişti. Rasgele bir yankesicilik olayına ne kadar öncelik verildiğini biliyordu ama bir polis kızının soyulması başka bir meseleydi, sürekli karakolda olan bir polisin kızı olmasıysa bambaşka bir şeydi. Sonraki birkaç hafta boyunca Cal kibarca ve ınatla, bir sokak çaptaki bütün kameraların görüntülerini toplayana kadar merkezdekileri rahatsız etmişti. Bu sayede yankesicinin birkaç flu görüntüsünü elde etmeyi başarmışlar ve Cal'le merkezdeki memurlar –Cal bazen hiç durmadan yirmi saate kadar– çok çalışarak, ceketinin cebinde hâlâ Alyssa'nın kredi kartı bulunan, Lyle adında çelimsiz, kızıl saçlı bir keş yakalamışlardı.

Cal bunu Alyssa'ya anlattığında, kızı hâlâ herhangi bir rahatlama belirtisi Gösteremeyecek kadar sarsılmış hâldeydi; sadece ona bakıp başını çevirmişti. Cal anlıyordu: Kızının memnun olmasını ummuştu ama böyle bir travmanın insanın duygularını asla tahmin edilemeyecek şekilde etkileyebildiğini bilecek kadar çok kurban görmüştü.

Sonra, bir süre boyunca Donna ile zamanlarının çoğunu Alyssa için endişelenerek geçirmişlerdi. Alyssa ilk birkaç haftanın ardından onların yanında kalmasını istememiş ve eve de gitmemişti; Cal ve Donna da endişelenme işine uzaktan devam etmişlerdi. Saldırı onun zihnini, tüm parçaları yerinde olan ama artık bir bütün olarak çalışmayan, yere düşmüş bir ayna gibi çatlatmıştı. Cal bunun nedeninin, kızının gördüğü fiziksel hasar mı yoksa Lyle'ın onu yapmakla tehdit ettiği şeyler mi olduğunu hiç anlayamamıştı. Alyssa onunla konuşmaya, onunla normal bir insan gibi bağ kurmaya çalışmış ve Lyle bunu pek iyi karşılamamış olmalıydı. Sonuç olarak, bırakın okula gitmeyi, arkadaşlarıyla takılmayı ya da yapması gereken diğer şeyleri yapmayı, yataktan bile çıkamaz hâle gelmişti.

Ama zihni zamanla iyileşti. Tekrar derslere gitmeye başladı. Bir gece telefonda güldü. Birkaç hafta sonra, Cal, Lyle'ın mahkemede suçunu kabul edeceğini söylemek için aradığında, Alyssa barda Ben'leydi. Cal çatlakların hâlâ orada ve hâlâ hassas olduğunu biliyordu ama aynı zamanda sağlıklı, genç canlıların hayata dönme isteğinin ne kadar kuvvetli olduğunu da biliyordu. Elinden geldiğince inanacaktı buna.

Donna onu azarlamaya başladığında, Cal ilk başta bunu aynı şeye yordu: Gecikmiş travma, artık zihninde bunu koyabileceği bir yer olduğu için şimdi ortaya çıkıyordu. Başta sadece öfkeyle her şeye söyleniyordu ama Donna zamanla düşüncelerini toparlamaya başladığında, konu Seattle'da geçirdikleri zaman hâline gelmişti; özellikle de Cal'in zamanının çoğunu Lyle'ın peşinde geçirmesine. Donna belli ki bu zamanı Alyssa'nın dairesinde, o, ev arkadaşları, Donna ve Ben'le geçirmiş ve diğerleri dedikodu ve chia tohumlu saçma yemeklerle manevi desteklerini nasıl gösteriyorlarsa onun da aynı şeyi yapmış olması gerektiğini hissediyordu.

"Ben orada ne yapacaktım ki?"

"Onunla konuşabilirdin. Ona sarılabilirdin. Orada saksı gibi oturabilirdin. Hepsi hiçbir şey yapmamaktan iyi olurdu."

"Ben bir şey yaptım. Gidip o adamı yakaladım. Ben olmasan onu asla–"

"Senin gidip bir yerlerde polislik yapmana ihtiyacı yoktu. Senin babası olarak o odada olmana ihtiyacı vardı."

Cal şaşkınlıkla, "Beni istemedi ki," demişti. "Yanında sen vardın."

Donna ellerini ve kaşlarını kaldırarak, sertçe, "Ona sordun mu?" demişti. "Ona bunu hiç sordun mu?"

Cal bunu sormamıştı. Böyle bir zamanda bir çocuğun annesine ihtiyacı olacağı gün gibi aşikârdı, ustelik Donna konuşma ve sarılma işlerini ondan çok daha iyi yapardı. Cal gitmiş ve Alyssa'ya elinden gelenin en iyisini, Lyle'ın bitli kellesini getirmişti. Bu ona hiçbir şeymiş gibi gelmiyordu. Cal o kadar uğraşmasa Lyle hâlâ sokaklarda olabilirdi; Alyssa ne zaman kapıdan çıksa, her köşeden onun fırlayacağı korkusunu hissedecekti. Şimdi, en azından yedi ila on yıl boyunca korkusuzca sokağa çıkabilirdi.

Ne olursa olsun, bu ilk başta evlilik bitirecek turden bir şey gibi görünmemişti. Ama aylar içinde onları, Cal'in o zaman bile takip edemediği baş döndürücü bir hızla daha karanlık ve pis yerlere götürdü. Son dönemde gece yarılarına kadar saatlerce kavga eder hâle gelmişlerdi ve Cal en sonunda ne hakkında tartıştıklarını anlayamayacak kadar bitkin düşmüştü. Donna sonunda öyle öfkelendi ki evi terk etti, bu da Cal'i serseme çevirdi. Birlikte geçirdikleri süre içinde onun da Donna'ya çok kızdığı zamanlar olmuş ama asla evi terk edecek kadar öfkelenmemişti.

Bu kavgalardan net olarak anladığı tek şey, Donna'nın, Cal eğer polis olmasa çok daha iyi bir koca ve baba olacağına inandığıydı. Cal bunun saçmalık olduğunu düşünüyordu ama yine de bunu yapmaya istekli olduğunu fark etti. Meslekte yirmi beş yılını doldurmuştu, Alyssa universiteden mezun olmuştu ve iş de artık eskisi gibi ya da belki Cal'in olduğuna inandığı gibi değildi. Cal artık sebebin ne olduğunu anlayamıyordu ama gün geçtikçe bu işi sevmediği daha da aşikâr oluyordu.

Evraklarını teslim edip, hepsini onaylatıp yazılı olarak rozetini teslim etmesi gereken tarihi öğrenmeden önce Donna'ya kara-

rını söylemedi. Ona somut bir şeyler göstermek istemiş, böylece palavra sıkmadığını Donna'nın göreceğini düşünmüştü. Belki de biraz fazla beklemişti çünkü bunu Donna'ya söylediğinde, Donna da ona söyleyecek bir şeyi olduğunu, kitap kulübünden Elliott adında bir adamla görüşmeye başladığını söylemişti.

Cal bu kısmı arkadaşlarına anlatmadı. Onlar Donna'nın aslında uzun zamandır Elliott'la yattığını ve Cal'i bu yüzden terk ettiğini söyleyecekti ama Cal öyle olmadığını biliyordu. Zihni birazcık huzura kavuşsun diye gerçekten öyle olduğuna inanmayı çok isterdi ama Donna'yı, bunu yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Onun da prensipleri vardı. Cal'le birlikteyken büyük ihtimalle Elliott'la birlikte olmayı aklından bile geçirmemişti hatta ayrıldıktan sonra bile onu asla incitmek istememişti. Cal sadece Donna'nın artık her şey için çok geç olduğunu söylediğini anlattı, ki öyle söylemişti, arkadaşları da Cal'e bira ısmarlayıp kadınları asla anlayamayacakları konusunda hemfikir oldular.

Ama bunun Cal'i biraz rahatlatması gerekirken, sadece kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu. Kendini sahtekâr gibi hissediyordu çünkü Donna'yla ettikleri kavgalardan çıkardığı bir şey de bir şekilde, istemeden de olsa onu ve Alyssa'yı yüzüstü bıraktığıydı. Cal'in tek istediği şey ailesine bakan ve çevresindeki insanlara adil davranan, tutarlı bir adam olmaktı. Yirmi yıldan fazla süre boyunca hayatına o adam olduğuna inanarak devam etmişti. Fakat yolda bir yerde, işi mahvetmişti. Prensiplerini, pusulasını kaybetmişti ve işin en kötüsü de ne yaptığını anlayamamasıydı. O andan beri, olduğu her şey değersizdi ve o anın ne olduğunu bile bilmiyordu.

Cal birasını bitirdi ve karanlıkta görünmez olmaya başlayan yola doğru gitti. Mart ve Kojak bir soğan ve biber bulutunun içinde evlerinin bahçe kapısına çıktılar. "Hey, şuna bak," dedi Mart mutlulukla. "Bu bizim delikanlı. Kızı ne yaptın?"

"Trey Reddy'ye defolup gitmesini söyledim," dedi Cal. "Artık buraya gelmeyecek."

"Aferin sana," dedi Mart. "Sana güvenebileceğimi biliyor-

dum. İleride bunu yaptığına memnun olacaksın." Eliyle mutfağa gelmesini işaret etti. "Gel de otur, bir tabak daha çıkarayım. Tavuklu, jambonlu paella pişirdim, ben yaptım diye söylemiyorum, harika oldu."

"Ben yedim," dedi Cal. "Teşekkürler." Kojak'ın kulaklarının arkasını kaşıdı, sonra kararan soğuk havayı ve bir yerlerden gelen duman kokusunu içine çekerek evin yolunu tuttu.

ON YEDİ

Cal ertesi gün Noreen'in dükkânına gittiğinde, eğer şanslıysa sadece buz gibi bir bakışla karşılaşmayı bekliyordu ama Noreen onu bir kalıp çedar peyniriyle karşıladı ve uzun uzun peyniri Bobby'nin gelip istediğini ama ona ancak Cal Hooper kadar nazik olduğunda aynı hizmeti alabileceğini söylediğini ve o koca ahmağın neredeyse ağlayarak çıkıp gittiğini anlattı, ayrıca Lena'nın eniklerinin birkaç hafta içinde annelerinden ayrılacak kadar büyümüş olacağını hatırlattı. Cal bu sohbetin ince detaylarını yorumlamaya yetecek zamandır Ardnakelty'de yaşıyordu artık. Noreen onun olayı anladığını bilmekle kalmıyor, onu tüm kalbiyle destekliyordu ve tüm kasabanın da bunu bilmesini sağlayacaktı. Cal, Mart'ın bunu sağlamak için Noreen'le olan kan davasından feragat edecek kadar ileri gidip gitmediğini merak etti.

Durumu doğrulamak için Cal o gece Seán Óg'u da denemek için oraya gitti. Kapıdan içeri girdiği anda Mart'ın köşesinden çığlıklar ve alkışlar yükseldi. "Tanrım," dedi Senan, "ölüler canlanmış. Malachy'nin seni öldürdüğünü sandık."

"Sen de amma hanım evladıymışsın dedik," dedi pencere önünde çıplak geçen adam, "birkaç yudum kaçak viski yüzünden içkiyi bıraktığını düşündük."

"Biz dediğin kim, kemosabe*?" diye sordu Mart. "Sana döneceğini söylemiştim. Sadece birkaç gün sizin çirkin suratlarınızı görmek istememiştir, o kadar. Onu suçlamıyorum." Cal'e yer aç-

* *The Lone Ranger* isimli radyo ve TV programıyla ünlenip yerleşen ifade. –*yhn*

mak için koltukta kenara kaydı ve Barty'ye bir bira getirmesini işaret etti.

Bobby, Senan'a, "Buraya gel," dedi. "Ona sor. O bilir."

"Nereden bilsin?"

"Büyük ihtimalle Amerikan saçmalıklarından biridir. Gençler bugünlerde hep Amerikanca şeyler zırvalıyor."

"O zaman gel de eğit beni bakalım," dedi Senan, Cal'e. "Cof nedir?"

"Ne?" dedi Cal.

"Cof. Akşam, çayımı içtikten sonra koltuğa oturmuş yediklerimi sindiriyordum ve en ufak oğlum koşa koşa geldi, kendini bir toptan fırlarmış gibi karnıma attı, suratıma, "Cof!" diye bağırdı, sonra fırlayıp gitti. Diğer çocuklardan birine o ne demek diye sordum ama o da gülmekten yerlere yattı ve bana ihtiyarladığımı söyledi. Sonra benden kasabaya gitmek için yirmi kâğıt istedi."

"Verdin mi?" diye sordu Cal.

"Vermedim. Siktir git kendine iş bul dedim. Cof nedir yahu?"

"Hiç cof görmedin mi?" dedi Cal. Bu adamlar tarafından bir plaj topu gibi oradan oraya savrulmaktan artık gına gelmişti. "Evcil bir hayvan. Tıpkı hamster gibi ama daha büyük ve çirkini. Kocaman kafası ve minik domuz gözleri vardır."

"Benim kafam kocaman değil. Çocuğumun bana hamster dediğini mi söylüyorsun şimdi?"

"Eh," dedi Cal, "Bu kelime başka bir şey için de kullanılır ama umarım senin oğlan onu bilmiyordur. Kaç yaşında?"

"On."

"İnterneti var mı?"

Senan iyice öfkelenmiş, kıpkırmızı olmuştu. "Eğer o bücür porno falan izliyorsa davul takımına, Xbox'ına ve diğer her şeyine veda edebilir. Cof ne be? Kendi babasına dingil mi diyor?"

Pencere önünden çıplak geçen adam, "Seninle dalga geçiyor, seni sersem," dedi. "Cofun ne olduğunu o da bilmiyor."

Senan, Cal'e kötü kötü baktı. "Hiç duymadım," dedi Cal. "Ama sinirlenince çok tatlı oluyorsun."

Herkes kahkahalara boğuldu ve Senan başını iki yana sallayarak Cal'e hamsterları neresine sokabileceğini söyledi. Herkes birer bira daha söyledi ve Mart, Cal'e Elli Beş'in kurallarını öğretme konusunda ısrar etmeye başladı; ona buralarda kalmayı planlıyorsa en azından bu şekilde işe yarayabileceğini söyledi. Hiç kimse Trey, Brendan, Donie ya da ölü koyunlar hakkında tek kelime etmedi.

Aslında Cal'in tanıdığı hiç kimse bundan bahsetmedi. Cal kendini, bunun her şeyin sona erdiğinin bir göstergesi olduğunu düşünmeye zorladı; herhalde çocuk aptalca bir şey yapmış olsaydı bunu bir şekilde duyardı. Durumun böyle olduğundan tamamen emin değildi.

Trey ortadan kaybolmuştu. Cal kendini yarılmış lastiklerden, penceresine atılacak tuğlalara kadar her şeye hazırlamıştı; gelecek olan cisimlerden korunmak için yatağını duvarın kenarına taşımıştı ve eve girip çıkarken saldırılara karşı kendini koruyordu. Hiçbir şey olmadı. Akşamları merdivende otururken çalılardan, kuşlar ve ufak hayvanların sesleri dışında hışırtı gelmiyordu. Evde çalışırken ya da yemek yaparken ensesi ürpermiyordu. Eğer gerçeği bilmese, hepsini hayal ettiğine kolaylıkla inanabilirdi.

Ev üzerinde tam gaz çalışmaya başladı: Noreen'den oralı bir baca temizleyicisinin adını aldı, ön odanın duvarlarını boyama işini bitirdi ve küçük odadaki duvar kâğıdını sökme işine girişti. Mart'ın arkadaşı Locky geldi ve Cal'in ağzını bile açmadan kabul edeceği bir fiyata elektrik tesisatını yeniden döşeyip bir de çamaşır makinesi ayarladı. Locky konuşmaya meraklı birine benziyordu, Cal de bunu fırsat bilip kasabaya giderek kendine yeni mutfak dolapları ve gerçek bir buzdolabı aldı. Onlar kurulup şöminede ateş de yanınca ön odanın çehresi değişiverdi. Soğuk, dağınık havası yok olmuş ve çıplak hâliyle bile sıcak bir yere dönüşmüştü. Alyssa'ya Whatsapp'tan bir fotoğraf gönderdi. *Vay canına*, diye yazdı Alyssa, *harika görünüyor!*

Cal, *Az kaldı*, diye yanıt yazdı. *Mutlaka gelip görmelisin.* Alyssa'nın yanıtı *Evet! İşler biraz yoluna girsin*, oldu, bir de göz-

lerini deviren adam emojisi. Cal bundan fazlasını beklemiyor olsa da tadı kaçmıştı, Donna'yı arayıp onu sinirlendirmek istedi.

Onun yerine koruluğa gidip şömine için kuru dal toplayarak birkaç saat geçirdi. Hava soğumuştu ve incecik bir yağmur yağmaya başlamıştı. Cal ne zaman evden çıksa, sadece çöp dökmeye bile gitse üzerine tek bir damla bile düştüğünü hissetmiyor ama eve döndüğünde ıslanmış olduğunu fark ediyordu. Nem her nasılsa eve de işliyordu; Cal şömineyi ve benzinli ısıtıcıyı ne kadar uzun süre yakarsa yaksın, uyku tulumu ve yorganı sürekli belli belirsiz nemli oluyordu. Yatak odası için bir tane daha ısıtıcı aldı, bunun biraz yardımı dokundu ama sorunu tamamen ortadan kaldırmadı.

Tekrar istediği kadar yüksek sesle müzik dinleyebiliyor olmasının tadını çıkarmaya çalıştı ama işler planladığı gibi gitmedi. Her şey iyi başlıyordu, yemek pişirirken Steve Earl'ün sesini iyice açıyor, sanki birileri hiçbir zaman camdan içeri bakıp onun kendini aptal durumuna düşürdüğünü görmemiş gibi hayali bateri soloları atıyordu. Ama bir şekilde, akşamın sonunda kendini elinde bir birayla arka merdivene oturmuş, kararan gökyüzüne bakarken ve çiy gibi yağan yağmurun cildinde ve saçında biriktiğini hissederken buluyordu. Bu arada Jim Reeves, eve varmak üzere olan bir adamın fırtınada güçlükle ilerlemesini anlatan eski, acıklı bir şarkı söylüyordu.

Bugünlerde Cal'i gerçekten mutlu eden pek az şeyden biri, hâlâ tüfek kullanabildiğini keşfetmiş olmasıydı. Hava balık avlamak için daha uygun oluyordu ama Cal'in artık o kadar sabrı yoktu. Yağmur yağsın yağmasın, dışarıda Henry'yle vakit geçirmeye bayılıyordu ama yiyebileceği tavşan miktarının da bir sınırı vardı. Yeni buzdolabına birkaç tane koymuş, Daniel Boone'a da iki tane götürmüştü, o da karşılığında Cal'e mermilerde indirip yapıp en sevdiği silahları denemesine izin vermişti. Desteğini fark ettiğini ve takdir ettiğini göstermek için Noreen'e de birkaç tavşan götürmüştü. Bir tane de Mart'a götürmesi gerektiğini biliyordu ama eli bir türlü gitmiyordu.

Lena'ya da bir tane götürebilirdi ama ondan öyle bir kaçı-

yordu ki kendini ahmak gibi hissediyordu; cesaretini toplayıp bakkala girmeden önce onun içeride olmadığından emin olmaya çalışıyordu. Birkaç hafta boyunca bütün alışverişini seve seve kasabadan yapabilirdi ama bu nazik zamanda Noreen'i gücendirme riskini almak istemiyordu. Bu aynı zamanda işini hızla bitirip dükkândan çıkamayacağı anlamına da geliyordu; Angela Maguire'ın kalp sorunları hakkındaki her şeyi, ayrıca Noreen ve Angela'nın, ilk kocasını öldürmüş ya da öldürmemiş olan büyük büyükanneleri tarafından yarı kuzen olmalarını dinlemek ve kasabadaki yeni su parkının Ardnakelty için ne anlama geldiği konusunda fikir teatisinde bulunmak zorundaydı. Normalde olsa gününün yarısını seve seve buna harcardı ama Lena gelirse yavru köpek hakkında konuşmak isteyecekti ve Cal köpeği almayacaktı.

Buraya taşındığından beri ilk kez İrlanda ona ufak ve kalabalık geliyordu. İhtiyacı olan şey kilometrelerce uzanan bir otobandı; bütün gün ve gece boyunca yol kat edip kızıl toprak ve bodur çalılar dışında hiçbir şeyin bulunmadığı çölün üstünde güneş ve ayın gelip geçtiğini izleyebileceği bir otoban. Eğer bunu burada denemeye kalksa daha elli metre ilerlemeden saçma bir viraja, bir koyun sürüsüne, evindeki küvet büyüklüğünde bir çukura ya da karşı yönden gelen bir traktöre denk gelirdi. Onun yerine yürüyüşe çıkıyordu ama çayırlar öyle ıslanmıştı ki ayağının altındaki balçık onu bir bataklık gibi çekiyordu ve yol kenarları devasa çukurlar ve çamur birikintileriyle dolu olduğundan bir türlü yürüyüş temposu tutturamıyordu. Normalde bu tip aksilikler onu rahatsız etmezdi ama şu an sanki kişisel olarak onu hedef alıyorlarmış gibi hissediyordu: Ayakkabısının içindeki çakıllar, özenle en sivri köşeli olanlardan seçilmişti sanki.

Cal bu huzursuzluk hissinin onun moralini bozmasına izin vermeyecekti. Trey'in yarattığı karmaşadan sonra bu normaldi. Eğer durumu kendi hâline bırakıp yaptığı işlere yoğunlaşırsa bu his geçecekti. Evliliği ya da işi onu zorladığında da hep bunu yapmıştı ve işe yaramıştı da; er geç ortalık sakinleşmiş ve Cal onların varlığından rahatsız olmamaya başlamıştı. Evi

kışa hazırladığında bu huzursuzluğun da yok olacağını düşünüyordu.

Fakat buna şansı olmadı. Trey'i kovmasının ardından iki haftadan az süre sonra yepyeni olmuş ön odasında, ateşin önünde oturuyordu. Öfkeli, azgın bir geceydi; rüzgâr öyle kuvvetliydi ki Cal çatının düşündüğü kadar sağlam olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. İncecik bölge gazetesini okuyor ve birbirine vuran çatı arduvazlarının sesini dinliyordu ki kapı çaldı.

Tuhaf bir tıklamaydı, sanki bir hayvan pençe atıyor gibi sert ve beceriksizceydi. İki esinti arasındaki sessizliğe denk gelmese Cal bunun rüzgârdan kapıya vuran bir dal olduğunu sanabilirdi. Saat gecenin onuydu, çok korkunç bir şey olmamışsa bütün çiftçiler çoktan uyumuştu.

Cal gazetesini bırakıp kapının önünde birkaç saniye dikilerek silahını alsa mı diye düşündü. Kapı tekrar çalmadı. Cal gidip kapıyı araladı.

Trey merdivenin başında durmuş, dayak yemiş bir köpek gibi baştan ayağa titriyordu. Bir gözü morarmış ve şişip kapanmıştı. Yüzünden akan kanlar çenesinden aşağı süzülüyordu. Pençe gibi kıvrılmış elini diğeriyle tutuyordu.

"Lanet olsun," dedi Cal. "Lanet olsun, çocuk."

Trey'in dizleri titriyordu. Cal onu kaldırıp içeri taşımak istedi ama dokunursa canını daha çok acıtmaktan çekindi. "İçeri gir," dedi.

Trey titreyerek, nefes nefese içeri girdi ve orada durdu. Sanki nerde olduğunu bilmiyor gibi görünüyordu.

Cal, arkasından gelen kimse görmedi ama yine de kapıyı kapatıp kilitledi. "Gel," dedi. "Hadi. Buraya gel." Parmak uçları omuzlarında, Trey'i koltuğa yönlendirdi. Trey koltuğa oturunca acıyla inledi.

"Bekle," dedi Cal. "Orada bekle. Dur." Yatak odasından uyku tulumunu ve yorganını getirerek elinden geldiğince nazikçe kızın omuzlarına sardı. Trey'in sağlam eli yorganı öyle sıkı kavradı ki eklemleri beyazladı.

"Al bakalım," dedi Cal. "Her şey yoluna girecek." Temiz bir

havlu buldu ve koltuğun yanına çömelerek çenesinden damlayan kanı silmeye başladı. Trey irkilerek geri çekildi ama Cal bir kez daha denediğinde kız dikkatini onu durduracak kadar toparlayamadı. Cal kanın nereden aktığını bulana kadar havluyla tampon yaptı. Trey'in alt dudağı patlamıştı.

"Bunu sana kim yaptı?"

Çocuğun ağzı, sanki vahşi bir hayvan gibi ulumaya başlayacakmışçasına açıldı. Ağzından daha çok kan dışında bir şey çıkmadı.

"Sorun yok," dedi Cal. Havluyu yine Trey'in ağzına götürdü ve bastırdı. "Boş ver. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece biraz daha otur."

Trey onun arkasında bir noktaya bakarak başını iki yana salladı. Canı acıyormuş gibi kesik kesik soluyordu. Cal, kız neler olduğunun farkında mı yoksa kafasına sert bir darbe alıp buraya kendini bilmeden mi geldi, emin olamıyordu. Elinin ne kadar kötü durumda olduğunu, düşen dişi var mı ya da kapüşonlusunun altında başka bir hasar var mı anlayamıyordu. Ağzından akan kan her yere bulaşmıştı.

"Çocuk," dedi yumuşak bir sesle. "Hiçbir şey söylemen gerekmiyor. Sadece bana en çok acıyan yerini göstermeni istiyorum. Gösterebilir misin?

Bir an için çocuğun onu duyamadığını sandı. Sonra Trey kıvrılmış elini kaldırdı, ağzını ve yan tarafını işaret etti.

"Tamam," dedi Cal. En azından kız onun söylediğini anlayabiliyordu. "Aferin. Sana bir doktor bulalım."

Sağlam gözü panikle fal taşı gibi açılan çocuk ayağa kalkmak için çırpınmaya başladı. Şişmiş dudağı yüzünden boğuk çıkan çatallı bir sesle, "Hayır," dedi. "Doktor olmaz."

Cal, kalkmasını önlemek için ellerini koltuğun kollarına koydu. "Çocuk. Röntgen çekilmesi gerek. Dudağına dikiş atılması gerekebilir."

"Hayır. Git. Git–" Trey, Cal'in ellerini itti ve sallanarak ayağa kalkmayı başardı.

"Beni dinle. Eğer elin kırıldıysa–"

"Umurumda değil. "Siktir git–"

Kapıya kadar mücadele edip tekrar geceye karışmaya hazırdı. Cal geriye doğru bir adım atıp ellerini kaldırarak, "Tamam," dedi. "Tamam. Tamam. Doktor yok. Sadece otur."

Kız oturmazsa ne yapacağını bilemiyordu ama Trey bir dakika sonra, kelimeleri anlayınca sakinleşti ve koltuğa geri çöktü.

"Oldu işte," dedi Cal. "Bak, bu daha iyi." Havluyu tekrar Trey'in ağzına bastırdı. "Kusacak gibi misin?"

Trey başını iki yana salladı. Acıdan nefesi emer gibi alıyordu. "Yok."

"Kanı yutma yoksa miden bulanır. Şuraya tükür, tamam mı? Başın dönüyor mu? Çift görüyor musun?"

"Yok."

"Bayıldın mı?"

"Yok."

"Tamam, bunlar iyi," dedi Cal. "Beyin sarsıntısı geçirmiyor gibi görünüyorsun." Kan havluda hızla yayılıp kırmızı bir yama oluşturuyordu. Cal havlunun kuru tarafını çevirdi ve yaraya daha sert bastırmaya çalıştı. Zihninin uzak bir köşesinde, bir noktada, bu olay kontrol altına alındıktan sonra birini öldüreceği düşüncesi oluştu.

"Dinle," dedi kızıl lekenin yayılma hızı yavaşlayınca. "Bir dakikalığına dışarı çıkacağım. Hemen kapının önünde olacağım. Sen burada otur, tamam mı?"

Trey yeniden gerildi. "Doktor yok."

"Doktoru aramayacağım. Yemin ederim." Trey'in sağlam elini yorgandan ayırdı, parmaklarını havlunun üstüne kapattı ve dudaklarının üstüne doğru götürdü. "Bunu burada tut. Elinden geldiği kadar iyi bastır. Ben hemen döneceğim."

Çocuk ona hâlâ güveniyordu ya da başka çaresi yoktu. Cal hangi seçeneğin onu daha çok üzdüğünü bilemiyordu. Trey havluyu bastırıp boşluğa bakarken Cal dışarı çıktı ve kapıyı ardından yavaşça kapattı.

Sırtı duvara dönük hâlde durdu, kanlı ellerini pantolonuna sildi ve bahçeyi taramaya çalıştı. Gece engindi ve rüzgârla, yıl-

dızlarla yabaniydi. Yapraklar savrulup havada sürükleniyor ve çimende gölgeler oynaşıyordu. Orada her şey olabilirdi.

Lena'nın telefona yanıt vermesi biraz zaman aldı ve en sonunda konuştuğunda ağzından çıkan "Alo?" kesinlikle soğuktu. Cal'in, köpeğini almayacağını anlamış ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Cal, "Yardımına ihtiyacım var," dedi. "Biri Trey Reddy'yi çok kötü dövmüş. Buraya gelip bana yardım eder misin?"

Aslında Lena'nın başkalarının işine burnunu sokmama ilkesine sadık kalmasını bekliyordu, açıkçası bu verilecek en akıllıca karşılık olurdu. Onun yerine Lena kısa bir sessizliğin ardından, "Benim ne yapmamı istiyorsun ki?" diye sordu.

"Onu kontrol etmeni, ne kadar kötü olduğuna ve başka yaraları var mı diye bakmanı. Bunu ben yapamam."

"Ben doktor değilim."

"Çok yaralı hayvan görmüşsündür. Benden daha iyi bilirsin. Sadece tıbbi müdahale gerektiren bir şeyi var mı diye bak."

"Görünmeyebilir. İç kanaması olabilir. Onu doktora götürmelisin."

"Doktor istemiyor. Tekmeler ve çığlıklarına rağmen onu zorla sürüklemeli miyim yoksa gitmese de kurtulur mu öğrenmem gerek. Ayrıca onu sürüklemek zorunda kalırsam ben arabayı kullanırken senin onu tutman gerekecek."

Cal'in beklemek dışında bir şey yapamayacağı, bu sefer daha uzun bir sessizlik daha oldu. Sonra Lena, "Tamam," dedi. "On dakikaya oradayım." Cal başka bir şey diyemeden Lena telefonu kapattı.

Cal'in içeri girmesiyle Trey korkuyla yerinden sıçradı. "Sadece benim," dedi Cal. "Yaralı hayvanların bakımı konusunda iyi olan bir arkadaşım var, o gelecek. Yaralı bir çocuğun çok da farklı olmayacağını düşündüm."

"Kim?"

"Lena. Noreen'in kardeşi. Onunla ilgili endişe etmene gerek yok. Buradaki herkes içinde ağzını sıkı tutacağına güvendiğim tek insan o."

"Ne yapacak?"

"Sadece sana bir bakacak. Yüzünü temizleyecek; bunu benden çok daha nazikçe yapabilir. Belki üzerinde dikiş deseni olan şu havalı yara bantlarından da yapıştırır."

Trey belli ki itiraz etmek istiyordu ama içinde bunu yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Örtülerin ve ateşin sıcaklığı titremesini azaltmış, gevşemesine ve yığılıp kalmasına neden olmuştu. Havluyu ağzına bastıracak kuvveti bile yok gibiydi.

Cal kızın yanına oturup havluyu düşürürse almak için mutfak sandalyelerinden birini çekti. Gözü kötüleşmişti, iyice morarmış ve öyle şişmişti ki derisi gergin ve parlak görünüyordu.

"Şu kesiğe bir bakalım," dedi Cal. Trey tepki vermedi. Cal bir parmağını uzatıp Trey'in ağzındaki elini çekti. Dişleri hâlâ yerindeydi. "Bu da bir şey," dedi. "Çok ağrıyor mu?"

Trey bir omzunu kaldırdı. Bir kere bile yüzüne bakmamıştı. Denediğinde, sanki Cal'in bakışları canını acıtıyor gibi gözünü kaçırıyordu.

Yarayı tuzlu suyla yıkaması gerekiyordu ve biri yakından inceleyip dikiş gerekip gerekmediğine bakmalıydı. Cal bebeklere, keşlere ve ikisinin arasındaki her türlü insana ilkyardım uygulamıştı ama bunu burada yapamazdı. Yanlış bir şey yapıp çocuğa zarar verme riskini alamazdı. Ona bu kadar yakın olmak bile tüm bedeninin gerilmesine neden oluyordu.

"Çocuk," dedi. "Beni dinle. Neyle uğraştığımı bilmezsem bu durumun kolay ve sorunsuz ilerlemesini sağlayamam. Senin iznin olmadan kimseye tek kelime etmeyeceğim ama bunu sana kimin yaptığını bilmem gerekiyor."

Trey başını koltuğa yasladı. "Annem," dedi.

Öfke Cal'in gözünü öyle bir kararttı ki bir an için göremedi. Biraz kendine geldiğinde, "Neden?" dedi.

"Ona öyle söylemişler. Sen yapmazsan biz yaparız demişler."

"Kim söylemiş?"

"Bilmiyorum. Ben dışarıdaydım. Eve döndüm, bana arka bahçeye gelmemi, benimle konuşması gerektiğini söyledi."

"Hı-hı," dedi Cal. Sakin ve ilgili polis ifadesini ve polis sesini kullanmaya özen gösteriyordu. "Neyle dövdü?"

"Kemerle. Tokat da attı. Birkaç da tekme."

"Eh, bu iyi değil," dedi Cal. Lena'nın hemen gelmesini öyle çok istiyordu ki yerinde duramıyordu. "Nedenini biliyor musun?"

Cal, Trey'den gelen yarım yamalak seğirmenin aslında bir omuz silkme olduğunu anladı.

"Birinden bir şey çalıp onu kızdırmış olabilir misin?"

"Yok."

"Brendan hakkında sorular soruyordun," dedi Cal. "Değil mi?"

Trey başıyla onayladı. Yalan söyleyecek durumda değildi.

"Kahretsin, çocuk," dedi Cal, sonra söyleyeceklerini yuttu. "Tamam. Kime sormuştun?"

"Donie'yi görmeye gittim."

"Ne zaman?"

Trey hatırlamak için biraz düşündü. "Dünden önceki gün."

"Bir şey söyledi mi?"

"Sadece siktirip gitmemi söyledi. Bana güldü." Kelimeleri peltek ve yayıktı ama mantıklı konuşuyordu. İyiden ne anladığınıza bağlı olarak, durumu iyiydi. "Bana dikkatli ol yoksa sonun Bren gibi olur dedi."

"Eh, Donie istediğini söyleyebilir," dedi Cal. "Bu öyle olduğu anlamına gelmez." Konuşunca Trey'in dudağı yeniden açılmıştı; kan ince bir çizgi hâlinde çenesine doğru süzülüyordu. "Şimdi konuşma. O işi ben halledeceğim. Sen sadece kıpırdamadan dur."

Rüzgâr pencerelere vuruyor ve bacada ıslıklar çalıyordu; alevler titreşiyor, odaya toprak kokulu dumanlar salıyordu. Şömineden çıtırtılar, patlamalar geliyordu. Cal arada bir Trey'in dudağını kontrol ediyordu. Kanama tekrar durduğunda ayağa kalktı.

Bu hareket Trey'i telaşlandırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Gözüne ve dudağına koymak için biraz buz getireceğim, o kadar. Şişini alır ve ağrısını biraz azaltır."

Lavaboda yeni bir havlunun içine buz küpleri koyarken Lena'nın farlarının pencereye vurduğunu gördü. Büyük bir rahatlamayla buz kalıbını bırakırken, "Bayan Lena geldi," dedi. "Gidip ona seni sorulara boğmamasını söyleyeceğim. Sen sadece otur ve şunu yüzüne tut."

Cal dışarı çıktığında Lena da arabadan iniyordu. Kapıyı kapattı ve elleri giydiği yeşil erkek yağmurluğunun ceplerinde, eve doğru yürüdü. Rüzgâr atkuyruğu bağladığı saçlarını savuruyor ve yıldızların ışığında saçları ürkütücü bir beyazlıkla parlıyordu. Cal'in yanına geldiğinde bir açıklama bekleyerek kaşlarını kaldırdı.

"Çocuk çok kötü bir hâlde kapıma geldi," dedi Cal. "Eğer detayları sorarsan korkar, o yüzden sorma. Gözü morarmış, dudağı patlamış, elinde sorun var ve yan tarafının ağrıdığını söylüyor."

Lena'nın kaşları daha da kalktı. "Noreen bana seninle çıkmanın buralı adamlarla çıkmaktan farklı olacağını söylemişti," dedi. "Her zaman haklı çıkar." Cal'in yanından geçerek eve doğru yürüdü.

Onu görmek Trey'in yeniden telaşlanmasına neden oldu. Havluyu düşürdü, buz küpleri yerlere dağıldı ve çocuk yeniden koltuktan kalkmaya çalıştı. "Sakin ol," dedi Cal. "Bayan Lena sana bir bakmak için burada, unuttun mu? Ya o ya da doktor bakacak, o yüzden ona zorluk çıkarma, tamam mı?"

Trey yeniden koltuğa gömüldü. Cal bunun nedeninin Lena'nın varlığını kabul etmesi mi yoksa gücünün tükenmesi mi olduğunu bilemedi. "Bak işte," dedi. "Bu daha iyi." Dolaba gidip ilkyardım çantasını buldu.

Lena yağmurluğunu çıkarıp bir sandalyenin arkasına asarak sakin bir şekilde, "Önce seni bir temizleyelim," dedi. "Böylece ne olduğunu görebilirim. Başka bez var mı, Cal?"

"Lavabonun altında," dedi Cal. "Ben dışarıda olacağım." İlkyardım çantasını Lena'ya verip arka kapıdan çıktı.

Basamağa oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü örtüp parmaklarının arasından birkaç derin nefes aldı. Başı dönüyor ya da midesi bulanıyor gibiydi, hangisi olduğundan emin

olamadı. Bir şey yapması gerekiyordu ama bunun da ne olduğunu bilemiyordu. "Siktir," dedi sessizce. "Siktir."

Rüzgâr onu itiyor, yanından süzülüp kapıdan içeri girmeye çalışıyordu. Ağaçların tepeleri öfkeyle sağa sola yatıyordu ve bahçe, bu havada çaresiz ya da deli olmayan hiçbir canlı dışarı çıkmazmış gibi ıssızdı. Evin içinden ses gelmiyordu, en azından Cal rüzgâr yüzünden hiç ses duymuyordu.

Bir süre sonra kafasını biraz toplamayı başardı, en azından plana benzer bir şeyler düşünebilecek kadar. Sheila Reddy'nin yanına yanaşmaması gerektiğini biliyordu ama dünya üzerindeki hiçbir şey onu Donie'den uzak tutamazdı.

Ama Trey'in neye ihtiyacı olduğunu ve ihtiyacı olanı nasıl yerine getireceğini öğrenmeden hiçbir şey yapamazdı. Çocuğa büyük bir doz Benadryl verip sersemleyince arabaya atmayı düşündü. Hastaneye fena hâlde dövülmüş ve uyuşturulmuş bir genç kızla gitmenin yaratacağı sorunlar bir yana, bu hareketin tahmin edilemeyecek pek çok sonuç yanında çocuğun annesinin elinden alınmasıyla sonuçlanabileceğinden endişeleniyordu. Belki de böylesi Trey için daha iyi olurdu, Cal bunu bilemiyordu. Meslekteyken işi buydu; onu bir saniye bile düşünmeden teslim eder ve sistemin işlemesine izin verirdi.

Lena ellerini pantolonuna silerek evden çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve merdivene, Cal'in yanına oturdu.

"Sen buradayken kaçabilir mi?" diye sordu Cal.

"Sanmam. Bitkin düşmüş. Kaçması için bir neden de yok zaten. Ona doktora ihtiyaç olmadığını söyledim."

"Var mı peki?"

Lena omuzlarını silkti. "Gördüğüm kadarıyla acil bir durum yok. Karnı ağrımıyor ve şişmemiş, o bölgede morluk da yok – tortop olduğunu söyledi– o yüzden iç kanama olduğunu düşündürecek bir sebep de yok. Bir kaburgasının kırıldığını söyleyebilirim ama bunun için de doktorun yapacağı bir şey yok. Eli kırılmamış, ezilmiş ama önümüzdeki birkaç gün bekleyip nasıl olduğuna bakmak gerekecek. Sırtında ve bacaklarında pek çok kesik ve morluk var ama ciddi şeyler değil."

"Tamam," dedi Cal. Trey'in tortop olmuş hâlini düşünmek onun yüreğini dağlıyordu. "Evet. Şey. Bu kadar işte. Sence dudağına dikiş atılmalı mı?"

"Kötü bir yara izi kalmaması için dikiş atılsa iyi olur. Ona bunu söyledim ama dikiş istemedi, yara izi kalması umurunda değilmiş. Ben de yarayı tuzlu suyla yıkadım ve senin Steri-Strip yara bantlarından yapıştırdım. Ağrısı için de bir tane Nurofen verdim. Hiç yoktan iyidir."

"Teşekkürler," dedi Cal. "Minnettarım."

Lena başını salladı. "Ne olur ne olmaz diye doktora görünse iyi olur. Ama görünmese de yaşar."

"O zaman götürmeyeceğim. Yolda çırpınırken kendine daha çok zarar verir."

"Eğer gece kötüleşirse doktora gitmeli. Hoşuna gitse de gitmese de."

"Evet."

Lena ısıtmak için ellerini kazağının kollarının içine soktu. "Bu gece onu burada mı tutacaksın?"

Sheila sabah Trey'in gittiğini fark etse bile polisi arama ihtimali çok düşüktü. "Evet," dedi Cal. "Senden onunla kalmanı rica edebilir miyim?" Bu çok ani olmuştu ama Cal gitmek için sabırsızlanıyordu. "Gitmem gereken bir yer var. Eğer durumu kötüleşirse beni ararsın, hemen gelirim."

"Seni soruyordu."

"Ona sabah döneceğimi söyle. Ve endişelenmemesini; doktor getirmeye gitmiyorum."

"Beni tanımıyor ki. Seni istiyor."

"Geceyi küçük bir kızla baş başa geçirmeyeceğim," dedi Cal.

Lena başını geriye götürerek kapı çerçevesine yasladı ve onu baştan aşağı süzdü. Gördüğü şeyden pek de endişelenmişe benzemiyordu. "Mantıklı," dedi. "Ancak sen de kalırsan kalırım."

Bu bir sorundu ve Cal'in yoluna taş koyuyordu. "Ben burada onun için ne yapabilirim ki?" dedi.

"Benim yaptığımı. Ona Nurofen verir ya da dudağı açılırsa temiz havlu getirirsin. Beyin ameliyatı olması gerekmiyor ya. Başka yerde onun için ne yapacaksın ki?"

"Söylemiştim," dedi Cal. Keşke başka birini, herhangi birini arasaydım diye düşünüyordu; tabii Facebook'a girip Caroline'a mesaj atmayacaksa, arayacak başka kimse de yoktu. "Gitmem gereken bir yer var."

"Akıllıca bir yer değil."

"Belki. Ama yine de."

"Eğer sen gidersen," dedi Lena, "ben de giderim. Bu senin pisliğin, benim değil. Bütün gece burada oturup senin problemlerinin gelip beni bulmasını bekleyecek değilim."

Cal'e hiç de gerginmiş gibi görünmüyordu ama geri adım atmayı düşünüyor gibi de görünmüyordu. "Bu problemler kimseyi aramaya gelmeyecek," dedi. "En azından bu gece."

"Yalnız bıraktığın zavallı dul bir kadını ve yaralı bir çocuğu serseriler döverse kendini nasıl hissedeceğini bir düşün."

"Silahım var, sana bırakabilirim."

"Tebrikler. Burada pek çok kişinin var."

Sanki Cal'in çıkmazı onu eğlendirmiş gibi görünüyordu.

Cal eliyle yüzünü ovaladı. "Bak," dedi. "Çok şey istediğimi biliyorum. Onu senin evine götürebilirsen eğer–"

"Sence gelir mi?"

Cal yüzünü daha da sert ovaladı. "Kafam şu an çalışmıyor," dedi. "Ben gidersem gideceğini söylerken ciddi miydin?"

"Evet, ciddiyim. Gerçekten ihtiyacın olduğunda sana yardım etmek hiç sorun değil, fakat sen kafandaki bir saçmalığın peşinde koşarken asıl işi ben yapacak değilim." Cal'e bakarak sırıttı. "Sana ruhsuz bir kaltak olduğumu söylemiştim."

Cal ona inanıyordu. "Tamam," dedi sanki başka seçeneği varmış gibi. "Sen kazandın." Bu gece Trey'i bu evde yalnız bırakmasına imkân yoktu. "Sadece bir yatağım var, onda da çocuk yatacak ama sen de koltuğu alabilirsin."

"Ah şuna da bakın hele," dedi Lena ayağa kalkarak. "Centil-

menlik ölmemiş." Karşılığında kapıyı açtı ve tek koluyla içeriyi göstererek ona yol verdi.

Yaşadığı şok ve çektiği ağrıyla birlikte hâlsizlik Trey'i attan düşmüşe çevirmişti. Başı koltuğa, buz dolu havluyu tutan eli kucağına düşmüştü ve sağlam gözü kapandı kapanacaktı. "Hadi," dedi Cal. "Orada uyuyakalmadan seni yatağa yatıralım."

Çocuk derin bir nefes aldı ve sağlam gözünü ovuşturdu. Kolunda, kemer tokasının denk geldiği yerler yol yol olmuştu. "Burada mı kalacağım?"

"Evet, bu gecelik. Benim yatağımda yatacaksın. Ben ve Bayan Lena da hemen burada olacağız." Trey'in temizlenmiş ve Steri-Strip'le toplanmış dudağı iç rahatlatıcı bir uzmanlıkla bakım görmüştü. Lena iyi iş çıkarmıştı. "Hadi gel. Seni taşımayacağım; belim kopar."

"Biraz antrenman iyi gelirdi," diye karşılık verdi Trey. Çarpık gülümsemesi Cal'in yüreğini paramparça etti.

"Seni nankör velet," dedi. "Terbiyeli ol yoksa küvette yatarsın. Şimdi kıpırda bakalım."

Morarmış yerleri soğudukça sertleşmişti. Cal onu neredeyse kucaklayarak koltuktan kaldırdı ve Trey ayaklarının üzerine basınca onu yatak odasına doğru götürdü. Hareket etmek Trey'in yüzünü buruşturmasına yol açıyordu ama kızcağız şikâyet etmedi. Lena yorgan ve uyku tulumunu alarak onları takip etti.

"İşte geldik," dedi Cal ışığı yakarak. "Konforun kucağı. Bayan Lena seni yatırsın. Gece bir şeye ihtiyacın olursa ya da seni rahatsız eden bir şey olursa bize seslenirsin."

Trey hantal bir dirsek ve ayak yığını hâlinde yatağın üstüne yığıldı. Lena yatak örtüsünü itip Trey'in ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Cal için bu manzara kanunsuz ve akıl almazdı; eski püskü yer döşemesinin üstündeki lekeli döşek, çıplak lambadan yayılan keskin ışık, ucuz nevresim yumağı, yaralı ve kanlar içindeki bir çocuğun ayakucunda diz çökmüş bir kadın. Çocuğa en azından daha yumuşak bir şeyler verebilmeyi isterdi, pofur pofur kabarmış tüy bir yatak, yumuşak ışığı olan bir başucu lambası ve duvarda yavru kedi resimleri.

Benzinli ısıtıcıyı açtı. "Şey," dedi. Bir an için, saçma bir şekilde, oyuncak koyunu Trey'in yastığına koymayı düşündü. "İyi geceler. İyi uykular." Trey Lena'nın omzunun üstünden, açık tek gözünde hiçbir ifade olmadan ona baktı ve Cal kapıyı kapattı.

Koltuğun etrafına kanlı el havluları dağılmıştı. Cal onları toplayıp yeni çamaşır makinesine attı. Sesi çocuğu rahatsız eder diye makineyi çalıştırmadı. Elektrikli su ısıtıcısının düğmesine bastı ve iki fincan çıkardı; asıl ihtiyacı olan şey bir tek viski atmaktı ama bu gece araba kullanması gerekebilirdi ve buralarda çayın gece ya da gündüz fark etmeden günün her vakti, her durumda uygun bir içecek olduğunu artık öğrenmişti. Parmak eklemlerindeki çizgilerin arasında kurumuş kanlar vardı; ellerini mutfak lavabosunda yıkadı.

Lena yatak odasından çıkıp kapıyı arkasından sessizce kapattı. "Nasıl?" diye sordu Cal.

"Daha yorganı üstüne örtmeden uykuya daldı."

"Eh, bu iyi bir şey," dedi Cal. "Çay ister misin?"

"İçerim."

Lena koltuğa yerleşip sağlamlığını sınadı ve ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı. Isıtıcı suyu kaynattı, Cal fincanlardan birini doldurarak ona götürdü. "Sütüm yok. Sorun olur mu?"

"Seni vahşi." Lena fincanı aldı ve soğutmak için üfledi. Koltukta, sanki onunmuş gibi rahat görünüyordu. Geniş, asimetrik tasarımı olan koltuk, uzun zaman önce çok kısa süreliğine moda olabilecek morumsu bir yeşil renkteydi, belki başta başka bir renk de olabilirdi; şaşırtıcı derecede rahattı ama Cal birini bu koltukta uyuması için davet edeceğini aklına getirmemişti hiç. Kendini yeniden ağırlıksızmış gibi hissediyordu, ayakları yerden kesilmiş ve tutunacak hiçbir şeyi olmadan havada süzülüyor gibiydi.

Ateş azalmıştı; Cal odun ekledi. "Sana bilmem gereken bir şey söyledi mi?"

"Sana söylediklerim dışında hiçbir şey söylemedi. Ama ben de sormadım."

"Teşekkürler."

"Anlamı olmazdı zaten. Güvendiği kişi sensin." Lena çayını yudumladı. "Buraya sık sık geliyormuş."

Cal fincanını masadan alarak, "Evet," dedi. Lena'nın Trey Reddy'nin buraya gelmesinin uygunsuzluğu konusunda ona nutuk çekeceğini sanmıyordu, gerçekten de Lena sadece başını salladı. "Bana yardım ettiğin için başın derde girer mi?"

Lena omuzlarını silkti. "Sanmam. Ama bir sonraki adımına göre seninki girebilir. Sabah onu evine götürecek misin?"

"Gidebileceği başka bir yer biliyor musun?"

Lena'nın olası sonuçları hesapladığını hissetti. Düşündü ve başını iki yana salladı.

"Teyze? Dayı? Büyükanne?"

"Akrabalarının çoğu göç etti, oldu ya da işe yaramaz, tabii hangi tarafı kastettiğine bağlı. Kasabanın diğer tarafında Sheila'nın kuzenleri var ama onlara bulaşmayı istemezsin."

"Ne demek istediğini anladım," dedi Cal.

"Sheila elinden geleni yapıyor," dedi Lena. "Sen ve ben bu durumun harika olmadığını düşünebiliriz ama biz yirmi beş senemizi Johnny Reddy'yle ve Ardnakelty'nin varoşlarında geçirmedik. Sheila felegin çemberinden çok geçti. Tek istediği kalan çocuklarını hayatta ve hapisten uzak tutmak."

Cal buna nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Lena'ya mı kızgındı yoksa Sheila'ya ya da bunu Trev'e kim yaptıysa ona duyduğu öfkeyi Lena'ya mı yansıtıyordu, bilmiyordu.

"Onun alışık olduğu şey, yapılması gereken yapmak," dedi Lena. "İster doğru ister yanlış olsun. Çok fazla seçeneği yoktur."

"Olabilir," dedi Cal. Bunu rahatlatıcı bulmamıştı. Eğer Sheila bu gece tek ve en iyi seçeneğinin Trev'i eşek sudan gelinceye kadar dövmek olduğunu hissetmişse, başka bir zaman yine aynı şekilde hissedebilirdi. "Çocuğu oraya geri göndermeden önce yapabileceğim bir şeyler var mı diye bakabilirim."

Lena çayından başını kaldırdı. "Ne gibi?"

"Bu gece yapmam gereken şeyler gibi."

"Erkek işleri," dedi Lena, sahte bir etkilenmişlikle. "Bir hanımefendinin nazik kulaklarına göre fazla ciddi."

"Sadece iş."

Şöminedeki ateş pofladı ve yukarı doğru kıvılcımlar püskürdü. Lena ayak parmağını uzatarak önündeki levhayı şömineye yaklaştırdı.

"Aptalca bir şey yapmanı engelleyemem," dedi. "Ama sabaha bırakırsan aklın başına gelebilir diye umuyorum."

Cal bu yorum karşısında neden böyle irkildiğini anlamak için birkaç dakika harcadı. Lena'nın onun evde kalmasını isteme nedeninin –onun işinin kendi başına kalmamasını istemesi dışında, ki bu haklı bir nedendi– çocuğun Cal'in orada olmasını istemesi olduğunu düşünmüştü. Fakat Lena, sanki amacı Cal'in dayak yemesini ya da başına benzer bir şey gelmesini engellemekmiş gibi konuşuyordu. Cal bunu beklemediği kadar dokunaklı buldu. Mart da aynı amaçla epey çaba sarf etmişti ama bunun bir kadından gelmesi farklıydı. Bir kadın uzun zamandır Cal'i böyle umursamamıştı.

"Eh, teşekkür ederim," dedi Cal. "Bunu aklımda tutacağım."

Lena alaycı bir *piff* çıkardı, Cal bunun haklılığına katılsa da biraz kırıldı. Lena fincanını masanın üstüne bırakarak, "Ben uyuyacağım," dedi. "Işığı kapatabilir miyiz?"

Cal ışığı kapattı, geriye sadece şömineden yayılan ışık kalmıştı. Küçük odaya gitti ve ağır kış yorganını getirdi; henüz onun için nevresim almamıştı ama en azından yorgan temizdi. "Bunun için kusura bakma," dedi. "Daha iyi bir ev sahibi olmak isterdim ama elimde sadece bu var."

"Daha kötü koşullarda da uyudum," dedi Lena; atkuyruğunu çözüp lastik tokasını bileğine geçirdi. "Sadece, keşke diş fırçamı getirseydim diyorum." Koltukta yan dönüp yorgana sarıldı.

"Üzgünüm," dedi Cal, iki paltosunu da askılıktan alırken. "O konuda sana yardımcı olamayacağım."

"Mart Lavin'e gidip onda yedek var mı diye sorayım, olur mu?"

Buna hazırlıksız yakalanan Cal dehşet içinde ona döndü. Lena'nın suratındaki sırıtışı görünce öyle bir gülmeye başladı ki yatak odasının kapısına bakarak eliyle ağzını kapamak zorunda kaldı.

"Ardnakelty'yi çok sevindirirdin," dedi.

"Kesinlikle sevindirirdim. Buna değebilirdi de ama Noreen kendini tebrik etmek için kendi sırtına öyle fena vururdu ki sakatlanabilirdi."

"Mart da."

"Tanrım. O da mı bizi ayarlamaya meraklı."

"Hem de nasıl. Bekârlığa veda partimi Malachy Dwyer'ın yapmasına bile karar vermiş durumda."

"Neyse, diş fırçasını siktir et o zaman," dedi Lena. "O ikisinin sürekli haklı çıktıklarını düşünmelerine izin veremeyiz. Onlar için iyi olmaz."

Cal şöminenin önüne yerleşti ve iki paltoya da sarındı. Ateşin ışığında oda sarı kıvılcımlar ve gölgelerle doluyordu. İkisi sanki bir partide uyanık kalan son iki kişiymiş de yarın sabah ikisinin de hatırlamayacağı bir sohbete koyulmuşlar gibi iç gıcıklayıcı ve geçici bir yakınlık havası oluşmuştu.

"Fazla seçeneğimiz olduğunu sanmam," dedi Cal. "Şafaktan önce gitmezsen birileri kapının önündeki arabanı görür."

Lena bunu düşündü. "Kötü bir fikir olmayabilir," dedi. "İnsanlara konuşacak bir şey verip akıllarını diğer şeyden uzaklaştırır." Başıyla yatak odasının kapısını işaret etti.

"Peki sana sıkıntı olur mu?"

"Hafif bir kadın olduğum için mi?" Lena tekrar sırıttı. "Hayır. İhtiyarlar konuşur ama onları umursamıyorum. Seksenlerde değiliz; beni düşmüş kadınlar evine tıkacak değiller ya. Alışsınlar."

"Peki ya ben? Bundan sonra seninle evlenmezsem Noreen elinde bir tüfekle kapıma dayanır mı?"

"Tanrım, hayır. Seni elimden kaçırdığım için beni suçlar. Senin için sorun yok. Seán Óg'dakiler tebrik etmek için sana bira bile ısmarlayabilir."

"İki kere kazandım o zaman," dedi Cal. Elleri başının arkasında, gerindi ve keşke yatak odasındaki fazla kıyafetleri çıkarsaydım, diye düşündü. Herhangi bir şey olma ihtimaline karşı, elinden geldiğince uyumamayı planlıyordu ama yerde geçireceği gecenin ardından Mart gibi yürümeye başlayacaktı.

"Bir şey soracağım," dedi Lena. Şöminenin alevleri gözlerinde oynaşıyordu. "Eniği almaktan niye vazgeçtin?"

"Çünkü," dedi Cal, "ona doğru düzgün bakacağımdan emin olmak istiyordum. Ve bunu yapamayacağım gibi görünüyor."

Lena kaşlarını kaldırdı. "Hah," dedi. "Ben de seni buraya bağlayan bir şey istemediğini düşünmüştüm."

"Hayır," dedi Cal. Ateşi izliyordu. "Ben aslında her zaman beni bir yere bağlayacak bir şeyler arıyorum. Fakat işler hiç öyle yürümüyor."

Lena başını salladı. Arada hafifleyerek gönülsüz bir esintiye dönüşen rüzgâr, ateşi dalgalandırdı. Ateş yeniden ufalmıştı, kalbi koyu bir turuncuyla ışıldıyordu.

Yatak odasından atılan çarşafların sesi ve boğuk, belli belirsiz bir inleme geldi. Zihni bunun eve gizlice girmiş bir katil olma olasılığının düşük olduğunu anlayana kadar, Cal çoktan odanın kapısına varmıştı bile.

Durdu ve Lena'ya baktı. "Sen zaten kalktın," dedi Lena. "Bir dahaki sefere ben giderim." Sırtını ona döndü, koltuğa iyice yerleşti ve yorganı kafasına kadar çekti.

Cal yatak odasının kapısında bir süre dikildi. İçeriden boğuk bir inleme daha geldi.

Cal biraz sonra yatak odasının kapısını açtı. Trey dirseklerinin üzerinde yükselmiş, başını çılgınlar gibi sağa sola çeviriyor, sıkılmış dişlerinin arasından inliyordu.

"Hey," dedi Cal. "Bir şey yok."

Çocuk sıçradı ve dönerek ona baktı. Onu görmesi birkaç saniye sürdü.

"Kâbus gördün, o kadar. Hepsi geçti."

Trey uzun, titrek bir nefes verdi ve kaburgasındaki ağrı yüzünden yüzünü buruşturarak geri yattı. "Evet," dedi. "Sadece rüyaydı."

"Öyle," dedi Cal. "Ağrın var mı? Ağrı kesici ister misin?"

"Yok."

"Tamam. İyi uykular."

Cal odadan çıkmak için dönerken Trey yatakta kıpırdandı ve

ufak bir ses çıkardı. Cal ona döndü ve Trey'in kapıdan süzülen ışıkta parlayan sağlam gözüyle ona baktığını gördü.

"Ne?"

Çocuk cevap vermedi.

"Biraz burada kalmamı mı istiyorsun?"

Trey başını yukarı aşağı salladı.

"Tamam," dedi Cal. "Bunu yapabilirim." Yere oturup sırtını duvara dayadı.

Trey onu görebilmek için hafifçe yan döndü. Bir dakika sonra, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Şşşt," dedi Cal. "Bunu sabah düşünürüz."

Trey'in başka bir soru sormaya hazırlandığını görebiliyordu. Onu susturmak için şarkı söylemeye başladı; Lena'nın rüzgâr yüzünden duymamasını umarak neredeyse mırıltı sayılabilecek kadar alçak sesle söylüyordu. Bu, Alyssa küçükken, uyuyamadığında söylediği "Big Rock Candy Mountain" adlı şarkıydı. Trey yavaş yavaş rahatladı. Solukları yavaşladı ve derinleşti, gözündeki ışıltı sönerek gölgelerin arasına karıştı.

Cal şarkı söylemeye devam etti. Sözleri Alyssa için biraz değiştirmişti, sigara ağaçlarını şeker ağaçlarına ve viski gölünü gazoz gölüne çevirmişti. Bunu Trey için yapmanın pek de anlamı yoktu ama Cal yine de yaptı.

ON SEKİZ

Rüzgâr dindi, soğuk ve durgun şafak, altın-yeşil berrak bir renkle birlikte pencereyi doldurdu. Cal, sönen ateşi izlemek ve gidip telefonunun ışığıyla Trey'i kontrol etmenin arasında dalıp dalıp tekrar uyanıyordu. Kızcağız gece boyunca külçe gibi uyumuş hatta Cal onun nefes aldığından emin olmak için yanına yaklaştığında bile kıpırdamamıştı.

İlk ışıklarla Lena da görünür oldu; sarı saçları dağılmış, yüzünü koluna gömmüş, koltuğa kıvrılmıştı. Dışarıda küçük kuşlar sabah sohbetlerine yavaş yavaş başlıyor, kargalar da onlara çenelerini kapamaları için bağırıyorlardı. Cal'in kemiklerinin yere değen her noktası ve onların arasındaki her yeri fena hâlde ağrıyordu.

Elinden geldiğince sessizce kalktı ve su ısıtıcıyı doldurmak için lavaboya gitti. Yorgunluktan sersemlemiş hâldeydi ama başı dönmüyordu; soğuk ve şafak her şeye büyülü, neşeli bir berraklık kazandırmış gibiydi. Bahçede tavşanlar çiy düşmüş otların arasında daireler çizerek birbirlerini kovalıyordu.

Lena koltukta kıpırdandı ve doğruldu, yüzünü buruşturarak gerindi. Afallamış görünüyordu. "Günaydın," dedi Cal.

"Tanrım," dedi Lena elini gözlerine siper ederek. "Düzenli olarak misafir ağırlamayı planlıyorsan perde alman gerek."

Cal sesini alçak tutarak, "Bana bundan çok daha fazlası gerek," dedi. "Nasılsın?"

"Bu işler için ihtiyarladım, işte böyle düşünüyorum. Ya sen?"

"Kamyon çarpmış gibiyim. Sırf eğlence olsun diye insanların evinde yerde yattığımız günleri hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum, ama ben o zaman korkunç bir serseriydim. İhtiyar ve mantıklı biri olmayı tercih ederim." Zevkle ve tüm gücüyle gerindi. "Trey hâlâ uyuyor mu?"

"Evet. Ne kadar çok uyursa o kadar iyi olur diye düşündüm. Sana kahvaltı hazırlayayım mı?" Cal içten içe Lena'nın evet demesini istediğini fark etti. Lena dünyanın en uyumlu insanı olmayabilirdi ama bu evin dengesini Cal'in hoşlandığı şekilde değiştiriyordu. "Jambon ve yumurtalı kızarmış ekmek ya da jambon ve yumurtasız kızarmış ekmek."

Lena sırıttı. "Ya, hayır. Gitsem iyi olur. İşe gitmek için hazırlanmalıyım ve köpekleri besleyip dışarı salmam lazım. Nellie kafayı yer. Uyku vaktinde evde olmadığımda bile çıldırıyor. şimdiye kadar mobilyaların yarısını yemiştir." Koltuktan kalktı ve yorganı katlamaya başladı. "İşe giderken uğrayayım mı? Trey'i eve götürmek için?"

"Emin değilim," dedi Cal. Bir annenin çocuğuna bunu yapması için ne kadar korkmuş olması gerektiğini düşündü. Bir saniyeliğine, Donna'nın Alyssa'ya böyle bir şey yapabilmesi için ne gerekirdi diye merak etti. "Önce açıklığa kavuşturmak istediğim şeyler var."

Lena katlanmış yorganı koltuğun arkasına koydu. "Ben de sabah olunca mantıklı düşünmeye başlarsın sanmıştım," dedi.

"Aptalca bir şey yapmayacağım."

Lena'nın bakışı aynı fikirde olmadığını söyledi ama yorum yapmadı. Tokasını bileğinden çıkardı ve saçını yeniden atkuyruğu yaptı. "Yani onu eve götürmüyorum."

"Belki sonra. Günün nasıl geçtiğine bakarak seni bir süre sonra arasam sorun olur mu?"

"Öyle olsun. İyi eğlenceler."

"Eğer bir gece daha burada kalmanı rica etsem," dedi Cal, "bunu düşünür müydün? Koltukta uyumaman için kasabaya gidip şişme yatak alabilirim."

Lena kahkahalara boğularak onu şaşırttı. "Sen," dedi başını

iki yana sallayarak, "sen tam bir lalesin, biliyor musun? Zamanlaman da çok kötü. Şu ağrılar acılar hafiflesin de bana öyle gel, o zaman bakarız." Ayakkabılarını ve ceketini giydi, kapıya yöneldi.

Cal, Lena'nın arabası uzaklaşana kadar bekledi. Sonra bahçede yürüyüşe çıktı. Birilerinin gizlice girdiğine dair bir iz yoktu ama zaten olsa da bulamazdı. Geceki rüzgâr her yeri dağıtmıştı. Yapraklar yerleri kaplamış, duvarların ve çalıların köşelerine birikmişti; ağaçlar müstehcen, cüretkâr bir çıplaklığa bürünmüştü. Penceresinin altındaki toprak dümdüzdü.

Cal içeri girip kahvaltı hazırlamaya başladı. Kızaran jambonların kokusu Trey'in çıplak ayakla ve perişan hâlde yatak odasından çıkmasına neden oldu. Dudağının şişi biraz inmişti ama gözü gün ışığında daha da beter görünüyordu, ayrıca elmacıkkemiğinde Cal'in daha önce fark etmediği çirkin bir morluk vardı. Kapüşonlusu ve kot pantolonunda kurumuş kan lekeleri vardı. Cal kıza baktı, onun için ne yapabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Onu bu evden gönderme düşüncesi Cal'de her şeyi barikat yapıp biri onu almaya gelirse diye tüm vaktini pencereden dışarıya nişan alarak geçirme isteği uyandırıyordu.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Bok gibi. Her yerim ağrıyor."

"Eh, öyle olacağı belliydi zaten," dedi Cal. Kızın konuşuyor ve yürüyor olması Cal'in içini, nefes almayı zorlaştıran bir rahatlamayla doldurmuştu. "Onun dışında demek istiyorum. İyi uyudun mu?"

"Evet."

"Aç mısın?"

Çocuk hayır demek istermiş gibi görünüyordu ama koku dayanamayacağı kadar güzeldi. "Evet. Midem kazınıyor."

"Kahvaltı bir dakikaya hazır. Şuraya otur."

Trey oturdu, esnedi ve esneme dudağını gerdiği için irkildi. Jambonu çeviren ve kızarmış ekmeğe tereyağı süren Cal'i izledi. Omuzları dik ve ayaklarına fazla yük bindirerek oturması, Cal'e onun buraya ilk geldiği zamanlardaki duruşunu hatırlattı: Kaçmaya hazır.

"Bir ağrı kesici daha ister misin?" diye sordu.

"Yok."

"Gerçekten mi? Dün geceden daha fazla ağrıyan bir yerin yok mu?"

"Yok. Ben iyiyim."

Yüzü bu hâldeyken Cal onun aklından geçenleri anlamakta zorlanıyordu. Tabakları masaya getirerek, "Al bakalım," dedi. "Küçük küçük kes ve dudağına değdirme. Tuz yakar."

Trey onu duymazdan geldi ve bir gözu hâlâ Cal'de, yemeğe saldırdı. Eli daha iyiydi; çatalı beceriksizce tutuyor, parmaklarını kıpırdatmamaya çalışıyordu ama sonuçta çatalı kullanabiliyordu.

"Bayan Lena sadece birkaç dakika önce çıktı," dedi Cal. "İşi vardı. Duruma göre daha sonra tekrar gelebilir."

Trey aniden, "Buraya geldiğim için üzgünüm," dedi. "Düzgün düşünemedim."

"Hayır," dedi Cal. "Üzülme. Doğru şeyi yaptın."

"Hayır. Bana bir daha buraya gelme demiştin."

Cal'in dün gece tamamen dolambaçsız ve uyumlu olan tum ilişkileri, o bakmıyorken çığırından çıkmış gibi gorunuyordu. Brendan Reddy'yi boş ver: Cal'in yanıt bulmak istediği asıl gizem, bildiği kadarıyla her şeyi doğru yaparken, bir şekilde her şeyi nasıl batırdığıydı.

"Eh," dedi. "Bu acil bir durumdu. O yuzden farklıydı. Doğru şeyi yaptın."

"Kahvaltıdan sonra gideceğim."

"Acele etme. Bir yere gitmeden önce benden ne istediğine karar vermemiz lazım."

Trey boş boş ona baktı.

"Dun gece konusunda. Polisi aramamı ister misin? Ya da çocuk koruma hizmetlerini, veya siz burada ona ne diyorsanız?

"Hayır!"

"Çocuk koruma hizmetleri öcü değildir, çocuk. Sana bir süreliğine kalacak güvenli bir yer bulurlar. Belki annene de yardım ederler."

"Onun yardıma ihtiyacı yok."

Çocuk kötü kötü bakıyor, bıçağını sanki Cal'i bıçaklamaya hazırmış gibi tutuyordu. "Çocuk," dedi Cal sakin bir sesle. "Annenin yaptığı iyi bir şey değildi."

"Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bunu yaptı çünkü yaptırdılar."

"Peki ya tekrar yaptırırlarsa?"

"Yaptırmazlar."

"Neden? Dersini aldın da bundan sonra uslu mu duracaksın?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Trey, meydan okuyan bir bakışla.

"Çocuk, bunu soruyorum çünkü bu konuda ne yapmam gerektiğini anlamam gerekiyor."

"Hiçbir şey yapman gerekmiyor. Öocuk korumayı ararsan bunu senin yaptığını söylerim."

Ciddiydi. "Tamam," dedi Cal. Onun böyle mücadeleci olması Cal'in içini rahatlatmıştı. Bu sabah, onun içine kapanmış, boş gözlerle bakan, birinin oradan oraya götürmesi gereken ve ağzındaki lokmayı biri çiğneyip yutmasını söylemeden öylece duran bir kabuk bulmaktan korkmuştu. "Çocuk koruma yok."

Trey ona bir dakika daha baktı. Belli ki ona inanmıştı çünkü yemeğini yemeye döndü. "Bana söylediğinin yalan olduğunu biliyorum. Bren'in İskoçya'ya gitmesinin. Buradan gidip seni rahat bırakmam için söylediğini biliyorum."

Cal pes etmişti. O konuda yapmaya çalıştıklarının hiçbiri işe yaramamıştı. "Evet," dedi. "Donie bana hiçbir şey söylemedi. Fakat beni rahat bırak derken de doğruyu söylemiyordum. İşin aslı senin buraya gelmenle ilgili bir sorunum yok. Seni görmek hoşuma gidiyor."

Trey bunun üzerine başını kaldırdı. "Sikik paranı istemiyorum," dedi.

"Bunu biliyorum, çocuk. İstediğini hiç düşünmedim zaten."

Trey bir süre hareketsiz kalarak bu yeni bilgiler üzerinde düşündü. Yüzündeki gevşeme Cal'in yüreğini titretti. "O zaman o boktan şeyleri niye söyledin?" diye sordu Trey.

"Tanrı aşkına, çocuk. İkimizin neyin peşinde olduğunu kimsenin fark etmediğini mi sanıyorsun? Geri çekilmem için beni uyardılar. Bu" –çatalıyla Trey'in suratını işaret etti– "işte tam olarak engellemeye çalıştığım şey buydu."

Trey sabırsızlıkla omuzlarını silkti. "Önemli değil. Ben iyiyim."

"Bu seferlik, evet. Çünkü bunu annene yaptırdılar, o da onları tatmin etmeye yeteceğini düşündüğü kadar ileri gitti. Bir dahaki sefere peşine kendileri düşecek. Ya da annenin peşine. Ya da kardeşlerinin peşine. Bunlar ciddi işler yapan ciddi adamlar. Dalga geçmiyorlar. Seni öldürmediler çünkü ölü bir çocuğun dikkatleri buraya çekmesini istemediler ama bunu yapmak zorunda kalırlarsa yapacaklardır."

Çocuk bunun üzerine gözünü hızlı hızlı kırpıştırdı. Başını eğip ağzına yemek tıkmaya geri döndü.

"Tanrı aşkına, çocuk," dedi Cal aniden patlamanın eşiğine gelerek. "Bu işin peşini bırakman için ne gerekiyor?"

"Doğruyu öğrenmem," dedi Trey. "Kesin olarak. Birinin benden kurtulmak için uydurduğu saçmalıkları değil."

"Öyle mi? Tüm istediğin bu mu? Sadece doğruyu öğrenmek mi?"

"Evet."

"Evetmiş, işler öyle yürümüyor. Brendan'ın kasabayı terk ettiğini kesin olarak öğrendiğinde bunun nedenini öğrenmek isteyeceksin, sonra da nerede olduğunu öğrenmek isteyeceksin. Biri yüzünden kaçtığını kesin olarak öğrendiğinde onlardan hesap sormak isteyeceksin. Her zaman yapacak bir şeyin olacak. Durman gereken zamanı bilmek zorundasın."

"Biliyorum. O zaman–"

"*Hayır*. Durma zamanı şimdi, çocuk. Şu hâline baksana. Eğer bir kez daha peşine düşerlerse bu sefer ne yapacaklar? Durma zamanı geldi."

Trey'in sanki boğuluyormuş gibi ona çevirdi yüzünü. "Ben de durmak istiyorum," dedi. "Bütün bunlardan çok yoruldum. Başta, buraya ilk geldiğimde dediğin gibiydim, sonsuza kadar

devam edebilirdim. Şimdi sadece bitmesini istiyorum. Bir daha asla onu düşünmemek istiyorum. Daha önce yaptığım şeyleri yapmaya dönmek istiyorum. Ama Brendan'ın başına ne geldiyse, birilerinin bunu bilmesini hak ediyor. Sadece bir kişi bile olsa."

Cal bu âna kadar Trey'in, Brendan'ın ölmüş olma ihtimalinin büyüklüğünü anlayıp anlamadığından emin değildi. İkisi oturup bu ihtimalin odanın çatlaklarına kadar işlemesini dinlediler.

"O zaman duracağım," dedi Trey. "Öğrendiğimde."

"Eh," dedi Cal, "al bakalım. Prensiplere sahip olmanın ne demek olduğunu soruyordun. İşte başlangıcı budur." Dayak yemiş, onu yarı yarıya anlayan surata baktı ve çocuğun önündeki onca şeyi, geçmesi gereken, henüz ufukta bile göremediği tüm nehirleri düşününce boğazı düğümlendi. "Kahvaltını bitir," dedi. "Soğuyacak."

Trey hareket etmedi. "Peki bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"İşin doğrusu," dedi Cal, "henüz bilmiyorum. Önce dün annene kimin gittiğini öğrenip onlarla konuşmalıyım. Bunu yaptıktan sonra abine ne olduğunu ya da en azından öldürülmeden bu işe devam edip edemeyeceğimizi öğrenebilirim."

"Ya edemeyeceksek?"

"Bilmiyorum. Henüz oraya kadar gelmedik."

Bu Trey'i tatmin etmiş gibi görünmüyordu ama ekmeğini yumurtanın sarısına bandırma işine döndü. "Bir şey soracağım," dedi Cal. "Sence annene bunu yaptıran Donie miydi?"

Trey alaycı bir gülümsemeyle, "Hayır," dedi. "Annem ona siktirip gitmesini söylerdi."

"Evet, bence de. Ama bu adamlar sen Donie'yle konuştuktan iki gün sonra geldiler. Bu tesadüf olamaz."

"Donie'yle konuşursam artık bu işe karışmayacağını söylemiştin."

"Eh, evet," dedi Cal. "İşler değişti. Onu nasıl buldun?"

"Annesi her gün kasabadaki dokuz buçuk ayinine katılıyor," diye açıkladı Trey, dolu ağızla. "Onu Holy Mike getirip götürüyor. Arabasının gittiğini görene kadar Mike'ın evinin yanındaki

yolda, çalıların arasında bekledim, sonra Francie Gannon'ın tarlasından geçip Donie'nin arka kapısına gittim."

"Girip çıkarken seni gören oldu mu?"

"Yok. Ama pencereden bakan birileri görmüş olabilir. O konuda yapabileceğim bir şey yok, elimden geldiğince hızlı hareket ettim."

"Dinle," dedi Cal. Ayağa kalktı ve tabakları lavaboya götürdü. "Benim biraz çıkmam gerekiyor. Uzun sürmez. Sen burada tek başına kalabilir misin?"

"Evet. Elbette."

Çocuk bu fikre sevinmiş gibi görünmüyordu. "Burada olduğunu kimse bilmiyor," dedi Cal, "o yüzden endişelenmene gerek yok. Ama ne olur ne olmaz diye kapıları kilitleyeceğim. Eğer ben yokken biri gelecek olursa cevap verme, pencereden dışarı bakma. Sadece o gidene kadar sessizce otur. Anladın mı?"

"Tekrar Donie'yle mi konuşacaksın?"

"Evet. Sıkılır mısın? Kitap falan ister misin?"

Trey başını iki yana salladı.

"İstersen banyo yapabilirsin. Dün geceden sonra iyi gelir."

Çocuk başını iki yana salladı. Cal, bunu yapmayacağını anlayabiliyordu. Öyle karmaşık bir şeyin üstünden gelebilecek gibi görünmüyordu. Sadece kahvaltıya kalkmak bile onu yormuştu; suratına aniden bir çocukta doğal durmayan bir bitkinlik çökmüştü, sağlam gözünden uyku akıyordu ve burnundan ağzına doğru derin çizgiler belirmişti. İlk defa, biraz annesini andırıyordu.

"Sen dinlen," dedi Cal. "Mutfaktan canının istediğini yiyebilirsin. Ben hemen döneceğim."

***

Cal, Trey'le aynı yolu kullanarak Donie'nin evine gitti; arka yolları kullandı ve Francie Gannon'ın tarlasının içinden geçti. Fırtına ağaç dallarını koparıp çarpık çurpuk, parçalanmış hâlde yollara savurmuştu; üstlerine düşen altın sarısı sonbahar güneşi, kasti, kötücül bir hasat gibi görünmelerine neden oluyordu. Cal büyük olanları alıp yolun kenarına doğru fırlattı. Yorgun olması

gerektiğini biliyordu ama öyle hissetmiyordu. Yürüyüş ve serin hava kaslarındaki ağrıyı almıştı ve hâlâ hafifçe başını döndüren o berraklık sürüyordu. Zihnindeki tek şey Donie'ydi.

Çiftçiler sabahki işlerini bitirip kahvaltıya gitmiş olmalıydı; Cal, Francie'nin koyunlarından başka hiçbir canlıya rastlamadı; o geçerken geviş getirmelerini yarıda kesip toplu hâlde onu çözmesi zor bakışlarla süzen koyunlar, Cal ilerledikten sonra ona can sıkacak kadar uzun süre bakmaya devam ettiler. Pencereden bakan bir komşu olur veya Francine donup kalmış koyunlarını kontrol etmek ister diye, Donie'nin arka duvarından, onun yaşında ve cüssesinde birinden beklenmeyecek bir çeviklikle atladı.

Donie'nin bahçesi, süpermarketten eşantiyon olarak gelmiş gibi görünen, rüzgârla dağılmış plastik bahçe mobilyalarının bulunuğu, aşırı büyümüş otlarla kaplı bir parça topraktı. Pencereden bakınca mutfağın boş olduğunu gördü. Cal en sevdiği Chicago lokantasının müşteri kartıyla arka kapıyı kurcaladı, kolayca açtı ve içeri girdi.

Her şey hareketsizdi. Mutfak eski püskü ve inanılmaz derecede temizdi, masa örtüsü ve yerdeki muşambanın cansız bir ışıltısı vardı. Musluk su damlatıyordu.

Cal sessizce mutfaktan çıkarak hole girdi. Evin içi loştu ve kuvvetli şekilde çiçekli bir temizleyici ve nem kokuyordu. Çok fazla mobilya vardı, çoğu alçaktı ve verniklenmiş çam yıllar içinde cılız bir turuncuya dönmüştü, duvarlarda da fazla karmaşık desenli bir duvar kâğıdı vardı. Oturma odasındaki şömine rafında, narin bir İsa biblosunun göğsünde donuk, kırmızı bir ışık yanıyor, bir parmağıyla bu ışığı işaret eden İsa, Cal'e sitemli bir gülüşle bakıyordu.

Cal merdivenin bir kenarını kullanıp ağırlığını yavaş yavaş verse bile ahşap yine de ayaklarının altında gıcırdadı. Cal durdu ve hareket var mı diye dinledi. Tek ses, yatak odalarının birinden gelen alçak ama azimli horultuydu.

Donie'nin odasının, çam mobilyalar dışında evin geri kalanıyla alakası yoktu. Yüzeylerin çoğu kirli çamaşırlar ve bilgisayar

oyunu kutularıyla doluydu. Bir duvara koca bir pencere büyüklüğünde bir televizyon asılmıştı, bir başka duvarda da hoparlörleri sinir ağı gibi odanın dört bir yanına dağılmış, pahalı bir ses sistemi vardı. Bir araya gelmiş ter, sigara dumanı, bira osuruğu ve kullanılmış yastık kokusu yüzünden hava elle tutulabilecek kadar ağırdı. Tüm bunların ortasında Donie, bir kartal gibi kollarını bacaklarını açarak yatağa yüzüstü yayılmıştı, üstünde atleti ve Minion desenli donu vardı.

Cal üç adımda onun yanına geldi, dizini Donie'nin ensesine dayadı, şişman boynunu kavrayıp yüzünü yastığa gömdü. Donie'nin çırpınışları iyice artana kadar bekledi, sonra başını uzun bir soluk alabilmesi için kaldırdı. Ardından aynısını bir kez, sonra bir kez daha yaptı.

Donie ancak üçüncüde tam anlamıyla ayılarak soluksuz kaldığını fark etti ve tiz bir ses çıkardı. Cal onun omuriliğine ağırlığını biraz daha verdi, boynunu bıraktı ve bir kolunu arkasına doğru büktü. Donie'nin vücudu pudingle doldurulmuş bir dalgıç kıyafeti gibi hareket ediyordu.

"Seni pislik," dedi Cal, Donie'nin kulağına. "Sen bittin."

Donie hırıldayarak kıvranmaya başladı, en sonunda başını biraz çevirip Cal'e bakmayı başardı. Yüzünden geçen ilk ifade rahatlamaydı. Cal'in hedeflediği şey bu değildi. Korku, Donie'nin hamster tekerini döndürecek pek az sayıda şeyden biriydi. Eğer bir başkasından, Cal'den daha fazla korkuyorsa, bu bir sorundu. Neyse ki Cal tam da bu sorunu giderecek havadaydı.

"Brendan Reddy," dedi. "Konuşmaya başla."

"Neden bahsettiğini–"

Cal komodinin çekmecesini açtı, Donie'nin parmaklarını koydu ve çekmeceyi hızla kapattı. Donie haykırdığında, Cal onun suratını tekrar yastığa gömdü.

Donie'nin haykırmayı bıraktığından emin olduktan sonra baskıyı o küçük pisliğin başını yeniden döndürmesini sağlayacak kadar hafifletti. "Noel için ne istiyorum, biliyor musun?" dedi Donie'nin suratına bakarak. Donie nefes nefese inledi. "Sizin gibi serserilerin bu kadar öngörülebilir olmamasını istiyo-

rum. 'Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum, o adamın adını bile duymadım' geyiğinizden çok sıkıldım. Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Bildiğini biliyorum. Sen de bildiğini bildiğimi biliyorsun. Ama hâlâ, Donie, *hâlâ* bana bu saçmalıklarla geliyorsun. Bazen, bu saçmalığı *bir kez daha* duyarsam kendime hâkim olamayacakmışım gibi hissediyorum."

Donie'yi bıraktı, yataktan kalktı ve bir sandalyeyi ters çevirip üstündeki pis çamaşırları yere döktü. "Kişisel sorunlarımı paylaştığım için kusura bakma," dedi memnuniyetle, sandalyeyi yatağın yanına çekerek. "Ama arada sırada işler benim katlanabileceğimden daha fazla üzerime geliyor."

Donie parmaklarını tutup dişlerinin arasından nefes alarak yatakta doğruldu. Atletiyle donunun arasından sarı tüylerle kaplı kocaman bir göbek fırladı. Mart'ın hurling sopasının alnında bıraktığı iz daha yeni yeni iyileşiyordu. Donie son birkaç haftada epey dayak yemişti.

"İyi görünüyor, evlat," dedi Cal.

Donie öfkeyle, "Hay sikeyim, elim," dedi.

"Elini boş ver. Asıl söylemen gereken şeylere gel."

"Elimi kırdın."

"Tüh," dedi Cal, Donie'nin morarmış ve şişmeye başlayan parmaklarını incelemek için eğilerek. Ortaparmağı tuhaf bir açıyla yamulmuştu. "Eminim biri üzerine bassa deli gibi acır."

"Benden ne istiyorsun?"

"Tanrı aşkına, evlat, okulda İngilizce dersi verdikleri gün sen yok muydun? Brendan Reddy."

Donie hiçbir şey bilmediğini söylemeye devam etmeyi düşündü, Cal'e baktı ve bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Pek öyle korkmuş gibi görünmüyordu ama her zamankinden daha canlıydı, bu da bu tür adamlar için aynı şey sayılırdı. "Sen kimsin, moruk? İşin içinde misin? Yoksa polis misin? Nesin?"

"Daha önce de dediğim gibi: Sadece hobiye ihtiyacı olan biriyim. Eğer endişelendiğin buysa konuştuklarımızı kimseye anlatmayacağım. Beni sinirlendirmezsen tabii."

Donie dilini yanağının iç tarafında, yastık ve dişlerinin ara-

sında ezilen yerde gezdirdi ve ifadesiz çipil gözleriyle Cal'i süzdü. "Seni biraz daha ikna etmemi mi istiyorsun?" diye sordu Cal. "En azından bir saatimiz var. Bir saatte gerçekten ikna edici olabilirim."

"Neden Brendan hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun?"

"İzin ver de ben başlayayım," dedi Cal. "Brendan Dublinli arkadaşların için met üretmeye hazırlanıyordu. Sen buradan devam et."

"O küçük pislik *Breaking Bad*'den çıktığını zannediyordu," dedi Donie. "'Pişirmeyi bilmiyorsunuz, ben size saf mal üretebilirim...' Kodumun salağı." Cal bir yerlere silah zulalamış olma ihtimaline karşı onun gözlerine bakıyordu ama Donie'nin dikkati parmaklarındaydı. Farklı açılardan parmaklarını inceledi, esnetmeyi denedi ve yüzünü buruşturdu.

"Ondan pek hoşlanmıyordun, ha?"

"Onlara söyledim. O işe yaramaz pislik kendini bir şey sanıyor. Sizin işinize yaramaz."

"Seni dinlemelilerdi," dedi Cal. "Hepimizin hayatı daha kolay olurdu."

Donie çöp dolu komodinin üstüne uzandı. Cal onu yatağa geri itti. "Hayır," dedi.

"Sigara içmem lazım, moruk."

"Sonra içersin. O boku solumak istemiyorum; bu oda zaten yeterince kötü kokuyor. Sen bu Dublinli oğlanların işine yarayacak bir şey yapıyor musun yoksa seni sadece süs olarak mı tutuyorlar?"

Donie yaralı eline ağırlık vermemeye dikkat ederek oturduğu yerde doğruldu. "Bana ihtiyaçları var. Yerli adamlar olmadan işi yürütemezsin."

"Ve eminim sana hak ettiğin değeri veriyorlardır. Brendan'la bir işin var mıydı?"

"O küçük pisliğin işleri yapacağı evi temizlemesine yardım etmek zorunda kaldım. İhtiyaçlarını getirdim." Donie sanki ısırmak istiyormuş gibi fazlasıyla küçük olan dişlerini gösterdi. "Sanki lanet bir uşakmışım gibi bana alışveriş listesi falan gönderdi."

"Listede neler vardı?"

"Sudafed. Pil. Propan tüpü. Jeneratör. Evet efendim, hayır efendim, üç dolu torba, efendim."

"Susuz amonyak?"

"Yok. Küçük pislik bunu kendi yapacağını, benim işleri batıracağımı söylemişti." Donie pis pis sırıttı. "Ama işi batıran o oldu."

"Nasıl?"

Donie omuzlarını silkti. "Ben ne bileyim? Belki çok fazla almıştır. Nasıl olduysa P.J. Fallon bunu fark etti ve polis çağırdı. Küçük pislik onunla konuşup polisleri geri göndermesini söylemiş olmalı ama–"

"Bunu nasıl yapmış olabilir?"

"P.J. mankafanın tekidir. Zor olmamıştır." Donie memnuniyetsizlikle inledi: "'Zavallı anneciğim eğer hapse girersem yapayalnız kalır...' Ama küçük pislik P.J.'e susuz amonyağı nereye koyduğunu ağzından kaçırmış olmalı."

"Neredeydi? Laboratuvarında mı?"

"Laboratuvarmış," dedi Donie ve sırıttı. "Dağda eski bir kulübeydi. Küçük pislik yerini başka kimsenin bilmediğine yemin etmişti. P.J. ve birkaç arkadaşı içeri girip temizlemişler. Sadece amonyağı değil, jeneratörü, pilleri, para eden her şeyi götürmüşler. Rahat beş altı yüz papellik malzeme."

Cal'in, P.J.'in arkadaşlarının kim olduğunu sormasına gerek yoktu. O her şeyi bilen pislik Mart: Gerçekten de her şeyi, en azından çoğu şeyi biliyordu. Cal'in büyük kediler hakkında gevezelik ettiği ve elektrik tesisatı hakkında masum sorular sorduğu her seferinde Mart aslında neyi, neden aradığını çok iyi biliyordu.

"Dublinli oğlanlar öğrendi mi?" diye sordu.

Donie sırıttı. "Ah, evet."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum, moruk. Belki de oranın o küçük pisliğin söylediği gibi güvenli olup olmadığını anlamak için kulübeyi gözlüyorlardı." Donie pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Artık bu fikre

alıştığından olsa gerek, şaşırtıcı bir rahatlıkla konuşuyordu. Cal daha önce Donie gibilerle karşılaşmıştı: Bunlar başka şeyler bir yana, sanki duyguları hiç yokmuş gibi, acı ya da korku göstermezlerdi. Hiçbiri herhangi bir şekilde birinin hayatına fayda sağlamazdı. "Küçük pislik korkudan altına sıçıyordu. Giden şeyleri gizlice almayı falan düşünüyordu. Onlar fark etmeden tüm o şeyleri alacak parayı kazanmayı umuyordu."

"Ne yaptılar?"

"Bana buluşma ayarlattılar. Onlar ve Brendan için."

"Nerede?"

"Eski kulübede."

"Ne yapmak için?"

"Herhalde ona birkaç tokat atmak için. Ahmağın teki olduğu ve dikkatleri üstüne çektiği için. Ama o küçük pislik gelmedi. Kaçtı."

Donie'nin gözleri yine sigara bulmak için komodinin üstünü araştırıyordu. Cal onun suratına doğru parmaklarını şıklattı. "Odaklan, Donie. Yapacakları bu kadar mıydı? Birkaç tokat mı yani?"

"Parayı geri ödediği sürece evet. İşi onlar için yapmasını istiyorlardı."

"O bunu biliyor muydu?"

Donie omuzlarını silkti. "O hödük götüyle dirseğini bile ayırt edemez. Haddini bilmiyordu, anlıyor musun? Bu adamlarla çalışmak istiyorsan zeki olman gerekir. Kimyacı bir inek olmaktan bahsetmiyorum. Sokakları bilmen gerekir."

"Buluşmada sen de var mıydın?"

"Yok. Benim başka işim vardı."

Yani davet edilmemişti ve Dublinli oğlanların Brendan'ın gelmediği hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmiyordu. Brendan iyimser bir çocuktu; her şeyi mutlu mutlu yoluna koyacağını düşünerek kapıdan çıkmış ve durumun öyle olmadığını çok geç olana kadar fark etmemiş olabilirdi. Cal, "Dublinli oğlanlar onun nereye gitmiş olabileceğini sordu mu?" dedi.

"Ben nereden bileyim ki? Onun bebek bakıcısı mıyım ben?"

"Peşinden gittiler mi? Onu yakaladılar mı?"

Donie başını iki yana salladı. "Ben salak değilim, moruk. Sormadım."

"Hadi ama, Donie. Ne kadar kızgınlardı?"

"Sence?"

"Tamam. Sen de onların Brendan'ın günbatımına doğru gitmesine izin verdiğini düşündün, öyle mi?"

"Bilmek istemiyorum. Tek bildiğim bana o ihtiyarları korkutmamı söyledikleri. Çenelerini kapalı tutup işimizden uzak durmaları gerektiğini öğrenmelerini sağlamamı."

"Koyunlar," dedi Cal.

Donie yine sırıttı, bu kasılmayı andıran, gönülsüz bir sırıtıştı.

"Eh, bu sana keyif vermiş olmalı," dedi Cal. "En sonunda Tanrı vergisi yeteneklerini kullanabilmişsin."

"Sadece işi hallettim, moruk."

Cal, yatağın kenarında tombul, çıplak bacaklarını açarak oturmuş, kırık parmağını dürten, ona arada bir şüpheli bir bakış atan Donie'ye baktı. Donie'nin sakladığı bir şey vardı.

Brendan'dan hiç hoşlanmıyordu ve bu anlaşılabilir bir şeydi. Donie kimbilir ne kadar uzun zamandır bu çetenin ayak işlerini yapıyordu ve birdenbire büyük laflar eden kibirli bir çocuk, Brendan ortaya çıkmıştı ve Donie de ayakçılıktan öteye gidememişti. Bu küçük ukalanın gitmesini istiyordu, Cal de onun bunu mümkün kılacak adımları attığını hissediyordu. Belki Brendan'a buluşmanın birkaç tokattan çok daha fazlası olacağını söyleyip onun ödünü patlatmış, onun kasabadan kaçmasını sağlamıştı. Belki de yolda Brendan'a eşlik etmiş ve dağdaki ıssız bir patikada onun işini bitirmişti.

Cal, göbek deliğindeki pisliği çıkarmakla meşgul olan Donie'den hikâyenin tamamını öğrenmeyi düşündü. Bundan vazgeçti, şu anda Brendan Reddy'nin başına ne geldiği onun zerre kadar umurunda değildi. Bu hikâyenin, Sheila'nın Trey'i dövmesini kimin sağladığını ve bunun nedenini öğrenmesini sağlayacak kadarına ihtiyacı vardı. Geri kalanı bekleyebilirdi.

"Sen işi hallettikten sonra," dedi, "her şey normale döndü."

"Evet. Sen gelip burnunu sokana kadar. Sigara istiyorum, moruk."

"Burnunu sokmaktan bahsetmişken," dedi Cal. "Trey Reddy."

Donie'nin dudakları kıvrıldı. "Ne olmuş ona?"

"Geçen gün Brendan'ı sormak için sana gelmiş. Sonra onu biri fena hâlde dövmüş."

Bu Donie'nin sırıtmasına neden oldu. "Zarar yok o zaman. O kancık zaten çok çirkin."

Cal onun karnına öyle hızlı bir yumruk attı ki Donie yumruğun gelişini bile göremedi. İkiye katlanarak yatağa yan düştü, önce inledi, sonra öğürmeye başladı.

Cal bekledi. Donie'ye bir daha vurmak istemiyordu, adama ne zaman dokunsa, kendini durdurabileceğinden emin olamıyordu. Donie en sonunda kendini zorlayarak oturup çenesinden akan salyayı silerken, Cal, "Baştan başla," dedi. "Bu sefer doğru olsun. Trey Reddy."

"Ona asla dokunmadım."

"Onu biliyorum, beyinsiz. Buraya geldiğini birine söyledin. Dublinli arkadaşlarına mı?"

"Hayır, moruk. Kimseye tek kelime etmedim."

Cal yumruğunu yeniden kaldırdı. Donie kıçını yatakta geriye kaydırdı, elini unutup ağırlığını üstüne verince haykırdı. "Hayır, hayır, hayır, bekle. Tek kelime etmedim. Gerçekten, dostum. Neden edeyim ki? O kız benim umurumda bile değil. Ona siktirip gitmesini, her şeyi unutmasını söyledim. O kadar. Yemin ederim."

Cal, iflah olmaz bir yalancının gerçekten yapmadığı bir şeyle suçlandığında ortaya çıkan o kırılmışlık hissini tanıyordu. "Tamam," dedi. "Onu burada gören oldu mu?"

"Bilmiyorum, moruk. Dikkat etmedim."

"Buralarda Dublinli oğlanlar için çalışan başka biri var mı?"

"Ardnakelty'de yok. Kasabada birkaç tane, Lisnacarragh tarafında bir, Knockfarraney'de de bir kişi."

Ama Donie bilmiyor da olabilirdi, özellikle de Dublinli oğlanlar onun Brendan konusunda sorun çıkaracağından şüphe et-

mişse. Eğer onu gözlemesi için birini görevlendirmişlerse Donie bunu kesinlikle bilemezdi. Cal keşke öfkeyle evine dalacağıma gece olana kadar bekleseydim ve Donie'yi dışarıda izlemenin bir yolunu bulsaydım diye düşündü ama artık çok geçti.

Komodinin üstündeki kültablaları, ot paketleri, pis fincanlar ve abur cubur kâğıtlarının arasında iki telefon duruyordu: Biri kocaman, ışıl ışıl bir iPhone, diğeri de en ilkel cep telefonlarından biriydi. Cal bu kullan-at telefonu aldı, kişiler listesini açtı ve yarım düzine isim olduğunu gördü. Ekranı Donie'ye doğru çevirdi. "Patron kim?"

Donie ona pis pis baktı. "Ya da her birini teker teker arayıp numarayı kimden aldığımı söyleyebilirim," dedi Cal.

"Patron Austin. Buraya gelen adamlardan biri."

Cal, aniden bir şey yapmaya kalkarsa diye gözünü Donie'den ayırmadan Austin'in ve geri kalanların numaralarını kendi telefonuna kaydetti. "Öyle mi? Austin yakında gelecek mi peki?"

"Öyle bir programı falan yok ki, moruk. Bana ihtiyaçları olduğunda arıyorlar işte."

"Austin nasıl biri?"

"Ona bulaşmak istemezsin," dedi Donie. "Bak söylemedi deme."

"Benim kimseye bulaşmak gibi bir niyetim yok, evlat," dedi Cal, telefonu komodinin üstüne geri atarak. Telefon bir küllüğün üstüne düştü ve külleri kaldırdı. "Ama bazen hayat öyle işliyor." Ayağa kalktı ve Donie'nin sandalyesinden gelen tozları pantolonundan silkeledi. Duş alıp arınması gerektiğini hissediyordu. "Artık uykuna geri dönebilirsin."

"Seni öldüreceğim," dedi Donie.

Çipil gözleri, eğer bu işi de batırmazsa, gerçekten öldüreceğini söylüyordu. "Hayır, öldürmeyeceksin, seni hödük," dedi Cal. "Bunu yaparsan buraya bir düzine dedektif doluşur, buralarda olan her türlü kanunsuzluk hakkında herkesi sorgulamaya başlar. Böyle bir saçmalığa sebep olursan Dublinli arkadaşların sence sana ne yapar?"

Donie pek çok açıdan bir torba dolusu saç kadar beyinsiz

olabilirdi ama en incelikli bela sebeplerini kavrama konusunda uzmandı. Cal'e, sadece tehdit unsuru olmayacak birinden gelebilecek saf bir nefretle baktı.

"Görüşürüz," dedi Cal. Önüne gelen kurumuş ketçap lekeli bir tabağı tekmeleyerek kapıya yöneldi. "Ve Tanrı aşkına şurayı biraz temizle. Anneni bununla yaşamaya mecbur mu bırakıyorsun? Lanet çarşaflarını da değiştir."

***

Cal dışarı çıkınca, Donie'nin evini gözetleyen kimse var mı diye tarla sınırlarını dikkatle inceleyerek, Francie Gannon'ın tarlalarının arka tarafından, yolu epey dolandırarak uzun bir yürüyüş yaptı. Biri gelip sorarsa hikâyesi hazırdı: Güneş gözlüğünü kaybettiğini söyleyecekti, fakat tek gördüğü insan Francie Gannon oldu. Francie Gannon ona neşeyle el sallayarak, elinde ağır görünen bir kovayla bir tarafa giderken Cal'in anlayamadığı bir şey söyledi. Cal de ona el salladı ve Francie'nin gelip yardım etmek isteyeceği kadar telaşlı görünmeden etrafa bakınmaya devam etti.

Bölgenin en azından şu an temiz olduğu sonucuna varınca, başkasından daha çok kendine duyduğu öfke yüzünden gittikçe artan bir rahatsızlıkla eve doğru yürümeye başladı. Mart'ın koylü kurnazı dalaverelerinin altında çok daha fazlasının yattığını daha yeni fark etmişti; parçaları bir araya hiç getirmemişti, bu da onun mesleğinde affedilmez bir ahmaklıktı. Mart bunu Cal'in köye daha fazla sorun getirmesini engellemeyi amaçlayarak yaptıysa da Cal, Mart ona karşı koruyucu davrandığı için minnet duymalıydı ama aptal yerine konmak hiç hoşuna gitmemişti.

Sabah hava gittikçe güzelleşti. Sonbahar güneşi çayırların yeşiline inanılmaz, efsanevi bir parlaklık vermiş, arka yolları sanki her çalının dibinden insanın onune bilmecesiyle bir goblin veya elinde sepetiyle güzel bir bakire çıkacakmış hissi uyandıran ışıltılı patikalara dönüştürmüştü. Cal bunlara hayranlık duyacak havada değildi. Bu güzelliğin onu aptallığa sürüklediğini, elindeki altınların gözlerinin önünde eriyip ölü yapraklara dönmesini ağzı açık izleyen bir köylüye dönüştürdüğünü hissediyordu.

Eğer tüm bu olaylar, birbirinin aynısı olan evler ve cetvelle çizilmiş gibi nizami bahçelerle dolu sıkıcı bir banliyöde yaşansaydı, Cal'in kafası daha çok çalışabilirdi.

Austin'le konuşmalıydı. Austin eğlenceli bir adama benziyordu. Fakat, sadece bölgesel bile olsa, eğer patron oysa, kuduz tiplerden biri olmaktan çok, psikopat hesapçı alttüründe biri olma ihtimali yüzde elliden fazlaydı. Bu durumda, pek çok kişiden farklı olarak, Cal bunu bir artı olarak görüyordu. Austin'i Trey'in bir tehdit oluşturmadığına ikna edebilirse, Austin sadece eğlencesine bunu devam ettirmek yerine, onu gereksiz bir risk olarak görüp susturma çabalarına son verebilirdi. Hatta Cal onu huzur ve sessizliği garanti etmesi karşılığında Trey'e bir yanıt vermeye bile ikna edebilirdi. Austin'i zorlayabilecek mi diye anlamak için ise adamla yüz yüze görüşmeliydi. Onu arayıp görüşme ayarlayacak, ne bulduğuna bağlı olarak doğaçlama bir strateji uygulayacak ve buluşmanın Brendan'ınkinden iyi geçmesini ümit edecekti.

Ev ve bahçe bıraktığı gibiydi, kargalar rahatsız olmamış şekilde kendi işlerine bakıyor, aralarında sohbet ediyor ve böcek bulmak için çimleri tarıyorlardı. Cal, çocuğun uyuyor olabileceğini düşünerek kapıyı elinden geldiği kadar sessizce açtı ve başını uzatıp yatak odasına baktı. Yatak boştu.

Cal zihninde tam teşekküllü kaçırma senaryoları canlandırarak arkasını döndü. Banyonun kapısının kapalı olduğunu görünce, çocuğun bayılıp yere düştüğünü ve kanlar içinde orada yattığını gözünde canlandırdı. Dün gece onu zorla hastaneye götürmediğine inanamıyordu.

Banyo kapısının dışından, elinden geldiğince sakin sesle, "Çocuk," dedi. "İyi misin?"

Trey birkaç uzun saniyenin ardından kapıyı açtı. "Saatlerdir yoksun," dedi sertçe.

İyice gerilmişti. Cal de gergindi. "Donie'yle konuşuyordum. Bunu yapmamı istedin mi istemedin mi?"

"Ne dedi?"

Trey'in gözlerindeki dehşet Cal'in gerginliğini yok etti. "Ta-

mam," dedi. "Donie abinin Dublinli uyuşturucu satıcılarına bulaştığını söyledi. Satmıyormuş, o konuda haklıymışsın ama onlara met yapacakmış. Fakat işi batırmış ve malzemeleri kaybetmiş. Onlarla buluşup işleri yoluna koymayı planlıyormuş ve Donie de ondan en son o zaman haber almış."

Bunların bir kısmının ya da tamamının Trey'in kaldırabileceğinden fazla olup olmadığından emin değildi ama onu korumak için bir şeyler saklamaktan vazgeçmişti; geçen sefer bunu yaptığında neler olduğu ortadaydı. Çocuk bunun bedelini ödemiş, bunun için yaralanmıştı ve gerçek yanıtları hak ediyordu.

Kız bu bilgiyi bütün gerginliğini yok eden bir gayretle sindirdi. "Donie gerçekten öyle mi söyledi? Bu sefer yalan yok mu?"

"Yalan yok. Ayrıca bana palavra sıkmadığına epey eminim. Bana her şeyi söylediğinden emin değilim ama söylediklerinin hepsinin doğru olduğunu düşünüyorum."

"Onu yaraladın mı?"

"Evet. Çok fena değil ama."

"O şerefsizi iyice pataklamalıydın," dedi Trey. "O lanet kafasının üstünde dans etmeliydin."

Cal yumuşak bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Bunu çok isterdim. Ama ben yanıt arıyorum, sorun değil."

"Onlarla konuşmalısın, Dublinli heriflerle. Onlarla konuştun mu?"

"Çocuk," dedi Cal. "Sakin ol. Konuşacağım. Ama ikimizin de kafasına bir mermi yemeden bunu yapabileceğim bir yol bulmalıyım."

Trey başparmağının etrafındaki deriyi ısırarak bunu düşündü, parmağı dudağına değdiğinde yüzünü buruşturdu. Sonunda, "Mart Lavin'i gördün mü?" diye sordu.

"Hayır. Neden?"

"Seni aramaya geldi."

"Hah," dedi Cal, içten içe kendine kızarak. Elbette Mart, Lena'nın arabasını görmüş ve fırsat bulduğu ilk anda dedikodu yapmak için doğruca buraya gelmişti. "Seni gördü mü?"

"Yok. Onun geldiğini görünce tuvalete saklandım. Sen kapıyı

açmayınca evin çevresini dolandı. Onu duydum. Pencerelerden içeri baktı. Gölgesini gördüm."

Çocuk bu hatıranın verdiği adrenalinle yine seğirmeye başlamıştı. "Eh," dedi Cal sakince, "neyse ki banyomun penceresinde çarşaf asılı." Paltosunu çıkardı, sakin hareketlerle kapının arkasındaki kancaya astı. "O çarşafı neden astığımı biliyor musun? Senin yüzünden. Daha biz tanışmadan önce. Beni izleyen biri olduğunun farkındaydım, o yüzden, bari biraz özel hayatım kalsın diye o çarşafı pencereye çiviledim. Şimdi senin de işine yaradı. Hayat ne tuhaf, değil mi?"

Trey bir omzunu silkti ama titremesi azalmıştı. "Zaten Mart'ın ne istediğini biliyorum," dedi Cal, "ve seninle alakası yok. Burada Bayan Lena'nın arabasını gördü ve ikimizin birlikte olup olmadığını merak ediyor."

Trey'in suratındaki ifade Cal'in gülümsemesine neden oldu. "Birlikte misiniz?"

"Hayır. Ona geleneğe kadar başımda daha bir sürü şey var. Bir şey ister misin? Belki atıştırmalık bir şeyler?"

"Şunu görmek istiyorum." Çocuk kendi suratını işaret ediyordu. "Aynan var mı?"

"Şu anda olduğundan çok daha kötü görünüyor," dedi Cal. "Şişlik birkaç gün üçünde iner."

"Biliyorum. Görmek istiyorum."

Cal bir dolapta sakalını düzeltirken kullandığı aynayı buldu ve ona verdi. Trey masaya oturdu ve başını bir o yana bir bu yana çevirerek uzun vakit geçirdi.

"Dudağın için hâlâ doktora gidebiliriz," dedi Cal. "Böylece izi kalmaz. Bisikletten düştüğünü söyleriz."

"Hayır. Yara izi umurumda değil."

"Biliyorum. Ama günün birinde olabilir."

Çocuk her zamanki aptala bakar bakışıyla bakarak Cal'i sevindirdi. "Güzel görünmektense 'benimle uğraşmayın' görünüşüne sahip olmayı tercih ederim."

"Bence bunu başardın da," dedi Cal. "Köye çıkıp dolaşman lazım. O morluklar iyileşmeden."

Trey başını hızlıca aynadan kaldırdı. "Oraya gitmeyeceğim."

"Evet gideceksin. Annene bunu yapmasını kim söylemişse, onlara annenin bunu yaptığını, hem de hakkını vererek yaptığını göstermeliyiz. Annen o yüzden yüzünü bu kadar hırpalamış; görsünler diye. Bunu onlara anlatacak birine görünmen gerekiyor."

"Kim mesela?"

"Keşke bilseydim," dedi Cal. "Sen en iyisi Noreen'e git. Ekmek falan al. Yüzüne iyice bakmasına izin ver, sanki her yerin ağrıyormuş gibi yürü. O bunu herkese yayar."

"Param yok."

"Ben sana veririm. Ekmeği de buraya getirebilirsin."

"Her tarafım ağrıyor zaten. O kadar yolu yürüyemem."

Çocuğun omuzları isyankâr bir tavırla dikleşmişti. Vücudunun her zerresi ailesinin kirli çamaşırlarını Noreen'in yüzüne sallamaya karşı çıkıyordu. "Çocuk," dedi Cal. "Onların emin olmak için geri gelmesini mi tercih edersin?"

Trey birkaç saniye sonra aynayı bıraktı. "Tamam," dedi. "Peki. Ama yarın gitsem olur mu?"

Sesindeki bitkinlik Cal'in kendini alçak gibi hissetmesine neden oldu. Çocuğun direngenliğini hâlâ koruyor olması yüzünden, Cal onun şu an olabileceğinden daha sağlam olduğuna inanarak kendini kandırmıştı. "Evet," dedi. "Elbette. Yarın da olur. Bugün iyice dinlenirsin."

"Burada kalabilir miyim?" diye sordu Trey.

"Elbette," diye karşılık verdi Cal. O da zaten kendi kendine aynı şeyi teklif etmenin yollarını arayıp duruyordu. Donie'nin Austin'e gidip konuştuklarını şikâyet edip sızlanması muazzam bir ahmaklık olurdu ama Cal insanların aptallıklarını küçümsememek gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Ayrıca Austin'in, Donie'nin evini gözetleyen bir adamı varsa, zaten şimdiye kadar konuştuklarını kelimesi kelimesine öğrenmiş olmalıydı. Tanıdığı Austin benzeri adamları ve onların gerekli olduğunu hissederlerse Trey'e neler yapabileceklerini düşündü. Cal işleri bir şekilde kontrol altına alana kadar çocuk burada kalacaktı.

Trey aniden ağzını kocaman açarak ve örtme gereği duymadan esnedi. "Yorulmuşum," dedi şaşkınlıkla.

"Yaralandığın için öyle," diye açıkladı Cal. "Vücudun iyileşmek için çok fazla enerji harcıyor. Bana iki dakika ver, sonra seni yine yatağa yatıralım."

Çekiç, çivi, sandalye ve bir de çarşaf alarak yatak odasının penceresine gitti. Trey onu takip etti ve sanki biri iplerini kesmiş gibi yatağa yığılıverdi.

"Ben de senin yaşlarındayken bir kez dayak yemiştim," dedi Cal. Sandalyeye çıktı ve çarşafı pencerenin üstüne çivilemeye başladı.

"Annen mi yaptı?"

"Hayır," dedi Cal. "Annem dünyanın en yumuşak kalpli kadınıydı. Karıncayı bile incitmezdi."

"Baban?"

"Yok. Dünyanın en yumuşak insanıydı o. Babam eve geldiği zamanlarda bana oyuncak arabalar ve şekerler, anneme çiçekler getirirdi, bana iskambil numaraları gösterirdi, birkaç hafta bizimle olur, sonra yine giderdi. Hayır, bunu yapan okuldan birkaç çocuktu. Neden olduğunu bile hatırlamıyorum. Ama beni çok fena benzetmişlerdi. İki kaburgam kırılmıştı ve suratım çürük balkabağına dönmüştü."

"Benimkinden kötü müydü?"

"Aynısı gibiydi. Daha çok morluk, daha az kan vardı. Ama en çok aklımda kalan şey, sonrasında kendimi ne kadar yorgun hissettiğim. Sonraki hafta boyunca tek yapabildiğim koltukta uzanıp televizyon seyretmek ve büyükannem ne getirirse onu yemekti. Yaralanmak insanı çok yorar."

Trey bunu bir süre düşündü. "Sen de onları dövdün mü?" diye sordu. "Seni döven çocukları?"

"Evet," dedi Cal. "Bunu hemen yapamadım çünkü onlar kadar büyümeyi beklemem gerekti ama en sonunda onları hakladım." Sandalyeden inip çarşafı hafifçe çekti. Çarşaf düşmedi. "İşte," dedi. "Artık birisi gelirse banyoda saklanmak zorunda değilsin. İstediğin kadar dinlenebilirsin."

Çocuk bir kez daha esneyerek sağlam gözünü ovuşturdu ve çarşafa sarınmaya başladı. Cal, "İyi uykular," dedi ve odadan çıkarak kapıyı kapattı.

Trey dört saat boyunca uyudu. Cal küçük odadaki duvar kâğıdını ses çıkarmamak için yavaş ve sabit bir tempoyla söktü. Pencereden içeri süzülen güneş ışığında toz zerrecikleri ışıldayarak süzülüyorlardı. Sürülmüş tarlalarda koyunlar birbirine sesleniyor, geç kalmış bir kaz sürüsü çığlıklar atarak uzaklara göç ediyordu. Birilerini aramaya gelen kimse olmadı.

ON DOKUZ

Açlık en sonunda Trey'i uyandırdı, Cal ona fıstık ezmeli sandviç hazırladı, sonra kasabaya gitmek için kapıyı yine Trey'in üstüne kilitledi. Donie doğruca gidip olanları Austin'e gammazlamışsa bile, bu Austin'i hemen harekete geçirecek kadar üst sıralarda bir önceliğe sahip olamazdı ama Cal yine de karanlık çökmeden evde olmak istiyordu. Garaj yolundan geri geri çıkarken, ufuktaki kahverengi dağların önünde, uzamış otların arasındaki alçak ve sakin ev diğer her şeyden çok, çok uzak görünüyordu.

Yolda Lena'yı aradı. "Selam," dedi. "Köpekler nasıl?"

"İyiler. Nellie bana ceza olsun diye ayakkabılarımdan birini mahvetti ama neyse ki eskiydi." Arka tarafta birbirine seslenen erkek sesleri duyuluyordu. Lena işteydi. "Trey nasıl?"

"İyi. Biraz güçsüz ama daha iyi. Peki ya sen? Ağrın sızın azaldı mı?"

"Yani," dedi Lena, "aynı şeyi bir kez daha yapacak kadar aklımdan çıktı mı diye merak ediyorsun?"

"Eh," dedi Cal, "o da var. Çocuk bir gece daha benim evimde kalmak istiyor. Bana yine yardım eder misin? O yatağı alırsam?"

Lena bir an sonra kahkaha ya da bıkkınlık, ya da her ikisi birden olabilecek bir ses çıkardı. "Eniği almalıydın," dedi. "Daha az zorluk çıkarırdı."

"Sadece bir gece daha." Cal bunun doğru olduğundan gayet emindi. Bu, uzun süre kendi hâline bırakılacak bir şey değildi. "İstersen Nellie'yi de getirebilirsin. Ayakkabılarının geri kalanı

güvende olur." Av köpeğinin keskin kulaklarının işe yarayabileceği kısımdan bahsetmedi ama Lena'nın bunu anladığından epey emindi.

Erkeklerin sesleri zayıflamıştı, Lena onlardan uzaklaşıyordu. "Bir gece daha," dedi. "Eğer şişme yatak alırsan."

"Şimdi oraya gidiyorum," dedi Cal. "Teşekkürler. Eğer ileride yardıma ihtiyacın olursa kime geleceğini biliyorsun."

"Gelecek sefer enikler yere işediğinde seni arayacağım."

"Kesinlikle geleceğim. Akşam yemeğine katılmak ister misin?"

"Hayır, yemeğimi yiyip sana sonra gelirim. Sekiz gibi diyelim. İkiniz o zaman kadar kendinizi koruyabilir misiniz?"

"Elimizden geleni yaparız," dedi Cal. "Şansımı zorladığımı biliyorum ama bana bir iyilik daha yapar mısın? Sheila Reddy'yi arayıp ona Trey'in iyi olduğunu söyler misin?"

Sessizlik oldu.

"Bilmesi gerek," dedi Cal. Sheila'dan hoşlandığını söyleyemezdi ama Trey'in çaresiz olduğunu ya da dağda bir yerde ölmek üzere olduğunu düşünüp endişelenmesine izin vermek de doğru olmazdı. "Sadece çocuğun güvende olduğunu söyle, olur mu?"

"Ya tabii. Trey'in nerede olduğunu sorunca hiç fikrim olmadığını mı söyleyeceğim? Yoksa 'Ha ha, söylemem ki!' deyip telefonu suratına mı kapatayım?"

"Ne bileyim, çocuğun onunla konuşmak istemediğini ama yarın eve döneceğini falan söyle. Öyle bir şey işte." Bu seferki sessizlikte Lena'nın kaşlarını kaldırdığını da hissederek, "Bunu ben kendim yapardım ama," dedi, "Sheila çocuğun benim evimde kaldığını öğrenirse sinirlenebilir. Polisi arayıp beni şikâyet etmesini istemiyorum. Ya da kapıma dayanmasını."

"Ama bunu bana yaparsa sorun yok, öyle mi?"

"Seni polise şikâyet etmez. Evine gelirse de ona çocuğun sende olmadığını gösterebilirsin. Zaten sekizden sonra gelirse de orada olmayacaksın."

Lena bir an sonra, "Tüm bunlara nasıl bulaştığımı anlayabilsem keşke," dedi.

"Evet," dedi Cal. "Ben de. Çocuğun böyle bir yeteneği var."

"Kapatmam lazım," dedi Lena. "Hoşça kal." Ve telefonu kapattı. Cal, Donna'nın bu durum konusundaki hislerinin minicik bir kısmını bile dile getirmek için çıkaracağı çeşitli ses efektlerini düşündü. Aslında sırf bunları bir kez daha duymanın keyfini yaşamak için onu arayıp tüm hikâyeyi anlatmayı düşündü ama Donna'nın bu işten onun kadar keyif alacağından emin değildi.

Kasabada hafta içi hareketliliği vardı, ihtiyar kadınlar yanlarında pazar çantalarını sürükleyerek ilerliyor, gençler pusetleri, alışveriş çantaları ve telefonlarıyla mücadele ediyor, yaşlı erkekler de binaların köşelerinde bastonlarını sallaya sallaya sohbet ediyorlardı. Cal şişme yatak bulmakta zorlandı ama en sonunda hırdavatçı dükkânındaki adam depoya gidip uzun süre orada kaldı, geri döndüğünde elinde toz ve örümcek ağlarıyla kaplanmış iki şişme yatak vardı. Cal ikisini de aldı. Geceyi koltukta geçirmekten bir şikâyeti olmasa da tek bir yatak Lena'da ona dair beklentileri olduğu izlenimini yaratabilirdi.

Sheila'nın kazağının nereden geldiğini de açıklayan, çok sayı ve çeşitte ikinci el polyester giysi satan bir dükkânda polyester nevresimler, yedek yorgan ve birkaç yastık buldu, ayrıca Trey'in bedenine uygun görünen bir pijama takımı, mavi bir kapüşonlu ve bir kot pantolon da aldı. Süpermarkette alışveriş sepetini biftek, patates, sebze, süt, yumurta, bulabildiği en besleyici yiyeceklerle doldurdu. Bunu yaparken, Mart'ın kurabiyelerinden de bir paket almayı ihmal etmedi. Mart sabırsızlanıp tekrar ona uğramadan önce bir bahane bulup kendisi gitmeli ve Mart'ın Lena konusunda onu sorgulamasına izin vermeliydi.

Bugünlerde akşam daha erken çökmeye başlamıştı. Cal kasabadan ayrıldığında güneş alçalmaya başlamış, tarlalara uzun gölgeler düşürmüştü. Cal bu yollarda eve olması gerekenden daha hızlı döndü.

Hâlâ Austin'e nasıl yaklaşacağını düşünüyordu. Meslekteyken, her tür, boy ve özellikte ödül ve cezayla donanmış olarak hareket ederdi. Lavanta rengine bürünmüş gökyüzünde yükselen hilale, penceresinin dışından akıp geçen, günbatımıyla kara-

ran tarlalara baktı ve eli boş olmanın yarattığı duyguyu bir kez daha hissetti.

Austin eski bir polisle konuşmayacaktı, işi konusunda bir rakiple sohbet etmeyecekti ve rasgele bir sivile vakit ayırmayacaktı. Cal en iyi şansının, bu hayatın içinde olan ama şansını tüketmeden önce emekliye ayrılan ve tekrar o hayata dönmemek ya da oraya geri çekilmemek için evden çok uzaklara taşınan bir adam olarak yaklaşmak olduğunu düşünüyordu: Trey'i kontrol altında tutabilecek ve bir miktar saygı görecek kadar sert ama tehdit oluşturacak kadar aktif olmayan biri.

Tekrar bir dedektif gibi düşündüğünü hissediyordu ama eskiden olduğu gibi değil. Bu, gizli görevde olan birinin düşünme şekliydi. Cal gizli görevde olmayı ya da gizli görevde olanları hiçbir zaman sevememişti. Lunaparklardaki komik aynalar akışkanlığında bir havaya bürünür ve hünerli, tüysiklet bir rahatlıkla hareket ederlerdi, bu da Cal'i son derece huzursuz ederdi. Şimdiyse öyle tiplerin bu alara ondan çok daha kolay uyum sağlayabileceğini hissetmeye başlıyordu.

Arabasını evin garaj yoluna park ettiğinde, evi koyulaşan çivit rengi gökyüzü ve ilk yıldızların altında, iki dikdörtgen ve çatıdan oluşan bir gölge hâlini almıştı. Cal kamyonetten inip şişme yatakları almak için arka tarafa gitti. Uzun çimlerde ilerleyen ayakların hışırtısını duyduğunda dönüp alacakaranlıkta üstüne doğru koşan gölgeleri belli belirsiz görebildi, elini Glock'unun olması gereken yere attı, sonra kafasına sert ve tozlu bir şey indi ve Cal geriye doğru savrularak iki seksen yere uzandı.

Düşüş nefesini kesmişti. Sudan çıkmış balık gibi ağzını açıp boş yere nefes almaya çabaladı. Sonra köprücükkemiğine sert bir şey indi. İnen şeyin kemiğine çarptığında çıkardığı sesi duydu ve kemiğin parçalandığını hissetti. Tekrar soluk almaya çabaladı, köprücükkemiğine bir ağrı saplandı ve bu sefer ciğerlerine toz toprakla birlikte biraz da hava girdi.

Kesik kesik soluyarak yan döndü, ağzına sert bir kumaş tıkılmıştı, önünü görmeyerek ellerini savurdu. Bir bilek yakaladı, tüm gücüyle çekti ve adamın yere düşerken çıkardığı sesi duydu.

Sırtına aldığı tekmeyle adamı bıraktı. Sert cisim bu kez dizkapağına indi, acı bir kez daha soluksuz bıraktı ve zihninin hâlâ çalışan ufak bir kısmı, karşısında birden fazla kişi olduğunu ve işinin bittiğini fark etti.

Bir erkek sesi suratına doğru, "Kendi işine bakacaksın," dedi. "Duydun mu beni?"

Cal boşluğa doğru bir yumruk savurdu, denk getirdi ve adamın inlediğini duydu. Dizlerini altına çekemeden sert cisim burnuna indi ve acı, kafasının içini sersemletici bir parlaklıkla doldurdu. Cal kan solumaya başladı, kandan boğazı tıkanıyordu, çaresizce öğürmeye başladı. Sonra hava, büyük bir gümbürtüyle ikiye yarıldı ve Cal ona bir kez daha vurduklarını düşündü, sonra her şey bitti.

Sessizliğin içinde, uzaktan bir ses, "Kıpırdama sikerim!" diye haykırdı.

Akan kanın ve tepesinde dönen yıldızların çınlamalarının arasından bu sesin söylediklerini anlaması bir saniye, sesin sahibinin Trey olduğunu fark etmesi bir saniye daha sürdü. Üçüncü saniyede Trey'in Henry'yi ateşlediğini anladı.

"Brendan nerede?" diye haykırdı Trey.

Hiçbir hareket olmadı. Cal başına geçirdikleri kumaştan kurtulmaya çalıştı fakat parmakları öyle titriyordu ki onları kullanamadı. Çok yakınından bir erkek bağırdı: "İndir onu, seni küçük yosma!"

Henry bir kez daha gürledi. Cal'in başının arkasından acı bir çığlık yükseldi, sonra telaşlı konuşmalar duyuldu.

"Ne oluyor–"

"Tanrı aşkına–"

"Size *kıpırdamayın* dedim!"

"Vuruldum, beni vurdu–"

"*Abim nerede*, söyleyin, yoksa hepinizi vururum!"

Cal bir şekilde çuvalı tutup başından çıkarmayı başardı. Her şey çılgınca dönüyordu ve Cal sadece tek bir şeyi net olarak görebiliyordu: Çimlerin üstüne yayılan altın sarısı bir deniz feneri ışığı ve tepesinde de içinden ışıklar saçılan dikdörtgen kapının

içinde siluet olarak görünen, silahını doğrultmuş, nişan alan Trey. Trey bir ömür yetecek kadar öfke biriktirmiş hâlde, kilometrelerce çaptaki her şeyi yakmaya hazır bir alev silahı gibi çıkmıştı o evden.

"Çocuk!" diye bağırdı Cal ve sesinin karanlık tarlalar boyunca yankılandığını duydu. "Dur! Benim!" Kendini zorlayarak ayağa kalktı, sallanıyor ve bir ayağını sürüklüyordu; hırıltıyla nefes alıyor ve kan tükürüyordu. "Beni vurma!"

"Yolumdan çekil!" diye haykırdı Trey. Aksanı, doğruca dağdan testere dişli bir rüzgârla taşınmış gibi sertleşip vahşileşmişti ama sesi berrak ve niyeti açıktı.

Cal'in arkasında biri, sıkılmış dişlerinin arasından inledi: "Kolumun amına koyuldu." Başka biri sertçe, "Kes sesini," dedi alçak sesle. Sonra Cal'in, kafasındaki gümbürtü ve kaynaşmanın arasından anlayabildiği kadarıyla, mutlak bir sessizlik oldu. Trey'in her hareketini izleyen adamlar, onu hafife almamaları gerektiğini artık anlamıştı.

Cal kollarını iki yana açmış, adamların önünde yalpalıyordu. "Çocuk," diye bağırdı. "Yapma." Eskiden insanlarla konuşarak silahlarını almak için kullandığı kelimeler, verdiği sözler, sakinleştirici şeyler vardı. Şimdi hepsi uçup gitmişti.

"Yolumdan çekil yoksa seni de vururum!"

Cal'in çevresindeki her şey sallanıp dalgalanıyordu ama Trey'in kapı ağzındaki silueti bir heykel gibi sabitti; omzundaki ağır tüfek titremiyordu bile. Bu adamlar ona cevap vermez ya da yalan söylerse hatta belki doğruyu söylerse bile Trey onları öbür dünyaya gönderecekti.

"Çocuk," diye bağırdı. Sesi toz ve kan yüzünden boğuktu. "Çocuk. Bırak gitsinler."

"*Brendan nerede?*"

"Lütfen, çocuk," diye bağırdı Cal. Sesi çatlıyordu. "Lütfen. Bırak gitsinler. Sana yalvarıyorum."

Saf, soğuk gecenin içinde üç nefeslik bir sessizlik oldu. Sonra Henry yeniden ateş aldı. Kargalar ağaçlarından havalandı, telaşla kanat çırparak kocaman siyah bir havai fişek gibi dağıldılar. Cal

başını geriye attı ve karanlık gökyüzüne doğru vahşi bir hayvan gibi kükredi.

Tüfeğe doğru atılmak ve hasarı görmek için etrafa bakmak arasında bocalamış hâlde zorla soluk alırken, Trey'in, "Şimdi siktirip gidin!" diye bağırdığını duydu.

Arkasındaki adamlardan biri, "Gidiyoruz!" diye karşılık verdi.

Cal'in sarsılmış beyninin durumu anlaması birkaç saniye sürdü. Trey yukarıya, ağaçların tepesine nişan almıştı.

"Bu araziden siktirip gidin!"

"Kanıyor, yüce Tanrım, şuna baksana–"

"Hadi, hadi, hadi–"

Kesik soluklar, Cal'in anlayamadığı konuşmalar, çimde aceleyle uzaklaşan adımlar. Adamlara bakmak için dönünce dizi daha fazla dayanmadı ve Cal yavaşça, zarafetten uzak şekilde yere oturdu. Adamlar karanlıkta gözden kaybolmaya başlamıştı bile; birbirine sokulup başlarını eğmiş üç siyah gölgeden ibarettiler.

Cal oturduğu yerde kaldı ve paltosunun kolunu kanayan burnuna bastırdı. Trey omzunda tüfekle kapı ağzında dikiliyordu. Kargalar küfürler haykırarak dönüp duruyordu, sonra giderek sakinleştiler ve rahat rahat söylenmek için ağaçlarına geri döndüler.

Boğuk sesler yolda uzaklaşıp kaybolunca Trey tüfeği indirdi ve kapıdan yayılan ışıkta koşarak Cal'in yanına geldi. Cal kısa bir an için paltonun kolunu burnundan çekerek, "Güvenlik," dedi. "Güvenliğini aç."

"Açtım," dedi Trey. Karanlıkta Cal'e bakmak için çömeldi. "Ne kadar kötüsün?"

"Yaşayacağım," diye karşılık verdi Cal. Ayağa kalkabilmek için bacaklarını bir araya toplamaya çabaladı. "İçeri girmemiz lazım. Onlar geri dönmeden."

Trey memnuniyetle, "Geri gelmeyecekler," dedi. "Adamlardan birini fena hakladım."

"İyi," dedi Cal. Geri dönerlerse yanlarında silahları da olacağı gerçeğini ona söyleyemedi. En sonunda ayağa kalkmayı başardı; yavaşça sallanıyor ve dizinin onu taşıyıp taşımayacağını anlamaya çalışıyordu.

"Gel," dedi Trey. Boştaki kolunu onun beline doladı ve yükünü cılız omzuna aldı. "Hadi."

"Hayır," dedi Cal. Şu an gözünde canlandıramıyor olsa da Trey'in, korkunç olduğunu hatırladığı yaralarını düşünüyordu. Trey onu duymazdan geldi ve eve doğru ilerlemeye başladı, Cal de onunla birlikte ilerlediğini fark etti. Bir çift sarhoş gibi birbirlerine yaslanarak, aydınlık alana bir girip bir çıkarak, çimlerin üstünde sallana sallana yürüdüler. İkisi de soluk soluğaydı. Cal çevresini saran karanlığın her bir zerresini ve vücutlarının her bir santiminin mükemmel birer hedef olduğunu hissedebiliyordu. Daha hızlı topallamaya çabaladı.

Kapıyı arkalarından kapatıp iki kere kilitlediğinde vücudundaki tüm kaslar titriyordu. Ani aydınlık gözlerini acıtmıştı. Masanın yanındaki sandalyelerden birine yığılarak, "Bana bir havlu getir," dedi. "Bir de ayna."

Trey, Henry'yi tezgâha bıraktı ve ikisini de getirdi, sonra bir kâse su ve Cal'in ilkyardım çantasını da getirdi ve Cal havluyu burnuna bastırırken başında dikildi. "Ne kadar kötüsün?" diye sordu bir kez daha.

Cal onun sesindeki gerginliği fark etmişti. Derin bir nefes aldı ve sesini sakin tutmaya çabaladı. "Senin önceki geceki hâlinle aşağı yukarı aynı," dedi havlunun gerisinden. "İyi benzetildim ama daha kötüsünü de görmüştüm."

Çocuk, gözü onda, parmağını dudağına götürerek biraz daha dikildi, sonra aniden buzdolabına giderek dolabı karıştırmaya başladı. Cal kanamanın durmasını beklerken pantolonunun paçasını çekip dizini kontrol etti. Dizi morarmış ve şişmeye başlamıştı, tam ortasından daha koyu bir morluk çizgi hâlinde uzanıyordu ama biraz denedikten sonra kırık olmadığına emin oldu. Köprücükkemiği en iyi ihtimalle çatlamıştı, omzunu hareket ettirdiğinde bir acı dalgası yayılıyordu. Ama elini kemiğin üzerinde dikkatlice gezdirdiğinde düz olduğunu gördü. Hastaneye gerek yoktu, bu da iyi bir şeydi. Cal bunun için doktora açıklama yapmamayı fazlasıyla tercih ederdi.

Trey onun önüne, masaya iki poşet buz koydu. "Başka?" diye sordu.

"Şunu askıya almam gerekiyor," dedi Cal. "Banyo penceresine asılı çarşaf yeterince uzun, onun altından bir şerit kesebiliriz. Makas şu çekmecede."

Trey banyoya gitti ve elinde uzunca bir kumaş şeridiyle döndü, bunu kirli ama işe yarar bir askıya dönüştürdü. Cal'in paltosunu çıkardıklarında Trey kendini çekerek mutfak tezgâhına oturdu ve mutfak penceresinden dışarıya baktı.

Cal'in burnu artık kanamıyordu. Cal her bir dokunuşunda çocuğun onun irkildiğini görmesine izin vermemeye çalışarak burnunu kontrol etti. Şişip neredeyse iki katına çıkmıştı ama kemiğinde yamulma yok gibiydi. Ellerinin titremesi, su dolu kâseye daldırdığı havlunun köşesiyle yüzünü aşağı yukarı temizleyebileceği kadar azalmıştı. Aynaya baktı, beklediği gibi görünüyordu: Burnu domates gibi olmuş, iki gözü de morarmaya başlamıştı fakat onun yaraları çocuğunkinin yarısı kadar bile etkileyici değildi.

Trey onu izliyordu. "Şu hâlimize bak," dedi Cal. Sesi sanki hâlâ havlunun gerisinden konuşuyormuş gibi boğuk ve alçaktı. "Dayak yemiş bir çift sokak köpeği."

Trey başını yukarı aşağı salladı. Cal bu olayın onu ne kadar sarstığını bilemiyordu. Yüzünde hâlâ, Cal'in, bahçede elinde silah varken duyduğu sert, kararlı yoğunluk vardı. Bir çocuğa yakışmıyordu bu. Cal bu konuda bir şey yapması gerektiğini hissediyordu ama şu an ne olduğunu bulamıyordu.

Sandalyede arkasına yaslandı, buz poşetlerinden birini dizine, diğerini burnuna koydu, sonra düzgün çalışabilsenler diye vücudunu ve zihnini yavaşlatmaya odaklandı. Bu dayak konusunda fikir sahibi olmak için geri dönüp daha önceden yediği dayakları düşündü. Okulda birkaç kez çocuklardan dayak yemişti. Donna'yla çılgın dönemlerinde gittikleri bir partinin ardından, Cal'in, kız arkadaşına tuhaf tuhaf baktığını söyleyip elinde bir boruyla peşine takılan adam vardı; Cal'in uyluğuna

saplanan borunun ucunun izi hâlâ duruyordu. O adam Cal'i öldürmeye niyetlenmişti; Cal devriyedeyken, arka sokaklardan birinde saldırıp Cal'in kolunu kırana kadar onu bırakmayan kafası dumanlı adam da öyle. Yine de Cal bir şekilde, işte buradaydı, dünyanın öbür ucunda, Irlanda'nın bir köşesinde kanlı burnuyla oturuyordu. Bunu tuhaf şekilde rahatlatıcı buldu.

"Bir keresinde dayak yemiş bir sokak köpeğimiz olmuştu," dedi Trey, tezgâhın üstünde oturduğu yerden. "Ben, Brendan ve babam köye iniyorduk, onu yolda bulmuştuk. Her tarafı yara bere içindeydi, kanıyordu ve bacağı da sakatlanmıştı. Babam onun öleceğini söylemişti. Daha fazla acı çekmemesi için onu boğacaktı. Ama Brendan ne yaptı? O köpeği iyileştirmek istedi, sonunda babam da deneyebileceğini söyledi. O köpek altı sene bizimle kaldı. Bacağı aksıyordu ama iyiydi. Brendan'ın yatağında uyurdu. En sonunda ihtiyarlıktan öldü."

Cal onun, özellikle de sebepsiz yere böyle uzun konuştuğunu hiç duymamıştı. İlk başta gerilim yüzünden gevelediğini düşündü ama sonra Trey'in ne yaptığını anladı. Trey ondan öğrendiği şeyi uyguluyordu: Onu sakinleştirmek için aklına geleni söylüyordu.

"Kaç yaşındaydın?" diye sordu Cal.

"Beş. Bren, ismini benim koyabileceğimi söylemişti. Benek dedim çünkü gözünün çevresinde siyah bir benek vardı. Şimdi olsa daha güzel bir isim bulurdum ama o zaman çok küçüktüm."

"Nereden geldiğini öğrendiniz mi?"

"Hayır. Buralardan değildi, yoksa bilirdik. Biri onu anayolda arabasından atmış, o da oradan sürünerek gelmişti herhalde. O süslü köpeklerden değildi. Sadece siyah-beyaz bir sokak köpeğiydi."

"En iyi cins," dedi Cal. "Abin iyi bir şey yapmış." İlk şoku atlattıktan sonra dizini bir kez daha kontrol etti, sağlamdı. "Bir şey söyleyeyim mi, kendimi tahmin ettiğimden daha iyi hissediyorum."

Büyük ölçüde doğruydu bu. Çeşitli yerleri zonkluyor ve kan yuttuğu için midesi bulanıyordu ama genel olarak bakınca, çok

daha kötüsü de olabilirdi. Trey ve Henry araya girmeseydi, daha kötüsü büyük ihtimalle olacaktı da.

"Teşekkürler, çocuk," dedi. "Kıçımı kurtardın."

Trey başını yukarı aşağı salladı. Cal'in ekmeklerine uzanıp ekmek kızartma makinesine birkaç dilim attı. "Sence seni öldürürler miydi?"

"Kim bilir?" dedi Cal. "Bunu öğrenmesem de olur." Çocuktan bir şey saklamak niyetinde değildi ama işler çok yanlış gitmediği sürece buradan ölüsünün çıkacağını düşünmüyordu. Farkı biliyordu; bu dayak onu öldürmek için atılmamıştı. Donie'ye de söylediği gibi, Dublinli oğlanlar ölü bir yankinin dikkatleri buraya çekmesini istemezdi. İstedikleri şey mesajlarının ulaştığından emin olmaktı.

Artık Trey onlardan birini vurduğuna göre işler değişmiş olabilirdi. Bu, Austin denen adamın ne kadar mantıklı olduğuna, Cal'in ne kadar ikna edici olabileceğine ve Austin'in, ekibi üzerindeki kuvvetine bağlıydı. Cal zihnen bu gece telefon edebilecek durumda değildi ama yarın sabah Austin'in uyanmış olmasının beklenebileceği bir saatte bunu yapmalıydı.

Trey bir pencereye, bir ekmeklere, bir Cal'e bakıyordu. "O silahı ne kadar hızlı doldurdun öyle," dedi Cal.

"Hazırdı zaten. Sen gittiğinden beri."

"Kasadan nasıl çıkardın?"

"Sen açtığın zaman şifresini görmüştüm."

Cal kendini ona izni ya da ruhsatı olmadan silahlara dokunmamak üzerine öğüt vermek zorundaymış gibi hissediyordu ama koşullar göz önüne alınırsa bu kıymet bilmezlik olurdu. "Tamam," dedi. "Beni vurmayacağını nasıl bildin?"

Çocuk sanki bu yanıtlamaya bile değmeyecek kadar aptalca bir soruymuş gibi ona baktı. "Sen yerdeydin. Ben yukarıyı nişan aldım."

"Tamam," dedi Cal tekrar. Trey'in o adamlardan birini kafasından vurması düşüncesi mide bulantısını artırdı. "Peki o zaman."

Trey'in kızarmış ekmekleri makineden fırladı. Trey buzdola-

bından peynir ve çekmeceden bıçak çıkarmak için uzandı. "Sen de ister misin?"

"Şimdi değil. Teşekkürler."

Trey kızarmış ekmek dilimlerinin arasına peynir koydu, tabak arama zahmetine girmedi ve dudağı acımasın diye bir parça koparıp ağzına attı. "Neden onları konuşturmama izin vermedin?" diye sordu.

Cal buz torbasını burnundan çekti. "Çocuk. Onlara silah doğrultmuştun. Hatta bir tanesini çoktan vurmuştun. Ne diyeceklerini sanıyorsun? 'Hee, evet, abin bizim yüzümüzden ortadan kayboldu, pardon' mu? Hayır. Alakaları olsun ya da olmasın, ona ne olduğunu bilmediklerine dair yeminler edeceklerdi. Sonra sen de ya onların hepsini öldürecek ya da salıverecektin. Ne olursa olsun istediğin yanıtı alamayacaktın. Onları doğruca salıvermenin en akıllıcası olacağına karar verdim."

Çocuk yaptığı sandviçten parçalar koparıp yerken bir yandan da bir ayağını sallayarak bunu düşündü. Üzerindeki gerginlik biraz dağılmıştı. Gözündeki morlukların rengi değişiyordu ama Trey hem bedenen hem de zihnen kendine gelmiş ve enerji yüklenmiş gibi görünüyordu. Bu gece ona iyi gelmişti.

"Onları vurmak istedim," dedi.

"Biliyorum. Ama yapmadın. Bu iyi bir şey."

Trey pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Ama birini vurdum."

"Evet. Sanırım onu kolundan vurdun. Giderlerken rahat yürüyordu. İyileşir."

"Polise gitmez."

"Hayır," dedi Cal. "Hastaneye gitmek zorunda kalırsa onlar arayabilir. Ama silahını temizlerken kazara olduğunu falan söyleyecektir. Ona inanmasalar da yapabilecekleri çok şey yok."

Trey başını yukarı aşağı salladı. "Konuşmaları Dublinli gibi miydi?"

"Bilmiyorum. Orasına pek dikkat edemedim."

"Bana buralı birileriymiş gibi geldi."

"Olabilir," dedi Cal. Austin'in Dublin'den birilerini gönder-

meye zamanı ve isteği olmayabilirdi. Bunlar buralı birkaç emir eri olabilirdi. "İçlerinden tanıdığın oldu mu?"

Trey başını iki yana salladı.

"Bana neyle vurduklarını gördün mü?"

"Hurling sopasına benziyordu. Emin değilim ama." Başını sandviçinden kaldırdı. "Yaklaşmış olmalıyız, değil mi? Yoksa peşimize düşmezlerdi."

"Olabilir," dedi Cal. "Olmama ihtimali de var. Sadece canlarını sıkmış da olabiliriz. Belki de Donie'yi dövdüğüm için sinirlenmişlerdir."

"Ama olabilir de."

Cal sadece Trey'in buna ihtiyacı olduğu için, hepsine değdiğini düşünmesi için, "Evet," dedi. "Olabilir."

Biraz sonra Trey, "Öfkeli misin?" diye sordu.

"Şu an onun için vaktim yok. İşleri yoluna koymalıyım."

Trey bunu düşündü ve sandviçinden bir parça daha koparıp ağzına attı. Cal onun bir şey söylemek istediğini hissedebiliyordu ama bu konuda ona yardımcı olamazdı. İlkyardım çantasını karıştırarak bir ağrı kesici buldu ve ağır bir doz alıp susuz yuttu.

"Bunu sana benim yüzümden yaptılar," dedi Trey.

"Çocuk," dedi Cal. "Seni suçlamıyorum."

"Biliyorum. Öyle ama."

"Beni sen pataklamadın."

"Seni bu işin içine ben soktum."

Cal ona baktı, düşüncelerini bile toparlamayı başaramadığı bir anda doğru şeyi söylemenin önemi ve imkânsızlığı karşısında afalladığını hissetti. Keşke Lena olsaydı yanında ama sonra onun hiçbir yardımının dokunmayacağını fark etti. Donna burada olsaydı keşke.

"Elinden gelenden fazlasını yapamazsın," dedi. "Bazen işler olmasını istediğin gibi gitmez. Yine de elinden geleni yapmaya devam etmelisin."

Trey bir şey sormaya niyetlendi ama sonra başını çevirdi. Mutfak camından içeri giren farların ışığında sertçe, "Hey," dedi.

Cal masaya tutunarak kendini kalkmaya zorladı. Dizi hâlâ

acıyordu ama artık ayakta durabiliyordu. "Yatak odasına git," dedi. "Bir şey olursa pencereden çık ve tüm gücünle koş."

"Gitmeyeceğim–"

"Evet gideceksin. Git hadi."

Trey bir an sonra, düşüncelerini açıkça ifade etmek için ayaklarını sertçe yere vurarak kalktı. Cal, Henry'yi alıp kapıya gitti. Arabanın farları sönüp motor susunca Cal kapıyı ardına kadar açtı ve kapı ağzında durarak arkasından vuran ışıkta kendini gösterdi. Gelen kişinin tüfeğini görmesini istiyordu. İstese bile nişan alamazdı ama silahın görünüşünün yeterli olmasını umuyordu.

Gelen Lena'ydı, yanında Nellie'yle arabadan inmiş, kapıdan çimlere yayılan ışıkta ona el sallıyordu. Yaşananlar yüzünden, yaptıkları plan Cal'in aklından uçup gitmişti. Kimbilir neler söyleyip kendini rezil etmeden önce, neyse ki Lena'yı tanımıştı. Fakat elini kaldırıp Lena'nın selamına karşılık vermeyi akıl etmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Lena ona yaklaşınca kaşlarını kaldırdı. "Tanrım, ne oldu?" dedi.

Cal suratının nasıl göründüğünü unutmuştu. "Dayak yedim," dedi. Elinde bir tüfek tuttuğunu anımsadı. İçeri girdi ve silahı tezgâhın üstüne bıraktı.

Lena onu takip ederek "Orasını anladık," dedi. "O şeyle birilerini vurdun mu?"

"Ölü yok," dedi Cal. "Bildiğim kadarıyla."

Lena onun çenesini avucunun içine alıp suratını sağa sola çevirdi. Elleri sanki yaralı bir hayvanı inceliyor gibi sıcak, sert ve duygusuzdu. "Doktora gidecek misin?"

"Hayır," dedi Cal. "Ciddi bir şey yok. İyileşirim."

Lena onun yüzüne son bir kez daha baktı, sonra bırakarak, "Bunu daha önce bir yerde daha duymuştum," dedi. "Siz ikiniz tam birbirinizi bulmuşsunuz, biliyorsun değil mi?"

Trey yatak odasından çıktı ve neşeyle kuyruğunu sallayıp onu yalamaya çalışan Nellie'yle arkadaş olmak için çömeldi. "Savaş yaraların nasıl?" diye sordu Lena.

"İyi," dedi Trey. "Adı ne?"

"Bu Nellie. Ona biraz yemek verirsen sonsuza kadar dostun olur." Trey buzdolabına gitti ve yemek aramaya başladı.

"Eve gitmelisin," dedi Cal. "Geri gelebilirler."

Lena paltosunun ceplerini boşaltmaya başladı. "Şansımıza artık. Eğer gelirlerse, siz ikinizden daha iyi baş ederim onlarla." Paltodan epey etkileyici miktarda malzeme çıktı: ufak bir kutu süt, bir saç fırçası, bir kitap, iki kutu köpek maması, klipsli bir okuma lambası ve Lena'nın, Cal'in suratına doğru salladığı bir diş fırçası. "İşte. Bu sefer hazırlıklı geldim."

Cal, Lena'nın olayın ciddiyetini tam olarak kavramadığını hissediyordu ama Trey'le suratları bunu anlamasını sağlamamışsa Cal bunu artık neyin sağlayacağını bilmiyordu. "İki tane şişme yatak aldım," dedi. "Arabadalar. Ben onları gidip alırken senin de gözün dışarıda olursa sevinirim."

Lena bir kaşını yukarı kaldırdı. "Seni korumamı mı istiyorsun? Şu şeyle mi?" Başıyla tüfeği işaret etti.

"Kullanmayı biliyor musun?"

"Tanrı aşkına, dostum," dedi Lena eğlenmiş bir hâlde, "sen arabana kadar yirmi metre giderken, pencerenin önünde çömelip keskin nişancılık oynayacak değilim. Sen zaten hiçbir yere gitmiyorsun, o kolla hiçbir şey taşıyamazsın. Ben giderim. Anahtarın nerede?"

Cal bu fikirden hiç hoşlanmamıştı ama Lena'nın haklı olduğu gerçeğini de reddedemiyordu. Sağlam elini cebine atıp anahtarları aradı. Bunun ne işe yarayacağından emin olmasa da, "İşin bitince kilitle," dedi.

"Ayrıca sen de beni koruyamazsın," dedi Lena anahtarları yakalayarak. "O alet iki sağlam kol ister."

Yere oturmuş, Nellie'ye salam dilimleri yediren Trey, "Ben yaparım," dedi.

"Hayır, yapmayacaksın," dedi Cal. Lena'dan rahatsız olmaya başladığını hissetti. O gelene kadar, olayı kontrol altına aldığını düşünmeye başlamıştı, şimdi her şey kontrolünden çıkmış, tehlikeliyle saçma arası bir noktaya doğru gitmişti. "Sen o köpeğin

dikkatini dağıtmayı bırakacaksın, işte yapacağın şey bu, böylece o da Bayan Lena'yla dışarı çıkabilecek. Salamı kaldır."

"İşte bu dâhice bir fikir," dedi Lena onaylayarak. "Çaresiz suçlularla savaşma konusunda bir beagle'ın üstüne yoktur. Akşam yemeğini yemedi; vücutlarındaki et miktarına bağlı olarak adamların en az üçünü yiyebilir. Adamlar iri miydi?"

"Eğer o yatakları sen alacaksan," dedi Cal, "şimdi çok iyi bir zaman. Hazır gitmişken, alışveriş yapmıştım, onları da alabilirsin."

"Elbette, seninki gibi bir gün geçirdikten sonra herkes huysuz bir herife dönüşebilir," dedi Lena onu avutarak ve arabaya doğru ilerlemeye başladı. Cal, Lena'nın ne düşüneceğinden ve eğer ihtiyaç duyarsa ona yardım edip edemeyeceğinden bağımsız olarak onu gözlemek için kapıya kadar çıktı. Trey, olanları değerlendirmek için birkaç saniye duraksadı, sonra Nellie'yi beslemeye geri döndü.

Cal'in aldıklarını arabadan indirip yatakları şişirip her birini şöminenin bir tarafına koyup sonunda yatakları da yaptıklarında (bunların çoğunu Trey'le Lena yapmıştı) Trey esniyor, Cal de esnememeye çabalıyordu. Biftek ve taze fasulye niyetleri buhar olup gitmişti. Trey bu gece, yediği peynirli sandviçle idare edecekti.

"Uyku vakti," dedi Cal. Kasabadan aldığı kıyafetleri ona doğru fırlattı. "Al bakalım. Pijama ve yarın için kıyafet."

Trey kıyafetleri sanki bitliymiş gibi tuttu, çenesini çıkardı ve Cal'in sadaka hakkında olacağını bildiği bir şeyler söylemeye başladı. "Bana hiç söylenme," dedi Cal. "Kıyafetlerin kan kokuyor. Yarın artık sinekleri çekmeye başlayacaksın. Üzerini değişince kirlilerini şuraya at, yıkayacağım."

Birkaç saniye sonra Trey gözlerini devirdi, yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından çarptı. "İşte sana bir ergen," dedi Lena eğlenmiş hâlde.

"Epey uzun birkaç gün geçirdi," dedi Cal. "Pek iyi durumda değil."

"Sen de değilsin. Yatağa gitmeye hazır görünüyorsun."

"Uyuyabilirim," dedi Cal. "Eğer senin için çok erken değilse."

"Ben biraz kitap okuyacağım." Lena masanın üstündeki eşyaların arasından kitabını ve klipsli ışığını buldu, ayakkabılarını çıkardı ve yataklardan birine yerleşti; mantıklı davranarak gri bir eşofman takımı giyip gelmişti, yani üzerini değiştirmesine gerek yoktu. Nellie bu yeni yeri kontrol ediyor, köşeleri ve koltuğun altını kokluyordu; Lena parmağını şaklattı, Nellie onun yanına gelerek ayaklarının dibine kıvrıldı. Lena yastığını düzeltti ve okumaya başladı. Cal de hiç uyku öncesi sohbet havasında değildi ama Lena'nın bunu ondan önce göstermesi Cal'in sinirini bozmuştu.

Trey, üstünde pijaması, yatak odasının kapısını açtı ve kirli üstüyle pantolonunu yere attı. Cal pijamanın oğlanlar için olduğunu fark etti, önünde yarış arabası gibi bir şey resmi vardı. Trey'in gerçekten kız olduğuna inanmakta hâlâ zorlanıyordu.

"Gelip bir süre seninle oturmamı ister misin?" diye sordu.

Trey bir an sanki evet diyecekmiş gibi baktı ama sonra omuzlarını silkti. "Yok. Ben iyiyim. İyi geceler." Odaya girerken omzunun üstünden çarpık bir gülümsemeyle Cal'e baktı. "Başın belaya girerse bana haber ver."

Cal kapanan kapıya doğru, "Ukala," dedi. "Git de yat."

Başını kitabından kaldıran Lena, "Bu gece masalı o anlatacakmış gibi görünüyor," dedi.

"Bu iş şaka değil," dedi Cal. Lena'nın son derece rahat görünen eşofmanları onu yine sinirlendirmeye başlamıştı. Üzerini değiştirmek için ondan yardım istemeye niyeti yoktu, yani kanla kaplı kıyafetleriyle uyumak zorunda kalacaktı.

"Bence bu işi asıl ciddiye almayan kişi sensin," dedi Lena. "Aptalca şeyler yapmayı artık bıraktın mı?"

"Bırakmayı çok isterdim," dedi Cal. Trey'in kıyafetlerini yerden almak için eğilmenin en az acılı yolunu bulmaya çalışıyordu. En sonunda bu lanet işten vazgeçti ve yatağına yöneldi. "Ama çıkış yolu bulamıyorum." Lena bir kaşını kaldırdı ve okumaya geri döndü.

Cal'in bitkinlikten başı dönüyordu. Kadına sırtını döndü ve gözünü açık tutmak için yaralı dizini dürterek Lena ışığı kapatıp ev karanlığa gömülene, sonra da Lena'nın soluklarının yavaşladığını duyana kadar bekledi. Ardından, elinden geldiğince sessiz hareket ederek üzerindeki örtüleri açtı, yataktan kalktı ve koltuğu pencerenin yanına doğru itti. Nellie tek gözünü açtı ama Cal, "İyi köpek," diye fısıldadı ve Nellie kuyruğunu yere bir kere vurarak uyumaya devam etti. Cal, Henry'yi pencere pervazına koydu ve camın önüne oturarak geceyi izlemeye koyuldu.

Ağaçların epey üzerinde yarım ay yükselmişti. Onun ışığının altında tarlalar tıpkı insanın içinde kendini kaybedebileceği bir sis gibi, bulanık ve esrarengiz görünüyordu; uçsuz bucaksız bu görüntü, çalıların ve duvarların keskin siyah gölgeleriyle kesiliyordu. Çimlerin arasında ve yıldızların altında sadece, yaptıkları işten memnun, küçük şeyler hareket ediyordu.

Cal bu topraklarda canını veren oğlanları düşündü: Arabaları yoldan çıkıp Gorteen'in ilerisinde, yıldızların arasında takla atan üç sarhoş çocuk, nehrin kıyısında, elinde iple duran çocuk; belki, hatta büyük ihtimalle Brendan Reddy. Hayaletlere inanmasa da bu çocukların hayaletlerinin buralarda dolaşıp dolaşmadığını merak etti. Sonra, eğer dolaşıyorlarsa bile, Cal şu an paltosunu alıp arka yollarda ve dağda dolaşmaya çıksa da onlarla asla karşılaşmayacağını biliyordu. Onların yaşamları ve ölümleri, Cal'in ait olmadığı, ekip biçmediği topraklarda vuku bulmuştu ve hepsi de tekrar o toprağa dönmüşlerdi. Cal tüm bu hayaletlerin arasından geçip yarattıkları ani karıncalanmaları hiç hissetmeyebilirdi. Trey'in kararan gökyüzünün altında eve doğru yaptığı uzun yürüyüşlerde onlarla karşılaşıp karşılaşmadığını merak etti.

Lena'nın sesi köşeden, "Hadi biraz uyu," dedi sessizce. "Ben beklerim."

"Ben burada iyiyim," dedi Cal. "O şeyde rahat edemedim. Yine de teşekkürler."

"Geçirdiğin günden sonra uyuman gerek." Cal bir hışırtı ve Nellie'nin homurtusunu duydu, Lena'nın gölgesi yataktan kalktı

ve ona doğru sessiz adımlarla yürüdü. "Şimdi," dedi Cal'in sağlam omzuna elini koyarak. "Hadi bakalım."

Cal yerinden kıpırdamadı. İkisi yan yana, pencereden dışarıya baktılar. "Çok güzel," dedi Cal.

"Çok küçük," dedi Lena. "Fazla küçük."

Cal, bu çocukların kapılarının dışında, onun birkaç gün önce hayal ettiği gibi uzanan, günlerce gidebilecekleri boş otobanlar olsaydı, onlar için bir şey fark edip etmeyeceğini düşündü: İçki ve darağacının ilmeği yerine geceleri kulaklarına şarkı söyleyecek başka bir şey olsaydı. Herhalde çoğu için fark etmezdi. Otobana yakın olan ama yine de bir şırınga ya da kurşunu tercih eden pek çok oğlan tanımıştı. Ama Brendan Reddy'yi merak ediyordu.

"Buraya bunun için gelmiştim," dedi Cal. "Ufak bir yer. Küçük bir ülkede küçük bir köy. Böylesi çok daha anlamlı olur gibi gelmişti. Sanırım yanılmışım."

Lena küçük, buruk bir soluk verdi. Eli hâlâ Cal'in omzundaydı. Cal elini onun elinin üstüne koysa, ayağa kalksa ve onu kollarına alsa ne olurdu diye düşündü. Gerçi yaralarını düşününce, istese bile bunu yapamazdı; ama yine de Lena'nın onunla aynı yatağa girip girmeyeceğini ve eğer girerse, sabah uyandığında kendisinin ne olursa olsun temelli burada kalacağını bilip bilmeyeceğini merak etti.

"Yatağa git," dedi Lena. Cal'i koltuktan kaldırmak için omzunu nazikçe itti.

Cal bu sefer onun dediğini yaptı. "Bir şey olursa beni uyandır," dedi. "Önemli bir şey gibi görünmese bile."

"Tamam, uyandırırım. Bu arada bilgin olsun, elbette tüfek kullanmayı biliyorum. Yani güvenli ellerdesin."

"İyi," dedi Cal. Ağrıyan bedenini yatağa sürükledi ve daha yorganı üstüne örtemeden uykuya daldı.

Gece birkaç kez dönerken ya da ani bir adrenalinle sıçradığında, can acısıyla uyandı. Her seferinde Lena'nın kımıldamadan koltukta oturduğunu gördü; eli kucağındaki Henry'nin üstünde, başını kaldırmış, yıldızları izliyordu.

YİRMİ

Cal geç vakte kadar uyudu, Lena onu uyandırmasa daha da uyurdu. İlk hareketleri korkunç ağrılar çekmesine neden oldu ama bir süre sonra kasları gevşedi ve yüzünü yarım düzine farklı şekilde buruşturarak da olsa yatakta doğrulmasına izin verdi. Yavaşça, hareketlerine hâkim olmaya çalışarak, "Tanrım," dedi.

"Kahvaltı," dedi Lena. "O burunla kokusunu alamayacağını düşündüm."

Masada oturan Trey, "Horladın," dedi.

"Bir şey oldu mu?" diye sordu Cal. Beklediği ve beklemediği yerleri ağrıyordu ama en azından sesi biraz daha net çıkıyordu. "Kimse geldi mi?"

"Kuş uçmadı," dedi Lena. "Hiçbir şey görmedim, hiçbir şey duymadım, Nellie irkilmedi bile, ayrıca hiçbir hayduta ateş etmek zorunda kalmadım. Gel de kahvaltı et. Ayrıca sen de horladın," diye ekledi ona şüpheyle bakan Trey'e.

Cal'in sahip olduğu bütün tabak çanak masadaydı, hepsi de yiyecek içecekle doluydu: jambon, yumurta, kızarmış ekmeklerden bir kule. Trey çoktan yumulmuştu yemeklere. Biri Cal için kahvaltı hazırlamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki Cal bunu büyük ihtimalle Lena'nın amaçladığından çok daha dokunaklı bulmuştu. Lena, Cal'in suratını görünce gülerek, "Bunu yapmamın tek sebebi senin beceremeyeceğini bilmem," dedi. "Gördüğüm kadarıyla yemek pişirmeyi hiç beceremiyorsun."

Ağzı dolu olan Trey, "Tavşan pişirebiliyor," dedi. "Balık da. Çok güzel yapıyor."

"Ben kahvaltıda tavşan yemem," dedi Lena ona. İkisi, Cal uyurken bir şekilde birbirleriyle anlaşmış gibi görünüyorlardı. "Balık da yemem. Ayrıca sizin standartlarınızı bilmiyorum. Kendi standartlarıma güvenmeyi tercih ederim."

"Sana bir gün kanıtlarım," dedi Cal, "eğer istersen. Teşekkür etmek için. İşler biraz yoluna girdiğinde."

Onun ya da Cal'in hayatı süresince işlerin yoluna girme ihtimalini umursamadığı belli olan Lena, "Yaparsın," dedi. "O arada soğumadan şunları ye."

Kahvaltı güzeldi. Cal'in canı aromalı, tuzlu şeyler çekiyordu ve Lena bu konuda gayet cömert davranmıştı; evdeki bütün jambonları kızartmıştı ve kızarmış ekmeğin üstüne de neredeyse damlayacak kadar yağ sürmüştü. Çok yoğun olmasa da sürekli, sicim gibi bir yağmur yağıyordu; çayırlarda, inekler gri gökyüzünün altında bir araya toplanmışlar, başlarını çimlere doğru eğmişlerdi. Bugün ortamda tuhaf, sarsılmaz bir savaş sessizliği vardı, sanki ev öyle sıkı bir kuşatma altındaydı ki bundan sonra olacakları görmeden bu konuda düşünmenin bir anlamı yoktu.

Trey banyoya girdiğinde Cal, Lena'ya, "Annesiyle konuştun mu?" diye sordu.

Lena ona duygusuz bir bakış atarak, "Konuştum," dedi. "Öyle rahatladı ki çok fazla soru sormadı. Yine de Trey'in en kısa zamanda eve dönmesi gerek. Sheila'nın bunun dışında da endişelenmesi gereken bir sürü şey var."

"Ben işleri kontrol altına alana kadar buradan ayrılamaz," dedi Cal. "Gidip epey kötü insanları kızdırdı."

Lena kibarca, "Peki bunu ne zaman yapmayı planlıyorsun?" diye sordu. "Sadece meraktan soruyorum."

"Üzerinde çalışıyorum. Bugün halletmeyi planlıyorum." Sağlam bir telefon konuşması, onlar buluşup işleri herkesin rahat edeceği şekilde çözene kadar Austin'in adamlarını dizginlemesini sağlardı. Cal ne olur ne olmaz diye, bankada ne kadar parasının olduğunu hesaplamaya çalıştı.

"Bu çok iyi olur," dedi Lena. "Hastaneye falan gitmen gerekirse bana haber ver."

Cal onu duymazdan gelerek, "Senden biraz daha kalmanı rica edebilir miyim?" diye sordu. "Bir süreliğine dışarı çıkmam lazım ve çocuğu evde yalnız bırakmak istemiyorum."

Lena ona uzun uzun baktı, etkilenmemiş görünüyordu. "Gidip diğer köpeklere bakmalıyım," dedi. "Sonra bir süreliğine gelebilirim. Ama birde işte olmalıyım."

"Bu süre benim için yeterli olur," dedi Cal. "Teşekkürler. Sana minnettarım." Tanışıklıkları boyunca ona en çok söylediği şeyin bu olduğunu hissetti.

Lena, Nellie'yi Trey'le takılması için orada bıraktı; Trey onu öyle çok sevmişti ki her şeyi bırakıp onunla birlikte yere uzanma noktasına gelmişti. Çocuk fiziksel olmasa da ruhen tamamen iyileşmiş görünüyordu –gerçi Cal buna hemen inanacak değildi– ve şu anki durumu hiç olağandışı bulmuyormuş gibi görünüyordu. Ona kalsa, üçü hayatlarının sonuna kadar böyle yaşayıp gidebilirlerdi.

Cal, bolca dikkat ederek zaman harcayıp küfrettikten sonra temiz kıyafetler giymeyi başardı. Yatak odasından çıktığında Trey artan jambonu kullanarak Nellie'ye yuvarlanmayı öğretmeye çalışıyordu. Cal iki taraf üzerine de bahse giremezdi: Nellie buraların en akıllı köpeği değildi ama Trey epey ısrarcıydı ve Nellie onun ilgisi ve jambon olduğu sürece onunla oynamaktan mutluydu.

"Burnun daha iyi görünüyor," dedi Trey.

"Daha iyi de hissediyorum zaten," dedi Cal. "Sayılır."

Trey jambonu havada döndürdü Nellie de zıplayıp kaptı. Trey, "Bren'i aramayı bırakacak mısın?" diye sordu.

Cal dün gecenin ardından onun, artık bundan kaçmanın mümkün olmadığını bilmesini istemiyordu. Austin ve adamları Trey'in onlardan birini vurmasından sonra bu işin peşini bırakmayacaklardı. "Hayır," dedi. "İnsanların beni itip kakmasını hoş karşılamam."

Çocuğun, bundan sonraki soruşturması hakkında ne planları olduğu konusunda onu soru yağmuruna tutmasını bekledi ama görünüşe bakılırsa Trey'in ondan tek istediği yanıt buydu.

Kız başını yukarı aşağı salladı ve Nellie'ye jambon sallamaya devam etti.

"Bence tavşanlardan birini buzluktan çıkarması için eğitmekte daha çok şansın olur," dedi Cal. Trey'in ona hiç düşünmeden güvenmesi ona öyle dokunaklı geldi ki yutkunmak zorunda kaldı. Bu sabah kendini sanki lokumdan yapılmış gibi narin hissediyordu. "O zavallı sersem köpeği rahat bırak da gel bulaşıkları yıka. Ben tek elimle yapamam."

***

Lena döndüğünde saat on bire geliyordu. Mart çoğunlukla o vakitlerde ara verip bir fincan çay içerdi. Cal dün aldığı kurabiyeleri buldu ve Mart gelmeden o adamın evinin yolunu tuttu. Mart silah seslerini duymuş olmalıydı ama eğer Cal'in biraz şansı varsa nereden geldiğini anlamamış olurdu. Cal seslerin onunla hiç alakası olmadığını açıklamak istiyordu.

Dışarı çıkarken Trey'e, "Banyoya gir," dedi. "Senin için banyoya havlu bıraktım. Kırmızı olan."

Trey, Nellie'den başını kaldırdı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu sertçe.

"Yapacak işlerim var," dedi Cal. Köpekteki az buçuk ilerlemeyi görmek için yerde Trey'in yanına oturan Lena tepki vermedi. "Yarım saat içinde dönerim. O zamana kadar yıkansan iyi olur."

Trey ilgiyle, "Yoksa ne olur?" diye sordu.

"Yoksa karışmam," dedi Cal. Hiç etkilenmemiş görünen Trey gözlerini devirdi ve köpeğe geri döndü.

Cal'in dizi o kadar uzağa gidebileceği kadar iyileşmişti fakat topallıyordu ve bunun biraz daha devam edeceği belliydi. Evden görülemeyecek kadar uzaklaşınca yağmurdan korunmak için bir çalının dibine sığındı, telefon ayarlarını değiştirerek numarasını gizledi ve bu saatte artık uyanık olmasını beklediği Austin'i aradı. Telefona, Cal aradığı için hayal kırıklığına uğramış gibi konuşan bir kadın sesi çıktı. Cal telesekretere mesaj bırakmadan kapattı.

Mart'ın tarlaların ortasındaki evi, yağmur perdesinin ardında gri ve ıssız görünüyordu ama adaml ve Kojak kapıyı açtılar. "Selam," dedi Cal kurabiyeleri kaldırarak. "Dün kasabaya gittim."

Mart onu baştan aşağı süzerek, "Yüce Tanrım," dedi. "Bakın kimler gelmiş. Kendine ne yaptın böyle, delikanlı? Haydutlarla mı dövüştün?"

"Çatıdan düştüm," dedi Cal üzüntüyle. Kojak kuyruğunu indirmiş, ihtiyatla onu kokluyordu; temiz kıyafetler kan ve adrenalin kokusunu yok etmemişti. "O acayip rüzgârın ardından arduvazları kontrol etmek için çatıya çıktım ama artık eskisi kadar çevik değilmişim. Ayağım kaydı ve suratımın üstüne düştüm."

"Hadi oradan. Asıl Lena Dunne'ın üstüne düşmüşsün," dedi Mart kıkırdayarak. "Değdi mi bari?"

Cal ensesini ovalayıp utangaç utangaç sırıtarak, "Dostum, yapma," dedi. "Lena'yla arkadaşız. Öyle bir şey olmadı."

"Eh, artık her ne oluyorsa, art arda iki gecedir oluyor. Sence gözlerim artık işe yaramıyor mu, genç dostum? Yoksa kafam mı çalışmıyor?"

"Konuşuyorduk, hepsi bu. Geç oldu. Bende de şu adı neydi, misafir için, şişme yataklardan vardı—"

Mart öyle çok kıkırdıyordu ki kapıya tutunmak zorunda kaldı. "Konuşuyordunuz öyle mi? Ben de zamanında kadınlarla biraz konuşmuştum. Sana şu kadarını söyleyeyim bir kadının şişme yatakta yalnız uyumasına asla izin verme." Cal'e kurabiye kutusuyla birlikte onu takip etmesini işaret ederek mutfağa gitti. "Gel de bir fincan çay iç, o arada da bana detayları anlatırsın."

"Jambonlu, yumurtalı kahvaltısı harika. Elimdeki tüm detay bu."

"Çok da konuşmuşsunuz gibi görünmüyor," dedi Mart. Su ısıtıcının düğmesine bastı, fincanları ve Dalek demliği almak için uzandı. Kojak, bir gözü Cal'in üstünde, şöminenin önündeki kilime yattı. "Sana bunu abileri mi yaptı?"

"Eyvah," dedi Cal. "Abileri mi var?"

"Tanrım, evet var. Seni gördükleri anda kafanı koparabilecek üç koca goril."

"Kahretsin," dedi Cal. "Kasabayı terk etmek zorunda kalabilirim demek ki. Senin yirmi kâğıt için üzgünüm."

Mart sırıttı ve ona acıyarak yumuşadı. "Onları kafana tak-

ma. Lena'yla isteklerinin arasına girmemeleri gerektiğini bilecek kadar kafaları çalışır." Dalek'in içine cömert bir avuç çay poşeti attı. "Bana sadece şunu söyle, başka da bir şey söyleme: Çılgın tiplerden mi?"

Cal fazlasıyla ciddi bir sesle, "Bunu ona sormalısın," dedi.

Aklına aniden yeni bir fikir gelmiş gibi gür kaşlarını kaldıran Mart, "Dur bakayım," dedi. "Başına gelen bu muydu? Lena sana boruyla dayak mı attı? Eminim sağ kolu epey kuvvetlidir. Fetişi falan mı varmış?"

"Hayır! Tanrı aşkına, Mart. Çatıdan düştüm dedim ya!"

"Bırak da iyice bir bakayım," dedi Mart. Eğildi ve Cal'in burnunu farklı açılardan inceledi. "Bence kırılmış."

"Evet, bence de. Ama düzgün duruyor, yani eskiden de ancak bu kadar düzdü. İyileşir."

"Bir an önce iyileşse iyi olur. Yakışıklılığını kaybetmek istemezsin, özellikle de şimdi. ya kolun? O da mı kırıldı?"

"Yok. Galiba köprücükkemiğimi çatlattım. Dizim de epey hırpalandı."

"Daha fena olabilirdi," dedi Mart filozofça bir tavırla. "Ballymote'tan tanıdığım bir adam da aynı senin gibi evinin çatısından düşmüştü, boynunu kırmasın mı! Hâlâ tekerlekli sandalyede. Altını hanımı temizliyor. Sen şanslıymışsın. Doktora gittin mi?"

"Hayır," dedi Cal. "Bana bir süre istirahat vermek dışında ne yapacaklar ki? Ben onu kendi başıma yaparım, hem de bedavaya."

Mart tekrar arsız arsız sırıtmaya başlayarak, "Ya da senin için Lena yapar," dedi. "Oyun dışı kalman hoşuna gitmez. İyice dinlenip kendine iyi bak da yeşil sahalara tekrar dönebilesin."

"Tanrı aşkına, Mart," dedi Cal, gülüşünü bastırıp başını eğerek ayağını biraz fazla ilgiyle bir sandalyenin bacağına sürtmekle uğraşarak. "Hadi ama." Sandalyenin altında, kurumuş kan yüzünden sertleşmiş bir havlu vardı.

Başını kaldırdığında Mart'ın gözlerine baktı. Mart'ın önce burnunun kanadığını, sonra da isimsiz bir yabancının gizemli bir yarayla evine geldiğini söylemeyi düşündüğünü gördü. Sonunda Mart hiçbir şey söylemedi.

"Eh," dedi Cal, uzunca bir süre sonra. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Mart onu cömertçe rahatlatarak, "Hayır," dedi. Sandalyenin arkasına tutunup homurdanarak havluyu almak için eğildi, telaşsızca mutfakta ilerledi ve havluyu çamaşır makinesine attı. "Buna gerek yok. Sen yabancısın, bu toprakların huyunu nereden bileceksin ki?" Çamaşır makinesinin kapağını kapattı ve Cal'e baktı. "Ama artık biliyorsun."

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu Cal.

Mart, Cal'in şüphelilere artık yolun sonuna geldiklerini, bundan sonra seçenek kalmadığını, her şeyin bittiğini söylemek için yüzlerce kez kullandığı sakin ve ciddi bir ses tonuyla, "Bu işin peşini bırak," dedi. "Eve, çocuğa git ve ona da bu işin peşini bırakmasını söyle. Bilmen gereken tek şey bu."

"Abisinin nerede olduğunu bilmek istiyor," dedi Cal.

"O zaman ona öldüğünü ve toprağın altında olduğunu söyle. Ya da istersen kaçtığını. Bu işin peşini bırakmasını hangisi sağlayacaksa artık."

"Bunu denedim. Kesinkes bilmek istiyor. Sınırı orası. Geri çekilmeyecek."

Mart iç geçirdi. Çamaşır makinesinin gözüne deterjan koyup makineyi çalıştırdı.

"Eğer bunu ona söylemezseniz," dedi Cal, "siz onu öldürmek zorunda kalana kadar zorlamaya devam edecek. Çocuk on üç yaşında."

Mart omzunun üstünden bakıp bunu onaylamadığını belli ederek, "Yüce Tanrım," dedi. "Senin yüreğin kara. Kimsenin kimseyi öldürmeye niyeti yok."

"Peki ya Brendan?"

"Kimse onu da öldürmek istememişti. Delikanlı, oturmaya ne dersin, beni huzursuz ediyorsun."

Cal mutfak masasına oturdu. Ev serindi ve rutubet kokuyordu. Çamaşır makinesi yavaş, ritmik bir sesle çalışıyordu. Camlara durmaksızın yağmur damlaları düşüyordu.

Su kaynamıştı. Mart, Dalek'e su doldurdu ve çay poşetlerini

bir kaşıkla karıştırdı. Fincanları ve demliği, sonra da şeker ve sütü getirip masaya koydu, ardından yavaşça masaya oturdu ve çayları koydu.

"Brendan Reddy zaten o yolun yolcusuydu," dedi, "hem de son hızla oraya doğru gidiyordu. Eğer biz yapmasaydık başka biri yapacaktı."

"P.J. susuz amonyağının eksildiğini fark etti," dedi Cal, "değil mi?" Mart'ın evine yaptığı yürüyüş dizindeki zonklamayı artırmıştı. Bacağına bunun o kadar gün varken bugün, bunu iyi şekilde idare edecek durumda olmadığı anda olmasına içten içe öfkeleniyordu.

Mart başını iki yana salladı. Acıyla bir kalçasını kaldırdı ve pantolonunun cebinden tütününü çıkardı. "Tanrım, hayır. P.J. kesinlikle masum bir adamdır. Talihsiz falan değildir ama başkalarından hiç şüphelenmez. Kanunsuzlar sınıfının farkında bile değildir. Zaten bence Brendan da onu o yüzden seçti." Masaya sigara kâğıdını koydu ve üzerine dikkatle tütün serpti. "Hayır; P.J.'e bunu biri söyledi."

"Donie," dedi Cal. Belli ki buradaki herkes, sersem Donie bile onu aptal yerine koymuştu. Cal bunu, Donie'nin odasındaki vücut kokusu ve dumandan oluşan bulutun içinde hemen fark etmeliydi. Dublinli oğlanların, Brendan'ın soyulduğunu nasıl öğrendiğini de artık biliyordu. Donie belayı, istediğinde kendi yararına yaratacak kadar iyi tanıyordu.

"Evet. Donie ile Brendan küçüklüklerinden beri hiç anlaşamazlardı; bence Brendan'ı zor durumda bırakmak için eline geçen ilk fırsatı hevesle kullandı. Ama o salak, beyni kıçına kaçmış gibi, bana geleceğine P.J.'e gitti. P.J. de polise haber verdi."

Cal, Mart'a tartışacak bir şey vererek, "Bunun nesi yanlış ki?" diye sordu. "Ben de aynısını yapardım."

"Benim polise karşı bir şeyim yok," dedi Mart, "Onlara da gidilebilir ama bu duruma faydaları dokunacağını düşünmedim. Başımızda zaten yeterince dert vardı, bir de onların gelip sorular sorması, insanları gözaltına alması gereksizdi." Kâğıdı yuvarlayarak sigarasını sardı, düzgün olması için dikkatle gözlerini

kıstı. "Neyse ki gelmeleri uzun sürdü. P.J.'in gelip haberi bana vereceği, benim de onun aklını başına getirebileceğim kadar bir süremiz oldu. P.J. ile polisleri geri gönderdik, sonra ben bu arada P.J.'in amonyağını geri almak için birkaç kişiyi –kimseye bir şey açıklamak zorunda olmayan, yalnız yaşayan adamları– aradım." Kâğıdın ucunu yalarken bir kaşını kaldırıp Cal'e baktı. "Sen elbette evin yerini biliyorsun."

"Evet," dedi Cal. Dağdaki patikada onu ve Trey'i kimin izlediğini merak etti.

"Bir sürü Sudafed ve pil buldular. Bunda şaşırtıcı bir şey yoktu. Hepsini yanlarına aldılar. Eğer bu kış üşütürsen, delikanlı, ya da çalar saatinin pili biterse bana haber ver de sana yardım edeyim."

Cal ne zaman bir şey söylemesine gerek olmadığını uzun zaman önce öğrenmişti. Ellerini fincanı tutarak ısıttı, çayını içti ve dinledi.

"Gerçi," dedi Mart, sarma sigarasıyla Cal'i işaret ederek, "Ben Donie'nin söylediklerini ciddiye almadım. Biz amonyağı onun çaldığını, sonra anlaşması bozulunca bunu Brendan'a çamur atmak için bir fırsat olarak gördüğünü düşündük. Fakat evi o eski kulübeye giden yola bakan bir arkadaşım var, o gözlerini dört açtı. Ve polisler geldikten kısa süre sonra Brendan Reddy büyük bir telaşla o yolda ilerlerken görüldü. İşte o zaman emin olduk."

Mart çakmağını çaktı, sigarasından keyifle, uzun bir nefes aldı ve başını çevirerek dumanını Cal'den uzağa üfledi. "Brendan ondan sonraki birkaç gün boyunca ortada görünmedi," dedi. "Bence seçeneklerini düşündü. Ama gözümüz üzerindeydi. Elbette sürekli evde kalacak değildi; Dublinli arkadaşları onunla konuşmak istiyordu. Benim ya da arkadaşlarımın bu konuda bir derdi yoktu ama genç Brendan'ın fikrimizi öğrenmesi için onunla ilk önce biz konuşmak istiyorduk. Ona iyilik yapmaya çalışıyorduk; Dublinlilere aptalca vaatler vermesini istemiyorduk. O kulübeye bir dahaki gidişinde karşısında bizi buldu."

Cal, Brendan'ın, Mart'ın adamlarının el koyduğu malların parasını Austin'e vermek için evden bir ağustosböceği gibi cıvılda-

yarak, hoplaya zıplaya çıktığını söyleyen Trey'i, Brendan'ın tüm planlarını yoluna koyduğunu sandığını düşündü. "Bunu beklemiyordu," dedi.

"Beklemiyordu," dedi Mart, bir anlığına hikâyesini bırakıp bunu düşünerek. "Yüzündeki o ifade; sanki hipopotamlarla dolu bir odaya girmiş gibiydi. O kadar zeki bir çocuğun bunu tahmin edebileceğini düşünürsün, değil mi? Ama sonra tıpkı Donie gibi gerzeğin teki olduğunu görürsün. Eğer kimya konusunda daha az zeki olup insanlar konusunda daha akıllı olsaydı, bugün hayatta olurdu."

Cal hiçbir duygu ya da düşüncesinin olmadığını fark etti. Mesleğinden gayet iyi tanıdığı bir noktaya gelmişti: Havanın bile kıpırdamadığı, duyduğu hikâye ve onu anlatan kişiden başka her şeyin yok olduğu ve kendini sadece izleyen, dinleyen ve hazır bir hiçliğe dönüşmüş olarak bulduğu o nokta. Ağrıları ve sızıları bile çok uzakta kalmıştı.

"Sadece durumu ona açıklama niyetindeydik," dedi Mart. Cal'in şişmiş suratına bakarak başını salladı. "Sen de elbette bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Sadece işleri açıklığa kavuşturmak için. Ama o çocuk hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmak istemiyordu. Ölünün arkasından kötü konuşmak istemem ama o çocuk arsız pisliğin tekiydi, biliyor musun? Bize neyle uğraştığımızı bilmediğimizi, eğer birazcık aklımız varsa lanet çiftliklerimize dönüp burnumuzu anlamadığımız işlere sokmamamızı söyledi. O çocuğun iyi yetiştirilmediğini, hasbelkader yetiştiğini biliyorum ama eğer ben dedem yaşındaki insanlarla böyle konuşsaydım annem tahta kaşığını kafamda kırardı." Artık küllük olarak kullandığı eski reçel kavanozuna uzandı ve külünü silkmek için kapağını açtı. "Oraya ona biraz terbiye vermek için gitmiştik ama o birden taşkınlık edip karşı koymaya çalıştı ve işler biraz kontrolden çıktı. Herkes çok öfkelenmişti. Çocuk birkaç yumruk yedi, birinin siniri bozuldu ve çenesine sağlam bir yumruk oturttu, çocuk da geri geri uçtu ve kafasını o propan tüplerinden birinin köşesine vurdu."

Mart sigarasından uzun bir nefes aldı, başını eğerek duma-

nı tavana doğru üfledi. "Başta sadece bayıldığını sandım," dedi. "Ama yakından bakınca işlerin kötü olduğunu anladım. Sebebi yumruk mu yoksa düşüş müydü bilmiyorum ama başı düşmüş, gözleri kaymıştı. Horlar gibi bir ses çıkardı, sonra bacakları birkaç kez seğirdi, sonra öldü. Çok hızlı oldu."

Başının arkasındaki pencereden görünen çayırlar öyle yumuşak ve derindi ki insan içine gömüleceğini sanırdı. Rüzgâr cama yağmurun şarkısını fısıldıyordu. Çamaşır makinesi çalışmaya devam ediyordu.

"Daha önce de çok hızlı ölen birini görmüştüm," dedi Mart, "on beşimdeydim. Balyalama makinesi düzgün çalışmıyordu, o da ne olduğuna bakmaya gitti fakat makineyi kapamamıştı. Elini kaptırdı ve balyalama makinesi onu içine çekiverdi. Ben makineyi kapattığımda kolu ve başı gitmişti. Makine onu ıslak kâğıt havlu gibi parçalayıverdi."

Sigarasının dumanının mutfağa dağılmasını izledi. "Ondan bir ay önce büyükbabam ölüm döşeğindeydi, inme inmişti. Ölmesi dört gün sürdü. Bir insanı tamamen terk etmesi dört gün sürünce hayat büyük bir şeymiş gibi görünüyor. Birkaç saniye içinde bittiğindeyse aniden korkunç derecede ufak geliyor. Biz bunu kabullenmekten hoşlanmıyoruz ama hayvanlar bunu biliyor. Onlar kendi ölümlerini düşünmez. Bu sadece küçük bir şeydir; kısacık bir an içinde oluverir. Sadece bir tilkinin ısırığı yeterlidir. Ya da balyalama makinesi veya propan tüpü."

"Cesedi ne yaptınız?" diye sordu Cal.

Mart kaşlarını çattı. "Hiçbir şey yapma şansı bulamadık ki; en azından o zaman. O gün epey hareketliydi. Biz daha neler olduğunu tam olarak anlayamadan, erketedeki adamımız arayıp Dublinli çocukların geldiğini haber verdi. Oğlanı arka odada bulduğumuz bir çarşafa sardık ve kulübenin arkasındaki yamaca taşıyıp vaktimiz yettiği kadar ağaçların arasına girdik. Arabanın sesini duyduğumuzda –kocaman siyah bir Hummer'ları vardı, o virajlı yollardan nasıl geçtiler, bilmem– onu çalıların arasına yatırdık ve biz de yanına çömeldik."

Sigara dumanlarının arasından Cal'e baktı. "Onlar bulsun

diye oğlanı kulübede bırakmayı düşündüm. Mesaj gibi. Ama son anda vazgeçtim. Onlara gerektiğinden fazlasını söylemenin bir anlamı yoktu. Çocuk ortadan kaybolunca zaten bir şeyleri anlayacaklardı."

"Ne yaptılar?" diye sordu Cal.

Mart sırıttı. "Durumdan hiç, hem de hiç memnun olmadılar. Gidip kulübenin içine baktılar, sonra arka tarafa gidip her yeri aradılar. Dördü de oradaydı ve hiçbiri bir saniye bile yerinde duramıyordu, pireler gibi zıp zıp zıplıyorlardı. Hele bir de kullandıkları dili duysaydın, Tanrım. Onları duyabilecek kadar yakınlarındaydık; güzel bir bahar günüydü, esinti bile yoktu. Ben de aziz sayılmam ama duyduklarım neredeyse kulaklarımı eritecekti."

Sırıtışı büyüdü. "Başka ne yaptılar, biliyor musun? Brendan'ı aradılar. Yarım düzine defa. Bunu yapabileceklerini biliyordum, o yüzden telefonunu cebinden çıkardım ama kilidini açıp sesini kısamadım. Çocuğun parmak izini kullanmayı denedik ama şifre de koymuştu. O telefonu ne yaptık, sana söyleyeyim mi? Bobby'nin o koca poposunu telefonun üstüne oturttum. O popo her şeyin sesini keser. Telefon çalarken onu görmeliydin, kendini onun üstünden atmamak için kıvranıyordu. Pancar gibi kızarmıştı. Geri kalanımız da kahkahayı basmamak için kıvranıyorduk."

Sigarasını reçel kavanozunun kapağında söndürdü. "En sonunda vazgeçtiler," dedi, "ve dağa geri döndüler. O pırıl pırıl Hummer'a dönerlerken içlerinden biri ne yapıyordu, biliyor musun? İyi ayakkabılarının çamurlandığını söyleyerek ağlayıp sızlıyordu. Sanki süslü bir baloya giden bir kadın gibi."

Cal, onun söylediklerinin her kelimesinin doğru olduğunu biliyordu. Zaten Mart'ın prensip olarak insanlara bilgi vermeme huyu dışında, yalan söylesi için bir neden de yoktu; Cal bu bilgiyle hiçbir şey yapamazdı ki. Görünüşe bakılırsa artık bu prensibin diğer tarafına geçmişlerdi.

"Brendan şimdi nerede?" diye sordu.

"Hâlâ dağda. Öylece bırakmadık, onu gömdük; çocuğun abi-

sini kargalar ya da fareler veya ona benzer şeyler yiyecek diye korkmasına gerek yok. Arkasından dua falan da ettik."

Mart kurabiye paketine uzandı ve kurabiyeleri ufalamamaya dikkat ederek açtı. "İşte hepsi bu kadar," dedi.

"Donie ve koyunlara yaptıkları hariç," dedi Cal.

Mart keyifsizce ofladı. "Onu saymıyorum. O salağı prensip olarak adamdan saymıyorum zaten." Paketi Cal'e uzattı. "Hadi, birkaç tane al. Bunu hak ettin. Sen zeki bir herifsin, değil mi? Kendini aptal gibi hissediyordun ama hepsini zaten kendi başına çözmüşsün. Sadece ufak bir kısmı bulamamışsın. Bunda utanılacak bir şey yok."

Cal, "Donie, P.J.'in işin içinde olduğunu anlamıştı, ne de olsa amonyak onundu," dedi. "Sen, Bobby ve Francie'nin de olduğunu nasıl anladı?"

Mart yavaş yavaş, tadını çıkara çıkara bir kurabiye seçti. "Bence Donie de etrafı gözetliyordu. Yolda bir yerde dördümüzü görüp hemen Dublinlilere koşmuş olmalı; biraz beyni olsa o oğlandan çok iyi bir çifte ajan olur. O herifler de ona, işlerine karışmamamız için bize bir mesaj vermesini istemiştir." Cal'e gülümsedi. "Biz de mesajı aldık. Bekledikleri şekilde olmasa da."

"Bobby hâlâ bunu uzaylıların yaptığını mı düşünüyor?" dedi Cal.

"Tanrım, Bobby," dedi Mart acımayla, kurabiyesini çayına bandırarak. "Uzaylıların koyununa saldırması onu öyle mutlu etti ki. Bunu mahvedemezdim. Aslında istesem bile yapamazdım zaten; Donie'nin koyunu kestiği bir video çekseydim bile Bobby bana inanmazdı. Elbette Bobby'nin ne düşündüğü önemli değil. Donie, iki ya da üç koyundan sonra benim mesajı aldığımı anladı. Ama gönderdikleri adamın o olduğunu anlayacağımı düşünmüyordu. Dublinli herifler olduğunu ya da belki kasabadan birini gönderdiklerini düşüneceğimi ve parmağımı bile kıpırdatamayacak kadar korkacağımı sandı. Artık öyle olmadığını biliyor."

"Bana kalırsa," dedi Cal, "eğer buralarda işleri kızıştırmak isteseydiniz, kurtulmanız gereken kişi Donie olurdu."

"Her yerde bir Donie vardır," dedi Mart. "O küçük pislikler sana kafayı yedirtir ama uzun vadede hiç fark etmez. Onlardan bir sürü var işte; birinden kurtulursun yerine bir başkası geliverir. Brendan Reddy'nin durumu bambaşkaydı. Onlardan pek bulunmaz. Ve onun yapacakları bu köyü değiştirebilirdi."

"Burada zaten uyuşturucu var," dedi Cal. "Hem de pek çok. Onları buraya ilk getiren Brendan olmayacaktı ki."

"Yeterince gencimizi kaybettik," dedi Mart. Cal'e sanki hareketlerini savunuyormuş gibi geldi ama öyle değildi. Evi çevreleyen sessiz yağmur tıpırtısında, gözleri masada, sesi sakin ve kararlıydı. "Değişen dünyanın geldiği yer artık onlar için iyi değil. Ben gençken ne isteyebileceğimizi, onu nasıl elde edeceğimizi ve günün sonunda elimizde gösterebileceğimiz bir şey olacağını bilirdik. Bir tarla, bir sürü, bir ev ya da aile. Bu çok kuvvetli bir şeydir. Şimdi o kadar çok şeye sahip olabileceğini söylüyorlar ki bunların hepsini elde etmenin imkânı yok ve denemekten vazgeçtiğinde de sonunda elinde ne kalıyor? Belki telefonla birkaç elektrik planı sattın ya da hiçbir şey hakkında birkaç toplantıya girdin; internette tanıştığın fıstıklarla takıldın, Youtube'da birkaç beğeni aldın. Bunların hiçbiri kalıcı şeyler değil. Kadınların durumu iyi, uyum sağlayabiliyorlar. Fakat genç erkekler kendileriyle ne yapacaklarını bilmiyorlar. Sen de tanışmıştın, Fergal O'Connor gibi ne olursa olsun ayaklarını yere sağlan basanlardan pek az var. Geri kalanlar kendilerini asıyor, sarhoş olup gidip bir hendeğe düşüyor, aşırı dozda eroinden ölüyor ya da pılını pırtını toplayıp gidiyor. Buranın bir çöplüğe dönmesini, çiftliklerin, evinin sen taşınmadan önceki hâline benzemesini görmek istemiyorum: Harabeye dönmüş evler, bekliyor ki yankinin biri beğensin de satın alsın."

Kurabiyelerin kokusunu alan Kojak sallana sallana Mart'ın yanına geldi ve beklemeye başladı. Mart kurabiyenin kalanını onun yemesi için uzattı. "Öylece dikilip daha fazla gencimizin Brendan Reddy'ye ve onun fikirlerine kurban gitmesini izleyemezdim."

"Brendan'ı kaybettiniz ama," dedi Cal.

"Sana istemeden olduğunu söyledim," dedi Mart üzüntüyle. "Ayrıca ona izin verseydik, bir şekilde birden fazla kişiyi kaybedecektik. Yumurta kırmadan omlet yapamazsın, öyle demezler mi?"

"Önceki gece Sheila Reddy'yle konuşmaya gittiğinde de bunu mu düşünüyordun?" dedi Cal. Sesini sakin tutmaya çabalıyordu ama içinde tehlikeli bir gürültünün kabardığını hissedebiliyordu.

Mart onu duymazdan geldi. "Yapılması gerekiyordu," dedi. "Tek düşündüğüm buydu. Düşünecek başka bir şey yoktu."

Kojak'ı şöminenin yanına geri göndermek için yan tarafına şaplak attı. "Sen de Donie'yi benzettiğinde elbette aynı şeyi düşünmüşsündür. 'Ah, yok canım, ne zararı?' diye düşünmemişsindir. Bazen yapılması gereken bir şey olduğunu ve bunu yapacak çok insan olmadığından, ortalığı velveleye verip yaygara yapmanın anlamı olmadığını, bunu gidip kendi başına halledebileceğini düşünmüşsündür. İşin aslı, haklıydın da."

"Ben pek öyle demezdim," dedi Cal.

Mart güldü. "Dün gece o tüfeği ateşlediğinde Theresa Reddy de tam olarak öyle düşünüyordu. Ona itiraz etmedin ama."

"Hanginiz vuruldu?" diye sordu Cal. "Durumu nasıl?"

"İyileşir. Oluk oluk kan aktı ama gerçek bir hasar yok." Mart bir kurabiye daha alıp Cal'e sırıttı. "Son zamanlarda buralarda yaşadığımız şu harekete bakar mısın? Köy hayatının hep böyle hareketli olduğunu düşünmeni istemem. Gelecek senenin en büyük olayının birinin koyununun dördüzü olduğunu duyunca acayip hayal kırıklığına uğrayabilirsin."

"Dün gece sen de orada mıydın?" diye sordu Cal. "Benim evimde?"

Mart yüzünü buruşturarak güldü. "Tanrım, hayır. Ben mi? Bu eklemlerle öyle eğlenceli işlere artık girişemiyorum."

Ya da Cal'in onu tanıması riskini almak istememişti. "Sen daha çok fikir adamısın," dedi Cal.

"Senin iyiliğini istiyorum, delikanlı," dedi Mart. "Hep iyiliğini istedim. Şimdi çayını iç, eve git, çocuğa bu hikâyenin istediğin kadarını anlat ve bu işin bittiğini söyle."

"Mesele hikâye değil," dedi Cal. "Kızın tek bilmesi gereken şey abinin öldüğü ve bunun bir kavgada kazara gerçekleştiği; bunu kimin yaptığını bilmesine gerek yok. Ama kanıt isteyecektir."

"İstediği her şeye sahip olamaz. Bu yaşa kadar bunu öğrenmiş olmalı."

"Ben insanların başını belaya sokabilecek türden kanıttan bahsetmiyorum. Ama onun saçmalıklarını besleyen çok fazla insan var. Somut bir şey görene kadar duramayacaktır."

"Senin kafanda nasıl bir şey var?"

"Brendan'ın kolunda bir saat varmış. Eskiden büyükbabasınınmış."

Mart kurabiyesini çaya bandırdı ve Cal'e baktı. "Çocuk altı aydır ölü," dedi.

"Benim için gidip onu getirmeni istemiyorum. Sen bana nereye bakacağımı söyle, ben kendim alırım."

"Meslekte daha kötüsü görmüşsündür, hı?"

"Benim hiçbir meslekle işim yok," dedi Cal.

"Belki artık olmayabilir. Ama eski alışkanlıklar kolay bırakılmaz."

"Bunun belkisi falan yok. Ayrıca buraya eski alışkanlıklardan kurtulmak için geldim."

"Alınma ama, delikanlı," dedi Mart, "o konuda iyi olduğun pek söylenemez."

"Brendan Reddy benim sorunum değil," dedi Cal. Bunun pek çok yönden doğru olduğunu bilse de kelimeler ağzından kolay çıkmamıştı. Doğru mu yoksa yanlış mı yaptığını bilememek onu korkutuyordu. "O konuda hiçbir şey yapacak değilim. Hatta keşke hiç duymasaydım. Ben sadece çocuk bunu atlatıp hayatına devam edebilsin diye ona biraz huzur vermek istiyorum."

Mart kurabiyesinin tadını çıkarırken bunu düşündü. "Peki sence bunu yapacak mı?" diye sordu.

"Evet. İntikam ya da adalet peşinde değil. Sadece bu işin peşini bırakmak istiyor."

"Belki şimdi öyle, peki birkaç sene sonra ne olacak?"

"Çocuğun kendi ilkeleri var," dedi Cal. "Eğer bunun peşini bırakacağına dair söz verirse, bu söze sadık kalacağına inanıyorum."

Mart parmağındaki son ıslak kırıntıyı da emdi ve Cal'e baktı. Gözleri bir zamanlar mavi olsa da artık rengi solmuş ve sulanmıştı. Bu ona hülyalı hatta neredeyse hüzünlü bir hava veriyordu. "Eğer buradan bir şey çıkarsa, artık neler olacağını biliyorsun," dedi.

"Evet," dedi Cal. "Biliyorum."

"Ve riske girmeye gönüllüsün."

"Evet."

"Yüce Tanrım," dedi Mart, "Seni iskambil oyunlarına dahil etmeliyiz çünkü tam bir kumarbazsın. O çocuğa olan inancın benden ya da buralı herhangi birinden fazla ama belki de onu herkesten daha iyi tanıyorsundur."

Sandalyesini geriye doğru itip fincanlara uzandı. "Şimdi sana ne yapacağımızı söyleyeyim. Sen dağa falan çıkacak durumda değilsin, yolda yığılıp kalırsın, ben de seni geri indiremem. Beni dümdüz edersin. Sen şimdi eve gidip çocukla konuş. Ağzını ara. Bu konuyu bir güzel düşün. Sonra eğer hâlâ bu riski almak istiyorsan birkaç gün dinlen, kendine gel, ondan sonra bana gel. Birlikte gidip kazarız."

Fincanları lavaboya koyarken omzunun üstünden Cal'e gülümsedi. Tıpkı Kojak'a söylediği gibi, "Şimdi git bakalım," dedi. "Git de biraz dinlen. Eğer bir an önce toparlanmazsan Lena sabrını yitirip kendine başkasını bulabilir."

***

Cal, ona çok uzun gibi gelen bir süre boyunca dışarıdayken, Trey de Nellie'yi eğitmeye uğraşmaktan vazgeçmişti. Lena ile beraber boyaya başlamaya karar vermişler, ön odadaki süpürgelikler üzerinde çalışıyorlardı. iPod'da Dixie Chicks çalıyordu, Lena şarkıyı mırıldanıyordu, Trey bir köşeyi mükemmel boyamak için karın üstü yere uzanmıştı, Nellie de koltuğa yerleşmişti. Cal o an arkasını dönüp doğruca dışarı çıkmak, bildiklerini de yanında götürmek istedi.

Trey omzunun üstünden ona baktı. "Şuna baksana," dedi. Oturdu ve kollarını açtı. Lena onu bir şekilde banyo yapmaya ikna etmiş olmalıydı; Cal'in evden ayrıldığı zamankine oranla çok daha temiz görünüyordu ve Cal'in onun için kasabadan aldığı kıyafetleri giymişti.

"Çok havalı görünüyorsun," dedi Cal. Giysiler ona bir beden büyüktü. Onu o kadar küçük göstermişti ki insanın yüreği sızlıyordu. "Her tarafına boya bulaştırana kadar tabii."

"Yerinde durmuyordu," dedi Lena. "Bir şeyler yapmak istedi. Senin için sorun olmayacağını düşündüm."

"Dert değil," dedi Cal. "Oraların henüz boyanmamış olmasının nedeni, o şekilde yere yatmaya pek de hevesli olmamamdı."

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun," dedi Trey.

"Neymiş?" dedi Cal.

"Şu duvar." Şöminenin olduğu duvarı işaret etti. "Akşamları şu pencereden gelen güneş ışığı yüzünden altın rengine dönüyor. Güzel görünüyor. O renge boyamalıyız."

Cal göğsünde yükselmeye başlayan, kahkaha ya da hıçkırık olabilecek şey yüzünden irkildi. Mart yine haklı çıkmıştı: İşte, eve fikirler getiren bir kadının yanındaydı. "Bana uyar," dedi. "Birkaç boya numunesi getiririm, en güzelini seçeriz."

Trey başını yukarı aşağı salladı. Cal'in sesindeki bir şey dikkatini çekmişti, ona uzun uzun baktı. Sonra boya fırçasını aldı ve süpürgelikleri boyamaya döndü.

Lena ikisine baktı. "Peki," dedi. "Ben gidiyorum."

"Biraz daha kalsan olur mu?" diye sordu Cal.

Lena başını iki yana salladı. "Yapacak işlerim var."

O büyük paltosunu giyip eşyalarını ceplerine doldururken ve Nellie'ye parmağını şıklatırken Cal bekledi. Onları kapıya kadar geçirdi. Merdivende, "Teşekkürler," dedi. "Daha sonra çocuğu eve bırakabilir misin?"

Lena başını yukarı aşağı salladı. Pek de soru olmayan bir ifadeyle, "İşleri yoluna koydun," dedi.

"Evet," dedi Cal. "Koydum. Olabildiği kadar."

"Tamam," dedi Lena. "İyi şanslar." Bir saniyeliğine Cal'in ko-

luna dokundu, okşamayla sıvazlama arası bir şeydi. Sonra yanında koşturan Nellie'yle birlikte, yağmurun altında arabaya doğru ilerledi. Cal'e öyle geliyordu ki Lena hiçbir şeyi kesin olarak bilmiyorsa da olanlar konusunda epey isabetli fikirleri vardı.

Cal kapıyı kapattı, Dixie Chicks'i kapatıp Trey'in yanına gitti. Dizi hâlâ ağrıdığı için yere oturacak pozisyon bulma konusunda epey zorlandı; en sonunda dizini epey tuhaf bir açıyla uzatarak oturmayı başardı. Trey boya yapmaya devam ediyordu ama Cal onun bir tel gibi gergin beklediğini hissedebiliyordu.

"Dışarıdayken birkaç kişiyle konuştum," dedi Cal.

"Evet," dedi Trey. Başını kaldırmamıştı.

"Bunu sana söylediğim için üzgünüm, çocuk. Sana kötü haberlerim var."

Trey birkaç saniye sonra, boğazı sıkılıyormuş gibi bir sesle, "Evet," dedi.

"Abin ölmüş, çocuk. Onu en son gördüğün gün. Birileriyle buluşmuş, kavga etmişler. Abin yüzüne yumruk yemiş, yere düşmüş ve başını çarpmış. Kimse onun ölmesini istememiş. İşler çığırından çıkıvermiş işte."

Trey boyamaya devam ediyordu. Başı eğikti ve Cal onun suratını göremiyordu ama zorlukla nefes aldığını duyabiliyordu.

"Kim yapmış?" dedi Trey.

"Yumruğu kimin attığını bilmiyorum," dedi Cal. "Tek istediğinin ona ne olduğunu öğrenmek olduğunu söylemiştin, böylece bu işin peşini bırakacaktın. Bu değişti mi?"

"Çabuk mu ölmüş?" diye sordu Trey.

"Evet. Yumruk onu bayıltmış ve bir dakika içinde ölmüş. Acı çekmemiş. Ne olduğunu anlamamış bile."

"Yemin eder misin?"

"Evet. Yemin ederim."

Trey'in fırçası aynı süpürgeliğin üzerinde ileri geri gidip duruyordu. Biraz sonra, "Bu doğru olmayabilir," dedi.

"Sana kanıt getireceğim," dedi Cal. "Birkaç gün içinde. Buna ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama anlattıklarım doğru, çocuk. Üzgünüm."

Trey birkaç saniye daha boya yapmaya devam etti. Sonra fırçayı bıraktı, sırtını duvara yasladı ve ağlamaya başladı. İlk başta yetişkin gibi ağlıyordu; oturmuş, başını arkaya yaslamıştı, çenesini sıkmış, gözlerini yummuştu, yaşlar yanaklarından sessizce süzülüyordu. Sonra bir şey değişti, Trey kollarını dizlerine koydu, yüzünü dirseğinin içine gömdü ve hıçkıra hıçkıra, bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

Cal'in bedenindeki her hücre tüfeği kapıp Mart'ın evine gitmek ve o pisliği kasabaya kadar sürükleyip karakola götürmek istiyordu. Bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordu ama yine de yapmak istiyordu; bunu öyle çok istiyordu ki kaslarının onu ayağa kaldırıp kapıdan çıkarmasını engellemek için kendini tutmak zorunda kaldı.

Onun yerine kalkıp bir rulo kâğıt havlu getirdi. Kâğıt havluyu Trey'in yanına bıraktı ve o ağlarken duvarın kenarında onun yanına oturdu. Trey'in yüzünün gömdüğü kolu Cal'e kırık bir kanadı anımsattı. Bir süre sonra elini onun ensesine koydu.

En sonunda Trey ağlamayı bıraktı; bir süreliğine. Yüzünü kıyafetinin koluna silerek, "Özür dilerim," dedi. Sıratı kızarmıştı, sağlam gözü neredeyse morarmış gözü kadar şişmiş, burnu Cal'in burnu kadar olmuştu.

"Özre gerek yok," dedi Cal. Ona kâğıt havlu rulosunu uzattı.

Trey gürültüyle burnunu sildi. "Sanki bunu düzeltmenin bir yolu olmalıymış gibi geliyor," dedi.

Sesi titriyordu ve Cal onun bir kez daha gözyaşlarına boğulacağını düşündü. "Biliyorum," dedi. "Bunu ben de bir türlü kabullenemiyorum."

Orada oturup yağmuru dinlediler. Trey arada bir derin derin soluklar alıyordu.

Bir süre sonra, "Hâlâ Noreen'e gitmek zorunda mıyım?" diye sordu. "O meraklı pisliklerin hiçbirinin beni böyle görmesini istemiyorum."

"Hayır," dedi Cal. "O işin icabına bakıldı. O adamlar bizi bir daha rahatsız etmeyecek."

Bu, Trey'in ilgisini çekmişti. "Onları dövdün mü?"

"Şu an kimseyi dövebilecek gibi görünüyor muyum sence?"

Çocuğun yüzünde ıslak bir gülümseme belirdi.

"Hayır," dedi Cal. "Sadece onlarla konuştum. Ama sorun halledildi."

Trey kuru bir yer bulmak için kâğıt havluyu açıp yeniden katladı ve yeniden sümkürdü. Cal onun, parça parça, işlerin değiştiğini anladığını ve bunu sindirmeye başladığını görebiliyordu.

"Yani artık eve gidebilirsin," dedi. "Burada olmanı seviyorum ama bence eve dönme zamanı geldi."

Trey başını yukarı aşağı salladı. "Gideceğim. Sadece biraz daha. Bir süre sonra."

"Tamam," dedi Cal. "Seni ben götüremem ama Bayan Lena işlerini bitirdiğinde bunu yapacak. Benim ya da onun seninle birlikte gelmesini ister misin? Annene açıklama yapma konusunda yardımcı olmamızı?"

Trey başını iki yana salladı. "Ona şimdi söylemeyeceğim. Sen o kanıtı getirene kadar bekleyeceğim." Kâğıt havlunun üstünden ona baktı. "Birkaç gün demiştin."

"Aşağı yukarı," dedi Cal. "Ama bir şartla. Bu konuda hiçbir şey yapmayacağına dair bana şeref sözü vermelisin. Asla. Sadece söylediğin gibi bunu kabul edip normal hayatına geri döneceksin. Kendini derslerine vereceksin, eski arkadaşlarınla yeniden görüşmeye başlayacaksın. Belki öğretmenlerini kızdırmadan birkaç gün geçireceksin. Bunu yapabilir misin?"

Trey derin, titrek bir nefes aldı. "Evet," dedi. "Yapabilirim." Hâlâ duvara yaslanmış hâlde oturuyordu; kâğıt havluyu tutan elleri, sanki onları kıpırdatmaya mecali yokmuş gibi kucağındaydı. Uzun zamandır taşıdığı acımasız gerilim vücudunu yavaş yavaş terk ediyor, tüm bedenini acizlik derecesinde güçsüz bırakıyor gibi görünüyordu.

"Sadece şimdi değil. Hayatın boyunca."

"Biliyorum."

"Yemin et. Şerefin üzerine."

Trey ona baktı. "Yemin ederim."

"Çünkü burada büyük bir riske giriyorum," dedi Cal.

"Ben de dün gece senin için riske girmiştim," dedi Trey. "O adamların gitmesine izin verdiğimde."

"Sanırım bu doğru," dedi Cal. Göğüs kafesinin altında o sarsıcı hissi yeniden duymaya başlamıştı. Yarın, gelecek hafta veya artık ne zamansa o ânın gelip de olaylara normalde olduğu gibi tepki vereceği günleri iple çekiyordu. "Tamam. Bana bir hafta ver. Garanti olsun diye iki hafta diyelim. Sonra tekrar gelirsin."

Trey derin bir nefes daha aldı. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Yapacak iş olmayan bir dünya fikri onu amaçsız bırakmıştı. "Bugün ne yapmak istiyorum, biliyor musun?" dedi Cal. "Balığa çıkmak. Tek istediğim bu. Sence biz iki dayak yemiş sokak köpeği, oraya kadar gidebilir miyiz?"

Trey sandviç hazırladı. Cal ona bir kazak ve dolgulu kış paltosunu verdi; Trey bu paltonun içinde çok komik görünüyordu. O da Cal'in montunu giymesine yardım etti. Yavaş yavaş, kendilerini çok yormadan nehir kenarına doğru yürüdüler. Balıkla alakalı olmayan tek kelime etmeden, bütün ikindiyi orada otururak geçirdiler. Cal'i, Trey'in ailesini ve Lena'yı doyurmaya yetecek kadar levrek tuttuklarında toplanıp eve döndüler.

Balığı bölüştüler ve Cal, Trey'in eski kıyafetleriyle pijamalarını koymak için bir torba buldu. Lena işten dönerken Trey'i almak için uğradı. Lena arabadan inmedi ama Cal geldiğinde penceresini indirip ona baktı. "Aptallıklarla işin bitince beni ara," dedi.

Cal başını yukarı aşağı salladı. Trey arabaya bindi, Lena camını kapattı ve Cal, çalıların üstüne çöken karanlığın ve farların ışığında pırıldayan yağmur damlalarının arasında uzaklaşmalarını izledi.

YİRMİ BİR

Yağmur bir haftadan uzun süre gece gündüz hiç durmadan yağdı. Cal vücuduna iyileşmesi için zaman tanıyarak çoğunlukla evde kaldı. Görünüşe bakılırsa köprücükkemiği kırılmamış, sadece ezilmiş ya da çatlamıştı; o haftanın sonunda kolunu, omuz hizasından yukarı kaldırmadığı takdirde, çok acı çekmeden ufak şeyler için kullanabiliyordu. Diğer taraftan, dizi düşündüğünden daha kötü hasar almıştı. Şişliğin inmesi için daha epey vakit gerekecekti. Cal dizine düzenli olarak buz koyuyor ve bandajla sarıyordu, bu biraz da olsa iyi geliyordu.

Mecburi aylaklık ve sisli yağmur yüzünden bu hafta ona zaman durmuş gibi, sanki rüyadaymış gibi gelmişti. Cal bunu ilk başta tuhaf şekilde huzur verici bulmuştu. Hatırlayabildiği kadarıyla daha önce istesin ya da istemesin, hiçbir şey yapmama seçeneği olmamıştı hiç. Tek yapabildiği pencerenin yanında oturup dışarıyı seyretmekti. Yağmurla yumuşamış ve berraklığını yitirmiş dağlara alışmıştı; sanki sonsuza dek onlara doğru yürüse de dağlar hiç durmadan uzaklaşacakmış gibi görünüyordu. Traktörler tarlalarda bir ileri bir geri gidiyor ve ineklerle koyunlar hiç durmadan otluyordu; yağmur onları rahatsız etmiyor muydu yoksa zorla mı dayanıyorlardı bilmemin imkânı yoktu. Rüzgâr dallardaki son yaprakları da dökmüştü; kargaların meşe ağacı çıplak kalmış, her bir dalın çatalındaki çalı topaklarından oluşan yuvaları açığa çıkmıştı. Yandaki ağaçta boş bir kuş yuvası vardı, herhalde zamanında kuşun biri onların gizemli kanunlarını çiğnemiş ve dersini almıştı.

İçindeki sarsıcı his birkaç gün daha onu terk etmedi ve arka bahçesindeki ölü bir çalıkuşu veya gecenin bir yarısı çalılardan gelen bir ciyaklama gibi sıradan olaylarda yüzeye çıkmaya devam etti. Birkaç gece iyice dinlendikten sonra bu his kayboldu. Cal onu zihninden değil, daha ziyade vücudundan attı. Yediği dayak zihnini çok da derinden etkilememişti. Erkekler bazen dövüşürdü, bu eşyanın doğasında vardı. Trey'e olan şeyse farklıydı ve arkada bırakması daha zordu.

Öğrendiklerini gidip Memur Dennis'e anlatması gerektiğini biliyordu. Bunu yapmayacak olmasının, iç içe geçmiş o kadar çok nedeni vardı ki Cal bunlardan hangisinin asıl neden, hangisinin ancak ikincil neden olduğunu bilmiyordu. İçeride mahsur kalıp aylaklık ettikçe bu soru onu daha da çok rahatsız etmeye başlamıştı. Günlerini yürüyüş yaparak geçirebilmeyi dilerdi ama dağa yapacağı yolculuk için dizini dinlendirmesi gerekiyordu. Lena ya da Trey'in onu ziyaret etmelerini diledi ama bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu; şu an için her şeyin sakince yerli yerine oturmasını beklemek gerekiyordu. Cal neredeyse, keşke kendine televizyon alsaymış diye düşünecek hâle gelmişti.

Dizi bunu kaldırabilecek kadar iyileştiğinde, yağmurun altında topallayarak Noreen'in dükkânına gitti ve onun dehşetli tiz çığlıkları arasında, çatıdan nasıl düştüğünü anlattı. Noreen kocakarı tariflerini ve bir yerlerden düşüp ölen insanları sıralarken, Fergal O'Connor koca bir çuval patates ve dev bir şişe meyve likörü almak için içeri girdi. Cal ona başıyla selam verince başını tuhaf bir biçimde eğdi, sonra mahcup bir gülümsemeyle ona baktı, aldıklarının parasını ödedi ve Cal onu yeniden sorgulamaya başlamadan, bir an önce dükkândan çıktı.

Cal son birkaç gündür Fergal'ı düşünüyordu. Konuştuğu insanların arasında, tatlı, ahmak, sadık Fergal, onu doğru tarafa yönlendirebilecek tek kişiydi. Brendan pek çok açıdan mantığını kaybetmiş olabilirdi ama planlarını anlatarak hava atmak istediğinde Eugene yerine yerine Fergal'ı tercih edecek kadar mantıklıydı yine de. Fergal, Brendan'ın neyin peşinde olduğunu detaylı olarak bilmese de konu hakkında bir fikri vardı. Brendan'ın

yakalandığını ve korkuyla kaçtığını biliyordu, ayrıca Brendan'ın buralılardan Dublinli oğlanlar kadar korkmuyorsa da aslında korkması gerektiğinin farkındaydı. Fergal'ın aklına gelmeyen tek şey, işlerin kötü gitmiş olabileceğiydi. Fergal'ın zihninde kötü olan şey doğaydı; insanlar güvenilir hayvanlardı, en azından kendileri gibi davranma konusunda güvenilirlerdi. Ve aklı sürekli bir karış havada olan Brendan, dayak yeme korkusuyla bir yere gitmiş olmalıydı, işler yatıştığında geri dönecekti.

Cal ona aksini anlatacak değildi. Fergal zamanı gelince bunu kendi fark edecekti, ya da fark etmeyecekti veya bunu istemeyecekti. Fergal kendi memleketine olan sorumluluğunu kendi başına belirlemeliydi.

Cal, Caroline'a da bir şey söylemeyecekti. Caroline, Brendan'a ne olduğunu gerçekten öğrenmek istiyordu ama Cal bunu risk almadan yapabilecek olsa bile Caroline'dan o sorumlu değildi. Kızın kendi hesaplaşmasını kendi yapması gerekecekti. Cal en azından bu hesaplaşmanın çok ağır olmaması için, olayın sadece kaza olduğunu söylemeyi isterdi. Eğer Caroline günün birinde gelip sorarsa, Cal bunu söylemenin bir yolunu bulabilirdi.

Hâlâ buralarda olursa tabii. Bu evde kısılıp kalmış, hülyalı kıvrımlarının birinde ölü bir oğlanın bedenini saklayan dağların siluetlerini izlerken düşündüğü bir başka şey de evini satışa çıkarıp uçağa atlamak ve Chicago'ya ya da belki Seattle'a geri dönmekti. Birkaç gün içinde Trey'in ihtiyacı olan şeyi yapmış olacaktı; ondan sonra onu burada tutan hiçbir sorumluluğu kalmayacaktı. Bir saatten kısa süre içinde toplanıp gitmeye hazır olabilirdi.

Cal aldıklarının parasını ödedi ve Noreen onu kapıya kadar geçirirken Lena'yla ona lahana lapası ve iyi bir çatı tamircisinin numarasını göndereceğine söz verdi. Cal, Noreen'in, söylediklerinin bir kelimesine bile inanıp inanmadığını bilemiyordu ama anladığı kadarıyla, kadın için asıl mesele bu değildi.

***

Sonunda yağmur dindi. Önceki gün, evden çıkıp bu işi bitirmezse mobilyaları kemirmeye başlayacağına yemin eden Cal,

gidip kazma işine girişmeden önce, dağlardaki yağmur suyunun süzülmesi için beklemenin daha mantıklı olduğuna karar verdi. Garanti olsun diye o gün ve ertesi gün de evde kaldı.

Brendan'dan çekinmiyordu. Bunun hoşuna gittiği söylenemezdi ama karşılaşacağı ceset ne durumda olursa olsun, Cal daha kötüsünü görmüştü: Orada ne yapması gerektiğini biliyordu ve bunu yapmaya hazırdı. Asıl net olmayan, ondan sonraki kısımdı.

Trey artık her an kanıtı sormak için gelebilirdi. Cal, Lena onu götürdüğünden beri Trey'den hiç haber almamıştı. Yanında nasıl olduğunu kontrol etmek için Sheila'dan başka kimse olmadan dağda kalması fikrinden hoşlanmıyordu ama ondan iki hafta süre isteyen kendisiydi ve Trey'in bu iki haftayı kullanmasının herhalde iyi bir şey olduğunu düşünüyordu: Olanları sindirmesi ve kendini sonra olacaklara hazırlaması için bu vakte ihtiyacı vardı. Fakat aynı zamanda iki haftalık sürenin bu sıralarda dolmak üzere olduğunu ve suratı, bir umut, kendini göstermekten çekinmeyeceği kadar iyileşmişse, Trey'in huzursuzlanmaya başlayacağını da biliyordu.

Günlerden perşembeydi ama Cal yine de o gece geç vakitte merdivende oturup Alyssa'yı aradı. Bunu yaptığı için aptal gibi hissediyordu ama ertesi günü, birinin öldürülmesine yardım edip paçayı kurtarmış biriyle ıssız bir dağda geçirmeyi planlıyordu; bu adam aniden Cal'in kabul edilemez bir risk olduğuna karar verebilirdi. Neler yaşanabileceğini göz ardı etmek saflık olurdu ve Cal şimdiye kadar zaten fazlasıyla saflık ettiğini hissediyordu.

Alyssa telefonu hemen açtı. "Selam. Her şey yolunda mı?"

"Yolunda," dedi Cal. "Sadece sesini duymak istedim. Nasılsın?"

"İyiyim. Ben harika bir iş için ikinci görüşmeye çağrıldı, onun için dua ediyorum." Alyssa'nın sesi uzaklaştı ve Cal akan suyun, birbirine çarpan tabakların sesini duydu. Alyssa telefonun hoparlörünü açıp bulaşık makinesini boşaltmaya dönmüştü. "Sen neler yapıyorsun?"

"Pek bir şey yapmıyorum. Bütün hafta boyunca yağmur yağdı ama şimdi hava açtı, ben de yarın dağa doğru yürüyüşe çıkmayı planlıyorum. Komşum Mart'la birlikte."

Alyssa elini telefonun üstüne koyup herhalde Ben'e anlaşılmayan bir şey söyledi. "Vay canına," dedi Cal'e dönerek. "Çok güzelmiş."

"Öyle. Sana fotoğraf atarım."

"Evet at. Burada da yağmur var. İşyerinden biri kar da yağacağını söyledi ama bence uyduruyordu."

Cal morluklarını acıtacak kadar sertçe, eliyle yüzünü sıvazladı. Küçükken Alyssa'nın minik ayağının tamamını ağzına aldığı ve Alyssa'nın hıçkırıklara boğulana kadar kahkaha attığı günleri anımsadı. Bahçesinin üstünde, gökyüzü pırıl pırıl yıldızlarla doluydu.

"Biliyor musun?" dedi aniden. "Yardımına ihtiyacım olabilecek bir durumla karşılaştım. Bir dakikan var mı?"

Sesler sustu. "Elbette," dedi Alyssa. "Ne oldu?"

"Marangozluk öğrenmek için bir süredir evime gelen bir çocuk var. Kısa süre önce abisinin öldüğünü öğrendi ve pek iyi destek alabildiğini söylemek de zor; babası evi terk etmiş, annesi de ona yardımcı olabilecek durumda değil. Kızcağızın bu süreci raydan çıkmadan atlatmasına yardım etmek istiyorum ama bunu yapmanın en iyi yolu nedir bilmiyorum. Senden fikir alabileceğimi düşündüm."

"Tamam," dedi Alyssa. Sesinden kolları sıvayıp işe girişmek üzere olduğu anlaşılıyordu. "Kaç yaşında?"

"On üç."

"Abisi nasıl ölmüş?"

"Bir kavgaya karışmış ve başını vurmuş. On dokuz yaşındaymış. İkisi epey yakınmış."

"Pekâlâ," dedi Alyssa. "Asıl önemli olan şey, hissettiklerinin normal olduğunu anlamasını sağlamak ama aynı zamanda onu kendine ya da başkalarına zarar verebilecek davranışlardan uzaklaştırmak. Mesela kendine, abisine, onun kavga ettiği kişiye, onu korumadıkları için ailesine öfke duyması gayet doğal;

bunun normal olduğunu ve kendini suçlu hissetmesine gerek olmadığını bilmesini sağla. Ama eğer diğer çocuklara saldırıyorsa, bunu yapamayacağını da öğrenmesi lazım. Öfkesini dışa vurabileceği başka bir şey bulmasına yardım et. Belki dövüş sporları ya da tiyatro olabilir. Ya da koşu. Hey, sen de onunla birlikte koşabilirsin."

Sesindeki hınzır gülümseme Cal'in de dünyanın öbür ucundan sırıtmasına yol açtı. "Hop," dedi alınmış gibi yaparak. "İstesem koşarım."

"O zaman koş. En kötü ihtimalle sana kahkahalarla güler, bu da ona iyi gelebilir. Dünyanın hâlâ normal olabileceğini hissetmek istiyordur. Gülmek iyidir."

Onun kendine güveni ve ustalığı Cal'in aklını başından almıştı. Minik bebeği nasıl olmuşsa bir şeyleri yapmayı bilen ve bunu iyi bilen bir yetişkine dönüşmüştü; Cal'in bilmediği şeyler biliyor, onun yapamadığı şeyler yapıyordu. Cal burada oturmuş, kızı için endişelenirken, onun her an kırılıp dökületeceğini düşünürken, Alyssa aslında sadece çok çalıştığı için yorgundu. Cal onun gerileyen davranışlar ve duygularını sağlıklı şekilde ifade etme modelleri hakkında konuşmasını dinledi ve onu Trey'in Amerikalı bir akranının yanına rahatça oturup tüm bu söylediklerini ustalıkla ve sakince eyleme geçirirken hayal etti. Cal, Alyssa böyle bir yetişkine dönüşmüşse işleri çok da berbat etmemiş olması gerektiğini düşündü.

Alyssa'nın söyleyecekleri bittiğinde Cal, "Bunların hepsi harika tavsiyeler," dedi.

"Eh, bu konuda deneyimliyim. İşteki çocukların çok büyük kısmı o ya da bu şekilde birini kaybetmişler."

"Yanlarında sen olduğun için şanslılar."

Alyssa o kocaman, muhteşem kahkahasını attı. "Evet, çoğunlukla onlar da öyle düşünüyor. Her zaman değil. Söylediklerimin sana yararı olacak mı?"

"Elbette. Hepsini aklımda tutacağım. Belki koşmak dışında hepsini."

"İstersen sana e-posta gönderebilirim. Ve özel bir durum

olursa, mesela riskli davranışlar falan sergilemeye başlarsa bana haber verirsin, ben de elimdeki stratejileri seninle paylaşırım."

"Bu harika olur. Teşekkürler, evlat. Ciddiyim."

"Her zaman. Sen halledersin. Hatta halletmekten daha iyisini yaparsın. Puffle'a araba çarptığı zamanı hatırlıyor musun? Onu ormana gömmek istediğim için hepimizi arabayla ormana götürmüştün. Mezar taşı hazırlayıp üstüne ismini bile kazımıştın."

"Hatırlıyorum," dedi Cal. Donna'yı arayıp neden bahsettiğini –en azından bazen– anlıyor olabileceğini söylemek istedi.

"Bu tam ihtiyacım olan şeydi. Bunun üstesinden geleceksin. Sadece, baba..."

"Evet?"

"Komşunun kızının şu an tutarlılığa ihtiyacı var. Yani, ihtiyacı olan son şey birinin daha ortadan kaybolması. Demek istiyorum ki yani eğer yakında eve falan dönmeyi planlıyorsan... onu konuşabileceği başka birine yönlendirmen daha iyi olabilir. Belki güvendiğin başka bir komşuya ya da–"

"Evet," dedi Cal. "Biliyorum." Neredeyse Alyssa'ya, geri dönmesini isteyip istemediğini soracaktı. Kendini tam zamanında durdurdu; bunu onun omuzlarına yüklemek doğru olmazdı.

"Evet, bildiğini anlamıştım. Sadece aklında olsun diye söyledim." Arkadan Ben'in bir şeyler söylediğini duydu. "Baba, kapatmam lazım, akşam yemeği için birileriyle buluşacağız–"

"Git hadi," dedi Cal. "Ben'e selam söyle. Annene de sevgilerimi ilet. Onu rahatsız etmek istemiyorum ama iyiliğini istediğimi bilmesini isterim."

"Söylerim. Görüşürüz."

"Hey," dedi Cal o telefonu kapamadan. "Kasabadan oyuncak bir koyun aldım. Bana küçükken oynadığın oyuncakları hatırlattı, rakun falan. Onu sana göndereyim mi? Yoksa artık yetişkin olduğun için oyuncak istemez misin?"

"Oyuncak koyuna bayılırım," dedi Alyssa. Cal onun gülümsediğini duyabiliyordu. "Rakunla çok iyi anlaşacaklarına eminim. İyi geceler."

"İyi geceler tatlım. Şimdiden afiyet olsun. Gece çok geç yatma."

Alyssa gülerek, "*Baba*," dedi ve telefonu kapattı. Cal birasını içip yıldızlara bakarak, sabahı bekleyerek merdivende bir süre daha oturdu.

***

Hava değişmemişti; sabah, tarlaların üstünde alçaktan ilerleyen ve Cal'in penceresinden içeri dolan keskin kış güneşiyle başladı. Evde, ısıtıcıların sadece biraz kırabildiği yeni, buz gibi hava vardı. Cal kahvaltısını etti, dizini yeniden bağladı ve sahip olduğu kıyafetlerin çoğunu üstüne geçirdi. Mart'ın çay molası zamanı geldiğinde, onun evine doğru yola çıktı.

Cezbedici sonbahar gitmiş, yerini yeni, soğuk bir güzelliğe bırakmıştı. Yeşiller ve sarılar suluboyayla boyanmış gibi soluklaşmıştı; gökyüzü sanki ovulmuş gibi daha açık bir maviye bürünmüştü ve dağlar o kadar berraktı ki Cal sanki kuruyan her bir fundalığı uzaktan net olarak görebiliyordu. Yolun kenarı hâlâ yağmur yüzünden yumuşaktı ve yoldaki çukurlarda su birikintileri vardı. Cal'in ağzından çıkan buhar havaya dağılıyordu. Yavaş yavaş, dizinin üstüne çok yüklenmeden yürüyordu. Zorlu bir güne, zorlu bir yere doğru ilerlediğini biliyordu.

Kojak, Mart'ın bahçesinin köşesinde, öylece bırakamayacağı kadar ilginç bulduğu bir şeyi çıkarmak için toprağı eşeliyordu. Mart kapıya geldi. "Uzun zamandır görünmüyordun, moruk," dedi Cal'e gülümseyerek. "Hâlâ bizimle misin diye anlamak için bir arama ekibi göndermeyi düşünmeye başlamıştım. Ama epey düzelmişsin gibi görünüyor."

"İyiyim," dedi Cal. "Yağmur da durduğuna göre kazmaya gidecek kadar iyiyim."

Çeşitli açılardan Cal'in suratını inceleyen Mart onu duymazdan geldi. "Bence burnun eski ihtişamını geri kazanmaya çok yaklaşmış," dedi. "Lena memnun olmalı, değil mi? Yoksa seni bırakmaya mı niyetli? Arabasını bir süredir buralarda görmedim."

"Sanırım meşguldü," dedi Cal. "Beni şu yürüyüşe çıkarmak için vaktin olacak mı?"

Mart'ın yüzündeki hınzırlık siliniverdi. "Çocukla konuştun mu?" diye sordu.

"Evet. Hiçbir şey yapmayacak."

"Emin misin?"

"Evet," dedi Cal. "Eminim."

"Karar senin, delikanlı," dedi Mart. "Umarım haklısındır." Islık çalarak Kojak'ı çağırdı. Kojak, Cal'le selamlaşmak için kuyruğunu sallayarak mutlu mutlu geldi ama Mart ona evin içini işaret etti. "Onu yanımızda istemeyiz. Biraz bekle, hemen geleceğim."

İçeri girip kapıyı kapattı. Cal o geri gelene kadar, gökyüzünde periler gibi alçaktan uçan sığırcıkları seyretti; Mart üstünde paltosu ve şaşırtıcı bir neon sarısı renkte, kalın yün beresiyle kapıdan çıktı. Cal bir an için onunla dalga geçmeyi, ona DJ Kurabiye Kırıntısı ya da ona benzer bir isim takmayı düşündü ama sonra artık öyle bir ilişkileri olmadığını hatırladı. Kendini bir anda yapayalnız hissetti. Mart'ı severdi.

Mart yanına değneğini, bir de düz kenarlı kürek almıştı. Küreği Cal'e uzatarak, "Bu senin için," dedi. "Köprücükkemiğin o hâldeyken kullanabilecek misin?"

"Bir şekilde kullanırım," dedi Cal. Küreği sağlam omzuna aldı.

"Peki ya dizin? Uzun bir yürüyüş olacak, üstelik yarısında da yol yok. Eğer dizin dağda seni yarı yolda bırakırsa, senin için hiçbir şey yapamam."

"P.J. ve Francie'yi çağırırsın. Onlar beni taşır."

"Bu minik geziyi yapacağımızı onlara söylemedim," dedi Mart. "İzin vermezlerdi. Elbette onlar seni benim tanıdığım kadar tanımıyor. Onlara kızamazsın."

"Dizim iyi," dedi Cal. "Gidelim."

Uzun bir yürüyüş oldu. Yürüyüşe Cal'in Reddy'lerin evine giderken kullandığı dağ yolundan başladılar ama bir kilometre kadar sonra Mart değneğiyle, ikisinin yan yana yürüyemeyeceği kadar dar bir patikayı işaret etti; çalılar ve uzun otlar patikanın girişini gizlemişti. Mart gülerek, "Burayı asla bulamazdın," dedi. "Bu dağın bir sürü numarası var işte."

"Sen bu numaraları biliyorsun," dedi Cal. "Sen önden git." Mart'ın arkasında olmasını istemiyordu.

Patika alçalıp yükselerek kayaların, sarı katırtırnaklarının ve

mor çiçekleri kahverengiye dönen uzun fundalıkların arasından devam ediyordu. Mart, yanından geçtiği bir fundalığı değneğiyle dürterek, "İşte burada," dedi. "bu süpürgeotu. Bundan dünyanı en güzel balını alırsın. Buralarda yaşayan Peadar Ruadh adında bir adam, ben küçükken burada arı bakardı. Nenem bizi onun balından bir kavanoz almak için buraya yollardı. Böbrek hastalıklarına birebir olduğunu söylerdi. Sabahları bir kaşık alırsan hiçbir şeyciğin kalmaz derdi."

Cal yanıt vermedi. Onları izleyen biri var mı diye gözlerini dört açmıştı –her şey bir yana, Trey'in onu yeniden takip ediyor olma ihtimalini bir kenara bırakamazdı– ama çevrelerinde kıpırdayan hiçbir şey yoktu. Patikanın ıslak toprağı ayaklarının altında gömülüyordu. Mart kendi kendine ıslık çalıyordu; alçak, tuhaf ritimli bir ezgiydi bu. Bazen İrlandaca birkaç cümle şarkı da mırıldanıyordu. O dilde sesi farklı bir tonda çıkıyor, boğuk, eksik bir mırıltı gibi geliyordu.

Omzunun üstünden Cal'e, "Panayıra gidip ineğini satan bir adam hakkında bir şarkı bu," dedi. "Yedi gümüş sterlin ve bir altın gineye. Ve diyor ki: 'Eğer gümüşün hepsini içkiye verip altını boş yere harcasam bundan kime ne?'"

Tekrar şarkıya başladı. Patika yukarı doğru kıvrılıyordu. Aşağıdaki düzlükte, nedeni asırlarca önce unutulmuş duvarlarla ayrılan, biçilmiş tarlalar keskin güneş ışığında soluk görünüyordu.

"Diyor ki: 'Ormana gidip yemiş toplasam, dallardan elma koparsam ya da inek gütsem, ve rahatlamak için bir ağaç altına uzansam, bundan kime ne?'"

Cal telefonunu çıkardı, kamerasını açtı ve manzaraya doğru çevirdi. Mart şarkısını yarıda keserek, "Kapat şunu," dedi.

"Kızıma dağda yürüyüşe çıkacağımı söylemiştim," dedi Cal. "Fotoğraf istedi. Buranın manzarasını sever."

"Telefonunu unuttuğunu söylersin," dedi Mart.

Patikada durup değneğine yaslanarak Cal'e baktı ve bekledi. Bir dakika sonra Cal telefonunu kapatıp cebine geri koydu. Mart başını yukarı aşağı salladı ve yürümeye devam etti. Biraz sonra şarkı söylemeye yeniden başladı.

Cal'in aşağılarda hiç görmediği eğreltiotları kenarlardan uzanarak botlarını yalıyordu. Mart'ın değneği şarkıya eşlik ederek patikada ufak, ritmik çıtırtılar çıkarıyordu. "Adam diyor ki," dedi Mart, "'Herkes benim işe yaramazım teki olduğumu söylüyor, yemeğim yok, iyi kıyafetim yok, sığırım yok, param yok. Kulübede yaşamaktan mutluysam bundan kime ne?'"

Patikadan çıktı ve yıkılmaya yüz tutmuş, yosun bağlamış bir duvardaki boşluktan geçti. Cal onu takip etti. Uzun zaman önce temizlenmiş, sonra terk edilip uzun otlarla kaplanmış bir açıklıktan geçtiler. Bir köşede Brendan'ın kulübesinden çok daha eski, taş bir kulübenin yıkıntıları vardı. Mart başını çevirip bakmadı. Sert bir rüzgâr otları salladı.

Yükseğe çıktıkça soğuk daha da keskinleşti. Cal'ın kat kat kıyafetlerinin arasından süzülüp içine işlemeye başladı. Cal yolu uzattıklarını, dolambaçlı şekilde ilerlediklerini hatta bazı yerlerden birden fazla kez geçtiklerini biliyordu ama her bir çalı ve ot birbirine o kadar çok benziyordu ki bundan emin olmasına imkân yoktu. Düzenli olarak güneşe ve manzaraya bakıyor, yerini anlamaya çalışıyordu ama bir yıl boyunca arasa da burada yolunu asla bulamayacağı belliydi. Mart'ın küçümseyici bakışlarla onu izlediğini gördü.

Cal telefonu olmadan ne kadar süre yürüdüklerini de bilemiyordu; belki bir, belki de bir buçuk saat olmuştu. Güneş yükselmişti. Ortalarında, çarşafın içinde sallanan cesetle birlikte, dört adamın bu yollarda yavaş yavaş ilerlediklerini hayal etti.

Mart onları ladin ağaçlarının arasından geçirdi, yokuş aşağı ilerledi, sonra iki tarafında duvarlıklar olan bir başka dar patikaya çıkardı. Turbalıkların ve fundalıkların arasında ışıldayan sular görünüyordu.

"Patikadan çıkayım deme," dedi Cal'e. "Her yıl bu bataklıklardan birine saplanan ve oradan bir daha çıkamayan birkaç koyun olur. Yirmi beş otuz yıl önce de burava Galway'den gelen bir adam vardı; delinin tekiydi. Her Kutsal Cuma günü yol boyunca tespih çekerek çıplak ayakla dağa çıkıp inerdi. Bunu yapmaya devam ederse Kutsal Bakire'nin ona yolda görüneceğini söyledi-

ğini anlatırdı. Belki gerçekten de görünmüştür ama bunun için yanlış bir nokta seçmiştir, bilemiyorum ama adam bir seferinde geri gelmedi. Onu aramaya çıktılar ve bir bataklığa saplanıp kalmış ölüsünü buldular. Patikadan sadece iki metre uzaktaymış, kolu hâlâ kuru toprağa doğru uzanır vaziyetteymiş."

Kürek Cal'in omzunu acıtıyordu ve dizi her adımda zonkluyordu. Mart'ın ona bitkin düşene kadar daireler çizdirip sonra da onu orada bırakıp gideceğini düşündü. Güneş gökyüzünde aşağı doğru inmeye başlamıştı.

"Burası," dedi Mart durarak. Değneğiyle patikadan yedi sekiz metre uzakta, bataklıkta bir noktayı işaret etti.

"Emin misin?" diye sordu Cal.

"Elbette eminim. Emin olmasam sana bu kadar yolu neden yürüteyim?"

Çevrelerindeki alan düz ve genişti. Uzun otlar ve fundalıklar sararıp eğilmişti. Bulutlar ilerledikçe yerde ufak gölgeler oynaşıyordu.

"Daha önce geçtiğimiz yarım düzine yere çok benziyor da," dedi Cal.

"Sana göre öyle olabilir. Brendan Reddy'yi istiyorsan, onu işte orada bulabilirsin."

"Saati kolunda, değil mi?"

"Ondan hiçbir şey almadık. Eğer o gün saatini takmışsa, o zaman kolundadır."

Yan yana durup bataklığa baktılar. Birkaç yerde gökyüzünün mavisini yansıtan sulak yerler görünüyordu. "Bana patikadan çıkmamamı söylemiştin," dedi Cal. "Oraya gidersem sonumun tespihli adam gibi olmayacağı ne malum?"

"O adam şehirliydi," dedi Mart. "Ya kuru bataklığı yaştan ayıramıyordu ya da Kutsal Bakire'nin, kıçını bataklıktan kurtaracağını düşünmüştü. Sen daha portakalda çekirdek bile değilken ben bu dağda turba kesiyordum ve sana buradan o noktaya kadar yerin kuru ve sağlam olduğunu söylüyorum. Sence çocuğu oraya gömerken kendimiz nasıl boğulmadık?"

Cal, Mart'ı yanlış değerlendirmişse bu işin nasıl sonuçlanaca-

ğını son derece net olarak görebiliyordu. Tanımadığı bir ülkede doğaya dönüşçülük oynayan ahmak bir yanki, yanlış bir yere basmış olacaktı. Belki Alyssa onun komşusuyla birlikte yürüyüşe çıktığını hatırlardı ama bütün günü Mart'la birlikte geçirdiğini söyleyen yarım düzine adam ortaya çıkardı.

"Geri dönüp eve gitmek istersen," dedi Mart, "bunu egzersiz olarak yaptığımız hoş bir yürüyüş sayacağım."

"Ben hiçbir zaman egzersize pek inanmadım," dedi Cal. "Bunun için fazla tembelim. O kadar yolu geldiysem bunun bir sonucu olmalı." Küreği daha az acı verecek şekilde omzuna yerleştirdi ve patikadan çıktı. Mart'ın peşinden geldiğini duydu ama arkasını dönmedi.

Ağırlığı derinlerdeki katmanların üstüne bindikçe toprak ayağının altında bel veriyor ve esniyor ama çökmüyordu. Mart, "Sola git," dedi. "Şimdi düz." İleride ufak bir kuş telaşla havalanıp gökyüzünde gözden kayboldu; tiz çığlığı buz gibi havada bir süre daha duyulmaya devam etti.

"Orada," dedi Mart.

Cal'in ayaklarının önünde çamur, bir adam boyunda, dikdörtgen şekilde, çevresindeki yumuşak otlardan faklı olarak pürüzlü ve kabarık duruyordu.

"Olması gerektiği kadar derinde değil," dedi Mart. "Ama hükümet burada turba kesmeyi yasakladı. Senin işin bittikten sonra huzur içinde yatacak."

Cal küreği turbanın kabarık olan kısmının köşesine sapladı ve sağlam ayağıyla bastırdı. Kürek toprağa kolayca gömüldü; altındaki turba kalın ve killiydi. "Önce kenarlarını kes," dedi Mart. "Sonra hepsini kaldırırsın."

Cal küreği bir dikdörtgen kesecek şekilde defalarca turbaya sapladı, sonra küreğin yardımıyla bir tarafından kaldırıp kenara attı. Turba kolaylıkla yerinden ayrıldı. Soğuk gecelerde bara girdiğinde burnuna dolan baca dumanını andıran topraksı bir koku duydu.

"Sanki bunu yapmak için yaratılmışsın," dedi Cal. Tütün kesesini çıkardı ve kendine sigara sarmaya başladı.

Uzun sürdü. Cal yaralı koluyla bastıramıyordu; kolunun tek yapabildiği küreğe ayağıyla bastırırken onu sabit tutmaktı. Birkaç dakika içinde sağlam kolu da ağrımaya başladı. Mart değneğini çamura saplamış, bir yandan sigara içerken boşta kalan elini de kafasına koymuştu.

Kesilmiş turba öbeği büyüdü, çukur da genişleyip derinleşti. Cal'in suratındaki ve ensesindeki terler soğudu. Soluklanmak için küreğe yaslandı ve baş döndürücü bir an için, kendini evinden dünya kadar uzakta, bu dağda ölü bir çocuğu bulmak için toprağı kazarken bulmanın tuhaflığını tüm benliğiyle hissetti.

İlk başta küreğin saplandığı yerden görünen kızılımsı turbanın yosun ya da köklerle kaplı olduğunu sandı. Bir saniye sonra turbanın karardığını, çukurdan gelen kokunun ağırlaştığını fark etti ve gördüğü şeyin saç olduğunu anladı.

Küreği bıraktı. Cebinde, evde çalışırken kullanmak için aldığı bir çift lastik eldiven vardı. Eldivenleri taktı, çukurun kenarında diz çöktü ve işin geri kalanını elleriyle yapmak için eğildi.

Brendan'ın yüzü çamurun içinden yavaş yavaş çıkıyordu. Bataklığın kimyası nasıl tuhaf bir iş çıkarmışsa, bu Cal'in daha önce gördüğü hiçbir cesede benzemiyordu. Eti ve derisi sağlamdı, gözleri sanki uyuyormuş gibi kapalıydı. Neredeyse yedi aydır burada olmasına rağmen Cal'in Facebook fotoğrafındaki gülümseyen oğlanı tanıyabileceği kadar iyi durumdaydı. Fakat derisi tuhaf bir kızıl-kahverengiye dönmüştü ve üzerindeki toprak yumuşak bir balmumu gibi şeklini yavaş yavaş bozmaya başlamış, suratını yanlara doğru gevşetmiş, yüz hatlarını bastırıp düzleştirmişti. Sanki sadece kendinin görebildiği bir şeye yoğunlaşmış gibi, mutlu, ketum bir şekilde kaşlarını çatmış gibiydi. Cal'in aklına zımpara yaparken kaşlarını çatan Trey geldi.

Çene hattı düzgün değildi. Cal parmağını oraya koyarak yoklamaya başladı. Eti kalınlaşmış ve yoğunlaşmış, kemiği de sanki kauçuk gibi elastikleşmiş gibiydi ama Cal yine de darbe aldığı noktayı bulabildi. Nazikçe Brendan'ın alt dudağını indirdi. O taraftaki iki dişi kırılmıştı.

Cal, Brendan'ın kafasının arkasını görene kadar başının çev-

resindeki alanı açtı. Yavaşça ve dikkatle çalışıyordu; vücudun bütünlüğünün ne kadar bozulduğunu, sert davranırsa hangi parçaların yerinden oynayabileceğini bilmiyordu. Eldivenin ardından bile parmaklarının arasında saçın dokusunu hissedebiliyordu, dört bir yana dağılmış incecik köklerden oluşan bir yumaktı sanki. Kafatasının arkasında, içeri göçmüş, içinde kırıkların oynaştığı bir delik vardı. Cal saçları araladığında derin kesiği ve göçüğü görebildi.

"Gördün mü?" dedi Mart arkadan. "Sana söylediğim gibi."

Cal ona yanıt vermedi. Brendan'ın gövdesini kaplayan turbayı kenara atmaya başladı.

"Öyle olmasa ne yapacaktın ki zaten?"

Brendan'ın montu yavaş yavaş ortaya çıktı; kolunda hâlâ duran turuncu yamasıyla bir havacı montuydu, fermuarı açıktı ve içinde, bataklık onu kızıl pas rengine boyamadan önce gri olabilecek bir kapüşonlu vardı. Brendan, bedeni hafifçe yan tarafına dönmüş şekilde yatıyordu, başı doğal olmayan bir açıyla dönmüştü. Güneş üzerinde acımasızca parlıyordu.

Kolu göğsünün üzerine düşmüştü. Cal o hattı takip ederek derine doğru kazmaya devam etti. Bedene yakın yerlerdeki turba farklıydı, daha ıslaktı. O ağır, pıhtılaşmış koku Cal'in burun deliklerine doldu.

"Orada yalnız değil," dedi Mart. "Babam gençken, belki yüz yıl önce bu bataklıkta bir adam bulmuş. Adamın Aziz Patrick yılanları kovmadan önceki zamanlardan bile kalmış olabileceğini söylemişti. Gözleme kadar düzmüş ve boynunun etrafında dallar varmış. Babam onu geri gömüp polise ya başka birine tek kelime etmemiş. Adam huzur içinde uyusun diye onu bırakmış."

Cal, Brendan'ın elini çamurdan çıkardı. Kaldırdığında kolun gövdeden ayrılmasından korktu ama öyle olmadı. Suratıyla aynı kızıl-kahverengiye dönmüştü ve sanki neredeyse kemiksizmiş gibi yumuşamıştı. Bataklık Brendan'ı yeni bir şeye dönüştürüyordu.

Bilek kendi ağırlığıyla bir dal gibi büküldü. Cal'e lazım olan bilek buydu: Montun sudan ağırlaşmış kolunu sıyırınca saati

gördü. Kayışı deriydi ve Brendan'ın cildine gömülmüştü. Cal saatin tokasını çözdü, elinden geldiğince nazik bir şekilde çıkarmaya başladı ama bilekteki deri çözüldü ve hayal edilemez, yıvış yıvış, beyazımsı bir sıvıya dönüştü.

Cal'in zihni bedeninden çıkmış gibiydi. Saati dikkatle çıkaran, üzerindeki ıslak turbayı ve daha korkunç şeyleri elinden geldiğince otlara silen eldivenli elleri, sanki başka birine ait gibiydi. Buradaki otların aşağıdaki çayırlardan daha sert bir dokusu olduğunu ve diz çöktüğü için pantolonunun dizlerinin ıslandığını fark etti.

Saat eski ama ağırlığı ve değeri olan bir şeydi: Altın işlemeli bir kadranı, ince altın rakamları ve ince altın kolları vardı. Çamur derisini sertleştirmişti ama altınını değiştirmemişti, hâlâ solgun, sakin bir ışıltıya sahipti. Arka tarafında yıpranmış, kıvrımlı bir yazıyla *BPB* harfleri kazınmıştı; onun altında da daha yeni ve düz harflerle *BJR* yazıyordu.

Cal eldivenlerini otlara sildi ve cebinden bir kilitli poşet çıkardı. Çamurun herhangi bir parçasını yanında götürmek istemiyordu ama ne kadar temizlerse temizlesin, poşetin içine ufak parçalar bulaşmıştı. Poşeti cebine koydu.

Brendan'a bakınca onun üstünü tekrar nasıl örteceğini hayal bile edemedi. Bu onun her bir zerresine işlemiş her bir sezgiye, içgüdüye taban tabana zıttı. Elleri çalışmaya devam edip çamuru temizlemeye devam etti ve oğlanı soğuk gün ışığına çıkardı. O aşina sistemi işletmeye başlamak, tıkırdayan fotoğraf makinelerini, açılan kanıt torbalarını ve sorulan soruları, tüm gerçekler ortaya dökülüp herkes hak ettiği yere tıkılana kadar devam edecek olan süreci işletmek için telefona söylemesi gereken kelimelerle doluydu boğazı.

Mart fark etmeden telefonunu yere düşürebileceğinden epey emindi. GPS onları yeterince yakına getirebilirdi.

Cal yine kendini ağırlıksızmış gibi hissetti, yerçekimi onu serbest bırakırken dizlerinin altındaki çamur katılığını yitiriyordu. Başını kaldırınca Mart'ın onu izlediğini gördü; gözlerini ondan ayırmıyor, başını hafifçe yana eğmiş, bekliyordu.

Cal de ona baktı ve Mart'ı çok da umursamadığını fark etti. Eğer lazım olursa, Mart'ın onu bir kez daha buraya getirmesini sağlayabilirdi. Trey'i güvenli bir yere yerleştirene kadar onu ve kendini koruyabilirdi; Trey bir vaşak gibi karşı koyardı ve Cal'den sonsuza kadar nefret ederdi ama güvende olurdu. Ve Cal de çok kısa süre içinde onun ya da başka birinin, penceresine tuğla atamayacağı kadar uzağa gitmiş olurdu.

Aklına Alyssa geldi, küçük bir kızken, oyuncak hayvanlarının dertlerini anlattığı zamanlardaki kadar hevesli sesi, kulağının dibindeydi. *Komşunun kızının şu an tutarlılığa ihtiyacı var. Yani, ihtiyacı olan son şey birinin daha ortadan kaybolması.*

Cal yapacak en doğru şeyin ne olduğunu hatta yapacak doğru bir şey olup olmadığını bile bilmiyordu ama ona en yakın olan şeyin ne olduğun biliyordu. Eğildi ve Brendan'ı yeniden toprağa yerleştirdi. Onu doğru düzgün yerleştirmek isterdi ama bunu ona daha fazla hasar vermeden yapabileceğinden emin olsa bile, Mart ve diğerlerinin bunu neden yapmadığını biliyordu; eğer kaçak turba kesenlerden biri çocuğa denk gelirse diye, onun kaza eseri buraya düşmüş gibi görünmesi gerekiyordu. Yakında bataklık, onun kemiklerini, yaralarını kimsenin göremeyeceği kadar eritmiş olacaktı.

Cal onun yerine Brendan'ın kolunu dikkatlice göğsünün üstüne yerleştirdi ve montunun yakasını düzeltti. Daha önce çıkardığı turbayı Brendan'ın bedeninin ve başının çevresindeki boşluklara doldurmaya başladı, yüzü bataklığın içinde görünmez olana kadar parça parça, özenle yüzünü örttü. Sonra küreği tekrar eline aldı, önceden keserek aldığı büyük parçaları da cesedin üzerine yerleştirdi. Bu iş biraz sürdü; sağlam kolu fazla zorlandığı için titremeye başlamıştı. Cal üstü çimenli kısımları sona bırakmıştı. Bunları yerine yerleştirdi ve kenarları arasında yükseklik farkı olmaması ve otların çatlakları gizleyecek şekilde büyümesi için iyice bastırdı.

"Onun için dua et," dedi Cal. "Ne de olsa onu rahatsız ettin."

Cal ayağa kalktı; sırtını dikleştirebilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. Aklına hiç dua gelmedi. Trey'in burada yatan

abisi için ne söylemek ya da yapmak isteyebileceğini düşündü ama hiçbir fikri yoktu. Aklına tek gelen şey, kalan nefesiyle, büyükbabasının cenazesinde söylediği şarkıyı söylemekti.

Ben yolcuyum, zavallı bir yabancıyım
Bu dünyada tek başına dolaşan
Ama benim gittiğim ışıltılı dünyada
Hastalık, zorluk, tehlike yok.
Oraya gidiyorum, sevdiklerimi görmeye
Oraya gidiyorum, artık dolaşmak yok
Ben Ürdün'e gidiyorum
Ben eve gidiyorum.

Sesi soğuk, engin gökyüzünde çabucak dağıldı. "Tamamdır," dedi Mart. Beresini kulaklarına indirdi ve değneğini topraktan çıkardı. "Hadi bakalım. Hava kararmadığında burada olmak istemiyorum."

Dağdan aşağı inerken farklı bir yoldan gittiler; bitmek bilmeyen uzun ladin ağaçlarının arasından ilerlediler ve öyle dik yokuşlardan indiler ki Cal birkaç kez kendini, dizine acımasızca yüklenerek hafifçe koşarken buldu. Bir zamanlar tarla sınırı olarak dikilmiş, yıkık dökük taş duvarların ve çamurda gördükleri koyun ayak izlerinin yanından geçtiler ama yol boyunca tek bir canlı hayvan görmediler. Bugün yaşadıkları yüzünden Cal'in aklı öyle karışıktı ki Mart'ın bir şekilde bu topraklardaki herkesi ve her şeyi saklanmaları için uyarıp uyarmadığını ya da Mart ile onun zamanın işlemediği bir bölgeye gidip onlar olmadan yüzyıl ilerlemiş olan bir dünyaya geri adım atıp atmadıklarını merak ettiğini fark etti. Bu dağlarda fazla vakit geçirdiyse Bobby'nin uzaylılar konusunda neden kafayı yediğini anlayabiliyordu.

"Ee, delikanlı," dedi Mart sessizliği bozarak. Bir süredir şarkı söylemiyordu. "İstediğini elde ettin."

Cal, "Evet," diye karşılık verdi. Mart'ın ondan teşekkür bekleyip beklemediğini merak etti.

"Çocuk isterse onu annesine gösterip nereden geldiğini söyleyebilir. Başka birine olmaz."

"Çünkü Sheila çocuğun ağzını kapalı tutmasını sağlayacaktır," dedi Cal.

"Sheila akıllı bir kadın," dedi Mart. Ladinlerin arasından süzülen ışık huzmeleri yüzünde oynaşıyordu. Gölgeler onun kırışıklıklarını siliyor ve onu daha genç, daha kuvvetli gösteriyordu. "O serseri Johnny Reddy'yle evlenerek kendine yazık etti. Onunla evlenmeye hevesli bir düzine başka delikanlı vardı ama o birine bile dönüp baktı mı? Yok. Sheila'nın güzel bir evi, çiftliği ve üniversitede okuyan çocukları olabilirdi. Bir de şimdiki hâline bak."

"Ona olanları anlattın mı?" diye sordu Cal.

"Oğlanın geri dönmeyeceğini zaten biliyordu. Başka da bilmesi gereken bir şey yok. Onu sen de gördün, aklında bir de bunun olmasının ona ne yararı olur ki?"

"Şu kolum iyileşince Sheila Reddy'ye gideceğim," dedi Cal. "Çatıyı tamir etmesi için ona yardım edeceğim."

"Bak şimdi," dedi Mart kaşlarını çatarak. "Alınma ama, delikanlı, bu pek de akıllıca bir hareket olmaz."

"Öyle mi dersin?"

"Lena gibi bir kadını kıskandırmak istemezsin. Bir bakmışsın dört bir yanın düşmanla dolmuş, eh, bence bir süreliğine sana yetecek kadar başına dert açtın, değil mi? Ayrıca" –Cal'e sırıttı– "Sheila'nın seni isteyeceğini kim söyledi? Çatı tamir etme konusunda pek iyi bir ünün olduğunu diyemeyiz."

Cal hiçbir şey demedi. Kureği taşımaktan koluna kramp girmişti.

"Ama biliyor musun?" dedi Mart aniden. "Aklıma bu fikri iyi getirdin. Sheila Reddy'nin gerçekten de biraz yardıma ihtiyacı olabilir. Birkaç çivi çakılır, belki biraz turba kesilir ya da biri çatısını tamir ediverir. Arkadaşlarla konuşayım da bakalım neler yapabiliriz." Cal'e gülümsedi. "Şu işe bak. Buraya iyilik getiriyorsun. Ben bunu daha önce neden düşünmedim bilmem."

"Bunu neden yaptığını anlayabilirdi de ondan," dedi Cal.

"Artık bu işe karıştığını bildiğine göre hem sana bir zararı olmaz hem de onu sessiz tutar. Bir şekilde."

"Sana bir şey söyleyeyim, delikanlı," dedi Mart sitem ederek. "İnsanlardan hep en kötüsünü beklemek gibi fena bir huyun var. Ama ne biliyor musun? Hep işin yüzünden. Senin zihnini bulandırmış. Artık böyle düşünmenin sana bir faydası yok. Birazcık rahatlasan, işlere iyi tarafından baksan emekliliğini ne güzel geçirirsin. Şu olumlu düşünmeyi öğreten uygulamalardan indir en iyisi."

"En kötüsünü beklemek demişken," dedi Cal, "çocuk benim evime gelmeye devam edecek. Köylülerin ikimize de bu konuda kötü bir tepki göstermemesini bekliyorum."

Ladinlerin arasından bir patikaya çıkarlarken, Mart, Cal'in geçmesi için ağaç dallarını tutarak, neşeyle, "Onlarla konuşurum," dedi. "Elbette çocuk için de iyi olur. Çevrelerinde iyi adamlar olmadan büyüyen kadınlar en sonunda gidip serserilerle evleniyor. Ve bu köyün istediği en son şey bir Reddy'nin bir McGrath'la birleşmesi."

Cal gayriihtiyari, "Onu bataklığa ben gömerim," dedi.

Mart kahkahalara boğuldu. Bu, neredeyse şoke edici şekilde yamaçlara yayılan gürültülü, özgür, mutlu bir sesti. "Sana inanıyorum," dedi. "Elinde o kürekle soluğu yukarıda alırdın. Tanrım, ne çılgın bir dünyada yaşıyoruz, değil mi? Başına neler geleceğini hiç bilemiyorsun."

"Değil mi?" dedi Cal. "Bu arada çocuğun lezbiyen olduğunu düşündüğünü sanıyordum."

"Şuna da bakın," dedi Mart sırıtarak. "Yeniden konuşmaya başladık. Çok sevindim. Ayrıca o çocuk lezbiyen olsa da olmasa da bir serseriyle evlenebilir, değil mi? Bunun için oy verdik biz: Eşcinseller de geri kalanımız gibi başını yaksın ve kimse onlara karışamasın diye."

Cal, "O çocuk aptal değil," dedi.

"Hepimiz gençken aptalızdır. Hintliler en iyisini yapıyor: Evliliğe ailelerin karar vermesi gerekiyor. Kafalarıyla değil, başka yerleriyle düşünen gençlerden çok daha iyi iş çıkarırlar."

"Sen de bir kanişle avize isteyen sıska bir kızla evlenmiş olurdun o zaman," dedi Cal.

Mart muzaffer bir tavırla, "Olmazdım," dedi. "Babamla annem hayatları boyunca hiçbir konuda anlaşamadılar; bana kadın beğenme konusunda da asla anlaşamazlardı. Şimdi olduğum yerde, özgür ve bekâr olurdum; Sheila Reddy gibi aptallığımın sonuçlarına katlanmazdım."

"Başına saracak başka bir şey bulurdun," dedi Cal. "Sıkılırdın."

"Olabilir tabii," dedi Mart. "Peki ya sen?" Gözlerini kısarak Cal'i süzdü. "Bence annen sana düzgün bir işi olan neşeli bir kız bulurdu. Belki bir hemşire ya da öğretmen; aptal olmazdı. Elle Macpherson'dan bahsetmiyoruz elbette –o seni zaten istemezdi– ama yeterince güzel birini bulurdu. Gülmeyi seven ama saçmalığa gelemeyen, vahşi tarafı olmayan biri. Babanınsa umurunda bile olmazdı. Haklıyım değil mi?"

Cal gülümsemeden edemedi. "Epey," dedi.

"Ayrıca daha iyi durumda olurdun. O mahvolmuş dizle dağın başında kalmazdın."

"Kim bilir?" dedi Cal. "Dediğin gibi, çılgın bir dünyada yaşıyoruz." Mart'ın değneğine fazlaca yaslandığını fark etti. Adımları yukarı çıkarken olduğuna göre, hatta inişe başladığı zamana göre bile daha beceriksiz ve düzensizdi, yüzü de acıyla gerilmişti. Eklemleri yolculuğun bedelini ona ödetiyordu.

Patika zaman içinde düzleşti. Fundalık ve çalılıklar azalıp yerlerini yolun kenarından fışkıran otlara bıraktı. Kuşlar ötüşüp uçuşmaya başladı.

Mart otların arasındaki patikanın asfalt bir yolla birleştiği noktada durdu. "İşte geldik," dedi. "Nerede olduğumuzu anladın mı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Cal.

Mart güldü. Değneğiyle işaret ederek, "Şuradan bir kilometre kadar in," dedi, "Francie Gannon'ın arazisinin arkasından geçen yola çıkacaksın; sana bu sefer hikâye anlatmayacaktır. Sadece ona bir öpücük yolla da mutlu olsun."

"Sen eve dönmüyor musun?"

"Hayır. Ben bir ya da iki ya da üç bira içmek için Seán Óg'a gidiyorum. Bunu hak ettim."

Cal başını yukarı aşağı salladı. O da bir içki istiyordu ama şu an ikisi de birbirinin yoldaşlığını arzulamıyordu. "Beni oraya çıkararak doğru şeyi yaptın," dedi.

"Bunu göreceğiz," dedi Mart. "Lena'ya benim için de sarıl." Selam vermek için değneğini kaldırdı ve alçak kış güneşinin, arkasında oluşturduğu uzun gölgeyle uzaklaştı.

***

Ev soğuktu. Kat kat kıyafetlerine ve o kadar yürümesine rağmen Cal donuyordu; dağ havası iliklerine işlemişti. Sıcak su bitene kadar banyodan çıkmadı ama hâlâ kemiklerinden yayılan soğuğu hissedebiliyordu ve ölümle kirlenmiş topraksı turba kokusu sanki her tarafına sinmiş gibi geliyordu.

O gece evden çıkmadı ve ışıkları yakmadı. Trey'in gelmesini istemiyordu. Zihni hâlâ tam olarak bedenine geri dönmemişti; bugün olanları biraz da olsa üzerinden atmadan Trey'in onu görmesini istemiyordu. Giydiği her şeyi çamaşır makinesine attı ve koltuğa oturarak, tarlalar buz gibi mavi bir alacakaranlıkta gözden kaybolurken ve dağların detayları yavaşça silinirken pencereden dışarıyı seyretti. O değişmeyen çerçevenin içinde bir yerlerdeki Brendan ve Trey'i düşündü; onu yavaş yavaş değiştiren bataklık ve Brendan, yaralarını iyileştiren tatlı hava ve Trey. Dışarıda, kendi kanıyla ıslanan toprakta bir şeylerin nasıl büyüyeceğini, bugün toprağın içindeki ellerini, ne ektiğini ve ne biçtiğini düşündü.

***

Trey ertesi gün geldi. Kapıyı çaldığında Cal masada ütü yapıyordu. Sadece gergin tıklamadan bile, Cal onun bu kadar uzun zaman buradan uzak durarak ne çektiğini anlayabiliyordu. Kız çoğunlukla sanki önemli olan gümbürtünün tadını çıkarmakmış gibi kapıyı tekmelerdi.

Cal ütüyü fişten çekerek, "İçeri gel," diye seslendi.

Trey kapıyı dikkatle kapattı ve elindeki kocaman meyveli

keki uzattı. Çok daha iyi görünüyordu. Dudağındaki büyük yara hâlâ duruyordu ama mor gözünün rengi açılarak sararmıştı ve her adımında göğüs kafesi batıyormuş gibi yürümüyordu. Yarım parmak daha boy atmış gibi görünüyordu.

"Teşekkürler," dedi Cal. "Nasılsın?"

"İyiyim. Burnun daha iyi görünüyor."

"İyileşiyor." Cal keki tezgâha koydu ve çekmeceden saati çıkardı. "İhtiyacın olan şeyi aldım."

Saati Trey'e uzattı. Temizdi; onu bir süre kaynar suda bekletmiş, sonra da kuruması için ısıtıcının ustune koymuştu. Eğer bataklık bunu çoktan yapmamışsa bile, bunun saati büyük ihtimalle tamir edilemeyecek kadar mahvettiğini biliyordu ama bunun yapılması gerekiyordu.

Trey saati çevirdi ve arka tarafındaki harflere baktı. Ellerinde, kabukların döküldüğü yerlerde pembe ve parlak, minik izler vardı.

"Bu abinin saati, değil mi?" dedi Cal.

Trey başıyla onayladı. Nefes almak için çaba harcıyormuş gibi görünüyordu. Cılız göğsü inip kalkıyordu.

Cal, Trey'in sormak ya da söylemek istediği bir şey olabilir diye bekledi ama Trey saate bakarak öylece dikiliyordu. "Temizledim," dedi Cal. "Çalışmıyor ama iyi bir saat tamircisi bulacağım ve çalıştırabilecekler mi bir bakacağım. Ama eğer takmak istiyorsan insanlara Brendan'ın bunu geride bıraktığını söylemen gerekiyor."

Trey başını yukarı aşağı salladı. Cal onun, söylediklerinin ne kadarını duyduğundan emin değildi.

"Annene gerçek hikâyeyi anlatabilirsin," dedi. Sheila ne yapmış olursa olsun, gerçeği bilmeyi hak ediyordu. "Başkasına değil."

Çocuk bir kez daha başıyla onayladı. Başparmağıyla saatin arkasını ovaladı, sanki yeterince sert ovalarsa, üzerindeki yazı insafa gelip yok olacaktı.

"Bunu sana kim verdiyse," dedi Trey. "Sana hâlâ palavra sıkıyor olabilir. Olanlar hakkında."

"Naaşı gördüm, çocuk," dedi Cal nazikçe. "Yaralar bana verilen ifadelerle tutarlıydı."

Trey'in sık soluklarının sesini duydu. "Polis gibi konuştun," dedi çocuk.

"Biliyorum."

"Bunu oradan mı aldın? Cesetten mi?"

"Evet," dedi Cal. Trey ceset hakkında soru sorarsa ona ne yanıt vereceğini bilmiyordu.

Sormadı. Onun yerine, "Nerede?" diye sordu.

"Dağda gömülü," dedi Cal. "Bir yıl boyunca arasam bile orayı bir daha bulamam. Ama iyi bir yer. Huzurlu. Oradan daha huzurlu bir mezarlık görmedim."

Trey elindeki saate bakarak öylece dikiliyordu. Sonra arkasını döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

Cal onun evin arka tarafına, bahçeye gidişini pencereden izledi. Trey arkadaki tarlaya giden kapının üstünden atladı ve yürümeye devam etti. Cal onun koruluğun kenarında bir ağaca sırtını yaslayıp oturduğunu görene kadar izlemeye devam etti. Parkası çevredeki çalılarla aynı renkti; görünmesini sağlayan tek şey kırmızı kapüşonuydu.

Cal telefonunu buldu ve Lena'ya mesaj attı. *Hâlâ ev arayan bir yavrun var mı? Çocuğa bir köpek iyi gelebilir. Ona iyi bakacaktır.*

Birkaç dakikalık beklemenin ardından Lena ona geri yazdı. *İki tanesi yuvalandı. Trey geri kalanların arasından istediğini seçebilir.*

Cal yanıt yazdı: *İkimiz yavrulara bakmak için gelebilir miyiz? Eğer o bücür hâlâ yuvalanmamışsa onu eve getirmeden önce daha iyi tanımak isterim.*

Telefonu bu sefer hemen titreşti. *O artık bücür falan değil. Ne bulursa mideye indiriyor. Umarım zengin bir adamsındır. Yarın öğleden sonra gelin. 3'te evde olacağım.*

Cal, Trey'in yarım saat daha korulukta oturmasına izin verdi, sonra yazı masası için kullanacağı malzemeleri parça parça arka bahçeye taşıdı: yere sereceği bez, yazı masası, alet çantası, ahşap macunu, tahta parçaları, fırçalar ve kasabadan aldığı üç teneke

ahşap boyası. Keki de çıkardı: Çocukken ağır duyguların yükü onu hep acıktırırdı. Masmavi gökyüzünde gezinen tüy gibi birkaç bulutla, bir başka güzel kış günüydü. İkindi güneşi tarlaların üstünde hafif hafif ışıldıyordu.

Cal yazı masasını baş aşağı çevirdi, kırık tarafını iyice inceledi. Düşündüğü kadar kötü durumda değildi. Tüm masayı söküp yan tarafını değiştirmeyi düşünüyordu ama parçalanmış ahşapların bir kısmı tamir edilemez durumda olsa da çoğu eski yerine yerleştirilip zamkla yapıştırılabilirdi. Boşluklar ahşap macunuyla doldurulabilecek kadar ufaktı. Yerdeki bezin üzerinde dikkatle diz çökerek, kurtarılamayacak kadar kötü durumda olan parçaları ayırmaya başladı. Diğerlerinin üzerindeki tozu bir badana fırçasıyla süpürdü, sonra birer birer hepsine zamk sürerek dikkatlice yerlerine yerleştirip sabitledi. Omzunu koruluğa dönük tutuyordu.

Uzun bir parçayı yerine tuttururken otlarda ilerleyen ayak sesleri duydu. "Şuna bak," dedi başını kaldırmadan. "Bence oluyor."

"Bu kısmı ayırıp yan tarafına yeni parça koyacağımızı sanıyordum," dedi Trey. Sesi hafiften boğuk çıkıyordu.

"Ona gerek kalmayacakmış gibi görünüyor," dedi Cal. "Ama eğer istersen parçalara ayıracak başka bir şey bulabiliriz. Bir sandalye daha işime yarayabilir."

Trey yazı masasına yakından bakmak için çömeldi. Saati ceplerinden birine koymuştu. Ya da belki koruluğa doğru fırlatmış veya gömmüş de olabilirdi ama Cal öyle olduğunu düşünmüyordu. "İyi görünüyor," dedi Trey.

"Bak," dedi Cal. Ahşap boyası kutularını işaret etti. "Şunları oradaki tahta parçalarının üzerinde dene, bak bakalım hangisinin rengi en uyumlu. Doğru rengi bulmak için boyaları karıştırman gerekebilir."

"Tabak gibi bir şeye ihtiyacım var," dedi Trey. "Karıştırmak için."

"Şu eski olan var ya, alüminyum, onu al."

Trey eve girdi ve elinde tabak ve bir fincan suyla geri döndü.

Çarşafın üstünde bağdaş kurdu, ihtiyacı olan aletleri çevresine dizdi ve çalışmaya başladı.

Kargalar ağaçlarında huzur içindeydiler; birbirlerine arada sırada laf atıyor, bazen komşu bir yuvayı ziyaret etmek için uçuşa geçiyorlardı. Genç, cılız bir tanesi, bir dalda tepe üstü sallanıyor, dünyanın böyle neye benzediğine bakıyordu. Trey ahşap boyalarını tabakta karıştırıp her bir karışımı beşe onluk tahtalara düzgün kareler hâlinde sürdü ve kendine özgü bir kodla her birini kurşun kalemle işaretledi. Cal iki tahta parçasını birleştirdi ve yerine yerleştirip sıkıştırdı. Bir süre sonra kekin paketini açtı, ikisi de birer parça alıp çimlere oturdu, fikir teatisinde bulunan kargaları dinleyerek ve dağların üstünden geçen bulutların gölgelerini izleyerek yemeye başladılar.

TEŞEKKÜR

Hayal edebileceğim en muhteşem temsilci olan Darley Anderson'a ve ajanstaki herkese ama özellikle Rosanna, Georgia, Mary, Kristina ve Rebeka'ya sonsuz teşekkürler; bir pandeminin ortasında vakit ayırıp odaklanıp bu kitabı daha iyi hâle getirmek için sabırla çalışan harika editörlerim Andrea Schulz ve Katy Loftus'a teşekkürler; harikulade Ben Petrone'ye, Nidhi Pugalia'ya ve Viking US'teki herkese teşekkürler; inanılmaz derecede yetenekli ve mantıklı Olivia Mead'e, Anna Ridley'ye, Georgia Taylor'a, Ellie Hudson'a ve Viking UK'deki herkese teşekkürler; Susanne Halbleib ve Fischer Verlage'deki herkese; APA'den Steve Fisher'a; Benim Kuzey Caroline sözlüğüm olan (hata varsa bana aittir) Jessica Ryan'a; paslanmış İrlandacamın boşluklarını dolduran Bairbre Ní Chaoimh'e; insanları doğru şekilde öldürüp öldürmediğimi kontrol eden Fearghas Ó Cochláin'e; tüm bunların mümkün olmasını sağlayan Ciara Considine, Clare Ferraro ve Sue Fletcher'a; her zamanki kahkahaları, sohbetleri, destekleri yaratıcılıkları ve diğer her şey için Kristina Johansen, Alex French, Susan Collins, Noni Stapleton, Paul ve Anna Nugent, Oonagh Montague ve Karen Gillece'a; gutu iyileştirdiği klinik olarak ispatlanan, internet hızını iyileştiren, akşamdan kalmalığı tedavi eden ve yaprak bitlerini yok eden David Ryan'a; annem Elena Lombardi'ye; babam David French'e; ve her zamanki gibi, tanıdım en iyi adam, karantinada evde tıkılıp kalmak için hep seçeceğim adam, kocam Anthony Breatnach'a teşekkürler.